

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVEN DAYS.
THREE FAMILIES.
ONE KILLER.

THE HOLIDAY

T.M. LOGAN

'A tense and gripping thriller' **BA PARIS** on *Lies*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Övgü için
T.M. LOGAN

'Gerilimli ve sürükleyici bir gerilim'

B A PARIS

"Emin, zorlayıcı ve hipnotize edici bir şekilde okunabilir - sonunda tahmin edemeyeceğinizi garanti ettiğim bir twist ile

LEE CHILD

'Zorlayıcı, dolambaçlı bir sayfa çevirici ve gerçek bu'

JAMES SWALLOW

'Olağanüstü ve çok iyi yazılmış ilk psikolojik gerilim romanı. Bu kitap o kadar sürükleyiciydi ki gerçekten elimden bırakmakta zorlandım'

K.L. SLATER

'Müthiş bir sayfa çevirme, o dönüşü görmedim! Son derece keyifli bir gerilim'

MEL SHERRATT

'Mükemmel kurgulanmış ve sürükleyici'

DIANE JEFFREY

'En zeki ikinci tahmincinin bile çok ama çok geç olana kadar gerçeğe ulaşması pek olası değildir'

THE TIMES

"Kime güvenebileceği konusunda gittikçe daha fazla emin olamayan ilgi çekici bir baş karakterle gerilim dolu

COSMOPOLITAN

'Muhteşem ... çığınca bağımlılık yapıyor, tamamen sapkın'

LIZ KITAPLARI SEVIYOR

THE HOLIDAY

T.M. LOGAN

ZAFFKE

İçindekiler

Cumartesi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
On ay önce

Pazar

Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Dokuz ay önce

Pazartesi

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Altı ay önce

Salı

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Dört ay önce

Mednesday

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bir ay önce

Perşembe

Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80

Bir Ay Sonra

Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: T.M. Logan
TM Logan Telif Hakkı'ndan bir
mesaj

*Kardeşlerim Ralph ve
Ollie için*

Bir d  şmanı affetmek, bir dostu affetmekten daha kolaydır.

-William Blake

*Sinek dönüyor ve konuyor.
Soğuk tende rahatsız edilmeden
geziniyor. Uzatılmış bir parmak.
Açık bir avuç içi, kırmızıya bulanmış.
Bir kol geriye doğru bükülmüş, kemiği kayaya çarparak kırılmış.
Daha fazla sinek kafanın etrafında dönüyor, ölümün kokusu
tarafından çekiliyor. Parçalanmış kafatasının etrafında karanlık
bir şekilde biriken kan tarafından çekiliyor.
Aşağıda, berrak dağ deresine durmadan kan damlıyor. Yukarıda,
mükemmel mavi gökyüzüne karşı keskin bir uçurum kenarı.*

CUMARTESI

1

Kuzeye, sahilden uzağa gittik.

Béziers'in dış mahallelerinden geçip Languedoc'un derinliklerine doğru. Meyve yüklü üzüm bağları yolun her iki yanında sıralanmıştı, alçak yeşil sarmaşıklar masmavi Akdeniz gökyüzünün altında uzaklara doğru ilerliyordu. Arabayı Sean kullanıyordu, gözleri havacı gözlüklerinin arkasına saklanmıştı, çocuklar arkada el bagajlarının arasına sıkışmışlardı, Daniel telefonuyla oynarken Lucy uyukluyordu, ben manzara geçerken pencereden dışarı bakıyordum, kiralık arabanın kliması yapışkan öğleden sonra sıcaklığını sadece uzakta tutuyordu.

Neyin yaklaştığını, neye doğru gittiğimizi bilseydim, Sean'a arabayı durdurtur ve bizi doğruca havaalanına geri götürürdüm. Direksiyonu elime alır, arabayı yoldan çıkarır ve hemen orada U dönüşü yapmasını sağlardım.

Ama bilmiyordum.

Yaz tatiline doğru ilerlerken içgüdülerim birkaç haftadır bana *bir şeylerin* yolunda gitmediğini söylüyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Sean her zaman iyi tarafından bakan, çocukları güldüren, neşelenmeye ihtiyacım olduğunda bana bir cin tonik getiren kişi olmuştu. Evliliğimizdeki bilinçsiz rol dağılımında ben düzenleyici, kural koyucu, sınırların koruyucusuydum. Sean ise gölgemin ışığıydı - her zaman açık, komik, sabırlı, ailenin iyimseriydi.

Artık savunmacı, ketum ve ciddiye. Dikkati dağınıktı, sürekli cep telefonuna bakıyordu. Belki de iş onu bunaltıyordu - yeni patronu mu zorluyordu? Belki de iş yüzünden bu hafta evde kalması gerektiğini yarı yarıya önermişti. Ya da belki de doğum günü yaklaştıkça daha da güçlenen kırkına ulaşma korkusuydu. Bir çeşit orta yaş krizi mi? Ona depresyonda olabileceğini düşünüp düşünmediğini sordum.

- Eğer sorunun ne olduğunu bilirim, birlikte üstesinden gelebilirdik. Ama o sorularımı geçiştirdi ve iyi olduğu konusunda ısrar etti.

Kalçama dokunduğunda irkildim.

"Kate?

"Üzgünüm," dedim gülümsemeye zorlayarak.

"Kilometrelerce uzakta. "Bu yoldan

ayrılmamıza ne kadar var?

Telefonumu kontrol ettim.

"Yaklaşık on dakika daha.

Elini kalçamdan çekip tekrar direksiyona götürdü. Parmak uçlarının sıcaklığı bir süre daha devam etti ve onun dokunuşunu en son ne zaman hissettiğimi, bana en son ne zaman uzandığını hatırlamaya çalıştım. Haftalar mı? Bir ay mı?

Bunu düşünüyor olman bile bir şeylerin doğru gitmediği anlamına geliyor. Rowan da böyle söylerdi. Tatil onun fikriydi, iki yıldır planlanıyordu. Rowan, Jennifer, Izzy ve ben - kırkinci doğum günlerimizi Fransa'nın güneyinde bir hafta geçirerek kutlayan en iyi arkadaşlar, kocalar ve çocuklar da dahil.

"Harika," dedi Sean. "İyi misin?

"İyi. Sadece oraya gidip eşyalarımı yerleştirmek istiyorum."

"Jennifer ve Alistair'den haber aldınız mı?" Dikiz aynasına baktı. "Bizi kaybettiklerinden beri mi?

"Hayır, ama eminim çok geride değillerdir.

"Onlara yolu göstereceğimi ve onların da beni takip edebileceğini *söyledim*.

Dönüp kocama baktım. Jennifer ve kocası için endişelenmek ona göre değildi - onlarla iyi geçiniyordu ama benim dışımda onlarla çok az ortak noktası vardı.

"Alistair'in nasıl biri olduğunu bilirsin," dedim. "Kendi arka bahçesinde bile kaybolabilir.

"Tabii, sanırım haklısın.

Pencereden yemyeşil üzüm bağlarına, yaz sıcağında olgunlaşan kara üzümlere bakmaya geri döndüm. Uzakta, eski bir şatonun konik siyah kuleleri ufuk çizgisinde göze çarpıyordu.

On mil kadar gittikten sonra Google Maps bizi ana yoldan çıkarıp birbirini ardına küçük mezralara yönlendirdi. Puimisson, St Genies, Cabrerolles - dar sokaklar ve antik taşlardan oluşan uyuklu köyler, gölgede oturmuş bizi izleyen yaşlı adamlar. Daha da küçük bir yola saptık, bu yol daha da yükseğe tırmanıyor, bir ileri bir geri kıvrılıyordu.

Üzüm bağlarının yerini koyu renkli çam ağaçlarına bıraktığı bir tepeye çıktık ve sonunda Autignac köyünün yukarısındaki bir tepenin zirvesinde, yolu çevreleyen uzun, beyaz badanalı bir duvarla karşılaştık. Duvar, ucu sahte mızrak uçlarıyla süslü siyah metal kapılarla son buluyordu ve telefonum bize varış noktamıza ulaştığımızı haber veriyordu.

Sean içeri girmek için arabayı yavaşlattı ve siyah metal kapılar gürültüsüzce açıldı. Araziye dönüp villaya doğru ilerlerken tekerleklerin altındaki çakıllar yumuşak bir şekilde çıtırdadı; ince, düz ve mükemmel bir şekilde budanmış uzun selvi ağaçları, uzun araba yolunu bir şeref kıtası gibi sıralıyordu. Her iki tarafta da öğleden sonra sıcaklığında tembel tembel dönen fiskiyelerin suladığı yemyeşil çimler vardı.

Sean, villanın geniş taş merdivenlerinin önüne park etmiş olan Rowan'ın Land Rover Discovery'sinin yanına yanaştı.

Koltuğumda döndüm. Lucy hâlâ arkada uyuyordu, başını toplanmış kazağının içine sokmuş, uzun sarı saçları yüzüne dökülüyordu. Ergenlik çağına girdiğinden beri günün herhangi bir saatinde, herhangi bir yerde on dakikadan fazla oturursa uyuyabiliyor gibiydi. Havaalanına giderken, uçakta uyumuştı ve şimdi de derin bir uykudaydı. Bebekliğinden beri onu uyurken izlemeyi hep sevmişimdir. Artık on altı yaşında ve benden uzun olmasına rağmen o her zaman *benim* bebeğim olacaktı.

"Lucy, aşkım," dedim usulca. "Buradayız.

Hiç kıpırdamadı.

Küçük kardeşi Daniel yanında oturmuş, kulaklıklarını takmış, cep telefonunda bir şeyler oynamaya dalmıştı. Birçok açıdan onun tam tersiydi - ne yeni doğmuş bir bebekken ne de şimdi dokuz yaşında heyecanlı bir çocukken uykuya hiç meraklı olmayan küçük bir enerji topuydu. Bir kulağını açtı ve pencereden dışarı ilk bakışını attı.

"Oraya vardık mı?

"Kardeşini dürt," dedim. "*Nazikçe*. Yaramazca sıırttı ve kızın kolunu dürttü.

"Buradayız, Uyuyan Güzel. Tatil evindeyiz." Kız yanıt vermeyince Sean emniyet kemerini açtı.

'Biz çantaları içeri götürürken ona beş dakika daha verelim. Hadi bakalım.'

Kapımı açtım ve dışarı çıktım, yolculuktan sonra kollarımı gerdim, Temmuz sonu sıcaklığı beni bir battaniye gibi sararken klimalı soğuk anında kayboldu. Hava zeytin ve çam kokuyordu.

Yaz sıcığı karanlık toprağı işlemişti. Selvi ağaçlarının tepesindeki esintinin hafifçe sallanması ve arabanın motorunun soğurken sessizce tıkırdaması dışında ne trafik ne de insan sesi vardı.

Orada durduk, göz kamaştırıcı güneşin altında gerindik ve gözlerimizi kırpıştırarak villayı inceledik. Rowan yalan söylememişti: beyaz badanalı taş ve pişmiş toprak kiremitlerden oluşan üç geniş kat, zeytin ağaçlarının gölgelediğı park çemberi, koyu renkli, çivili meşeden yapılmış çift ön kapıya çıkan geniş taş basamaklar.

Sean yanımda 'Vay canına,' dedi ve bir an için mutlu görünüyordu, her zamanki gibi - eski hali.

Kolumu beline doladım, yan yana durup villayı seyrederken bir anlığına onun fiziksel varlığını hissetmeye ihtiyaç duydum. Onun sıcaklığını, teninin dokunuşunu, gömleğinin altındaki kasların sağlamlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu kendime bağlamak için.

Ama birkaç saniye sonra elimden kurtulup uzaklaştı.

2

Rowan taş merdivenin tepesinde belirdi ve ellerini selamlamak için uzattı.

'Hoş geldiniz için Villa Corbières!' o dedi ile a Sırt.

'Değil mi o

Muhteşem mi?'

Pahalı görünümlü sandaletlerinin topukları taşa vurarak bize doğru ilerledi. Kendi işini kurduğundan beri her zaman tertemiz görünüyordu ve bugün de soluk krem rengi bir cami elbise giymiş, Cartier güneş gözlüklerini düz kumral saçlarının arasına sıkıştırmıştı. Dışlerinde teller ve duvarında Take That posterleri olan biraz garip öğrenci arkadaşım ilk tanıştığımızdan bu yana ne kadar yol kat etmişti. Sanırım hepimiz uzun bir yol kat etmiştik ama Rowan kesinlikle geçmişteki halinden en uzak olanıydı. Bana sarıldı ve ben de bir an için gözlerimi kapatıp pahalı parfümünün kokusunun beni sarmasına izin verdim.

"Burası resimlerde görüldüğünden bile daha büyük! Kendimi gülümsemeye zorlayarak, Sean'ın uzun boyunu arabaya atıp cep telefonunu kontrol ederken göz ucuyla onu izlediğimi söyledim.

'İçini görene kadar bekle,' dedi. 'Hadi, seni gezdireyim.

İçerisi bembeyaz mermer ve pürüzsüz taş duvarlarla kaplıydı; birbiri ardına zarif bir şekilde döşenmiş, ışıkla dolu ve orada burada göze çarpmayan soyut resimlerle güzelce dekore edilmiş odalar vardı. Ayrıca klima sayesinde nefis bir serinlik vardı.

"Bir müşteriye ait. Rowan bana komplocu bir gülümseme fırlattı. "Son zamanlarda özellikle iyi anlaşıyoruz.

"İnanılmaz," dedim ve gerçekten de öyleydi: bir kahve masası dergisinden çıkmış gibiydi. "Diğerlerinden haber aldın mı?

'Jennifer'ın kalabalığı hala yolda - görünüşe göre A9'da yanlış yola girmişler. Izzy'nin Bangkok'tan Paris üzerinden gelen uçağı

Yarın sabah. Onu almaya gidiyorum.'

Bristol'da üniversitenin ilk gününde tanışmıştık, dördümüz aynı yurtta komşuyduk, sonra üç yılın sonunda hepimiz mezun olana kadar ortak bir evde yaşamaya devam ettik. Bir an için ortak evimize geri dönmeyi o kadar güçlü bir şekilde diledim ki neredeyse Izzy'nin o günlerdeki tuhaf ve harika vejetaryen yemeklerinin, Jennifer'ın odasındaki tenis sonrası Deep Heat kokusunun, Rowan'ın odasında bir Cuma gecesi için hazırlanırken parfüm, oje ve rozenin baş döndürücü kokteylinin kokusunu alabiliyordum. O zamanlar dördümüz de temelde aynıymışız gibi görünüyordu - aynı başlangıç noktası, aynı üniversite, gelecek için aynı umutlar ve hayaller, sadece hayatın başımıza gelmesini bekliyorduk. Hepimiz aynı şeyleri istiyorduk. Sonra mezun olduk ve derisini döken yılanlar gibi genç benliklerimizi geride bıraktık.

Üniversiteyi bitirdikten sonra on yıldan fazla bir süre boyunca her yaz, her yıl farklı bir yere uzun bir hafta sonu tatili için gitmeye özen gösterdik: Dublin ya da Prag, Edinburgh ya da Barselona. Her şeye rağmen bu geleneği sürdürdük - bebeklere, işe ve diğer taahhütlere rağmen - ama sonra bir yıl, Rowan yazın Odette'e hamileyken, organize olamadık ve sadece . . . ondan sonra gitmeyi bıraktım, ta ki beş yıllık seyahatleri kaçıran kadar. Nedenini gerçekten bilmiyordum.

Bu tatilin geleneği yeniden başlatması, hepimizin kırk yaşına bastığı yılı kutlamak için birlikte bir şeyler yapmamız gerekiyordu. *Büyük dört oh*. Bunu şimdi hep birlikte yapmazsak, asla yapamayacağımızı hissediyorduk, bu yüzden ilk kez tüm çocukları ve kocaları da getirerek geleneği bozacaktık, sadece bir hafta sonu yerine bütün bir hafta boyunca. Birlikte düzgün zaman geçirecektik.

Ve işte buradaydık, ilk tanışmamızdan yarım ömür sonra.

Rowan'ın yanında küçük bir kız belirdi ve iki elini ona doğru uzattı. Dalgalı kıvılcık saçları atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı, tombul yanakları çillerle canlıydı.

"Kaldır beni, anne!"

Rowan küçük kızı kucağına aldı ve kalçasının üzerinde dengeledi. "Artık taşınmak için biraz büyüdün, Odette."

"Çok büyük *değilim*."

"Merhaba Odette," dedim küçük kıza. 'Gittikçe büyüyorsun. Şimdi kaç yaşındasın?'

Büyük ela gözleriyle beni inceledi, parmakları annesinin sundress'inin askısını kavrıyordu. Anne ve kızın neredeyse aynı kıyafetleri giydiklerini fark ettim.

"Beş.

"Daniel buralarda bir yerde. Eminim seninle oynamayı çok ister.

"*Erkeklerden* hoşlanmıyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Daniel sanki bir işaretmiş gibi koşarak odaya girdi ve solgun teni kızarmış bir halde önümüzde durdu.

"Televizyonu gördün mü?" dedi şaşkın bir sesle. 'Bu büyük.'

Rowan ona geniş bir gülümseme verdi.

"Spor salonu, oyun odası, sauna ve havuz da var.

"Anne, daha sonra evin videosunu çekmek için kamerayı ödünç alabilir miyim?" "Evet, ama önce babana sor.

"Harika. Ben havuzu bulmaya gidiyorum!" diye bağırdı ve yine hızla uzaklaştı. "Dikkatli ol," dedim geri çekilirken.

Rowan Fransız pencerelerini açtı ve bizi geniş bir taş balkona götürdü. Uzun bir masa ve on iki sandalye vardı, hepsi de güneş şemsiyeleriyle gölgelenmişti, bizden hafifçe uzaklaşan bir tepenin üzerindeki büyük bir üzüm bağının manzarası vardı. Tarlalar, ormanlar ve alçak, inişli çıkışlı tepeler öteye uzanıyordu.

"İnsanlar birinci yüzyıldan beri burada yaşıyor," dedi Rowan. 'Bu alanda başlangıçta bir Roma villası vardı, sonra bakıma muhtaç hale gelen bir ortaçağ şatosu ve şimdi de bu. Batıya bakıyor, bu yüzden en muhteşem gün batımını izleyebiliyorsunuz.

Balkonda durmuş, Fransız manzarasını seyrediyordum. Açık kahverengi pişmiş toprak çatılarla bezenmiş yeşil bir gökkuşağı, birbirinden uzak villalar ve çiftlik evleri, üzüm bağları ve zeytinlikler, meyve ağaçlarıyla kaplı buğday tarlaları. İçimde küçük bir sızı hissettim, *diğer yarının nasıl yaşadığına* dair bir his: normalde böyle bir yerde kalmayı asla karşılayamazdık. Yakınından bile geçemezdik.

'Kesinlikle nefes kesici, Rowan. Bunu ayarladığın ve hepimizi burada ağırladığın için çok teşekkür ederim - bir haftanın ne kadara mal olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Kolumu sıktı ve bakışlarımı mükemmel manzara boyunca takip etti.

"Yüksek sezonda muhtemelen yirmi bin civarındadır," dedi. 'Ama burayı halka kiralamıyorlar - sadece kurumsal etkinlikler ve eğlenceler için kullanılıyor,

Gevezelik. Bu tür şeyleri bilirsin.

Başımı salladım ama doğrusu bilmiyordum: 'eğlence' ve 'geyik yapmak' iş hayatıma hiç girmemişti ve Rowan'ın yanında dururken dünyalarımızın ne kadar uzaklaştığı gerçeği biraz canımı yaktı. İşimi seviyordum; on üç yıldır Metropolitan Polisi'nde olay yeri incelemecisiydim, ama belki de diğer herkesin değiştiğini fark etmemin tek nedeni yıllardır aynı noktada - aynı iş, aynı ev, aynı yol- kök salmış gibi hissetmemdi. Belki de her şey bakış açısıyla ilgiliydi.

Ya da belki de her şey Sean'la ilgiliydi.

Rowan sözlerine şöyle devam etti: "Bağ, bahçeler ve duvar sayesinde tam bir mahremiyete sahibiz. 'Duvarın içindeki tüm üzüm bağları arazinin bir parçası ve şu ağaçlara doğru eğimli. Odette'i fayans döşeli zemine yatırdı ve onun şikâyetlerini duymazdan gelerek yaklaşık iki yüz metre ötedeki kalın ağaç sırasını işaret etti. "Daha sonra hepimiz oraya gidip bir göz atmalıyız: görünüşe göre ağaçların ötesinde muhteşem bir geçit var, aşağıdaki havuzlara inebilmeniz için kaya yüzeyine küçük bir yol açılmış. İçinde yıkanabileceğiniz en saf su - doğrudan dağlardan geliyor.

"Bana biraz soğuk geldi. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kulağa nankörce geldiğini anladım ama Rowan bunu fark etmemiş gibiydi. *Benim neyim vardı ki?* Burada, bu olağanüstü villada, sevdiğim tüm insanlarla birlikte bir hafta boyunca mutlu olmaya ihtiyacım vardı.

"Balkonun altında, solumuzda," dedi Rowan, beni sola doğru çekerek ve mükemmel bakımlı eliyle işaret ederek, "havuz alanı. Sonsuzluk havuzu altımızdaydı, su pürüzsüz, mükemmel bir maviydi ve terasın kenarına kadar uzanıyordu, etrafı şezlonglar ve şemsiyeler. İnanılmaz görünüyordu.

"Vay canına," dedim, o gün onuncu kez oluyormuş gibi hissettim. 'Bir yaşam tarzı dergisinden çıkmış gibi görünüyor.

"Şurası," dedi, bir kilise kulesini göstererek, "Autignac, on dakikalık yürüme mesafesinde. Meydanda bir fırın, küçük bir süpermarket ve sevimli küçük bir restoran var. Çarşamba sabahları harika bir sokak pazarı kuruluyor - çok sayıda yerel ürün, yiyecek, içecek ve el sanatları. Buraya bayılacaksınız.

Beyaz keten gömlek ve chino pantolon giymiş, cep telefonu ile konuşan, havuzun kenarında volta atan uzun boylu, siyah saçlı bir adamı işaret etti.

"Bak Odette, baban orada.

"Baba!" diye bağırdı küçük kız, ellerini balkonun taş korkuluklarına dayamıştı.

Uzun boylu adam elindeki sigarayı dudaklarına götürerek volta atmaya ve konuşmaya devam etti.

"Baba! Odette tekrar bağırdı, daha yüksek sesle. "Baba! Baba! Babacığım!"

Odette'in çağrısının yankısı yamaçtan aşağı yuvarlanırken bile hâlâ duymamış gibi görünüyordu.

"BABA!" diye tekrar bağırdı, sesi o kadar deliciydi ki eğilmek zorunda kaldım.

Sonunda telefon görüşmesine geri dönmeden önce yarım bir gülümseme ve sigarasını dalgın bir şekilde sallayarak onu onayladı.

İçgüdüsel olarak Odette'in koluna dokunmak için uzandım, artan öfkelerini yatıştırmaya çalıştım ama elimi itti ve annesinin elbisesini tekrar çekiştirmeye başladı.

"Russ iş için her zaman ulaşılabilir olmak zorunda mı?" Dirseklerimi korkuluğa dayadım, pürüzsüz taş tenimi ısıtıyordu.

"Hemen hemen 7/24," dedi Rowan. 'Para asla uyumaz - ya da patronu Gordon Gekko ne saçmalıyorsa artık.

Russ'ın işinden sadece en belirsiz terimlerle haberdardım: hedge fonları, para birimleri ve şehir ticareti ile ilgili yüksek güçlü bir şey. Çok para gerektirdiğini biliyordum ama detaylarını bilmiyordum.

Rowan'ın telefonu bir mesajla bipledi ve ekranı kontrol etti. 'Anne! Beni tekrar kaldır!' Odette hâlâ annesinin elini çekiyordu.

Elbise, güzel kumaş üzerinde küçük terli el izleri bırakıyor.

Rowan başparmaklarıyla telefonun ekranına hızlıca bir cevap yazmaya başladı.

'Neden gidip . . . gidip babanın ne yaptığına bakmıyorsun?'

"Hayır! Odette pembe sandaletli ayağını taş zemine vurdu, küçük melek yüzü allak bullak oldu. "Kaldır beni!"

"Annemin kolu yorulmaya başladı. Yazmaya devam etti. "Anne!"

"Bir dakika hayatım," dedi Rowan, eve ve geniş oturma alanına geri dönerken.

Odette son bir kez daha bağırdı ve ardından annesinin peşinden eve koştu, uzun kızıl bukleleri öfkeli bir ritimle zıplıyordu.

Öfke gösterisi karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Odette yürümeye başladığından beri inanılmaz öfke nöbetleri geçirmişti ve duracağına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Aksine, yaşlandıkça öfke patlamaları daha da kötüleşiyor gibiydi.

Kendi kızım elinde telefon, esneye esneye balkona çıktı.

"Uyanmıssın! "Uyandın!" dedim. 'Oh, Lucy, buraya gel ve şu muhteşem manzaraya bak. İnanılmaz değil mi?'

Yanıma geldi, belki bir saniyeliğine manzaraya baktı.

"Harika," dedi bana dönerek. "Wi-Fi şifresini aldın mı?"

3

Zemin ve birinci katlar arasında bölünmüş on yatak odası vardı. Bizimki birinci katın sahanlığındaydı, krem rengi mermer zemini ve antika ahşap mobilyaları vardı, dört direkli yatağın her köşesine tüllü sineklikler bağlanmıştı. Sean bavullarımızı yatağın üzerine kaldırdı ve eşyalarımızı yerleştirmeye başladık.

Daniel yüzme şortuyla, sıska bacakları ve kollarıyla ve soluk İngiliz teniyle göründü. "Ben hazırım! Gözlüklerini gözlerine geçirdi ve bize çift başparmak işareti yaptı. "Havuz için hazır mısın, baba?"

Sean gülümseyerek başını salladı. "Pek sayılmaz. "İlk giren ben olmak istiyorum!"

Sean bir yığın tişörtü çekmeceye yerleştirirken, "Ben artık bitirdim," dedi.

"Eh?"

"Neredeyse hazırım "ın Fransızcası.

"Bekle, burada Fransızca mı konuşuyorlar?"

Lucy kollarını kavuşturarak kapının çerçevesine yaslandı. "*Duh,*" dedi. "Bu yüzden mi Fransa deniyor?"

Daniel yüzünü buruşturdu. "Ben gerçekten Fransızca yapamam. Ya sen, baba?"

"Elbette ve biz İrlandalıların Fransız kardeşlerimizle her zaman pek çok ortak yönümüz olmuştur.

"Ne gibi?"

"İkimiz de İngilizlere dayanamıyoruz.

Ona bir havlu fırlattım.

"Şaka yapıyorum," dedi ve onu göğsüne bastırdı.

Kendime rağmen gülümsedim. "Baban sadece aptallık ediyor, Daniel," dedim. "Fransızlarla çok iyi anlaşıyoruz, bu yüzden okulda öğreniyorsun.

'*Bonjour* dışında öğrendiğimiz hiçbir şeyi hatırlayamıyorum.
ve *pommes frites*.'

Sean bavulda yüzme şortunu buldu ve bir yığın gömleğin altından çıkardı.

'Bu seni uzun bir yola götürecektir, koca oğlan,' dedi. "Hey, Fransızların kahvaltıda neden sadece bir yumurta yediklerini biliyor musun?"

"Bilmiyorum, baba. "Çünkü
bir yumurta *un oeuf*'tur!"

Daniel histerik bir an güldü, sonra durdu. "Anlamıyorum. 'Un oeuf'
Yeterli mi? Fransızca'da yumurta-"

"Tanrım, baba," diye gözlerini devirdi Lucy. 'Bu hayatımda duyduğum
en kötü şaka.

Sean üstünü değiştirmek için banyo odasına çekildi.

"Hey, Daniel," diye seslendi kapıdan. "Patlayan Fransız peynir
fabrikasını duydun mu?"

"Hayır.

"Brie'den başka bir şey kalmamıştı.

"Ha! Oğlumuz başını salladı. "Onu da anlamadım. "De brie,"
dedi Sean tekrar. 'Enkaz. "Brie'den başka bir şey kalmadı.

"Aman Tanrım," dedi Lucy tiksintiyle. Arkasını döndü ve kendi
odasına gitti.

Daniel burnunu kırıştırdı. "Brie nedir?"

'O okulda sana ne öğretiyorlar, evlat? Brie mi? Dünyanın en ünlü
Fransız peyniri!'

"Tekrar söyle.

Sean şortunu giymiş, çıplak göğüslü bir halde kot pantolonunu,
gömleğini, cüzdanını ve anahtarlarını yatağın üzerine atarken şakayı
tekrarladı. Son birkaç aydır düzenli olarak spor salonuna gitmeye ve
egzersiz yapmaya başlamıştı ve bunu söylemek kolaydı - göğsü ve
omuzları daha geniş ve belirgin, beli daha inceydi. Önceden de kötü
durumda değildi ama son zamanlarda kesinlikle çok çalışıyordu. Garip bir
güvensizlik ve başka bir şey hissettim - kıskançlık mı? - Sanki başka birini
etkilemek için çalışıyormuş gibi. Benden başka birini.

Daniel yatak odamızdan çıkıp koridora geçerken yine gülüyordu.

Oğlumuz bir anlığına ortadan kaybolunca, Sean'ın yüzündeki
gülümseme azaldı ve yok oldu; bir an için asık suratlı ve ciddi göründü.
Ölümcül bir ciddiyetle.

Her iki elimde birer çift ayakkabı, nasıl tepki vereceğimi bilemeden donup kaldım. Yüz ifadesi o kadar beklenmedikti ki, bir an öncesine göre öyle değişmişti ki, beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Beni bakarken yakaladı ve gülümsemesini tekrar yaptırdı. "Aquaboy ile havuza gidiyorum o zaman.

"Elbette. İyi misin, aşkım?"

"Harika. Hiç bu kadar iyi olmamıştım.

'Burada bitireceğim. Çabuk bir duş alayım, sonra gelip sana katılırım.' "Haklısın.

Yatak odamızdan çıkarken onu izledim. Merdivenlerden inerlerken yine şakalarına başladı, derin İrlandalı sesi koridorda yankılanıyordu.

"Hey, Daniel, tuvalete giden bir pterodaktilin sesini neden duyamazsın biliyor musun?

Daniel'in cevabı benim için kayıptı.

Döndüm ve kıyafetleri gardıroba yerleştirmeye devam ettim, içimde öyle hızlı bir korku ve hastalık hissi oluşuyordu ki yatağa oturmak zorunda kaldım. Sean'ı herkesten daha iyi tanıyordum. Ne zaman mutsuz olduğunu, ne zaman sinirlerini gizlemek için şakalar yaptığını, ne zaman yalan söylediğini biliyordum. Ve büyük olduğunu söylerken yüzündeki ifade? Onu en son ne zaman öyle gördüğümü hatırlayamıyordum. Belki babasının cenazesinde.

Telefonum boğuk bir Messenger sesiyle bipledi ve ayağa kalkıp şortumun cebinden çıkardım, parmak izimle kilidini açtım.

Yeni mesaj yok.

Kaşlarımı çattım ve cebime geri koydum.

Bip sesi tekrar geldi, hâlâ boğuktu. Odanın karşısında.

Yatağın üstünde mi? Sean'ın orada bıraktığı giysilere gittim, kısa kollu bir gömlek ve kot pantolon. Ne yaptığımı fazla düşünmeden kot pantolonu elime aldım ve ceplerini yokladım. Birkaç bozuk para vardı ama telefon yoktu. Kot pantolonunu yatağa geri bıraktım ve etrafımdaki villanın sessizliğini dinledim. Alt kattan, dışarıdan, havuzdan gelen belli belirsiz sesler geliyordu. Su sıçramaları, gülüşmeler, Daniel'in heyecanlı sesi.

Messenger'ın boğuk sesi üçüncü kez duyuldu. Sean'ın başucu çekmecesini.

Durduğum yerden dokunabilecek kadar yakındı. Elimi uzattım ve geri çektim. Uzun bir süre k ı m ı l d a m a d a n oturdu. Sonra

tekrar uzandı ve çekmeceyi yavaşça açtı.

Telefonundan başka bir şey yoktu, yüzü aşağı bakıyordu. Sanki insan ve telefon görünmez bir göbek bağıyla birbirine bağlıymış gibi her yere onunla gitmeye başlamıştı. O kadar ki, son birkaç gündür onu izlemeye başladım, sadece yarı kasıtlı olarak, telefonunu her eline aldığı anda göz ucuyla bakıyor, zamanının ve dikkatinin çoğunu neyin aldığını görmeye çalışıyordum. Ekranda çizdiği kilit açma desenini görmeye çalıştım. Gerçekten deliriyor muyum, yoksa bu hayal bile edilemeyecek bir şeyin başlangıcı mı anlamaya çalışıyordum.

Elimin uzanıp telefonunu almasını izledim. Başparmağımın güç düğmesine basışını izledim. Ekranın, birlikte geçirdiğimiz son tatilden bir çocuk fotoğrafıyla aydınlanmasını izledim.

Sadece kısa bir bakış, dedim kendime. İçimi rahatlatmak için.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, kalbim hızla çarparak onun kilit açma desenini çizdim.

Bakmamam gerektiğini biliyorum.

Biliyorum. Ama baktım.

İşte o zaman her şey dikış yerlerinden ayrılmaya başladı.

4

İşte böyle hissettiriyor: Sanki düşüyormuşsunuz gibi.

Sanki ayaklarınızın altında bir kapak açılmış ve siz de içine düşüyormuşsunuz gibi. Bir an her şey yolunda gidiyor, yıllardır yaptığınız gibi yolunuza devam ediyorsunuz. Bir sonraki dakika düşüyorsunuz, dalıyorsunuz, karanlığa çakılıyorsunuz. Yeri göremezsiniz, düşüşünüzü engelleyemezsiniz. Etrafınızdaki her şey de düşüyor. İnşa ettiğiniz her şey.

Ve işte burada başlıyor: Messenger'da okunmamış üç öğeyi gösteren küçük mavi bir rakamla.

Üzerine tıkladım. Ekranın üst kısmında CoralGirl adında birine gelen ve ondan gelen yeni mesajlar vardı.

Müsait olduğunda bana mesaj at x

Bu hafta konuştuğumuz gibi dikkatli olmak gerekiyor

Mesajları okur okumaz silmeyi unutmayın

Dünkü ileri geri mesaj dizisini aşağıdan yukarıya doğru kaydırarak okudum. İlki Sean'dan gelen ve kalbimi durduran yedi kelimelik bir mesajdı.

Söylediklerini düşünmeden edemiyorum x

Her kelimesinde ciddiydim

Seninle tekrar konuşmam

gerek. K bir şeyden

şüpheleniyor mu?

Onun hiçbir fikri yok. Ama bu şekilde devam edemem.

Fransa'ya gittiğimizde karar veririz. Ne yapacağımıza karar vereceğiz.

*Ona söylemem gerek. Yakında.
Bunu konuşmuştuk. Sır olarak kalması
daha iyi. Biliyorum ama K'ye yalan
söylediğim için kendimi çok kötü
hissediyorum.*

Mesajları okumaya dayanamıyordum ama duramıyordum da, gözlerimi ekrandaki küçük kelimelerden alamıyordum, her biri evliliğimin altında patlayan başka bir bombaydı.

Yukarı kaydardım ve tekrar okudum.

*K bir şeyden şüpheleniyor mu?
Onun hiçbir fikri yok. Ama bu şekilde devam edemem.*

Telefonun ekranına bir şey sıçradı ve ağladığımı fark ettim.

O anda, sanki artık kendi tarihimi, kendi hikayemi bilmiyor gibiydim. Tek bir hayatımız vardı, birlikte olan hayatımız ve bir saniye içinde kurgu gibi geldi. Bir rol oynadığımın farkında bile değildim. Ellerim titreyerek CoralGirl'ün hesabındaki 'Profili görüntüle' butonuna tıkladım. Resim yerine jenerik bir silüet, jenerik bir e-posta. *Londra'da yaşıyor. Kadın.* Hepsi bu kadardı.

Son mesajları aceleyle okunmamış olarak işaretledim, sonra telefonunu kilitledim ve çekmeceye geri koydum. Yabancı bir ülkede, yabancı bir evde, tanımadığım bir yatakta oturmuş, önümdeki duvara boş boş bakıyordum.

Soğuk ve sıcak. Öfkeli, ağlamaklı ve ihanetten hasta.

Geriye, karanlığa doğru düşüyorum.

Bir düzine soru, sonra bir düzine daha.

Ciddi miydi?

Sean bunu neden yapmıştı?

Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirebildim?

Ama en büyük soru - *o kim?* - zaten yarı yarıya cevaplanmıştı, ipucu ekranda küçük siyah harflerle yazılıydı.

Fransa'ya gittiğimizde karar veririz.

Fransa.

Tek bir kelime. Ama görür görmez ne anlama geldiğini hemen anladım. Çünkü bu hafta dördümüzle ilgiliydi: Rowan, Jennifer, Izzy ve ben.

Bu da kocamın, ruh eşimin, *kayamın*, en eski ve en sevdiğim üç arkadaşımın biriyle ilişkisi olduğu anlamına geliyordu.

5

Kendime, onun bir ilişki yaşayacak tipte biri olmadığını söyledim.

Sean'ım değil. Aptalca şakalar yapan, çocukları sırtında taşıyan ve bebekken onlara şarkı söyleyerek uyutan nazık, sevgi dolu, komik kocam değil.

Yine de son birkaç haftadır tüm işaretler oradaydı: giderek daha ketum ve meşgul oluyordu. Ciddi, hatta zaman zaman savunmacı. Sürekli telefonla konuşuyor, spor salonuna gidiyor, görünüşüne daha çok dikkat ediyordu.

Her şey gözümün önünde cereyan ederken nasıl bu kadar kör olabildim?

Kimdi o? Hangi arkadaşım bana ihanet etmişti?

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, sanki hayatım görünmeyen bir tehlike yüzünden risk altındaymış gibi. *Savaş ya da kaç*. Telefonumu banyoya götürüp kapıyı arkamdan kilitledim, kapalı klozet kapağına oturdum ve resim galerisini açtım, hep birlikte olduğumuz son zamandan bir albüm seçtim, Rowan ve Russ'ın Chiswick'teki evindeki bir parti, aradığım şeyi bulana kadar kaydırdım.

Şurada. Dördümüzün samimi bir fotoğrafı, Daniel'in çektiği birkaç fotoğraftan biri. Rowan iPhone'una bakarak konuşuyor ve kaşlarını çatıyor, boştaki eliyle el kol hareketleri yapıyor. Jennifer, iki ergen oğlunun etrafında güneş losyonuyla uğraşıyor. Izzy, duvara yaslanmış, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle her şeyi içine çekiyor.

Ben de fotoğrafın kenarında, dikkatim dağılmış bir şekilde kameraya bakıyorum.

Birbirimizin sırlarını biliyorduk, diye düşündüm. Sizi sonsuza dek birbirinize bağlayan o gizli şeyler, anılardan oluşan ortak bir dil. Birbirimizle paylaşmadığımız şeyler hakkında konuşmuştuk.

erkek arkadaşlar ya da kocalar. Başka *kimseyle* paylaşmadığımız şeyler. Onları tanıdığımı sanıyordum - meğer içlerinden birini hiç tanıımıyormuşum.

Ama şunu biliyordum: Hepsine bir şekilde haksızlık etmiştim. Tek düşünebildiğim buydu. Arkadaşlığımız boyunca, bilerek ya da bilmeyerek, üç arkadaşıma da acı, ıstırap ve keder veren şeyler söylemiş ve yapmışım.

Belki de bunu hak ettim.

Yetişkinlerle ilgili her şey bir kenara bırakılmıştı ve sanki yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissediyordum, kaygı ve kendimden kuşku duyuyordum, sanki son yirmi beş yıl bir rüyaymış gibi. Otomatik pilota bağlanmış gibi kıyafetlerimi çıkarıp yere bıraktım ve duşa girdim.

Suyu açtım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim, akan su hıçkırıklarımın sesini bastırdı.

*

Elbette ne yapmam *gerektiğini* biliyordum. Havuza gidip ona mesajları, ne anlama geldiklerini, kimden geldiklerini sormalıydım. Kim olduğunu.

Ama ben yapmadım.

Düşün suyu ensemeye vurdukça, ilişkimizin terazisinde bunun yeterli olmadığını hissetmeye başladım: birlikte geçirdiğimiz yirmi yıla karşı sorulan küstahça bir soru. Bu ince füzeyi ona fırlatmamı haklı çıkaracak yeterli ağırlık, yeterli ağırlık yoktu. Sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyi haklı çıkarmak neredeyse *adil* görünmüyordu. Bu bir şekilde sorumsuzluk olurdu. Evliliğimiz hiçbir şekilde mükemmel değildi, ama kimin mükemmel bir evliliği var ki? Ben yeterince mutluydum ve onun da öyle olduğunu düşünüyordum. Belki daha fazlasını öğrenebilirim, pervasız bir soruyla onu yok etmek yerine düzeltebilirdim.

Ve tabii ki ben de korkuyordum. Beni ve çocukları terk edeceğinden, yeni bir şey için bizi bir kenara atacağından korkuyordum. Bunun gerçek olmasını istemedim. Zaten olduğundan daha fazla gerçek *yapmak* istemedim. Bunu yüksek sesle söylemenin onu gerçek yapacağından korkuyordum.

Ben de yapmadım. Yapamadım. Bu konuşmaya nasıl başlarsın ki?

Sean, telefonunun kilit açma kodunu ezberledim ve onu korumasız bırakmanı bekledim. Peki diğer kadın kim? O kim mi? Ne haltlar dönüyor?

Bunu bana nasıl yaparsın? Ailemize?

Kafamda prova ettim, kelimeleri ağızımda şekillendirmeye çalıştım. Onları söylerken kendimi duyduğumu hayal ettim. Ama hepsi kulağa çılgınca geliyordu, bana bile. Bu yüzden bunların hiçbirini söylemedim. Duşta durdum ve suyun gözyaşlarımla karışmasına izin verdim.

Birkaç hafta önce - tipik bir yirmi birinci yüzyıl hastalık hastası gibi baş ağrısı ile beyin tümörü arasında karar vermeye çalışırken - Google'da arama yaptığımı hatırladım ve sadakatsizliğin sadık ilişkilerin yaklaşık üçte birinde yaşandığını keşfettim. Bu da istatistiksel olarak bu tatilde içimizden birinin kurban olacağı anlamına geliyordu.

Zaten bir kurbandı.

Elbette başka bir seçenek daha vardı: mesajları hiç görmemiş gibi davranmak. Hiç bakmamışım gibi davranmak. Sanki her şey olduğu gibi devam ediyormuş gibi kendimi akıntıya bırakmak. Neden tekneyi sallayayım ki? Belki de onun iyi bir koca olduğunu ve benim de onun telefonunu karıştırmayan iyi bir eş olduğumu hayal etmek daha iyi olurdu. Artık görülemeyecek şeyleri görmedim. Ama bilmemekten, gerçek ile diğer her şey arasındaki gri alandan nefret ediyordum. Bana en uygun olan siyah ve beyazdı; griyle aram iyi değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bir sonraki adımda ne yapacağıma karar vermeden önce, öyle ya da böyle, kesin olarak bilmek istiyordum.

Sean'ın beni en iyi arkadaşlarımdan biriyle aldattığını bilerek bir hafta boyunca mutlu aileleri oynamak işkence olurdu, gerçekte evliliğim ağır çekimde gerçekleşen bir araba kazasıyken. Ama bilmek zorundaydım. Onu gözlemleyerek, onu *görerek*, benim yerime hangisini seçtiğini bileceğimden emindim. Her iş günümü öyle ya da böyle kanıtlarla geçiriyordum. Toplamak, kaydetmek, incelemek, tüm parçaları bir araya getirmek: yaşamak için yaptığım şey buydu. Tek yapmam gereken kocamın sadakatsizliğinin kanıtını bulmak ve kaynağına kadar takip etmektir.

Sizi ortaya çıkaracağım, hanginizin bana ihanet ettiğini, hanginizin ailemi parçalamaya çalıştığını öğreneceğim.

Tam olarak neler olup bittiğini öğrenebilirim, belki de çok geç olmadan bunu durdurabilirdim. Gerçeği öğrenmek, evliliğime neler olduğunu ve kurtarılıp kurtarılamayacağını öğrenmek için bir haftam vardı - aramızdaki bir dizi mesaj, yüzeyin hemen altında görünmez bir fay hattı gibi, çatlayıp beni bir tarafta, Sean'ı diğer tarafta bırakmayı bekliyordu. İçimde hastalıklı, kendine zarar veren bir bilme dürtüsü vardı, *her şeyi*, her kirli ayrıntıyı bilmek istiyordum. Kendi gözlerimle görmek için. O zamana kadar hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam gerekecekti. Normal davranmaya çalışacaktım - ya da olabildiğince normale yakın.

Duğu kapattım, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum, sanki bir çıkıntının üzerinde duruyordum, karanlığa doğru bir ipin üzerinde adım atmak üzereydim - eski hayatım, bildiğimi sandığım hayatım ve bundan sonra olacaklar arasında bir ip. Diğer uçta ne vardı? Büyük olasılıkla keder ve kalp kırıklığı. Ama bu, kendi akıl sağlığım ve kendime olan saygım için çıkmam gereken bir yolculuktu. Giyinecek, gülümseyecek ve birlikte geçireceğimiz haftaya hazırlanacaktım. Ve gerçeğı öğrenecektim.

Banyo kapısı çalındı. Sonra bir tane daha.

"Anne?" Daniel'ın sesi yüksek ve heyecanlıydı. "İçeride misin?" "Evet.

Hazırlanıyorum.

"Rowan sana bir mesaj aldığını söylememi istedi. Jennifer gelmek üzereymiş.

6

Çiçek desenli basit bir elbise ve sandaletlerle hızlıca giyindim. Jennifer'ın aşıya gelişini dinlerken - Rowan'ın selamlaması tipik olarak yüksek sesli ve coşkulu - ağlamaktan şişmiş gözlerimi gizlemek için makyajımı hızla yeniden yapmak üzere tuvalet masasına oturdum. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Normal davran.

Ve sonra Jennifer yatak odasının kapısında durdu, üzerinde yırtık kot pantolon ve pembe askısız bir bluz vardı, güneş gözlüklerini uzun sarı saçlarına doğru itmişti, telefonu elindeydi. Makyaj yapmamıştı - nadiren ihtiyaç duyardı - ve boynundaki küçük gümüş haç dışında çok az takı takmıştı. Çıplak ayakla bile benden en az yarım baş daha uzundu ve Sean'ın iki metrelik boyundan sadece birkaç santim kısaydı. Sean'ın bir keresinde söylediği gibi Amazon uzunluğundaydı ve atletik insanların genellikle olduğu gibi açık bir şekilde güzeldi.

Kollarını uzatarak, "Tak, tak," dedi.

Kalktım ve sarıldık, hava durumu, araba yolculuğu ve kocasının Google Haritalar'ı takip edememesi hakkında gözlemlerimizi paylaştık.

"Ee, ne düşünüyorsun? Jennifer söyledi. 'Harika bir villa, değil mi - rehberli tura katıldınız mı?

"Rowan bana etrafı gezdirdi. Balkondan manzara inanılmaz."

"Biliyorum, değil mi? Sanki ev sahibi dinliyormuş gibi sessizce konuştu.

"*X Factor*'deki jüri evlerinden biri gibi.

Jennifer Kaliforniya'da büyümüşü ve ne zaman heyecanlansa ya da strese girse aksanı daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor, sesli harfleri uzatıyor ve bize hayatının yarısından fazlasını İngiltere'de geçirmiş olmasına rağmen Vadi Kızı'nın hala orada bir yerlerde olduğunu hatırlatıyordu. Ailesi o on dört yaşındayken, babasının çok uluslu bir şirketin CEO'su olarak çalıştığı işi takip etmek için Los Angeles'tan İngiltere'ye taşınmıştı ve o hiç ayrılmamıştı.

Amerikalıların İngilizlerle karıştırdığı aksanına Atlantik ötesi bir tını kattı.

Bir an onu inceledim. Biraz telaşlı görünüyordu.

"Çocuklar iyi yerleştiler mi? Dedim.

"Sanırım keşif yapıyorlar. Koridoru kontrol etti ve sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Beni hâlâ tam olarak affetmediler.

"Seni ne için affettim?

"Dün gece bavullarını hazırlarken biraz tartıştık. Xbox'ı getirmek istediler - Ethan onu çoktan bavuluna koymuştu. Onu çıkarttım ve onlara bu haftayı karanlık bir odada oturup aptal *Call of Duty* ya da *Fortnite* oynayarak geçirmemelerini söyledim - Akdeniz kapımızın önündeyken olmaz.

"Sanırım bu pek iyi gitmedi?

Bir el salladı. 'Özellikle değil. Ama burada yapacak ne kadar çok şey olduğunu gördüklerinde iyi olacaklarını umuyorum.

Bunu saklamaya çalışıyordu ama tartışmalarından rahatsız olduğu belliydi. Oğullarına asla sesini yükseltmemeye, bağırmanın, alaycı davranmamaya ve asla ama asla el kaldırmamaya özen gösterirdi. Yedi yaşındaki Jake kibritle oynarken ve evlerini yakmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığında bile. Jennifer'ın evinin mutfak duvarında asılı olan bir şiir, ebeveynlere çocuklarını sadece övgü, teşvik, onay ve kabulle yetiştirmek adına her türlü olumsuz duyguyu reddetmelerini öğütüyordu.

Çocuklar onun projesi, hayattaki misyonuydu. Sadece on bir ay arayla doğan Jake ve Ethan, küçük çocukların olabileceği şekilde her şeyi tüketmişlerdi ve Jennifer işini bırakmış ve bir daha asla geri dönmemişti. Çılgınlığa varan bir gusto ile kendini tam zamanlı annelik rolüne atmıştı ve oğullarıyla hem çok gurur duyuyor hem de onları şiddetle koruyordu. Ethan ağabeyinin yanına ilkokula başladığında bile fizyoterapi kariyerine geri dönmekte direnmiş ve bunun yerine okul ofisinde yarı zamanlı bir yönetici işi bulmuştu.

Sean içeri girdi, belinde bir havlu vardı, saçları havuzdan ıslanmıştı. Telefonundaki mesajları öğrendiğimden beri onu ilk kez görüyordum ve yüzümün anında öfke ve kalp acısıyla kızardığını hissettim. Ve milyonlarca soru. Keşif çok hamdı ve hissettiklerimi işlemek için çok az zamanım olmuştu - ifadelerimi, duygularımı, şimdi içimde taşıdığım zehirli sırrı anında ele vermeyecek şekilde düzenlemem gerekiyordu.

Kocama bakmaya dayanamıyordum ama başka tarafa da bakamıyordum.

Jennifer'ı yanağına bir öpücük kondurarak selamladı - *o koşullarda ilginç bir şekilde iffetli miydi? Belki de değil?* - ve bavulunu açmaya devam etmek için valizine döndü.

"Alt katta bir oyun odası var," dedim, kendi sözlerimin garip bir şekilde zorlanmış tonunu duyarak. 'Bilardo masası, langırt ve her türlü şey var. Eminim çocuklar yapacak bir şeyler bulurlar.

Jennifer sesimdeki gerginliği fark etmemiş gibi başını salladı.

"Dışarıda bol bol vakit geçireceklerini umuyorum," dedi. 'Burada hava Londra'dakinden çok daha temiz. Ve o lanet Xbox'ta oynamak için *çok* fazla zaman harcıyorlar.

Jennifer'ın kocası Alistair, tam bir yaz tatili modunda onun yanında belirdi: göbeği saran yelek ve mayo, kıllı omuzlar ve çıplak kalçalar. Her zaman biraz uyumsuz olduklarını düşünmüşümdür - en azından fiziksel olarak - ve aynı oranda yaşlanmamış gibi görünen çiftlerden birine dönüşmüşlerdi. Alistair dolgun, dağınık sakalı ve kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle her zamankinden daha iri ve dağınık görünürken, o hala yıllar önce üniversiteli erkek arkadaşlarını baştan çıkaran uzun boylu, uzun bacaklı Kaliforniyalı zarafetine sahipti.

"A-ha!" dedi Alistair. 'İkinizin az önce Xbox-gate hakkında konuştuğunuzu söyleyebilirim.

Jennifer iç çekti. 'Öyle demeye devam etme. Çay fincanındaki bir fırtınaydı.

"Bıraksaydı da getirselerdi," dedi Alistair. 'İnsan er ya da geç kendi kararlarını vermeye, kendi hatalarını yapmaya başlamalı. Neden şimdi olmasın? Çocuklar hayatlarında sınırları zorladıkları, kendilerini ve başkalarını test ettikleri bir dönemdelere ve bunu çocukluktan erken yetişkinliğe geçiş olarak teşvik etmeliyiz. Onlar artık küçük çocuklar değil.

"Onlar hâlâ *benim* küçük oğullarım," dedi Jennifer kollarını kavuşturarak. "Ve beni her zaman kötü polis yapmak yerine arada bir bana destek olsan iyi olurdu.

"Ama iyi polis olmakta da bir o kadar iyisin, mon chéri. Bana komplocu bir göz kırptı. "Bu konuda da iyisin.

'Yine de, Jake ve Ethan'a üzerinde çalışılacak birkaç hasta olarak değil de, *çocuklarımız* olarak davranırsanız iyi olur.

tavsiye edilir.'

Daniel nefes nefese, saçları ıslak, ayakkabısı yere vurarak içeri daldı.

"Video kamerayı ödünç alabilir miyim baba? Joe Sugg gibi ev turu yapacağım!"

Sean bir çekmeceye gitti ve küçük kamerayı uzattı.

"Dikkatli ol.

"Dikkat benim göbek adımdır! Koşarak odadan çıktı. "Joe Sugg? Jennifer söyledi. "Hatırlatır mısın?

"YouTuber, sekiz milyon abonesi var. "Tabii ki var.

Alistair pahalı bir şekilde dekore edilmiş çevreyi işaret etti. 'Villa kesinlikle sansasyonel, değil mi? Buraya gelen herkes

Dip mi?"

"Belki sonra," dedim. 'Eğer su hala yeterince sıcaksa.

'Görünüşe göre yirmi dokuz derece - tıpkı ılık bir banyo gibi. Geliyor musun, Jennifer?"

"Jake'i gördün mü?

"Odalarına gittiklerinden beri hayır.

"Onun için havuzun aşağısını kontrol edebilir misin?" "Çocukların iyi olduğuna eminim, hayatım. "Lütfen?

"Tamamdır. Parmak arası terlikleriyle karo zeminde tıkırdayarak uzaklaştı. "Havuzda görüşür müyüz? Jennifer bana söyledi.

"Elbette.

Bu alışveriş sırasında şimdiye kadar hiçbir şey söylememiş olan Sean, bavulundan son birkaç eşyasını alıyordu.

'Bunu bitirdiğimde bir dalış daha yapabilirim,' dedi.

Harika bir havuz.'

Jennifer ya onu duymadı ya da duymamış gibi davrandı.

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, sanki odada kimsenin kabul etmek istemediği kötü bir koku vardı. *Sean orada değilmiş gibi davranıyor. Bunu neden yapsın ki?*

"İçeri girecek misin Kate?" dedi.

"Belki birazdan.

'Sonra görüşürüz o zaman. Gidip çocuklarıma baksam iyi olacak. Merdivenlere doğru yürüdü.

Gömlekleri dolaba asan Sean'a baktım.

Havuza sırf o gidiyor diye mi gidiyorsun? Birlikte birkaç dakika geçirebilesiniz diye mi? Neden seni görmezden geliyordu? Neden göz göze bile gelemiyorsunuz?

Belki de cevap çok açıktı.

Sizinle göz göze gelemez çünkü kendini ele vermek istemez. Bu kadar basit. Öyle mi?

Jennifer mı o zaman?

Jennifer ve Sean'ın biz öğrenciyken birkaç aydır bir çift olduklarını her zamankinden daha güçlü bir şekilde hatırladım.

Ayrıldıktan sonra da benimle birlikte oldu.

Çaprazlama olmamıştı. En azından, her zaman sürdürdüğümüz hikaye buydu. Hikayeyi basit tutmak en iyisiydi, ilgili herkes için en iyisi buydu.

O an aklıma geldi: Sean'ın bana söylediği en kötü şey, ağzından çıkan en incitici sözler - o kadar uzun süre hafızamda gömülü kalmıştı ki unuttuğumu sanmıştım. Birlikte geçirdiğimiz birkaç aydan sonra oynadığımız Doğruluk mu Cesaret mi oyunu, Sean neredeyse ayakta duramayacak kadar sarhoştı. *Yaşadığım en iyi seks? Bu Jennifer olmalıydı, ha ha, ilk aşk falan.*

Gözyaşları içinde ona Doğruluk mu Cesaret mi yarışmasında doğruyu söylemek zorunda olmadığımızı, özellikle de söylediği şey onunki kadar incitici ve korkunçsa bunu yapmamız gerektiğini açıkladığımda öfkeli bir tartışma başlamıştı. Özellikle de bu, *aynı* zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olan uzun boylu, atletik, Amerikalı eski kız arkadaşı hakkındaysa. Sarhoş bir şekilde bana göz kırpmıyor, defalarca *özür diliyor*, yalvarıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor, bunun sadece bir şaka olduğunu, aptalca bir şaka olduğunu ve öyle demek istemediğini söylüyordu.

Yalvarmalarına boyun eğip onu geri almadan önce iki hafta ayrı kalmıştık. O zamandan beri bu konudan hiç söz edilmemişti ve o kadar uzun zaman önceydi ki bir daha asla gündeme gelmemesini umuyordum. Jennifer'a ya da diğer ikisine hiç söylememiştim.

Ne dersin Jennifer? Sen ve Sean mı? İkiniz için ikinci bir sefer mi? Ne de olsa yaptığı en iyi seks. İlk aşkı yeniden alevlendirmek gibi bir şey mi? Genç sevgilileriyle Facebook'ta takılıp kocalarını terk eden insanlar gibi mi?

Yıllar önce erkek arkadaşını çaldığın için gecikmiş bir intikam mı?

Hayır. Bu

çılgıncaydı. Yoksa

öyle miydi?

Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Kendim için biraz zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı. En çok ihtiyacım olan şey dışarı çıkmak, *uzaklaşmak*, bir süreliğine yalnız kalmaktı - ama bu hafta sahip olamadığım tek şey buydu.

Hazırlanmayı bitirdim, telefonumu şarjdan çıkardım ve elbisemin cebine sığabilecek küçük bir paket mendil buldum. Yolda kimseyi görmemeyi umarak aşağı inerken kalbim hızla çarpıyordu ve Rowan mutfaktan çıktığında neredeyse salonu geçmek üzereydim. Üzerindeki kolsuz maksi elbise sıvı ipek gibi parıldıyor ve kayıyordu, elinde iki uzun saplı şampanya kadehi tutuyordu. Birini bana uzattı.

'Devam etmek istediğimiz gibi başlamalıyız,' dedi, kadehini benimkine tokuşturarak. "Şerefe, Kate.

'Şerefe' dedim, bardağı alırken gülümsemeye çalıştım. "İyi misin, tatlım?

"Sadece yolculuktan dolayı biraz yorgunum.

"İnsanın kendini toparlaması için güzel bir kadeh şampanya gibisi yoktur. Şampanyadan bir yudum aldım, tadı dilime acı geldi.

"Kesinlikle," dedim telefonumu kaldırarak. 'Annemi aramak için bahçeye iniyorum. Buraya sağ salım geldiğimizi haber vereyim.

Bu bir yalandı: Anneme burada olduğumuzu ve yerleştiğimizi bildirmek için çoktan mesaj atmıştım. Ama yalnız kalmak için bir nedene ihtiyacım vardı.

'The restoran o rezerve edildi,' Rowan dedi. 'Biz ihtiyaç için bir saat içinde birlikleri toplayacağım.'

"Elbette.

Balkona açılan sürgülü cam kapıları açtım ve anında yoğun akşam sicağıyla örtüldüm, hızla atan nabzım bir vites daha yükseldi. Geniş bir taş merdiven sonsuzluk havuzuna iniyordu,

Şu anda terk edilmiş durumdaydı ve sağa döndüğümde arazinin tüm genişliği boyunca uzanan, gölgelik palmiye ağaçları ve üzüm bağına bakan bankların bulunduğu yemyeşil bir çimenliğe çıktım. Kokular sarhoş ediciydi: çiçek tarhlarından fışkıran zambaklar, okaliptüs ve çam ve toprağa işlemiş yaz sıcağı. Bahçe, ortasında demir bir geçit bulunan ve ötesindeki üzüm bağına açılan özenli bir çitle sınırlanmıştı. Tekrar eve baktım ve birinci kattaki diğer balkonlardan birinde küçük bir figür gördüm. O siyah saçları nerede görsem tanırdım: Daniel, Sean'ın eski video kamerasını önünde tutuyordu. Tatil evi filmlerinden birini anlatırken dudakları kıpırdıyordu, genç bir YouTuber olma yolunda ilerliyordu. Üç düşüktükten sonra beklenmedik bir şekilde dünyaya gelen küçük mucize oğlum - ikinci bir çocuğa asla sahip olamayacağımı düşünmeye başladığım bir zamanda.

Ter şimdiden sırtımın ve kollarımın altını sızlatmaya başlamıştı, hava o kadar sıcaktı ki sanki nefesim boğazıma yapışıyor, tıkanıyor ve boğuluyordum. Şampanyadan bir yudum daha aldım ve Daniel'in görüş alanından çıkıp üzüm bağının içinden geçerek hemen sağa, villadan uzağa, görülmeyeceğim bir yere doğru kapıya yöneldim. Her biri mükemmel bir şekilde düz ve bir diğerinden birkaç metre uzaklıkta olan asma sıralarının sonuna kadar yürüdüm. Bir dakika sonra omzumun üzerinden tekrar kontrol ettim: Artık balkonda Daniel'ı ya da başka birini göremiyordum.

Yürümeye devam ettim. Yürüdükçe, duygularım kıyıya yaklaşan bir gelgit gibi artıyordu. Villadan uzaklaştıkça daha da kötü hissediyordum, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. *Savaş ya da kaç.*

Bir kez daha aklıma Sean'la yüzleşmem gerektiği geldi. Yukarı çıkıp ona bildiğimi, sırrını keşfettiğimi ve bana gerçeği söylemediği takdirde, hemen şimdi, eşyalarımı toplayıp çocukları da alarak onu burada bırakacağımı söylemeliydim. İlk müsait uçakla doğrudan İngiltere'ye dönecektim. Ama bunun akıllıca mı, cesurca mı, yoksa aptalca bir seçenek mi olduğuna karar veremiyordum. Yoksa aptalca bir seçenek miydi? Alabileceğim en kötü seçenek miydi? Orada dururken, bunların hepsi gibi görünüyordu - ya da belki hiçbiri. Çünkü artık doğru cevaplar yoktu, sadece diğerlerinden biraz daha az yanlış olan cevaplar vardı. Siyah ve beyaz yoktu. Sadece gri, tamamen gri.

Durdum, ellerimi önüme uzattım. Titriyorlardı, kontrolsüzce titriyorlardı ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Daha önce hiç yaşamamıştım ama belirtileri biliyordum ve bunun ne olduğunu da biliyordum: panik atak.

Bir sarmaşığa yaslanarak gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın tekrar aktığını hissettim.

Tepeden aşağı restorana doğru yavaşça ilerlerken cırcır böcekleri yumuşak sesleriyle akşam havasını dolduruyordu. Önümüzde Lucy, Rowan, Jennifer ve Alistair ile konuşuyor, Russ ise Odette'i sırtında taşıyordu. Üç çocuk daha ileride bir yerdeydi, Daniel ilgi bekleyen bir köpek yavrusu gibi iki sırık gibi gencin peşinden koşturuyordu.

Makyajımı tazelemiş ve sinirlerimi yatıştırmak için ikinci kadeh şampanyayı devirmiştım. Sean ve ben küçük grubumuzun arkasından geliyorduk, o benim yanımda tam olarak düz olmayan bir çizgide yürüyordu.

"Peki, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi. "Yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Ellerini ceplerine soktu ve kolunun kıvrımını uzattı.

İsteksizce onunla kollarımı birleştirdim. 'Bir sorun yok,' dedim.

"Burada olmaktan mutlu olursun diye düşünmüştüm.

"Öyleyim," dedim ona bakmadan. "Yoğun bir gün.

"Kendini iyi hissediyor musun? Uçakta yediğin o tehlikeli sandviç yüzünden mi?"

"Ben iyiyim.

Bir an için bunu düşündü. "Cidden, ne oldu Kate?"

Evliliğimizin altına bomba koyman dışında mı?

'Bir şey yok,' dedim.

"Bütün öğleden sonra seni neredeyse hiç görmedim. "Sadece biraz yorgunum, hepsi bu.

"Muhtemelen sıcak seni etkiliyordur. Sesi hafifti ama kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Bugün yüksek fırın gibiydi.

"Muhtemelen.

Bir an için ona hemen o anda sormayı düşündüm - sadece söyleyecektim. Bir yara bandını hızlıca çekip koparmak gibi.

Kim o? Hangisi? Rowan mı, Jennifer mı, Izzy mi?

Ama zamanının gelmediğini biliyordum. Elimde somut bir kanıt yoktu - henüz değil. Telefonundaki mesajlar şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı.

Kanıtınız olana kadar olmaz. Aksi takdirde inkar edecektir.

Sean beni konuşturmak için başka bir yol denedi. 'Tatil için harika bir yer,' dedi.

"Mükemmel.

"Hiç merak ediyor musun," dedi hüznle, "her yıl böyle bir yere gelmek nasıl olurdu? Her yaz? Bu ne kadar harika olurdu?

'Sean, buraya bırakın her yıl gelmeyi, bir kez bile gelmeye gücümüz yetmez.

Demek istediğim de bu. Sana da öyle hissettirmiyor mu ...' Boşta kalan eliyle el kol hareketi yaparak devam etti. "Ah, bilmiyorum.

"Ne gibi hissediyorsun?

'Sanki şimdiye kadar bunu karşılayabilmeliymişiz gibi. Çocuklar için güzel şeyler yapabilmeliydik, böyle bir yaz tatiline çıkabilmeliydik.

"Belki biraz.

"Biliyor musun, daha önce havuzdaydım ve villaya, balkona ve üzüm bağına baktım ve düşündüm ki, Tanrım, kırk yaşına girmek üzereyim ve Rowan bunu mümkün kılmadan böyle bir yerde kalabilmemin hiçbir yolu yok. Birkaç kadeh içtiğinde İrlanda aksanı her zaman daha da güçlenirdi ve şimdi de tam gaz devam ediyordu. "Yani, bu *sonsuz* kadar ulaşamayacağım bir yer mi olacak? Dünyada görmek istediğim milyonlarca yer var, ama sanki daha yeni başlamışım gibi hissediyorum - ve zamanımın yarısı çoktan doldu. Hayatım boyunca ne halt ettim ben?

"Kaç bira içtin?" "Yeterince değil," dedi iç çekerek.

Bir süre sessizce yürüdük.

Sessizce, 'Bence buraya bir kez bile gelebilmiş olmamız çok güzel,' dedim.

'Elbette,' dedi. 'Bunu anlıyorum; sadece normal hayatlarımızda bunun bizim için ne kadar ulaşılmaz olduğunu bilmek. Bu beni biraz başarısız hissettiriyor.

"Başarısız değilsin.

'Pek başarılı sayılmam. Orta ölçekli bir bilişim şirketinde ağ güvenliği yöneticisiyim. Sesi alaycı bir hal aldı. 'Her genç delikanlının hayalidir, değil mi? Değil.

"İnsanları ve onlar için önemli olan şeyleri koruyorsunuz. 'Ben verileri koruyorum. Aslında aynı şey değil.

'Evet, ama ne diyorlardı? Hayat bir yolculuktur, değil mi? Bir varış noktası değil.'

"Tanrım. Güldü. "Bana Aerosmith şarkılarından alıntı yaptığına göre sen de kızmış olmalısın.

"Sanırım Ralph Waldo Emerson'dı aslında. Ama ne demek istediğimi anladınız.

"Sanki otuzlu yaşlarımda tamamını bir şeyler yaparak geçirmişim gibi hissediyorum, bilmiyorum... Ellerini havaya kaldırdı. "Ne yaptığımı *bilmiyorum*. Ve şimdi sonsuza dek gittiler ve biz farkına bile varmadan, birkaç yıl içinde Lucy üniversiteye gitmek üzere kapıdan çıkmış olacak. Yine de-'

"Sence o iyi mi?" "Kim?

"Lucy.

Tereddüt etti ve kolunun benimkine karşı hafifçe sertleştiğini hissettim. "Elbette," dedi. "Bunu sana söyleten ne?

Diğerlerinin biraz daha ilerlemesine izin vermek için durdum ve hızımızı yavaşlattım.

"Son zamanlarda pek kendinde değil gibi. Her zamankinden daha sessiz, ama daha çabuk.

"Aynı anda hem daha sessiz *hem* de daha hazırcevap olabileceğini sanmıyorum, aşkım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Normalden daha dalgın görünüyor, sürekli telefonla konuşuyor.

"*Her zaman* telefonunun başında. Z kuşağı için bu bir zorunluluk, ya da onlara her ne deniyorsa.

"GCSE'leri için endişeleniyor sanırım.

Durakladı, bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyordu.

"Mantıklı.

"Her şeyde mükemmel notlar alacağını tahmin etmesine rağmen mi?

"Her zaman biraz gergin olmuştur - ve gençlerin nasıl olabileceğini bilirsin. Aniden başını salladı ve önceki konuşmamızın konusuna geri döndü. 'Tanrım, sadece beş dakika gibi geliyor

Onu hastaneden bebek koltuğunda eve getirdiğim ve ilk bezimi değiştirdiğim günleri hatırlıyorum. Şimdi kırkıma merdiven dayadım ve saçlarım dökülüyor ve *sanki "Ne oldu şimdi?"* diyorum.

"Saçın umurunda değil, Sean.

'Her gün aynaya bakıyorum ve o lanet olası kafamda gittikçe daha da yukarılara tırmanıyor. Geçen hafta şehirdeydim ve bir dükkanın vitrininde yaşlı bir adamın yansımasını gördüm ve *bu yaşlı piç de kim* diye düşündüm. *Kesinlikle çok çabalıyor.* Sonra onun ben olduğumu fark ettim. Tanrım.'

"Ne söylemeye çalışıyorsun?

'I . . . Bilmiyorum. Çok fazla bira içtim, hepsi bu. Rowan inanılmaz iyi iş çıkardı, değil mi?'

Kolumu onunkinden çektim, midemde bir boşluk hissettim. "Öyle," dedim sessizce. "Evet, öyle.

Aklıma yeni bir düşünce geldi. *Belki de Rowan hakkında böyle konuşarak darbeyi yumuşatmaya çalışıyordur. Yarı sarhoş ve yaptıklarını benim önümde meşrulaştırıyor. Olabildiğince dürüst davranıyor. Beni hazırlıyor, gelecek olan acıya karşı beni biraz uyuşturmaya çalışıyor.*

Aradığım kişi o muydu? Sean benim yerime onu mu seçmişti? Bu haftanın tek amacı onu Fransa'nın güneyinde lüks bir villayla etkilemek miydi?

Gözlerimi ovuşturdum. Telefonundaki mesajları gördüğümünden beri bu haldeydim. Günlük güvensizlikler, zaman zaman hepimizi rahatsız eden küçük şeyler, canavarca bir şekil almıştı. Her şeyin, her düşüncenin, her yorumun, uyanık olduğum her dakikanın üzerine gölge düşürecek kadar büyümüşlerdi. Her zaman. Her zaman oradaydılar, kulağıma fısıldıyorlardı, beni yaptığı her şeyi, geçmişte yaptığı her şeyi incelemeye ve analiz etmeye zorluyorlardı.

İlkinin ardından başka bir düşünce dörtlü geldi.

Belki de hepsi benim hatamdı. Belki de onu buna ben sürüklemiştim. Onu buna ben ittim. Belki yeterince özenli değildim, yeterince sevgi dolu değildim, belki yeterince seks yoktu. Belki daha fazlasını yapmalıyım, daha çok çabalamalıyım. Belki de onun ilgisini uzun süre çekecek kadar zayıf, ilginç, zeki ve zengin değildim.

Başka ne sorunum vardı? Belki

ben-

Kes şunu. Kes şunu. Kendine acımak düşmandır. Sizi hiçbir yere götürmez.

Gerçek şu ki, evliliğin verdiği rahatlık balonum çatırdayarak açılmış ve paramparça olmuştu. Emin, güvenli ve emniyette olmak yerine, şimdi yeni bir yerdeydim - nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu öğleden sonra yüzleşmekten kaçındığım için, mesajları görür görmez ona sormak yerine korkup kaçtığım için yüzüncü kez kendime kızdım. Eski bir sözün doğruluğunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum: Az bilgi tehlikeli olabilir.

Belki şaraptandı ama onunla yürümek, her zaman yaptığımız gibi konuşmak, tenini tenimde hissetmek bana birlikte yaşadığımız her şeyi yeniden hatırlattı. Tüm iyi şeyleri, şimdi ve geçmişte.

Kaybedecek her şeyimiz vardı.

Durumumuzun kötü olduğunu biliyordum ama o hâlâ *benim* kocamdı. Ve belki de hâlâ uğruna savaşmaya değerdi.

9

Autignac'taki köy meydanı, yaklaşan alacakaranlığın uzun gölgelerine karşı sıcak bir parıltıyla başımızın üstünden geçen peri ışıklarıyla süslenmişti. Restore edilmiş Romanesk çan kulesi kararan gece göğüne doğru yükselen köy kilisesi meydanın bir tarafını oluştururken, diğer tarafta küçük boulangerie, boucherie ve charcuterie üçlüsü kapalı ve karanlıktı. Sıska tekir bir kedi birinci kattaki pencerenin pervazına oturmuş, ısıltılı sarı gözleriyle bize bakıyordu.

Restoran aydınlık ve kalabalıktı. Köyün içindeki ve çevresindeki villa ve apartmanlarda kalan turistlere hizmet veren, meydana dizilmiş bir düzine ahşap masadan birine oturduk. Saat neredeyse sekizdi ama hava hâlâ ılıktı; antrikot, kızarmış ördek, zengin soslar ve yerel kırmızı şarap kokularıyla doluydu. Mumlar, kadehler ve yarısı boş şişeler masamızın üzerinde sıralanmıştı.

Şarabımı yudumladım ve Sean'ı, mesajları ve tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Ama elimde değildi. Geceyi her şeyi inceleyerek geçirmiştim - her konuşmayı, her bakışı, her sessizliği, en ince ayrıntısına kadar - her anı elimde tutup her açıdan inceleyerek, bir midyeden inci çıkarır gibi içinden gerçeği çıkarmaya çalışarak.

Mesela şimdi.

Rowan'la işi hakkında dostça sohbet ediyordu, gerçekten ilgileniyordu, gülümsüyordu ve ona bol bol göz teması kuruyordu. İnsanları memnun eden biriydi, her zaman öyleydi, her zaman birinin iyi tarafına geçmek için söylenecek doğru şeyi biliyor gibiydi, her zaman *onların* içindeki iyiliği bulmak istiyordu. İlişkisi böyle mi başlamıştı? Arkadaşlarımdan biri ona o kadar güçlü bir şekilde yaklaşmıştı ki hayır demeye cesaret edememişti. Onu üzmeyi kendine yedirememiş miydi?

Belki de ne olabileceğine dair bir teorinin başlangıcına sahiptim.
üzerinde.

Sean zaten önümde bir bardak kırmızı şarap vardı, biraların üstüne Dışarı çıkmadan önce evde içmişti. Russ kendi kadehini her doldurduğunda -ki bu sık sık oluyordu- herkesin kadehini yeniden dolduruyordu; alkolün kızıl rengi yanaklarını çoktan lekelemişti. Rowan'ın kocası arkadaşlığımızdan mı hoşlanmıyordu yoksa sadece içkiyi mi seviyordu karar veremiyordum. Muhtemelen ikisinden de biraz. Kilisenin oyma taşın revakının altında durmuş, sigarasından uzun ve yavaş nefesler çekerken sandalyesi şimdilik boştu.

Parlak sarı elbiseli Odette, uzun ahşap masanın etrafında bir o yana bir bu yana koşturuyor, ara sıra gölgelerden belirip yemek yiyenlerin düşürdüğü lokmaları toplayan kedileri kovalıyordu. Bir garsona çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve yüzünde meydan okuyan bir sırıtışla iki masa arasındaki boşluğa doğru tekrar sıçradı.

"Odette," dedi Rowan üçüncü ya da dördüncü kez, "lütfen gelip oturun, yemeğiniz gelmek üzere.

Küçük kız başını salladı, uzun zencefil demetleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kıkırdayarak ve diğer yemek yiyenlerin masalarının etrafından dolanarak tekrar koşmaya başladı.

Masanın ilerisinde Daniel Harry Potter kitabını okurken, Lucy sandalyesinde sessizce çökmüş, telefonuna dalmıştı.

Jennifer'in oğulları da cep telefonlarına takılıp kalmışlardı. Hiçbir zaman birbirlerine benzememişlerdi ama onlu yaşlarının ortalarına doğru büyüdükçe görünüşleri de birbirinden uzaklaşıyor gibiydi. İkisinden büyük olan Jake, sarı saçları, gri-mavi gözleri, güzel uzun kirpikleri ve aşk tanrısının fiyonk dudaklarıyla annesinin oğluydu. Uzun boylu, ince yapılı ve onun gibi uzun bacaklıydı - tam bir kalp kırıcı olacaktı. Küçük kardeşi Ethan ise babasının tüm genlerini taşıyordu: koyu renk saçlar ve zeytin rengi ten, neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi gözler. Henüz on beş yaşındaydı ama omuzları ve beli şimdiden daha tıknazdı, bacakları kıllarla kaplıydı.

İnsanlar bazen Jennifer'a kardeşe pek benzemediklerini söylüyorlardı.

Bana hep öyle derdi, hayran bir gülümsemeyle.

Yemekler geldiğinde Russ masaya döndü; mantar soslu kremalı tavuk, camembertli antrikot, hindi escalope, tavada kızarmış patates, makarna salataları ve dağ gibi pommes frites tabakları ve iki şişe daha La Grande Cigale Blanc.

Odette sonunda geldi ve oturdu, küçük yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Küçük bir parmağıyla tabağını işaret ederek, 'Bundan hoşlanmadım,' dedi. 'Ya da

Bu.'

Rowan eğildi ve onun için kesmeye başladı.

"Tabii ki var hayatım, evdeki gibi bir tavuk. "Tuhaf kokuyor. Rowan'ın makarna salatası kâsesini işaret etti. 'Ben istiyorum Senin, anne.'

"Seninkini aldın, sevgilim. Bak, bu tavuk, görüyor musun? Her zaman tavuğun var.'

"*Seninkini* istiyorum. Yüksek sesi aniden sert ve keskindi, konuşmalarımızın geri kalanını kesiyordu. "Tavuk istemiyorum.

"Benimkini sevmezsin Odette, içinde sarımsak var.

"Tavuğum *kokuyor*. Sandalyesini itti ve masadan u z a k l a ş a r a k ayağa kalktı.

Rowan sakince, "Lütfen masaya oturun," dedi.

"Hayır!

Tartışmalarını izlerken, masadaki diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını, çatışmaya baktığını ama bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştığını fark ettim. Otoyoldaki bir yığılmayı aval aval izleyen sürücüler gibi aile içi bir olayın yaşandığı yere bakıyorlardı.

Odette başını savurdu ve uzaklaşmaya başladı.

Rowan sesini eşit tutarak, "Odette, hayatım, eğer tavuğundan biraz yersen sonrasında puding yiyebilirsin," dedi.

"Puding *istemiyorum*.

"Bunun yerine biraz patates kızartması yesen nasıl olur-

Russ sandalyesinde aniden döndü, yüzü kızgın bir kırmızı tonundaydı.

"ODETTE! BURAYA GERİ GEL VE OTUR!" diye bağırdı, derin sesi eski taş duvarlarda yankılanıyordu. "ŞİMDİ!

Diğer tüm lokantacılar dönüp bakarken küçük köy meydanına bir sessizlik çöktü - bir düzine konuşma cümlelerin ortasında durdu, çatallar havada dondu, şarap dökülürken gözler küçük çocukla uzun adam arasında gidip geldi. Tüm müşteriler ve tüm garsonlar bu kavgaya bakıyordu.

Bir an için tek ses, restoranın içinde bir yerlerden gelen boğuk çanak çömlek sesleriydi.

Russ yanımda oturuyordu ve etrafındaki öfkenin statik elektrik gibi çatırdadığını hissedebiliyordum. Nereye bakacağımı bilemiyordum. Kesinlikle Rowan'a bakamazdım. Masada karşımda oturan Jennifer'la göz göze geldim ve kendi yüz ifademini oraya yansıdığını gördüm.

Odette yavaşça masaya döndü, sandalyesinde geriye doğru çöktü ve kollarını kavuşturdu.

Rowan kızının tabağının kenarına ketçap fışkırttı. "Teşekkürler Russ," dedi sessizce, sesinde alaycılık vardı. sessizlik. "Ama bunun tamamen gerekli olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?"

Russ onu görmezden gelerek kızının sandalyesini masaya olabildiğince yaklaştırdı.

"Şimdi ye," dedi ona, sesi alçak ve sertti.

İnsanlar yemeklerine geri dönerken, yavaş yavaş etrafımızdaki masalarda sohbetin mırıltısı geri döndü.

Odette gözyaşları içinde tek bir cips aldı, dikkatlice ketçaba batırdı ve minik ısırıklarla yemeye başladı.

Masamıza garip bir sessizlik çöktü, bu sessizliği sadece çatal bıçakların tabaklara vurması, Odette'in gözyaşlarını tutamaması ve etrafımızdaki garsonların telaşı bozdu. Russ kendi çatal bıçağını aldı ve öfkeyle bifteğini kesmeye başladı, geri kalanımız sessizce yemeklerimize devam ettik. Ortam çorba kıvamındaydı ama kimse çıkmazı ilk bozan olmak istemiyordu.

Sonunda, Alistair ve Jennifer aynı anda konuştu. "Hey, çocuklar-
"Sen-

Jennifer mahcup bir gülümsemeyle kocasına devam etmesini işaret etti.

"Hey, çocuklar? Alistair hindi escalope'unun üzerinde öne doğru eğilerek oğullarına seslendi. "Bu meydana neden Place du 14 Juillet dendiğini biliyor musunuz?

Jake tabağından başını kaldırmadan, "Hayır," dedi.

"Temmuz'un on dördünü kutlamak için. Fransa'da büyük bir gün - nedenini biliyor musunuz?

"Hayır.

"Tahmin edebilir misin?

Jake pommes frites'i ağzına atarken babasıyla göz göze gelmekten özenle kaçındı.

"Hayır.

Alistair ellerini havaya kaldırarak, "Fransız Devrimi'nden," dedi.

"Bastille Günü.

"Piç günü mü? Jake sırtarak söyledi.

Ethan bir ağız dolusu yemeğin içinden kıs kıs güldü.

"Jake! Jennifer sertçe söyledi. "Küfür etme konusunda sana ne söylediğimi biliyorsun.

"Babam başlattı.

"*Bastille* Günü," diye tekrarladı Alistair. "Devrimciler Paris'in en büyük kalesine saldırdığında. Devrimciler için büyük bir zaferdi-"

Jake abartılı bir esneme hareketi yaptı ve tabağına döndü. "-

Sıradan bir adam," diye bitirdi Alistair.

Jennifer bayrağı devraldı ve sohbet Okul Aile Birliği'nden belli belirsiz tanıdığım bir çiftte, dönemin son haftasında okul dedikodularının girdabına kapılmış olan Laura ve David bilmem neye kaydı.

"Görünüşe göre," dedi Jennifer komplocu bir tavırla, "kamera tarafından görüntülendiğinde otuzluk alanda sadece otuz altı ile gidiyormuş. Pek *tehlikeli* sayılmaz. Ama zaten dokuz puanı varmış ve o sıkıcı hız farkındalığı kursuna da gitmiş, yani ehliyetini kaybedecekmiş. Tek sorun, büyük bir gıda şirketinde satış müdürü olması ve her gün iş için araba kullanması.

"Yani karısından puanlarını almasını mı istedi? Rowan söyledi. "Arabayı o değil de karısı mı kullanıyormuş?"

"Ben de öyle duydum. Kabul etti ama bir şekilde o gün Brighton'da olduğu ortaya çıktı - Facebook'a koyduğu bir şey - ve polis bunu öğrendi ve bildiğiniz şey gerçekten fana çarptı.

"Bu korkunç," dedi Rowan. 'Yani suçu o mu üstleniyor?

'*İkisi* de suçu üstleniyor - adam ehliyetini kaybetti, kadın da polise yalan söylediği için başını belaya soktu. İkisi de birbirini suçladı.

Rowan tekrar, 'Berbat,' dedi.

"Öyle değil mi? Ayrıldıklarını ve onun taşındığını duydum.'

Alistair, 'Bu muhtemelen bardağı taşıran son damla oldu. Evliliklerinde bizim bilmediğimiz başka *sorunlar* da olmuş olmalı' dedi.

"Dedikodulara göre," dedi Jennifer öne doğru eğilerek, "şu anda avukatlardan, boşanmadan, velayetten - bunların hepsinden bahsediyorlar.

Avukatlar, boşanma, velayet. Her kelime yüzüme bir tokat gibi iniyordu. Jennifer bu konuda ne biliyordu ki? Hiç tanımadığı insanlar hakkında dedikodu yapmaya ne hakkı vardı? Başkasının evliliğine burnunu sokmaya? Büyük bir çabayla sessiz kalmayı başardım.

Rowan başını sallıyordu, yüzünde gerçek bir üzüntü vardı.

'Tüm bunlar aptalca bir hız cezası yüzünden; çok adaletsiz görünüyor. Zavallı çocukları.'

"Biliyorum, değil mi? Sadece onu zor bir durumdan kurtarmaya çalışıyordu. Ben de aynısını yapardım.'

"Ben de," dedi Rowan. Sean ve Alistair'e baktı. "Peki ya siz çocuklar?"
"Belki," dedi Alistair teatral bir edayla. "Muhtemelen,"
dedi Sean şarap kadehini yeniden doldurarak.
Jennifer bana baktı. "Ne düşünüyorsun Kate?" "Ben mi?"
"Laura ve David olayı hakkında mı?"
Omuz silktim. "Bazı söylentiler duydum. Ayrıldıklarını fark
etmemiştim.
"Peki siz ne yapardınız? Sizce onun puanlarını almakta haklı mıydı?"
"Değil mi? Başımı salladım. "Tabii ki değil.
"Onu korumaya, işini kaybetmemesine yardımcı olmaya çalışmasına rağmen mi?"
Hepsi için en iyisini yapmaya çalışmıyor muydu?
"Bu onu doğru yapmaz. Yasaları çiğnedi, kendini bir yalancıya
dönüştürdü." "Yine de doğru bir sebep için.
"Ya doğrudur ya da değildir, Jen. Bu karmaşık değil. Üçüncü bir cevap
yok.
Kendimi gergin hissediyordum, Sean'ın ihanetine karşı duyduğum öfke
kaynayıp taşmak üzereydi.
Burada olmaz, şimdi olmaz! Sakin olmam gerekiyordu. Sean'ın bazen
nazikçe önerdiği şeyi yapmalıydım: işleri daha sık olurlarına bırakmalı, biraz
eğilmeli, gülümsemeli, başımı sallamalı ve yoluma devam etmeliydim.
Bazen bu konuda şaka yapar, bana sorardı: "*Yüksek atının üzerinde
manzara nasıl Kate?*" İlişkisine dair keşfettiğim kanıtlar düşünüldüğünde bu
ironi özellikle karanlık görünüyordu.
"Gerçek," diye mırıldandı Sean şarabının içine, "tüm gerçek, sadece
gerçek.
Yine garip bir sessizlik oldu.
Jennifer çatalını kaptı ve yüksek sesle bardağının kenarına *vurdu*.
"Kadeh kaldırmaya ne dersiniz?" dedi parlak bir sesle ve en yakınındaki
kadehleri yumuşak yerel kırmızı şaraptan biraz daha doldurdu. "Buradaki
ilk gecemiz olduğu için.
Genel bir anlaşma mırıltısı vardı, kadehler kaldırılıyordu. Ağzımı
gülümsemeye zorlayarak kendi bardağımı kaldırdım.
"Rowan'a," dedi Jennifer. "Hepimizin bu harika yerde kalmasını
mümkün kıldığı ve hepimizi bir araya getirdiği için.
Tüm yetişkinler kadehlerini tokuşturdu ve içti.

"Rowan," dedi Jennifer hızlıca, "duyduğuma göre şirketiniz için harika haberler yolda olabilir mi?"

Rowan, "Parmaklar çapraz," dedi.

'Oluyor mu peki? Gerçekten devam edecek mi? Rowan gururlu bir ebeveyn gibi gülümseyerek yavaşça başını salladı. "Şu anda tüm işaretler iyi görünüyor.

Şirketi etik halkla ilişkiler konusunda uzmanlaşmıştı - hem kendi operasyonunda hem de çalıştığı kişilerde tam şeffaflık ve en yüksek etik standartlara bağlılık. Bu onu diğer rakiplerinden ayırıyordu ve son on yılda, Facebook ve diğerlerinin başına gelen gizlilik ihlalleri ve sahte haber damgasından kaçınmak isteyen teknoloji ve sosyal medya şirketleri başta olmak üzere etkileyici bir müşteri listesi kazanmıştı. Öyle ki, etik alanında küresel bir lider olan ABD merkezli bir şirketin dikkatini çekmiş ve bu şirkete satın alma teklifinde bulunmuştu. Kurucu ortak ve CEO olarak Rowan bu hamleden büyük bir servet kazanacaktı.

"Umarım önümüzdeki ay ya da daha kısa bir süre içinde bu işlem tamamlanır" diye ekledi.

Russ bir sigara molasından daha döndü. Sigarası bitmiş olmasına rağmen, masada yanına, karısının karşısına oturup uzun gövdesini hasır sandalyeye katlarken bayat dumanın kokusu da onunla birlikte geliyordu.

"Onları tertemiz olduğuna ikna edebildiğin sürece sorun yok, değil mi hayatım?"

Odette'e patlamasından bu yana neredeyse ilk kez konuştuğunu duyuyordum. Sesi yüksekti, zoraki bir neşe tonu vardı ve bunu fark etmemek imkânsızdı. Rowan'ın bakışlarını kocasına çevirişini izledim, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı, gözleri hafifçe kısılmıştı. Sanki bu konuşmayı daha önce yapmışlardı.

"Durum tespiti çok titiz bir şekilde yapıldı" dedi. "Çevrilmedik taş bırakılmadı.

Russ şaraptan uzun bir yudum aldı ve bardağın yarısını bir dikişte boşalttı. "Tertemiz," dedi tekrar.

"Anlaşma seni milyoner yapacak mı? Jennifer sordu. 'Bu çok Heyecan verici. Kırk yaşında emekli olabilirsin ve bu ne kadar harika bir şey? Rowan yine gülümsedi.

'Henüz her şeyin netleşmesi gerekiyor, avukatlarla yapılması gereken çok şey var. Ama beni yönetim kurulunda isteyecekler - "öldürme içgüdümü" takdir ettiklerini söylediler.

Geniş bir gülümsemeyle kelimelerin etrafına tırnak işareti yaptı.

*

Eve doğru yürürken sessizlik devam etti.

Sokak lambası yoktu, yaz ayının parlak ışığından başka hiçbir şey bize villaya giden küçük yolu göstermiyordu. Rowan, Russ'ın kendisiyle konuşmak için yaptığı tüm girişimleri dikkatle görmezden geldi ve küçük kız yanında zıplarken Odette'in elini tutarak ilerledi. Jennifer kocasıyla kollarını gevşekçe birleştirmiş, tepeye doğru ilerleyen Russ'a rahatsız bakışlar fırlatıyordu. Lucy'nin suratı asıktı, göz göze gelmeyi reddediyordu. Kollarını kavuşturmuş, genç kardeşlerle birlikte düzensiz bir çizgi halinde yürüyordu.

Daniel yarı uykulu bir halde Sean'ın sırtında uyukluyordu, yanağını babasının omzuna yaslamıştı. Sean birkaç kez göz göze gelmeye çalıştık, uyuklayan oğlumuza doğru gülümseyerek başını salladı.

Ama gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadım.

Uyuyamadım.

Sean'ın yumuşak horlamaları belki bir saat önce derin uykunun yavaş düzenine bürünmüştü. Başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmak gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı ve klimanın alçak uğultusundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. Ama beni uyanık tutan, soğuk hava dolaşımının zar zor algılanabilen gürültüsü değildi.

Gözlerimi her kapattığımda kendimi hasta hissetmeye başladım. Bunun yerine karanlığa baktım, gevrek pamuklu çarşaflar tenime karşı serindi, zihnim sonsuz bir olasılıklar atlıkarıncasında gidip geliyordu: dönüyor, dönüyor ve sonra tekrar dönüyordu. Her turda yetersizliklerim daha da netleşiyordu. Bir kadın, bir eş, bir anne olarak yetersizliklerim. Nasıl olmuştu da bunu daha önce hiç fark etmemiştim? Şimdi çok açık görünüyordu.

Arkadaşlarım.

Rowan, benden daha zekiydi, her zaman öyleydi. Jennifer, o zaman da şimdi de benden güzeldi.

Benden daha komik olan Izzy, Sean'ı her zaman güldürmeyi başarırdı.

Buna karşı nasıl rekabet edebilirdim? Hangi konuda iyiydim? Neye katkıda bulunuyordum? Onlara kıyasla ben nereye uyuyordum? Sanırım ortada bir yerde. Arka planda bir yerde.

Atlıkarınca dönüp durdu.

Arkadaşlarım.

Rowan. Sean'ın hep özlemini çektiği ama asla sahip olamadığı yaşam tarzını karşılayabilecek kadar zengin olmanın eşiğindeydi.

Jennifer. Üniversite aşkı, ilk aşkı. Ve bana, a) sarhoş bir samimiyetle ya da b) yanlış değerlendirilmiş bir mizahla, şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olduğunu söylemişti.

Izzy. Sean'ın en eski kadın arkadaşı, görünüşe göre bir yuva kurma planıyla aniden hayatımıza yeniden girmişti. Onun için neydi?

Özgürlük, bağıllık eksikliği, çocuk yok, bağ yok. Gençlik için bir şans daha, yeniden başlamak için bir şans daha.

Rowan. Jennifer. Izzy. Hepimiz iç içe geçmiştik, yıllardır öyleydik. Hayatlarımız bizi farklı yönlerle sürükledikçe birbirimizden uzaklaştığımızdan endişeleniyordum ama gerçekte tam tersiydi - en azından biri için. İçlerinden biri aileme benim hiç istemediğim kadar yakınlaşmıştı.

Ama hangisiydi? Hangisi bu ayrıntılı oyunu oynuyordu? Düşündükçe uyku beni daha çok kaçırdı ve saat birde pes ettim.

İnce yazlık sabahlığımı üzerime geçirerek yatak odamızdan çıktım, mermer fayanslar çıplak ayaklarımın tabanına serinlik veriyordu. Önce Daniel'in odasına gittim, kapıyı olabildiğince sessizce açtım ve gözlerim karanlığa alışana kadar bir süre bekledim. Klimayı kapatmıştı, kısık üfleme sesinin onu uyanık tutacağı konusunda ısrar ediyordu. Zaten yeni bir yere taşındığı ilk birkaç gece -kendi yatağından, kendi yastığından, kendi eşyalarından uzakta- pek iyi uyuyamazdı ama bu gece çarşafın içine kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Yaklaştım, üzerine çıkana kadar eğildim, odasının gölgelerinde göğsünün inip kalkışını görebilecek kadar yakındım. Nefesimi tuttum ve kıpırdamadan durdum, kulağımı ona doğru çevirdim, yavaş ve sabit nefes alış verişlerini duyana kadar... nefes alıp verişlerini duyana kadar.

Bu, Lucy bebekken geliştirdiğim bir alışkanlıktı; kırık dökük bir gecenin ortasında, onun iyi olduğundan emin olana kadar uyuyamadan, yorgunluktan sarhoş olmuş bir halde sessizliği dinleyerek, onun nefes alıp verişini duyabildiğimden emin olana kadar Musa sepetinin başında durmuştum. Ve işte şimdi, on altı yıl sonra, bunu hala kardeşiyle yapıyordum. Hâlâ dinliyorum. Tamamen mantıklı olmadığını bilsem de hala kontrol ediyordum. Daniel iyiydi - yatağa girdiğinde iyiydi ve sabah da iyi olacaktı.

Ama kırılması zor bir alışkanlıktı.

Sıcağa rağmen hâlâ pijamalarını giyyordu. Parmak uçlarımla alnına hafifçe dokundum. Çok sıcak olmadığından emin olduktan sonra kapısını arkamdan sessizce kapattım ve koridoru geçerek kız kardeşinin odasına gittim.

Lucy uyanıktı, yüzü telefon ekranından gelen ışıkla aydınlanmıştı. Kapıyı biraz daha açtım.

'Lucy,' diye fısıldadım, 'saat sabahın biri. Şunu kapatmalı ve biraz uyumalısın.

"Henüz değil.

Odaya bir adım attım ve iPhone'un soğuk ışığında parlayan yüzünde gözyaşları olduğunu gördüm. "Sorun nedir, Luce?"

Yan döndü, benden uzaklaştı, telefon hâlâ yüzüne birkaç santim uzaktaydı.

Yatağının kenarına oturdum ve bir elimi omzuna koydum. Odanın klimalı soğuşuna rağmen teni sıcak hissediyordu. Yarın yeterince güneş kremi kullanıp kullanmadığını kontrol etmeyi aklıma not ettim.

"Ne oldu, Luce?" "Hiçbir

şey, anne. Bir şey yok.'

İyi *görünmüyor*. Seni rahatsız eden bir şey mi var? Çocukların daha önce söylediği bir şey mi?

"Hayır.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?

Başını salladı ve burnunu çekti, elinin topuğuyla gözyaşlarını sildi.

"Biliyorum anne.

'Ne olursa olsun. Ne olduğu önemli değil.'

Bana doğru yarım bir dönüş yaptı ama gözlerimin içine bakmadı. "Kötü bir şey olsa bile mi?

"Özellikle de kötü bir şeyse. "Kötü bir

şey mi?

Komodinin üzerindeki kutudan bir mendil aldım ve ona uzattım. Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı - her geçen gün daha da fazlasını öğreniyordum. "Sana yardım edebilirim, Lucy. Her ne olursa olsun.

Mendiliyle gözlerini sildi. Sessizliğin aramızda uzayıp gitmesine izin vererek bekledim.

"Bazen kendimden nefret ediyorum," dedi sessizce.

Göğsümün derinliklerinde bir sızı hissettim. Parmaklar kalbimi sıkıyordu. "Neden?" "Çünkü ben ... değersizim. Korkunç bir insanım.

"Tabii ki değilsin, Lucy! Ne oldu?"

"Fark etmez. Zaten artık bu konuda bir şey yapamam.'" "Ne hakkında? Nazikçe söyledim. "Erkek mi?

Hiçbir şey söylemedi.

'Arkadaşlarından biri mi? Genç kızların birbirlerine karşı korkunç davranma kapasiteleri beni sürekli hayrete düşürüyordu. Arkadaş olmaları gereken ama birbirlerini perişan etmekten zevk alan kızlar. Gençken ben de böyle miydim? Yetişkin nezaketinin ince bir örtüsü altında gizlenen, en yakınımızdakilere inat etme, acı çektirme ve onları yaralama kapasitesini hala taşıyor muyuz?

Lucy başını hafifçe salladı, gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu. "Yine mi Poppy Monroe?" dedim. *Poppy Monroe*, Sean'ın

Ben de arkadaş gruplarında her gün yaşanan her anlaşmazlığa, her kavgaya, her tartışmaya karışmış gibi görünen onu kastettim. "Bu sefer ne dedi?

Başka bir şey söylemeden aniden doğruldu ve bana sarıldı, küçük bir kızken yaptığı gibi sıkı sıkı sarıldı. Eskiden sarılmayı severdi, özellikle de üzgün olduğunda. Ama şimdi, on altı yaşında bir genç olarak o kadar soğukkanlı ve mesafeliydi ki bana sarılması beni şaşırtmıştı. Bu, artık arkadaşlarının önünde yapmadığı, herkesin içinde yapmadığı şeylerden biriydi. Birkaç yıl önce - tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim - aniden benden utanmaya başlamıştı, her geçen gün daha da uzayıp güzelleşirken aramızdaki yakınlık da kayboluyordu. Bazen bana baktığında, gözlerinde açık bir küçümseme gördüğümü sanıyordum.

Ama şimdi değil, şu anda değil. Bu sarılma gerçektir. Gerçek Lucy. Bir dakika boyunca öylece oturduk, saçlarını okşadım ve onu susturdum, Kalbim taşıyor. Sıcak gözyaşları omzumdaydı. Kendime bu kadar acıdığım, evliliğimle ilgili ifşaatlara bu kadar kapıldığım ve Lucy'nin sinyallerini daha önce almadığım için kendimi zihinsel olarak azarladım. Daha fazla şey söyleyeceğini, canını sıkan şeyin ne olduğunu anlatacağını düşündüm ama bana sessizce sarıldı. Hazır olduğunda bana söyleyecekti; konuyu zorlamak onu daha da susturacaktı. Bunu bilecek kadar çok şey biliyordum.

O kadar sessizdi ki neredeyse fısıltıyla, "Sadece Alex, hepsi bu," dedi.

Alex mi?

Arkadaşlık grubunda Alex adında bir kız vardı ve bir gün Lucy ile ayrılmaz en iyi arkadaş oluyordu: onunla her şeyi paylaşıyor ve sonra bir hafta boyunca onu tamamen boş bırakıyordu. Araları yine mi bozulmuştu? Bana bundan bahsetmemişti ama bu ilk kez olmazdı.

"Peki ya Alex? Yine seni olayların dışında mı bırakıyor?" "Hayır," dedi yanağını omzuma yaslayarak. "O değil.

'Sadece üstesinden gel, tatlım. Kendini kaptırma.'

"Hmm . . .

Ona başka bir şey sormadan tekrar uzandı ve telefonunu kapatıp yastığın altına koydu.

"İyi geceler anne.

Onu alnından öptüm ve sürünerek yatak odasından çıktım. Alt kattaki büyük açık salon, klimanın her daim var olan uğultusu dışında ürkütücü bir sessizlik içindeydi, dolunay karo zemin üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu. Ay ışığında odanın ruhani bir parıltısı vardı, kuyruklu piyano karanlık yüzeyi boyunca aydınlanıyordu. Mutfaktan kendime bir bardak su aldım ve yukarı çıkmak üzereydim ki durdum. Başka bir ses daha *vardı*: bahçedeki cırcır böcekleri. Birisi balkona açılan sürgülü cam kapıları hafifçe açık bırakmıştı.

Zeytin ağaçlarının, çamın ve karanlıkta serinleyen zengin kırmızı toprağın kokuları beni dışarıya çekti. Cırcır böceklerinin cıvıltısı her şeyin altında sürekli yumuşak bir arka plan tonuydu, gökyüzü mürekkep karasıydı, bir ufuktan diğerine uzanan mükemmel bir yıldız örtüsü. Evde gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar çok yıldız.

Gözüm tekrar aşağıya kaydı ve gölgelerin derinliklerinde küçük bir hareket titreşimi gördüm. Turuncu bir parıltı.

Balkonda yalnız değildim.

12

Karanlığın içinden bir şey uçup başıma doğru yaklaşınca irkildim.

"Yarasalar bu gece çok güçlü," dedi derinden gelen bir ses.

Ona doğru döndüm, sigaramın turuncu ışığı karanlıkta bir ateşböceği gibi parlıyordu.

"Böcekler için dışarı çıkıyorlar," diye devam etti ses.

"Russ? Sabahlığı vücuduma daha sıkı sararak, "Russ," dedim.

"İyi akşamlar. Sesi alçak ve yavaştı. "Uyuyamadın mı?

"Biraz suya ihtiyacım vardı. Gözlerim karanlığa alıştığında, Rowan'ın kocasının balkonun kenarındaki büyük hasır sandalyelerden birine yığıldığını, uzun bacaklarını önüne yaydığını, yanındaki küçük masanın üzerinde bir şişe, yanında da içinde bir parça kehribar rengi sıvı olan bir konyak bardağı olduğunu fark ettim.

"Bir içki ister misin?

"Suyla iyiyim, teşekkürler.

Şişeyi havaya kaldırdı. 'Bu uyumana yardımcı olacak. Yirmi yıllık konyak, paranın satın alabileceği en iyi yatıştırıcı.

"Gerçekten, ben iyiyim.

"Her zaman işe yarar, garantili. Kendi bardağına biraz daha konyak doldurdu.

Tepemde bir yarasa daha uçtu, karanlık gökyüzüne karşı küçük siyah bir şekil. Kollarımı göğsümde kavuşturup arkamdaki villaya baktım. Tüm pencereler karanlıktı; diğer herkes uyuyordu. Hâlâ uyanık olan sadece ikimizdik. Russ'la en son ne zaman bire bir sohbet ettiğimi hatırlamıyordum, bir barbeküde ya da yılbaşı partisinde garip birkaç dakika olmayan bir sohbet. Aslında Odette'in dadısı Inés'i, onu aile evinde gördüğümünden çok daha sık görüyordum.

Uzaklaşmak, yatağıma dönmek istiyordum ama bir yanımda ilgimi çekiyordu.

"Uzun zamandır mı buradasın? diye sordum.

Paketten yeni bir sigara çıkardı ve başparmağıyla işaret parmağını ustalıkla *şıklatarak* izmariti uzaklaştırmadan önce eski sigarasından yaktı. Parlayan turuncu izmarit yüksek bir kavis çizerek uçtan uca döndü ve yüzme havuzuna çarptığında aşağıdaki karanlıktan bir tıslama sesi geldi.

"Sevgili karım için yeterince uzun değil.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Hiçbir şey duymamış olmama rağmen bir kavga olduğunu tahmin ettim.

"Hâlâ bu kadar sıcak olduğuna inanamıyorum," dedim. "İçeri girdiğinde sürgülü kapıyı kapatır mısın?" Gitmek için döndüm ve tekrar konuştuğunda neredeyse kapıya varmışım.

"Muhtemelen bu akşam Odette'e karşı çok sert davrandığımı düşünüyorsun, değil mi?" dedi aniden.

Durdum ve ona döndüm. "Küçük çocuklarla bazen ne kadar zor olabildiğini biliyorum.

"Lanet dadı her şeyi yanına bırakıyor. Disiplin yok. Hiçbir şey yapmıyor. Tıpkı annesi gibi çok inatçı. Her zaman istediğini almak zorunda, asla söyleneni yapmıyor.

"Bu sadece bir aşama, tüm çocuklar bu aşamadan geçer.

Homurdandı ve konyağından bir yudum daha aldı. "Bahse girerim karısının kendisinden daha fazla kazanmasına dayanamayan adamlardan biri olduğumu düşünüyorsunuzdur.

"Hayır," dedim, tam olarak doğru

söylemedim. "Sen ve diğer yarın

gibi değil. "Nasıl yani?

"Mükemmel bir çift gibisiniz, değil mi?" "Bundan emin değilim.

Uzun parmağıyla beni işaret etti. "Rowan bana böyle diyor. "Neden Sean gibi olamıyorsun?" Bu onun en sevdiği cümle. Ben de ona "Ne, daha İrlandalı mı olayım?" diyorum. Neşesiz, çakıllı bir kahkaha attı.

"Gerçekten mi?

Bardağına bir santim daha brendi doldurdu. "Evet, görünüşe göre kocanız tam bir rol model. Şişeyi bana doğru uzattı. "Bu içki konusunda fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?

Konyak aklımdaki son şeydi ama onu konuşturmaya devam etmek istedim.

Neden Sean gibi olamıyorsun?

"Devam et o zaman. Küçük bir tane."

Suyumu hızlı bir yudumda içtim ve boş bardağı ona uzattım, bir dakika sonra dibinde kehribar rengi sıvıdan büyük bir ölçü ile geri aldım. Tahminimce en az üç katıydı. Yanındaki sandalyenin kenarına tünedim ve karanlığa baktık, uzaktaki tepeler gümüşü ay ışığıyla yıkanıyordu. Altımızda bir yerde, köyde, bir köpek bir kez havladı ve sonra sustu.

Konyağı yudumladım, ateşli sıvı aşağı indikçe yanıyordu. Bana gençlik partilerini, ailemin içki dolabını yağmalamayı ve tatlı likörü, Yunan uzosu ve çoktan unutulmuş vişne brendisi shot'larıyla yüzümü buruşturmayı hatırlattı.

"Peki," dedim, "senin Sean gibi olmanı istediğini söylerken ne demek istiyor sence?"

Tanrı bilir. Odette ile daha iyi. Evde daha iyi. Sadece ... daha iyi.'

Bir an için bildiklerimi ona anlatmayı düşündüm. Mesajlar hakkında. Bu yükü biriyle paylaşmak, başka bir bakış açısı edinmek. *Tarafsız* bir bakış açısı. Russ o kadar sarhoştı ki sabah muhtemelen hatırlamayacaktı ama bu riski göze alamazdım. Bu sırrı kendime saklamalıydım, en azından şimdilik.

"Sean mükemmel olmaktan çok uzak," dedim. "Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim. "Ah, neyse, içimden bir ses artık çok geç olduğunu söylüyor.

"Bunu sana söyleten ne?"

Başını sandalyenin başlığına yasladı, yıldızlara gözlerini kırpıştırarak baktı, göğsü yavaş bir ritimle inip kalkıyordu.

"Son zamanlarda bazı şüphelerim var.

"Ne hakkında şüpheler?"

Russ tekrar konuştuğunda sesi daha net, daha yumuşak ve tüm sertliklerinden arınmıştı. Tüm havası, tüm alfa-erkek sertliği gitmişti.

'Sanırım Rowan'ın bir ilişkisi var,' dedi.

Sanki çok hızlı ayağa kalkmışım gibi bir baş dönmesi dalgası. "Bir ilişki mi?

"Evet.

"Bunu yapmayacağından eminim Russ.

"Öyle mi?

Emin misin? Gerçekten emin misin?

"Evet.

Parmağıyla beni işaret etti, yüzünde orantısız bir sırıtış vardı. 'Ama evet demeden önce tereddüt ettin. Tereddüt ettin.'

"Hâlâ yarı uykuluyum.

'Tereddüt ettin, Kate. Kabul et.'

Onun ifşaatını kendi ifşaatımla eşleştirme, Sean'ın ihaneti hakkında bildiklerimi paylaşma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, merkezkaç kuvveti gibi beni çeğıştirdiğini, kocamdan uzaklaştırdığını hissedebiliyordum.

Ona Sean hakkında bildiklerini

anlat. Ona ne bulduğunu söyle.

Söyle ona.

Derin bir nefes aldım ve fikrimi değıştirmeden bir soruyla konuya girdim.

"Kim o? Sessizce söyledim. "Sence kiminle görüşüyor? *Lütfen*

Sean deme, lütfen Sean deme. Lütfen, o olmasın. Russ omuz silkti.

'Sanırım bir süredir tanıdığı biri. Yeni biri değil.' "Bunu sana söyleten ne?

"İçgüdüsel bir his. Sen onun arkadaşısın, onu ikiniz de ..." bardağını belli belirsiz önünde salladı, konyak dudağından daha fazla döküldü, "on sekiz gibi ya da her neyse. Seninle bu konu hakkında konuştu mu?

"Hayır.

"Bir ipucu bile
yok mu?" "Yok.

Adam homurdandı. "Öyle olsa bile bana söylemezdin, değil mi?

Bana hiçbir şey söylemedi. Dürüst olmak gerekirse Jennifer'a güvenmesi daha muhtemel. Biz gençken her zaman daha çok birlikte olurlardı.

Arkadaşımı savunmak ve Russ'ın bana şüphelerini anlatmasını sağlamak arasında kaldım. Mutlu bir cehalet içinde devam etmek ile her şeyi bilmek istemek arasında.

"Bunu sana söyleten nedir," dedim yavaşça, "Rowan hakkında?" "Bir şeyler dönüyor," dedi. "Biliyorum işte.

"Eğer bir şeyler döndüğünden şüpheleniyorsanız, bunu gizli tutma konusunda pek de iyi bir iş çıkarıyor gibi görünmüyor.

"Fark etmediğimi düşünüyor. Sence bunu ona sormalı mıyım?"

Sorumun cevabını verebilecek şeyle yüzleşince birden temkinli davrandım. Russ şimdi pat diye içeri girip karısını bir ilişkiyle suçlarsa, gerçeği kendi başıma öğrenme şansımı kaybedecektim. Haftanın geri kalanında tetikte olacaktı.

"Bence dikkatli olmalısın Russ.

Homurdandı ve bir yudum daha konyak aldı, bir kısmı çenesinden aşağı damladı.

'Neden dikkatli olayım ki? O hiç dikkatli olmadı.'

'Çünkü ona bir kez sorduğunuzda, bu bir kez ortaya çıktığında, her zaman aranızda kalacaktır. Cin şışeye geri konamaz.

Ve çünkü tek bir suçlamanın ne kadar zarar verebileceğini bilmiyorsunuz.

Ama ben biliyorum. Biliyorum. Rowan da öyle.

İçkimden bir yudum daha aldım, ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşünüyordum. Gerçeği zaten *bilip bilmediğini*. Yıllar önce kilitlediğim çirkin, tatsız bir gerçeği.

Rowan'la tanıştığında neden bekar olduğunu hiç merak ettin mi Russ? Neden ilk kocasından ayrıldığını? Mükemmel bir ilişkinin neden öfke, gözyaşı ve acıyla sona erdiğini?

Bir suçlama yüzünden.

Benim yüzümden.

Russ sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum.

"Neden?

"Mantıklı Kate. Her zaman bilimsel bir kafaya sahiptin, değil mi?"

"Bundan emin değilim.

"Muhtemelen haklısın, yine de. "İyi koca "yı oynamam gerekiyordu. Son iki kelimeyi hava tırnaklarıyla vurguladı. "Büyük anlaşmasının gerçekleşmesine bir engel olmadığından emin ol.

Karanlıkta kaşlarımı çattım, sanki bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyordum. "Bunların herhangi biri onun anlaşmasını nasıl etkileyecek?

Sigarasından bir nefes çekti, ucu karanlıkta kiraz kırmızısı parlıyordu.

'Potansiyel alıcılar hakkında size ne kadar şey söyledi? İçine çekileceği bölümden değil ama ağacın tepesindeki asıl sahiplerden?

Hafızamı yokladım. Rowan bu anlaşma hakkında bana pek bir şey söylememişti, kariyeri için büyük bir potansiyel olmasına rağmen. Neden böyle olmuştu? Son yıllarda birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızın bir başka örneği gibiydi. Bu anlaşmanın bir parçası olarak kiminle yatağa gireceğinden ziyade müşterileri, işi hakkında genel olarak konuşmuştu.

İçten içe irkildim. *Yatağa girmek* doğru gibi görünüyordu.

"Sanırım ABD merkezli çok uluslu bir şirket?

'Doğru. Garrison Incorporated üç kuşaktır devam eden bir aile şirketi. Şirketi 1950'lerden beri yönetiyorlar, piyasa değeri on sekiz milyar doların kuzeyinde, son yetmiş yıldır merkezi Oklahoma City'de. Ve bu üç kuşak Garrison'ın başka bir ortak noktası daha var.

"O da ne?

"Tanrım.

Biraz öne eğildim, detay vermesini bekledim ama onun yerine sigarasını tekrar ağır bir şekilde çekti ve burun deliklerinden iki kalın duman üfledi.

"Tanrı mı?" diye tekrarladım.

"Büyük adamın ta kendisi. Sigarasının külünü savurdu ve her kelimeyi vurgulamak için parlayan ucuyla işaret etti. 'Onlar süper evanjelist, köktendinci Hristiyanlar ve işlerini

Buna göre. Son derece muhafazakâr, İncil'e inanan ve üst düzey çalışanlarından belirli *beklentileri* olan tipler.

"Özel hayat açısından mı?

'Her şey açısından. Şu anda imza öncesi durum tespiti kontrollerini yapıyorlar ve bu piçler çok titizler. HMRC'yi amatör gibi gösteriyorlar. Sadece iş ve şirket projeksiyonlarını değil, yirmi yıl öncesine uzanan geçmişi, potansiyel personel sorunlarını, ailedeki kara koyunları, müşteri bağlantılarını, potansiyel olumsuz manşetleri, dolaptaki iskeletleri, her şeyi adli detaylarıyla inceliyorlar. Söylemeye gerek yok, potansiyel bir yeni ortağın etrafta dolaştığına dair herhangi bir ipucu Oklahoma City'deki tüm kırmızı bayrakları yukarı gönderecektir, bu kesin.

"Çekilirler mi?

'Evden uzakta oynadığını öğrenirlerse? Hiç şüphesiz zararlarını keserler. En ufak bir skandal kokusu, elveda satın alma, elveda ödeme olacaktır. Elveda sekiz milyon sterlin.'

Konyaktan küçük bir yudum daha aldım. "Ve Rowan bunu biliyor mu?" diye homurdandı. "Evet, ama onlardan daha zeki olduğunu düşünüyor. "O zaman astronomik bir risk alıyor.

'İşte benim karım. Her zaman hevesli, her zaman risk alan. "Eğer bu doğruysa.

Sanki dikkat etmemişim gibi bana bıkkın bir bakış attı. 'Bir şeyler dönüyor. Bundan kesinlikle eminim.

Sürünerek yatak odasına geri döndüm, dört direkli büyük yatağa tırmandım ve başımı yastığa koydum. Klimadan sürekli serin bir hava akıyordu; Sean'ın derin ve yavaş nefes alışları yanımdaydı.

Çarşafı boynuma kadar çektim ve tavana baktım.

On ay önce

"Bu yıl okulun gerçek olduğu yıl.

Annesi bütün yaz bunu söyleyip durmuştu. Aldırmadı: Çok çalışmak onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı. İlkokuldan beri en iyi yüzde beş, her zaman rekabetçi olan. Tıpkı GCSE'lerin aslında hiçbir şey ifade etmediğini, en yüksek notları almanın önemli olmadığını, bunların sadece A seviyelerine geçiş için bir basamak olduğunu söyleyen altıncı sınıf öğrencilerini görmezden geldiği gibi. Bu çoğu insan için doğru olabilir ama doktor olmak istiyorsanız doğru değil. Tıp fakülteleri GCSE notlarınıza bakıyordu - kimin girip kimin giremeyeceğine karar vermek için her şeye bakıyorlardı. GCSE'lerinizi berbat ettikten sonra iyi bir A-seviyesi almadığınızdan emin olmak için.

Her neyse, annesi 11. sınıfta okulun 'ciddileşmesi' ile ilgili sözlerini söylediğinde, aslında kastettiği şey 'Dikkatinizi dağıtmanın zamanı değil' idi.

Annesinin gözünde, dikkati dağılanlar eşittir erkeklerdi. Erkekler seni yoldan çıkarır.

Erkekler yanlış şeylere odaklanmanıza neden olur.

Erkekler okulda kızlar kadar başarılı olamıyor ve bunun iyi nedenleri var.

Vesaire, vesaire, vesaire, vesaire.

Tüm bunları anlıyor. Anlıyor. Notları almak için çok çalışması gerektiğini biliyor ve saatlerini harcamaya fazlasıyla hazır.

Ama. Ama. Onun sınıfında yeni bir çocuk var. Ve o diğerleri gibi değil.

PAZAR

Taze kahve kokusu beni uyandırdı. Sean fincanı dikkatlice yanımdaki komodinin üzerine bıraktı ve ben de dirseklerimin üzerinde doğruldum, onunla göz göze gelmeden bir teşekkür mırıldandım. Ne kadar uyuyabilmişim? Birkaç saat mi? Kendimi darmadağın olmuş, yorgunluktan içim boşalmış gibi hissediyordum ve banyoda ayak sürüyerek ilerlerken kahveyi de yanıma aldım.

Giyinip aşağı indiğimde Rowan, Izzy'yi havaalanından getirmişti ve mutfağın klimalı serinliğinde sohbet ediyorlardı. Kucaklaşıp merhabalaştık ve ben de Bangkok yolculuğunu sordum.

"Sizi görmek çok güzel," dedi Izzy. *"Herkesi* yeniden görmek.

'Seni de,' dedim, ikinci kahvemi yudumlarım.

Onu son gördüğümde bu yana aylar geçmişti ama hiç değişmemişti. Hiç yaşlanmamış gibiydi. Vietnam'dan ya da benzer bir yerden alınmış kısa kollu sade bir bluz ve bol bir pantolon giymişti ve sıcakta evindeymiş gibi görünüyordu. Siyah saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı, boynunda deri sicim üzerinde yeşil bir kristal ve pozitif enerji için her zamanki bilezik ve bileklik koleksiyonu vardı. Aramızda çocuğu olmayan ve bekar olan tek kişiydi ve bana öyle geliyordu ki bu yüzden bizden on yaş daha genç görünüyordu - yıpranma ve aşınma yoktu, çatlaklar yoktu, uykusuz geçen gecelerden kalma kırıksıklıklar ve çizgiler yoktu. Dördümüz arasında en ufak tefek olan oydu, 1.80 boyunda, hafif ve minyondu ve bir şekilde bu da onu daha genç gösteriyordu. Küçük, narin yüz hatları, kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardındaki kedi gibi gözleri ve neredeyse her zaman gülümseyen bir ağzı vardı.

"Nasılsın Kate?" "Harika.

Çok güzel.

Izzy şakacı bir şekilde sırıttı.

"Dün gece büyük bir ilk geceydi, değil mi?

"Pek sayılmaz.

"Kafayı yemiş görünüyorsun, kadın.

Başımı salladım ve kendime rağmen gülümsedim. Izzy her zaman lafı gediğine koyan biri olmuştu.

"Teşekkürler," dedim. "Beni nasıl neşelendireceğini her zaman biliyorsun. 'Sadece söylüyorum, hepsi bu. Senin için endişelendim.

"Aslında kendimi çok kötü hissediyorum, pek iyi uyuyamadım. İnandırıcı bir yalan bulmaya çalıştım - içinde doğruluk payı olan bir yalan.

"Aslında Lucy için biraz endişeleniyorum.

Üçüne de kızımın son zamanlarda nasıl daha içine kapanık olduğunu, yaklaşan GCSE sonuçlarının baskısıyla ruh halindeki dalgalanmaların daha belirgin hale geldiğini anlattım. Ve dün geceye kadar bu belirtileri nasıl fark edemediğimi.

Jennifer bize katılmıştı ve sempati içinde başını sallıyordu.

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedi. "Kendiniz için belirlediğiniz zor bir iş bu.

Omuz silktim. "Herkesten daha sert değil.

"Ama tüm bu taahhütlerinle her şeyin üstesinden gelmek senin için kolay olmasa gerek.

"Nasıl yani?

"Biliyorsun," dedi. "Kariyerin.

Sinirlerimin gerildiğini hissettim. "Ne olmuş ona?

"Hem annelik yapıp hem de tam zamanlı çalışmak zor olmalı. "Hayır," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Öyle değil. Hiç de değil. 'Yani, bu harika bir şey ama hepsini bir arada yürütmek kolay olmasa gerek.

Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum.'

Belki uykusuzluktandı ama sesinde hoşuma gitmeyen bir ton sezmiştim. Rowan da bunu sezmiş gibiydi, tam anlamıyla bir tartışmaya girmeden önce araya girdi.

"Hey, Jennifer? Rowan söyledi. "Odette'e seni bu sabah havuza götürüp köpek küreğini izleteceğime söz verdim - şimdi gelmek ister misin?

"Elbette," dedi Jennifer, onu mutfaktan çıkarken takip ederek.

Onlar odadan çıktıktan sonra Izzy ve ben bakıştık, ikimiz de gülümsedik ve *klasik bir Jennifer yorumu* dercesine başımızı salladık. Balkona çıktık ve büyük bir şemsiyenin gölgesindeki masanın ucuna oturduk.

Izzy gülümseyerek, "Bu harika," dedi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Avrupa'ya dönmeyi nasıl buluyorsun?"

"Sanki hiç gitmemişim gibi," dedi küçük bir gülümsemeyle. 'Her zaman olduğu gibi. *Gerçekten* nasılsın Kate? Gerçekten mi? Şimdi sadece ikimiz varız, bana anlatabilirsin.

"Ben mi? Ben iyiyim. Omuz silktim, gülümsedim. "Her zaman olduğum gibi. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Sadece Lucy, dediğim gibi."

Kahvesinden bir yudum aldı ve bir süre beni inceledi. O her zaman aramızdaki en anlayışlı kişi olmuştu, saklı olanı görme olasılığı en yüksek olanımızdı. Ve asla kendini tutmaz, zor bir konuşma anlamına gelse bile hiçbir şeyi söylenmeden bırakmazdı.

"Sadece biraz görünüyorsun. Bilmiyorum. Kendinde değilsin."

"Dün yoğun bir gündü, biliyorsun. Seyahat günleri her zaman biraz yorucu olur, değil mi?"

"Bu sadece yeterince seyahat etmediğin anlamına geliyor, kadın. Daha fazla pratik yapmalısın.

Izzy yirmili ve otuzlu yaşlarının büyük bir bölümünü denizaşırı seyahat ederek ve çalışarak, önce Sahra altı Afrika'da, sonra Tayland, Vietnam ve Kamboçya'da ve güneydoğu Asya'nın diğer bölgelerinde yabancı dil olarak İngilizce öğreterek geçirmişti. Birkaç yıl önce, Tibet'teki uzun süreli kalışlarından birinde Budist olmuştu ve bu onu daha sakin, daha mutlu ve çoğu insanın uzun süre endişelendiği her şey hakkında daha az endişeli hale getirmiş gibi görünüyordu.

O bir gezgindi, diğer üçümüzün toplamından daha fazla ülke görmüş bir dünya vatandaşıydı.

Üniversitenin ilk gününde New Orchard Hall'un koridorunda ilk kez karşılaştığımızda hepimiz gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, umutlanmış -ve içten içe bizi nelerin beklediğinden biraz korkmuştuk- neden kimsenin onun vaftiz adını kullanmadığını açıklarken gülümsemesi dışında hep Izzy'ydi, hiçbir zaman Isobel olmadı. "Pasaportumda Isobel yazıyor ama başka hiçbir yerde yok," demişti o sevimli, kıvrak İrlanda aksanıyla. "Isobel benim büyük teyzem, kendisi tanışmayı umabileceğiniz en kasvetli kadındır. Ben Izzy, tanıştığımıza memnun oldum.

"Peki," dedim, "neden geri döndün? Izzy omuz silkti ve bana gülümsedi.

"Belki de artık kök salmamın zamanı gelmiştir. "Biriyle görüşüyor musun?"

"Henüz erken aşamadayız.

"Bu konuda çok gizemli davranıyorsun.

Bir elini salladı, bileğindeki renkli bilezikler şingırdadı ve birbirine çarptı.

"Lanetlemek istemiyorum.

Sean'la Limerick'in aynı bölgesinden geliyordu ve üniversitede bir araya gelmemizden dolayı olarak sorumluydu. Onu küçük grubumuzla tanıştırır tanıştırmaz, her zaman gülümseyen, herkesle konuşabilen, çılgınlar gibi dans eden ve ilk öpüştüğümüzde kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpan bu geniş omuzlu İrlandalıya anında vurulmuştum. Bana erkeklerin daha önce hiç bakmadığı şekilde baktı. *Gerçekten* baktı. Bana ilk çıkma teklif ettiğinde çok şaşırmıştım. Her zaman onun benim ligimin dışında olduğunu hissetmiştim - kızları seçebilirdi.

Sean'ım.

Ortaokuldayken Izzy ile kısa bir süre birlikte olmuşlardı ama Sean bu konuda pek konuşmak istemiyordu ve ben de nasıl bittiğinden emin değildim. Bir keresinde bana - hatırı sayılır miktarda Guinness ve kırmızı şaraptan sonra - on altı yaşında bir anlaşma yaptıklarını söylemişti. Eğer ikisi de kırk yaşında hâlâ bekâr olurlarsa - ve Sean henüz 'ilk milyonunu kazanmamışsa' - evleneceklerdi. Gençlerin şakayla karışık yaptığı anlaşmalardan biriydi bu - ama belki de ikisinden biri için itiraf etmek istediklerinden daha fazla şey ifade ediyordu.

Tüm arkadaşlarım arasında Sean'ın en iyi anlaştığı kişi oydu. Sean yurtdışında çalışırken bile, diğer arkadaşlarımın hiçbirinin yapmadığı şekilde, her zaman iletişim halindeydiler. Ortak ilgi alanları, spor, filmler ve memleket anıları hakkında şakacı mesajlar atarlardı, ki ben bunların sadece çevresindeydim, hiçbir zaman gerçekten dahil olmadım.

Izzy sonunda Sean'ın en iyi arkadaşı Mark ile nişanlanmıştı. Ama evlilik hiç gerçekleşmemişti - ve ben bunu, ona ne olduğunu düşünmek istemiyordum. Şimdi değil.

Kahvemi yudumladım.

"Bu yeni adamla ne zaman tanışacağız?

"Biraz daha değil. Bana göz kırptı, gözleri parlıyordu. "Karışık bir durum.

"İşte yine şifreli konuşuyorsun.

Hilal ile çevrili bulutlu yeşil bir taştan oluşan kolyesini parmaklarının arasında yuvarladı.

"Sadece biraz dikkatli davranılması gerekecek, hepsi bu.

"Utangaç, çekingen bir tip mi?

"Tam olarak değil. Benim memleketimden pek fazla yok." "O da mı Limerick'ten?

Başını salladı. 'Ürkütücü, değil mi? Olaylar nasıl geliyor? Hayatının yarısını yurtdışında geçiriyorsun ve sonunda evinden bir mil ötede büyümüş birini görüyorsun.

Birden ne demek istediğini anladım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Elbette bu konuda bu kadar yüz­süz olamazdı, değil mi? Benim önümde, *benimle* konuşurken? Ama bu Izzy'nin her şeyiydi - her zaman öyleydi. Her zaman açık sözlü biri olmuştu, hiçbir şeyi şekerle kaplamamış, asla taviz vermemiş, asla kolay yolu seçmemişti. *İnsanın hakikate giden yolda yapabileceği sadece iki hata vardır: sonuna kadar gitmemek ve başlamamak.* Bu onun yoluydu, Budist inancıydı.

İşte bu yüzden bir erkeği elinde tutamıyor, demişti Russ bir keresinde kaba bir anda.

Gülümsemeye çalıştım. Sadece gülümsemeye devam ettim. "Aman Tanrım, Izzy. "Ne?

Sesimi alçaltarak, "O evli, değil mi?" diye sordum.

Izzy bir kaşını kaldırdı ve bana tuhaf bir bakış attı. 'Ben yapamadım *muhtemelen* yorum

yapacaktır. "Ama

öyle mi?

"Erkek olduğunu nereden çıkardın?

"Bir kere önceki erkek arkadaşların. "Bu doğru.

"Yani evli misin?

"Bu soruyu bir kanun görevlisi olarak mı soruyorsunuz?

"Tabii ki hayır. Ve biz CSI'lar zaten siviliz. Arkadaşınız olarak soruyorum.'

"Henüz söyleyemem.

Yakında söyleyeceğim.

"Karısı biliyor mu?

Burnunu kırıstırdı. "Sanırım şüpheler olabilir.

Hiçbir zaman gerçekten cevaplamadığı soru aklıma geldi ve zihnimin ön tarafına doğru ilerledi.

Neden İngiltere'ye geri döndün, Izzy? Neden şimdi?

Birdenbire bu soruyu yepyeni bir ışık altında görmeye başladım.

Izzy'nin ifşası hakkında ne düşüneceğime karar vermeden, Odette yüzünde tam bir kararlılık ifadesiyle bize doğru yürüdü. O

Pembe ısıltılı bir yüzme kostümü içinde, pembe kolluklar, kafasında pembe gözlükler, göbeğinin etrafında pembe bir şişme halka ve kolunun altında şişirilmiş bir yunus. Ayrıca pembe.

Ayaklarını iki yana açmış, yumruklarını kalçalarına dayamıştı.

"Pekala," dedi, yüksek sesi konuşmamızı bölerek, "kim sahile gitmek ister?"

Cap d'Agde'deki plaj kalabalıktı.

Akdeniz parlak, pırıl pırıl bir maviydi; küçük dalgalar, acımasız öğle güneşine bir serinlik notası getiren hafif bir kıyı esintisi tarafından kırbaçlandı. Küçük grubumuz dün gecedен sonra sakinleşmişti, havlularımız bir çift büyük şemsiyenin etrafında toplanmıştı, çantalarımız, kitaplarımız ve kampımızın ortasına yığılmış büyük mavi bir serin kutu. Güneş losyonu kokusu, denizden gelen tuzlu esinti ve yakınımızdaki bir Fransız çiftin sigara dumanıyla karışıyordu. Bir eliyle uzun sarı saçlarını yolundan çekerken, diğer eliyle cep telefonunda parmaklarıyla bir şeyler yazan Lucy'nin sırtına ve omuzlarına güneş losyonu sürdüm. Burada olduğum için mutluydum, villada zihnimin karanlık yerlerde dolaşmasına izin vermektense dikkatimi dağıttığım için - olayların içinde olduğum için - mutluydum. Kendimi bir televizyon dizisinde yaşıyormuş gibi hissediyordum ve baktığım her yerde bir kamera en yakın arkadaşlarımın yüzlerine zum yapıyor, bağıra çağıra suçlamalar birbiri ardına geliyordu.

Sen misin? Ya da sen, ya da sen?

Sean her zamankinden daha dikkatli davranmış, çantaları taşımış, şemsiyeleri kurmuş, bana ve çocuklara soğuk su ve atıştırmalıklar getirmişti. Yaptığı şey yüzünden mi daha çok çabalıyordu? *Hâlâ* yapmakta olduğu şey yüzünden mi?

Jennifer yanımdaki büyük hasır minderin üzerinde dirseklerini dayamış, etrafımızdaki tıka basa dolu sahili inceliyordu. Ciddi görünümlü bir ciltsiz kitap - *İyimser Çocuk: Dirençli Çocuklar Yetiştirmek İçin Devrimci Bir Yaklaşım* - yanındaki kumun üzerinde el değmeden duruyordu. Tanıştığımızda yıldız bir sporcuydu, ulusal üniversite liglerinde tenis ve hokey oynuyordu. Bir buçuk metre boyuyla dördümüzün en uzun boylusuydu ve haftalık tenis, pilates ve koşu rutiniyle zayıf ve güçlü bir fiziği korumayı başarmıştı. Bir zamanlar sahilde, havuzda ya da havuz kenarında onun yanında olmaktan pek hoşlanmadığım zamanlar olmuştu.

Yüzme kostümüyle *her yerde*. Hiç kilo almamış gibi görünen bu sıkı, bronzlaşmış Kaliforniyalı'nın yanında, her zaman düğün günkü kiloma geri dönmeye çalışan - ve bunu asla başaramayan - solgun İngiliz kadındım.

Bu güvensizliği aştığımı sanıyordum. Belki de atlatamamışımdır. Bugün bir intikamla geri dönmüş gibi görünüyordu.

"Sahile gelmek için yanlış günü seçmişiz gibi görünüyor," dedim. 'Sanki Béziers'in yarısı burada.

"Cap d'Agde'nin çıplaklar plajı olması gerekmiyor mu?

'Orası burnun etrafında, biraz daha yukarıda. Neden, hoşuna gider mi?'

Jennifer güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Aletleri dışarıda bir sürü yaşlı adam mı? Ee-yew.'

"Kalabalık bir plaj, çıplak bir plajdan daha mı iyi?

"Elbette. Çocukların da hoşuna gidiyor. Jake ve Ethan'ın kumu kazmakla meşgul oldukları küçük bir girintiyi işaret etti. 'Onları bir kez olsun oynarken görmek çok güzel, eskiden olduğu gibi doğru dürüst oynarken. Çocukların oynaması gerektiği gibi. Karanlık bir odada oturup ekrana bakmak yerine.

İki oğlu denize doğru akan küçük bir dere üzerinde bir baraj inşa ediyordu. Jake dizlerinin üzerine çökmüş, kum yığıyor, küçük kardeşi ise onun etrafında dönüyor, işaret ediyor ve çalışmalarını yönlendiriyordu. İkisi de oyunlarına iyice dalmışlardı. Bu iki sırik gibi gencin küçükken oynadıkları plaj oyunlarını oynadıklarını görmek tuhaftı - tatlı ama yine de biraz tuhaftı.

Lucy'nin sırtına losyon sürmeyi bitirdim. Gülümseyerek teşekkür etti ve yüzüstü havlusuna uzandı, teni güneşte parlıyordu. İkimiz de dün geceki konuşmamızdan bahsetmemiştik ama bugün biraz daha iyi, biraz daha sakın görünüyordu. Jake ve Ethan'la iyi anlaşıyordu, bu da beni memnun ediyordu. Aklını dağıtacak, onu kara kara düşünmekten alıkoyacak bir şeyler vardı.

"Bazen oğullarınızın henüz onlu yaşlarında olduğunu unutuyorum," dedim. 'Boyları bu kadar uzadığından beri.

"Jake şimdiden Alistair'den daha büyük, biliyorsun," dedi Jennifer. 'Ethan'ın da oraya ulaşması uzun sürmez. Birdenbire ailenin en küçüğü olmak çok tuhaf bir duygu.

Sean, Daniel'ı dondurma yemesi için sahildeki kafeye götürmüştü. Russ büyük bir plaj şemsiyesinin gölgesinde sırtüstü yatıyordu, yüzünde hasır şapka vardı, gözeneklerinden saf brendi terliyordu. Birinin terinden çıkan alkol kokusunu alabileceğinizi hiç düşünmemiştim ama bugün

olabilirdi. Ondan dalga dalga yayılıyordu, hastalıklı tatlı bir koku etrafını sarıyor ve çok yaklaştığınızda burun deliklerinizi kemiriyordu.

Jennifer doğrulup çenesini dizlerine dayadı. "Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi bana. 'Bazen sadece Bilmiyorum, sanırım düşünmeden ağzımı açıyorum.

"Sorun değil," dedim. "Ne söylemeye çalıştığını biliyorum.

Gülümsedi ve kumların üzerinden çocuklarına doğru baktı. "Onlarsız bir hayat düşünebiliyor musun?" dedi sessizce.

"Kim?

"Çocuklarınız.

"Pek sayılmaz.

'Bir zamanlar sadece biz olmamız imkansız görünüyor, değil mi? Yalnız, yani. Tek başıma uçuyorum, çocuk yok, koca yok.'

Izzy gözlerini açmadan konuştu. "Bazılarımız hâlâ öyle. Jennifer küçük bir şaşkınlık ifadesi verdi. 'Oh! Uyuduğunu sanıyordum. Üzgünüm Izzy, öyle demek istemedim.'

Izzy gülümsedi ve ön tarafına döndü. 'Sorun değil. Yalnız uçmanın avantajları var.

Jennifer utanarak gülümsedi ve onun sakinleşmesini bekledi.

'İlk tanıştığımızda,' dedi, 'sanki başka bir hayat, farklı bir yaşam gibi geldi. Sence bu bizi değiştirdi mi?

Omuz silktim. "Elbette. Bu kaçınılmaz, değil mi? Yirmi yıl önce nasılsak şimdi de aynı olsaydık, bu tuhaf olurdu. Hayat bizi şekillendiriyor, değil mi?"

İyi ve kötü yönleriyle, diye düşündüm, Jennifer'ın bununla nereye gittiğini anlamaya çalışıyordum.

"Yani bu *her şeyi* değiştirir.

'Bundan emin değilim - kendimi hala o zamanki gibi hissediyorum. Sadece biraz daha şüpheliyim.

"Jakey'nin çok küçük olduğu zamanları hatırlıyorum, muhtemelen altı aylık falan, ben de Ethan'a yeni hamileydim. Üçümüz deniz kenarında olmak için bir haftalığına Cromer'e gitmiştik. Ve oradayken sahil şeridinde bir tekne turuna çıktık, sadece bir saat kadar. Jakey'i kollarımda tutuyordum ve Alistair'e baktım ve o anda mutlak bir kesinlikle biliyordum ki, eğer tekne batarsa ve yeterli can yeleği yoksa - ve sadece birini kurtarabilirsem - Jake'i bir saniye bile tereddüt etmeden kurtarırdım. Bir *saniye* bile. Bebeğimi kurtarmak için kocamın boğulmasını izleyebilirdim. Bu sanki bir

Bilimsel bir gerçek, yerçekimi gibi; bununla tartışamaz ya da bunu inkar edemezsiniz. Ve ne yaptığımı bilmeden önce, ona bunu söylediğimi duyabiliyordum - söylediğimin gerçekten farkında olmadan doğrudan söyledim. Kendimi çok kötü hissettim. Ama doğruydı.

Bir an sessiz kaldı, denizden gelen esinti sarı saçlarını karıştırdı.

Dedim ki, 'Bu doğal, sanırım. Bir annenin iğds.

'Evet, ama Alistair ne dedi biliyor musun? O da aynı şeyi düşündüğünü söyledi. Eğér sadece birimizi kurtarabilecekse Jakey'i kurtarabileceğini söyledi. Yani ikimiz de aynı anda, bebeğí kurtarmak için birbirimizi feda edebileceğimizi fark ettik. şimdi biraz gülümsüyor ve başını sallıyordu. "O anda, o teknede otururken ve Cromer limanında biraz deniz tutmuş hissederken, Alistair'le aramızda bir şeylerin değiştiğini hissettim. Benimle ve onunla ilgili olmaktan çıkıp başka bir şeye dönüştü. Sanki hayatımdaki bir bölümün sonu ve başka bir bölümün başlangıcıydı.

Cevap olarak ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu hafta sonu, Sean'ın telefonundaki mesajları gördüğümden beri, hayatımdaki bir bölümün de sona ermek üzere olduğunu hissediyordum. Başparmağım ile işaret parmağım arasında kum tanelerini yuvarlarken, bunun Jennifer'dan kaynaklanıp kaynaklanmayacağını merak ettim. Uzun boylu, güzel Jennifer, gençken ilk tanıştığımızda Sean'ın başını döndürmüştü. Gergin, endişeli Jennifer, Fransa'ya geldiğimizden beri kırılğan bir tedirginlik havası yayıyordu.

"Sen de hiç böyle düşündün m?" diye sordu. Sean hakkında?

Omuz silktim ve körfezdeki küçük bir adayı işgal eden yıkık kaleye baktım. "O kadar çok kelimeyle değil. Ama sanırım hepimiz aynı şeyi söylerdik, değil mi? Hepimiz ocuklarımızı ilk sıraya koyarız: yapmaya programlandığımız şey bu.

"Sadece onlar için çok endişeleniyorum," dedi Jennifer. "Her zaman. Bunu kapatamıyorum. Denedim ama yapamıyorum.

"Ben de yle. Ama Lucy ve oğullarınız yakında kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüyecekler'.

Bunu hayal bile edemiyorum. Onlar her zaman benim çocuklarım olacak. Her zaman.'

Kimin dinliyor olabileceğini görmek için kısa bir süre etrafıma bakındım. Izzy yine uyukluyor gibiydi. Russ'ın dünyadan haberi yoktu, yüzü şapkasıyla örtülüydü. Alistair fotoğraf çekmek için bir yerlere gitmişti. Diğérleri dondurma almaya ve deniz bisikleti kiralamak için bir şeyler öğrenmeye gitmişlerdi.

Denizin biraz açığında, alçaktan ve yavaşça uçan küçük bir uçak, Luna Park fuar alanının reklamını yapan uzun bir afiş taşıyordu.

Jennifer'a yaklaşıarak ve sesimi alçaltarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Yukarı baktı. 'Tabii ki. Her şey yolunda. Ne demek istiyorsun?' 'Sadece biraz, bilmiyorum... gibi görünüyordun. Daha önce söylediğin şey hayat değiştiren insanlar hakkında. Aklınızda bir şey varmış gibi geldi.'

Jennifer gözlerini kaçırdı, ağzı sert ve düz bir çizgi halindeydi. Geri döndü ve cevap verecek gibiydi ki, Ethan kıllı bacakları kum tabakasıyla kaplı bir şekilde yukarı çıktı.

'Yiyecek bir şey var mı anne? *Açlıktan* ölüyorum.'

Jennifer soğuk kutuya uzandı ve küçük oğluna bir elma uzattı.

Kaşlarını çattı. 'Başka bir şey var mı? Bisküvi var mı?'

"Sadece meyve ve su. Öne doğru eğildi ve elmayı onun eline tutuşturdu.

Rowan kafeden elinde ambalajında üç dondurma ile döndü. Etrafına bakındı. 'Odette nerede? Seninle ve kardeşinle mi oynuyordu?'

"Hayır. Onu görmedim.'

"Seninle olduğunu sanıyordum.

'Bir süreliğine öyleydi ama barajımızda delikler açmaya devam etti. Sıkıcı olduğunu söyledi. Elmadan kocaman bir ısırık aldı. "Buraya geri döneceğini söyledi.

"Peki, nerede o? Havlusunun üzerine uzanmış, uyuyan kocasına baktı. "Russ?

Ethan elmasından bir ısırık daha aldı ve sahili tararken bir eliyle gözlerini gölgeledi. "Şuradaki, suyun yanındaki o mu?

Odette'ti. Suyun kenarında duruyordu, güneş pembe mayosunun parlak panellerinde parılıyordu, ayak bileği derinliğinde dalgalara dalmıştı. Sular çekilmişti ve sahildeki yerimizden elli altmış metre kadar uzaktaydı. Onu suyun kenarında tek başına görmek beni rahatsız ediyordu.

Rowan elini göğsüne götürdü. "Neden tek başına? Sesini yükseltti ve iki elini başının üzerinde salladı. "Odette!

Biz izlerken, uzun boylu bir figür ona doğru yürüdü. Elini tutmadan önce konuşmak için eğildi. Beyzbol şapkalı ve güneş gözlüklü bir adamdı, gömleği açıktı. Kim olduğunu anlamak için onu bir anlığına görmem yetmişti. Adımlarından, profilinden, omuzlarının hareketinden, elini tutuş şeklinden.

Sean.

El ele Odette'i havlulardan oluşan küçük kampımıza geri götürdü, Daniel iki büyük şişe su taşıyarak onun yanında ilerliyordu.

Rowan tek dizinin üzerine çökerek kızını nazikçe omuzlarından tuttu.

"Beni korkuttun Odette," diye azarladı. "Sana göz kulak olacak biri olmadan bir daha asla denize girmeyeceğine söz vermelisin, tamam mı? Söz veriyor musun?

"Denizde değildi," diye mırıldandı küçük kız, ayak parmağıyla kuma vurarak. "Sadece küçük dalgaların içindeydi.

"Russ? Rowan, yüzü endişeyle kaplı, dedi. "Neden onunla birlikte değildin?

Russ doğrulup oturdu. "Eh?" Parlak güneş ışığında gözlerini kırptırdı. "Çocuklarla oynaması, baraj yapması gerekiyordu. Ona bensiz denize girmemesini söyledim ama beni hiç dinlemiyor.

"Belki de akşamdan kalma olmasaydın," dedi Rowan, sesi yükselerek, "onu suda kendi başına fark ederdin! Tanrım, çok sorumsuzsun!"

'Her şey bana bağlı, değil mi? Her zamanki gibi.'

Odette annesinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Rowan kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun tatlım?"

Odette cevap olarak dönüp Jake ve Ethan'a baktı ve küçük işaret parmağıyla onları gösterdi. Küçük bir sesle, "Çocuklar yaptı," dedi.

"Neydi tatlım?" "Onların hatasıydı.

Rowan kaşlarını çatarak iki gence baktı.

"Neden?"

"Onlarla oynamak istedim ama Ethan yapamayacağımı, buna iznim olmadığını söyledi. İşaret parmağı vurgulamak için havayı dürttü. "Bana gidip kendi başıma, *suda* oynamamı söyledi.

Ethan'ın yüzü sakinliğin resmiydi. "Bu doğru değil," dedi, sesi sabitti. 'Bize sürekli ne yapacağımızı söylemeye çalışıyordu, baraj yerine bir peri kalesi inşa etmek istiyordu. İçinde delikler açıp suyun geçmesine izin veriyordu. Sonra oyun oynamadığını söyledi ve hışımına çıkıp gitti.

"Asla! dedi Odette.

"Yaptı! Jake yüksek sesle söyledi. "Sadece başımızı belaya sokmaya çalışıyor! Başka sesler de aynı fikirde olmayınca Sean ellerini havaya kaldırdı.

'Pekala, pekala, önemli olan şu anda güvende olması, değil mi? O yüzden neden hepimiz dondurma falan yemiyoruz?"

Rowan ayağa kalktı ve Sean'ın yanına giderek ona sıkıca sarıldı, kollarını geniş sırtına doladı. "Teşekkür ederim Sean, teşekkür ederim," dedi sesi çatlayarak. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim.

O da ona sarıldı, pazuları sırtına yaslandı. "Endişelenme," dedi sessizce. "Önemli bir şey değildi.

Orada öylece durdular, başka hiçbir şey söylemediler, sadece birbirlerine sıkıca sarıldılar.

İki kişi, iki ebeveyn, küçük bir çocuğun güvenliği için şükranlarını sunuyor ve alıyor.

Birbirimize sarılıyoruz.

Biraz fazla uzun sürdü.

Tam ayrılmak üzereydiler ki, Rowan başını çevirdi ve parmak uçlarında durarak dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. Sadece bir anlığına. Sean başını eğdi, böylece kulağı neredeyse onun dudaklarına değecekti. Elleri boynunun arkasındaydı. Yüz ifadesi yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. Birkaç saniye, daha fazlası değil, sonra garip bir sessizlik içinde birbirlerinden ayrıldılar.

Hayal mi etmiştim?

Bir şey mi fısıldadı? Ne söyledi?

Neydi o?

Sonunda ayrıldılar. Rowan kocama, kahramanıma gülümsüyordu.

Hayatta yolunu kaybediyor gibi görünen kocama.

Orta yaş krizi bir ilişkiye dönüşmüştü. Bana haftalardır, belki de aylardır yalan söyleyen.

Rowan'ın bizi buraya *onu*, kocamı etkilemek için getirip getirmediğini ilk kez merak etmiyordum. Eğer gerçekten olan buysa. Bedava tatil, villa ve şampanya Sean'ı etkilemek içindi. Sadece ikisinin farkında olduğu bir şakaydı. Birlikte tatile çıkmanın bir yolunu bulmuşlardı - geri kalanımız sadece bu gezintiye davet edilmiştik.

Kes

şunu.

Dur.

Dur.

Russ elini uzattı ve Sean da sıktı, iki adam da beceriksizce başlarını salladılar.

Sean'ın güçlü elleri vardı. Ellerini severdim. Akdeniz güneşine maruz kaldıkları için çoktan kararmaya başlamışlardı. Bir şişe su içmek için uzandığında onda başka bir şey daha fark ettim: sol elinin dördüncü parmağının etrafındaki soluk deri çizgisi.

Alyansının olması gereken yerde.

Ethan

Ethan asmadan bir salkım kara üzüm kopardı, en irisini seçti ve ağzına attı. Isırdı, suyu dilinde tatlı ve keskindi, tadına varmak için yavaşça çiğnedi. Jake'e arkasını döndü ve salkımdan bir tane daha koparmadan önce çekirdekleri yere tükürdü, üzüm dişlerinin arasında patlarken çıkan patırtının tadını çıkardı. *Kopar, çiğne, tükür, tekrarla.* Daha önce hiç üzüm bağına gitmemişti. Daha önce hiç asmadan üzüm de yememişti. Her zaman süpermarket paketinden alırdı, her zaman yıkar ve durulardı çünkü Jen - anne yerine ona böyle seslenmek onu çok mutlu ederdi- yıkanmaları *konusunda ısrar ederdi*, birazcık bile yumuşak olduklarında ya da buzdolabının dışında bırakıldıklarında ya da etraflarında sinekler vızıldadığında asla yemezdi.

Durgun öğleden sonra sıcağı acımasızdı. O ve kardeşi villanın aşağısındaki üzüm bağının ortasındaydı, yeşil yapraklı ve yağlı kırmızı üzümlerle dolu bir sıra asmanın gölgesinde uzanmışlardı. Burası daha özeldi; ayağa kalkmadıkları sürece balkonların hiçbirinden görülemezlerdi.

Ethan bir dirseğinin üzerinde doğrulup en yakındaki daldan bir salkım üzüm daha kopardı.

"Peki," dedi, "ona soracak mısın?" "Neyi soracaktım? Jake söyledi.

"Biliyorsun.

"Hayır.

Ethan dudaklarının arasında bir üzüm kaydırıldı. "Biriyle birlikte olup olmadığını.

'Sen ne anlarsın ki bu işten? Kızlar hakkında mı? Herhangi bir şey hakkında?'

Ethan omuz silkti. Bu, ağabeyinin kesin sonuç veren kız tavlama yöntemlerinden biriydi. *Onu gaza getir ve gidişini izle*, eğer Jake başlama vuruşunu yaptığında yeterince yakınında durursa, belki - sadece belki - annem de onu fark ederdi. Birkaç seçeneği gözden geçirdi: doğrudan konuya girmek; ya da belki Rosie'nin partisiyle ilgili söylenti; ya da zengin rugby çocuğu; ya da nükleer seçeneğe gitmek? Hayır. Bunu başka bir zamana saklamak en iyisiydi. Doğrudan konuya girebilirdi.

"Peki ondan hoşlanıyor musun?" "Siktir git," dedi

Jake. "Hoşlanıyorsun, değil mi?" "Siktir.

KAPALI.'

"Bu evet demek o zaman.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ne düşündüğüm ya da düşünmediğim hakkında en ufak bir fikrin yok.

"Doğru.

"Sen tam bir dangalaksın.

'Oh, *ben* bir dangalak mıyım? Bu harika. Ethan biraz zarar verebilecek ağırlıkta bir yalana uzandı. "11. sınıftaki her delikanlıyla yatan bir kız için kendimi aptal yerine koyan ben değilim.

Jake'in başı döndü. "Bir daha söyle.

Ethan yine omuz silkti.

"Sadece duyduklarımı söylüyorum.

"Yanlış duymuşsun," dedi Jake. 'Hem de çok yanlış. Onun hakkında duydukların tamamen saçmalık.

"Tamam, yeterince adil. Ethan bir an durakladı. "Yani ondan hoşlanıyorsun, öyle mi?

Jake ayağa kalktı, elleri yumruk haline gelmişti. "Ne zaman çeneni kapatacağını hiç bilmiyorsun, değil mi?" Elindeki yarısı yenmiş üzüm salkımını çalılıkların arasına fırlattı. "Ne zaman duracağını hiç bilmiyorsun.

"Bu komikti, kardeşim, bu iyiydi. *Gidişini izle*. "Özellikle de senden geliyor.

Ethan ilk darbe için kendini hazırladı.

Küçükken çok kavga ederlerdi. Ethan fitili nasıl ateşleyeceğini genç yaşta çözmüştü: gıcıklık - tahrik - öfke - çatışma - kavga. Her gün ölü kollar, Çin yanıkları, havlayan incikler, batan kulaklar, çekilen saçlar, bükülmüş parmaklar ve morarmış toplar. Sonra ikisi de neredeyse aynı anda büyümeye başladı ve birkaç

Aylar önce her ikisi de çok geç olmadan farkına varmadan işler çok daha ciddileşmişti. Kendilerini bir sonraki seviyede bir kavga ederken bulmuşlardı, tam anlamıyla, yetişkin boyutunda bir yumruk kavgası - Tanrım, Ethan buna neyin sebep olduğunu bile hatırlamıyordu, her neyse, *bir şey* yüzünden - ve yarılmış dudaklar ve morarmış gözler, kanlı burunlar ve morarmış eklemlerle sona ermişti, annem durmaları için onlara bağıırıyordu ve babam aşağı koşup Jake'i fiziksel olarak ondan uzaklaştırdı, onu bir duvara sabitledi, Jake'in gözleri çılgınca genişti, *gerçekten* tekmelediğinde her zaman göründükleri gibi. Ethan dişleri kan içinde ona sırtıtmıştı, yumruklardan başı dönüyordu ama sevinçliydi, ikinci raunda hazırды. İkisinin de üzerinde, giysilerinde, parmak eklemlerinde kan vardı, krem rengi halının üzerinde iri damlalar halinde kan vardı. Annem çok *sinirlenmişti*. Çok komikti.

O gün Ethan'ın ağzındaki kan tadını sevdiğini keşfettiği gündü.

Ama o zamandan beri konuşulmayan bir ateşkes vardı. Her biri diğerine ne tür bir zarar verebileceğini biliyordu. Jake daha uzun boylu ve daha uzundu ama Ethan'ın gücü ve kuvveti onun tarafındaydı. İkisi de biliyordu ki artık ne zaman doğru dürüst bir kavgaya tutuşsalar ikisi de kan revan içinde kalacaktı - kim kazanırsa kazansın.

"Ayağa kalk," dedi Jake.

"Neden?"

'Sadece ayağa kalk ve bulacaksın-'

Cümlesinin ortasında durdu ve tepeye doğru bakmaya başladı. "Ne? Ethan kardeşinin bakışlarını takip ederek, "Ne?" dedi.

Lucy sarmaşıkların paralel sıraları arasından onlara doğru yürüyordu. Ethan ona iyice bakabilmek için doğruldu. Beyaz bir yelek ve kısa pamuklu bir etek giymişti, başında güneş gözlüğü vardı, sarı saçları kumsaldan kalma nemini hâlâ koruyordu. Beyaz bluz çok beyazdı, parlak güneş ışığında neredeyse göz kamaştırıyordu, bu yüzden ona bakmak zordu. Fena görünmüyordu, diye düşündü. İyiden de öteydi, ateşliydi. Uzun boylu, güzel yüzlü, zayıf ama iri göğüslü... Aslında onu suçlayacak pek bir şey yoktu. Jake'in boyunu çoktan aşmıştı ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu ki bu oldukça komikti.

Yavaşça, kendinden emin bir şekilde yürüdü ve onlara ulaştığında hasır şapkasını çıkardı.

"Neler oluyor?" dedi.

"Pek değil," dedi Jake, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Sen iyi misin?"

"Biraz sıkıldım. Sen?"

'Tanrım, evet. Bu sıcak çok vahşi, değil mi?'

"Biraz hoşuma gitti. Bir elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Ne düşünüyorsun o zaman?"

"Ne hakkında?"

"Burası.

"Oldukça şaşırtıcı," dedi. "Havuz harika. "Evet.

Ethan da aynı fikirdeydi: sonuçta burası kötü bir yer değildi. Hiç de fena değil. Yaz tatillerinde genellikle katlanmak zorunda kaldıkları boktan kiralık evlerden çok daha iyiydi.

Lucy hasır şapkasıyla kendini yelpazeledi, bir eliyle uzun sarı saçlarını yüzünden geriye doğru taradıktan sonra şapkayı siperliği geriye gelecek şekilde başına yerleştirdi.

Jake'e kocaman bir gülümseme verdi. "Burası çok sıcak ve hiç gölge yok, değil mi?"

"Bir içki ister
misin?" "Neyin
var?"

Jake siyah kargo şortunun cebinden yarım boy bir votka şişesi çıkardı ve kapağını açarak ona uzattı. Kadın bir yudum aldı ve yutkunurken yüzünü buruşturdu, şişeyi Jake'e geri verirken öksürdü.

"Biraz kola ile tercih ederim," diye nefes
nefese kaldı. "İstersen evden biraz getireyim.

"Hayır, hayır. Güldü ve elini kaldırdı. "Sorun yok.

Jake şişeden bir yudum aldı ve Lucy'yle ikisinin arasına koydu.

Ethan votkayı denemeyi teklif etmeyi düşündü ama ağabeyine hayır deme fırsatı vermek, onu kızın önünde utandırmak istemedi. Onların sohbetini izledi, bunaltıcı ağabeyi ve göğsü yeleşinin üstünü geren bu ateşli kız. *Güzel insanlar*. Birlikte gülüyor, birlikte eğleniyorlardı ve bu sefer bazen yaptığı gibi rol bile yapmıyordu. Üçü de aynı okula gidiyordu ve birbirlerini - farklı sınıflarda olsalar da - aile dostları kadar okul arkadaşı olarak tanıyorlardı. *Jake havalı ve rahat görünmeye çalışıyor*, diye düşündü Ethan, kuru toprağa bir pipo daha tükürürken. Ağabeyinin onun burada olmasını istemediği çok açıktı. *Pekâlâ, zor iş. Ben hiçbir yere gitmiyorum*.

"Ee," dedi Jake, Ethan'ın görüşünü engellemek için ona sırtını dönerek. "İyi misin?"

Lucy başını salladı. "Evet. Sadece GCSE sonuç gününü aradan çıkarmak istiyorum.

'Ben de öyle. Bahse girerim tüm dokuzları alacaksın.' Kız homurdandı. "Onu bilemem.

'Diğer her şey ... tamam mı?"

"Evet." Votkadan bir yudum daha aldı. "Şeftali gibi.

Ethan'ın kulakları onun ses tonuyla diken diken oldu. İki yaşlı genç arasında bir an sessizlik oldu, sanki aralarında sözsüz bir şeyler geçiyordu. Ethan onlara bakmak için eğildi ama çok geçti. O an geçmişti.

"Pekala," Lucy tepeden aşağıya doğru baktı, "ormana kim geliyor o zaman?"

Beklemeden yola koyuldu. Her iki kardeş de ayağa fırladı, biri onun iki yanında.

"Biraz tuhaf," dedi, "hepimizin birlikte uzakta olması, değil mi?"

"Yine de burada olmana sevindim," dedi Jake, antrenörüyle birlikte bir kayayı tekmeleyerek yoldan çekerken. "Aksi takdirde her şey berbat olacaktı.

"Sizin de burada olmanıza sevindim.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsedi. 'Sinir bozucu küçük kardeşimi eğlendirebilirsin. Beni sürekli rahatsız etmesini engellersin.

"Sorun değil.

Ethan, 'Onu yolundan uzak tutacağız, Lucy,' diye ekledi.

"Teşekkürler," dedi Lucy. "Hey, doğum günün nasıldı Ethan?"

Pekâlâ. Arkadaşlarla Nando'ya gittik. Geçen hafta itibariyle resmi olarak Jake ile aynı yaştayım.

Jake homurdandı. "Hayır Ethan, değilsin.

Ethan kendi kendine gülümsedi. Ağabeyiyle ilgili tuhaf şeylerden biri de buydu: belki de son on yıldır her yıl aynı aptal tartışmayı yapıyorlardı ve ağabeyi bu konuda hiç öfkelenmiyordu. Ethan'ın canı sıkıldığında ve biraz spora ihtiyaç duyduğunda her zaman başvurabileceği o eski, güvenilir konulardan biriydi.

"Teknik olarak öyleyim.

'Kapa çeneni Ethan, seni ahmak. Senden bir yaş büyüğüm.'

Ethan gülümsedi ve tepeden aşağıya doğru yürürlerken Lucy'ye yarım bir dönüş yaptı.

'İkimiz de on beş yaşındayız,' dedi. 'Onun doğum günü 19 Ağustos, benimki 17 Temmuz, yani her yıl aynı yaşta olduğumuz otuz üç gün var. Gördünüz mü?

Lucy bir çocuktan diğerine baktı.

"Doğru.

"Ama *aslında* aynı değil," dedi Jake, vurgulamak için elleriyle işaret ederek. "Çünkü o zaman aynı okul yılında olurduk ama değiliz.

Hafif eğimli üzüm bağında bir süre sessizce yürüdüler, kuru toprak ayaklarının altında sürtünüyordu.

"Eylül'de on yedi yaşıma giriyorum," dedi Lucy. "Doğum günüm için sürüş dersleri almak istiyorum.

Jake, 'Bahse girerim onu parçalayacaksın,' dedi.

'Babam eğer geçerse beni kendi arabasına sigortalayacağını söyledi. İlk araba kullanan arkadaşım olmak istiyorum.'

"Harika," dedi Jake. 'Hey, biliyor musun? İstersen burada deneyebiliriz.

"Ne?

'Kiralık arabalardan birini al. Çok eğlenceli olur. Lucy kaşlarını çatı ve dönüp ona baktı.

"Ciddi misin?

'Neden olmasın? Buralarda yollar ölü. İyi pratik.'

"Peki ya ..." eliyle villayı işaret etti. "Yetişkinler?" "Onların bilmesine gerek yok.

Lucy bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktı.

"Belki. Emin değilim.'

Üzüm bağının kenarına ulaştılar, asmalar yerini çalılık otlara ve sık bir ağaç topluluğuna bıraktı, meşe, çam ve Ethan'ın evden hatırlayamadığı diğer ağaçların arasında kıvrılan bir patika onlardan uzaklaşıyordu. Üçü de minnetle dalların altındaki gölgeye doğru ilerlediler. Lucy hasır şapkasını çıkarıp onunla kendini tekrar yelpazeledi.

"Burası sınır mı, yani arazinin sınırı falan mı?" "Hayır," dedi

Ethan. "Bu ormanlar da onun bir parçası.

"İçinde ne var?

Geniş omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Öğrenelim, olur mu? Gel hadi.'

Patikadan ağaçların arasına doğru tek başına yola koyuldu. Jake Lucy'ye döndü. "Geliyor musun?

"Elbette," dedi. 'Ormanda hava buradan daha serin olmalı.

Kitabım kucağında okunmadan duruyordu. Ne zaman elime alıp birkaç satır okusam, kocamın sadakatsizliğinin acı gerçeğiyle, yani evliliğimizin kalbindeki zehirle boğuşurken zihnim başka bir yöne kayıyordu.

Sean plajdan döndüğümüzden beri üst katta kestiriyordu. Yaptığı ve *hâlâ yapmakta* olduğu şeyler karşısında tamamen normal davranabilmesi, normal görünebilmesi bana inanılmaz geliyordu. Artık alyansını bile takmadığı halde bu rolünü nasıl bu kadar pervasızca sürdürebiliyordu? Rowan sahilde ona ne fısıldamıştı? Russ onun bir ilişkisi olduğundan şüphelenmekte haklı mıydı? Sürekli bunları düşünmek çok yorucuydu. Şezlonga oturdum ve etrafıma bakındım. Russ, Odette'i pembe bir lilonun üzerinde havuzun etrafında itiyordu. Rowan ortalıkta görünmüyordu. Alistair elinde cep telefonuyla bahçelerde dolaşüyor, fotoğraf çekiyordu. Neyin fotoğrafını çektiğinden pek emin değildim. Bana arkasını döndü ve telefonu tekrar kaldırarak bir şeyi yakınlaştırdı. Ağaçtaki bir kuş olabilir mi? Biraz fazla uzaktaydı.

Şezlonga uzandım ve gözlerimi kapattım, parlak güneş ışığı göz kapaklarımın arkasında turuncu bir parıltı oluşturuyordu. Bu gece dördümüz akşam yemeği için dışarı çıkacaktık: Rowan, Jennifer, Izzy ve ben. Dikkatli olmam, duygularımı kontrol altında tutmam gerekecekti, çünkü şu anda ağzımı her açtığımda ağlayacak ya da her şeyi itiraf edeceğim gibi hissediyordum - özellikle de biri bana iyi davranmaya çalışırsa. Endişe, korku ve çaresizlikle o kadar sıkı sarılmıştım ki sanki her an içimden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Ama olanları anlamlandırmak için tüm bunları yeterince uzun süre bastırmam gerekiyordu. Eğer ön ayak olabilirsem, Sean'ın ne yaptığını öğrenebilirsem, kendimi olacılara hazırlayabilirdim. Ve belki de bu, ailemi bir arada tutmak için daha iyi bir şans anlamına gelirdi.

Üzerime bir gölge düştü, bir figür ışığı engelliyordu.

"Kate? Arayan Jennifer'dı, güneş başının etrafında bir ışık halesi oluşturuyordu.

Gözlerimi açtım ve gülümsemeye başladım. "Merhaba, n'aber?

"Jake'i gördün mü? Ya da Ethan?"

"Yakın zamanda değil, hayır. Biz-"

"Sahilden döndüğümüzden beri onları görmedim. "Hiç mi?

"Hayır.

"Onlara mesaj atmayı denediniz mi?" "Evet, ama cevap vermediler.

"Belki odalarındadır ya da oyun odasındadırlar?

Başını iki yana salladı. "Çoktan kontrol ettim. Hiçbir yerde onlardan iz yok. Havuzun uzak tarafındaki Rowan'a bir bakış fırlattı, sonra benim şezlonguma doğru eğildi. "Sanırım Jake biraz üzgündü.

"Neden? Ne oldu?

"Odette'in plajda söyledikleri, çocukların ona onlarla oynayamayacağını söyledikleri hakkında.

Sesimi alçalttım. "Bir şey kastettiğini sanmıyorum, değil mi? Belki de sadece biraz kafası karışmıştır."

"Jake yalancılardan *nefret eder*. İnsanlar onun hakkında bir şeyler söylediğinde, başını belaya sokmaya çalıştıklarında çok sinirleniyor.

"Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum, Jennifer. O sadece beş yaşında.

"Yalanın ne olduğunu bilecek kadar büyük.

Ayağa kalktım. "Bak, çocukları aramak için yardım ister misin?" Yüz ifadesi yumuşadı. "İster misin?

Elbette. Lucy'yi de bir süredir görmedim. Belki de hep birlikte bir yerlerde takılıyorlar.

*

Öğleden sonra güneşi hâlâ güçlüydü ve kolsuz üstüm terden sırtıma yapışmaya başlamıştı. Jennifer ve ben üzüm bağının içinden yürümeye devam ettik, üç genci arıyorduk, iki yanımızda yeşil sarmaşıklar yükselmiş, ormana doğru yürürken isimlerini söylüyorlardı.

Üzüm bağının kenarında, ağaçların arasından ilerleyen işaretlenmemiş toprak bir patika vardı. Patika, kabukları yaşlılıktan budaklanmış bir çift yüksek meşe ağacının etrafından dolanıyor, çam ve uzun, ince selvilerin yanından geçiyor ve

Yere çömelmiş zeytin ağaçları. Yol bir çukura doğru alçaldıkça ağaçlar sıklaşıyor, kıvrılıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor ve büyük bir kayanın ve devrilmiş bir ağacın yanından geçiyor, açıkta kalan kökler bir yaradan dökülen bağırsaklar gibi bükülüyordu. Bel hizasında, solmuş ve yaşlılıktan soyulmuş bir tabelada, tam olarak anlamadığım başka bir Fransızcanın üzerinde, büyük kırmızı harflerle DİKKAT! Yazının altında bir uçurum yüzünün taslağı vardı, kayalar yanlardan aşağı yuvarlanıyordu.

Burası daha serindi, ara sıra duyulan kuş sesleri, yüksek ağaçların gölgeliklerinde fısıldayan yaprakların üzerindeki tek sestti. Yürümeye devam ettik, Jennifer adımlarını hızlandırdı ve ben de ona ayak uydurmak için acele ettim. İleride ağaçlar bir açıklığa doğru seyrelti, güneşin daha güçlü olduğu açık bir alan, ağaçların aniden durduğu tozlu bir açık zemin. Bir güneş ışığı incelmekte olan ağaç örtüsünü delip geçti ve bir anlığına kör oldum. Gözlerimi kırıştıtararak ve elimi ışığa doğru kaldırarak yukarı baktım ve ağaçların arasından bir anlık kırmızı bir şey yakaladım. Bir tişört mü?

Jennifer koşmaya başladı ve çocuklarının isimlerini biraz daha yüksek sesle söyledi. "Jake? Ethan?"

Ben de katıldım.

"Lucy?"

Küçük bir açıklığa çıktık ve kayarak aniden durduk.

Sağ tarafta, aşağıdaki vadiye inen dik bir patikayı gösteren bir tabela vardı. Hemen önünde, aralarında belki on beş metre mesafe bulunan iki zeytin ağacı vardı; her iki ağaç gövdesinden de turuncu plastik bir tel örgünün yırtık pırtık kalıntıları sarkıyordu. İki zeytin ağacının arasında boş havaya doğru çıkıntı yapan tozlu bir çıkıntı, aşağıdaki vadiye doğru dikey bir düşüşten başka bir şeye yol açmayan bir kaya parçası vardı.

Jake'in sırtı bize dönüktü.

Tam kenarda duruyordu. "Jake!"

Jennifer bağırdı. "Kıpırdama!"

Tiz sesi kuşların üzerimizdeki dallardan dağılmasına neden oldu.

Ethan kenardan birkaç adım ötede bağdaş kurmuş oturuyor, cep telefonunu havaya kaldırmış, ağabeyinin fotoğraflarını çekiyordu.

Kalbim göğüs kafesime çarparak çılgınca etrafımda Lucy'yi aradım.

Oradaydı. Vadinin kenarındaki büyük düz bir kayanın üzerinde oturmuş, Jake'in kameraya poz verdiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. Ben de onun yanındaki kayaya tünedim.

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedi bana bakmadan. "Neden olmasın ki?"

Jake'e doğru sözsüz bir işaret yaptım ve Jennifer'ın sanki ürkek bir hayvana yaklaşıyormuş gibi ellerini uzatarak yavaşça ona doğru yürümesini izledik.

"Jake," dedi, sesinde bir panik titremesiyle, "sadece kenardan bir adım geri çekil, sevgilim.

Buna karşılık Jake yeni bir poz verdi, kollarını iki yana açtı ve sıçramaya hazırlanan bir dalgıç gibi omuz hizasına kadar kaldırdı. Başını arkaya eğdi ve gökyüzüne baktı.

"Yukarı bakarsanız," dedi özellikle kimseye, "uçuyormuş gibi hissedersiniz.

"Jake, *lütfen*. Jennifer'ın sesi çatallaştı. "Lütfen kenardan uzaklaş.

Esinti Jake'in kırmızı tişörtünü karıştırdı, parmak arası terliklerinin uçları açık havaya çıktı.

"Biliyor musun, buranın gerçekten sıkıcı olacağını düşünmüştüm ama *burası*," diyerek ayaklarının dibindeki vadiye doğru inişi gösterdi, "tam anlamıyla harika.

'Beni dinle Jake, sadece iki adım geri gitmeni istiyorum, tamam mı? Bana doğru iki adım.'

Annesine bakmak için hafifçe döndü, ayağını biraz kaybeder gibi oldu, dengesini korumak için kollarını salladı.

"Vay canına!" dedi gülerek. "Bu çok yakındı.

Jennifer ona doğru bir adım daha attı, yüzü dehşet maskesine dönüşmüştü. "Jake, sana yalvarıyorum. Sadece bir adım geri çekil.'

Elini uzattı ve pürüzsüz, yuvarlak bir taşın avucundan düşmesine izin verdi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca ne bir ses ne de bir darbe oldu. Sonra aşağıdaki kayalara çarptığında keskin bir *çatırtı* yankılandı.

'Hasta,' dedi.

Jennifer oğluna bir adım daha yaklaştı. 'Sana bağırdığımı duymadın mı Jakey? Ben de seni arıyordum.

Hafifçe öne eğildi ve vadiye doğru baktı.

'Aşağıda bazı kaya havuzları var, Ethan. Onları kontrol etmeliyiz.

Jake'e doğru bir adım attım, kenara yaklaştığımda midemde mide bulandırıcı, yalpalayıcı bir his hissettim: vekâleten vertigo.

Jennifer sessiz bir alarmla iki elini de havaya kaldırdı. Dondum kaldım.

Tekrar oğluna döndü. Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Aşağı bakma Jake," dedi.

Dönüp ona baktı, sarı saçakları bir gözünün üzerine düşmüştü.

"Neden olmasın?

'Çünkü dengenı kaybedebilirsiniz. Başınızı yukarıda tutup ufka bakmak daha iyidir.

"Hayır.

"Lütfen Jake," dedi Jennifer, sesi gergindi, "yapma, tamam mı?

Lucy'ye kabadayılık dolu bir sırıtış attı, sonra döndü ve doğrudan vadiye baktı.

Jake aşığı bakmak için hafifçe öne eğildi ve sonra tekrar doğruldu, dizleri titriyor, kolları denge için iki yanında sallanıyordu.

Jennifer'ın eli ağzına gitti. "Jake!

Aniden kenardan geri çekildi ve küçük bir selam vermek için döndü.

'Ta-da! Gördünüz mü? Güvenli.'

Jennifer kolundan tutup onu uçurumdan daha da uzağı çekti. 'Bunu bir daha *asla* yapma, Jake! Bu çok tehlikeli. Ben *çok* korktum.'

"Aşırı tepki verme, *Jen*, bu sadece biraz eğlence.

Onu başından savdı ve telefonunu tutan Ethan'ın yanına gitti.

Jake, kardeşinin çektiğı fotoğraflara göz atarak, 'Güzelmış,' dedi. 'Bunlardan birkaçını yayınlatabilirim. Bana gönder, olur mu?

Kolumu Lucy'nin omzuna koydum.

'Luce, bir daha asla buranın kenarına yaklaşmayacağına dair bana söz vermelisin, beni duyuyor musun? Aslında, bariyer tamir edilene kadar buraya hiç gelmemelisin.

Elimi silkti ve ayağı kalktı.

"Bana beş yaşında bir çocukmuşum gibi davranmak zorunda değilsin. "Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu.

Jake'in Ethan'ın uçurumun kenarında çektiğı fotoğrafları kontrol ettiğı yere doğru yürüdü.

Jennifer ve ben, sanki onu her an uçurumun kenarından çekip almak zorunda kalacakmışız gibi Jake'e yaklaştık: anne kaplanlar serseri bir yavrunun etrafında dönüyordu. Koluna hafifçe dokundum.

"İyi misin? diye sordum.

"Evet," dedi Jennifer monoton bir sesle, gözleri oğullarından ayrılmıyordu.

İyi görünmüyordu. Y ü z ü n d e k i derin kızarıklık boynuna ve göğsüne yayılmış, tüm vücudu adrenalinle titriyordu.

'Bu iniş oldukça korkutucu,' dedim.

"Bu *çok* tehlikeli!" dedi sesi y ü k s e l e r e k . 'Rowan bize bundan nasıl bahsetmez? Buna nasıl *izin verilir*?

"Hepimiz iyiyiz," dedim ve ona hızlıca sarıldım. Hepimiz güvendeyiz. *Jake'in* güvenli.'

Tozlu toprakta küçük adımlar atarak yavaş ve dikkatli bir şekilde inişe doğru ilerledim.

Durduğumuz yer, ince havadan başka hiçbir şeye çıkıntı yapmayan bir çıkıntıydı. Sol ayağımı yanlamasına kenara koydum ve dikkatlice aşağıdaki

vadiye baktım: düz, çıplak kayaya d o ğ r u dümdüz bir inişti, aşağı inerken kaya yüzeyinden oraya buraya uzanan çalılık yeşil çalılar vardı.

Dibinde, bir kaya havuzundan diğerine akan ince bir dere vardı, berrak mavi su öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Ani ve güçlü bir vertigo dalgası daha yaşadım, midem öyle bir döndü ki geri çekilip tozlu zemine çölmek zorunda kaldım,

parmak uçlarımla toprağa dokunuyorum.

'Tanrım,' diye nefes aldım, 'bu ne düşüş. Yüz metre olmalı. "Çocukların yakınlarda olması oldukça korkutucu," dedi Jennifer dedi.

"Ben bir yetişkinim ve bu benim de tüylerimi diken diken ediyor.

"Rowan'ın bize bundan bahsetmediğine inanamıyorum. Sesinde suçlayıcı bir ton vardı. "Burayı tüm çocuklara yasaklamalı mıyız, yoksa etrafını bir şeyle çevirebilir miyiz?

"Ona sabah bakım şirketini aramasını söyleyeceğim, bakalım hemen birini gönderebilecekler mi?

"Çocuklar? Jennifer oğullarına seslendi. 'Bariyer tekrar onarılana kadar buraya tek başınıza gelmeyeceksiniz. TAMAM MI?'

Ethan ona hızlıca başını salladı ve gülümsedi. Jake onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Jennifer

Jennifer büyük yatak odasının mermer zemininde bir aşağı bir yukarı volta atıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyordu. Haplarından birini almıştı ama herhangi bir etkisi varmış gibi görünmüyordu - bazen böyle oluyordu, *onu en sevdiği sıcak battaniyeye sarmak* yerine (Alistair dozajı ona böyle tarif etmişti) endişesinin kenarlarında hafif bir yumuşama, hafif bir bulanıklık oluyordu ama hepsi bu kadardı. Başka bir şey değildi. Bu yeterli değildi.

Bu tatilin kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Bu kadar basitti.

Belki kendi içinde kötü bir fikir değildi - *teoride* güzel bir fikirdi - sadece şu anda değil. Her şey bu haldeyken olmazdı. Aslında, şu anda ihtiyacı olan en son şey buydu, diğer her şey devam ederken, iki genç erkekle yaşamın yolunuza çıkarabileceği diğer tüm komplikasyonlar.

Jake ve Ethan ergenlik dönemlerinde sınırları zorladıkları, kendilerini ve başkalarını test ettikleri bir aşamadaydılar. Artık ona anne yerine Jen demeleri gibi. Bundan hiç hoşlanmamıştı ama Alistair bunu çocukluktan çıkıp erken yetişkinliğe geçiş olarak olumlu bir şekilde teşvik etmişti. "Bu bir olgunluk ölçüsüdür," demişti ona. "Bu onları güçlendirir: çocuk yetişkinliğe geçtiğinde artık ebeveynlerini "ebeveyn" olarak değil, eşit olarak görür. Bazen kocasının çocukları ders kitaplarına göre incelenecek ve danışmanlık verilecek iki hasta olarak görmek yerine *kendilerininmiş* gibi, farklı, özel ve benzersiz olarak görmesini diliyordu. Oğulları ergenlik çağına gireli çok olmamıştı ama şimdiden kendilerini yuvadan dışarı atıp havayı koklamaya başlamış gibiydiler. Kanatlarını açıp uçmaları uzun sürmeyecekti.

Bunu düşünmeye bile değmezdi.

Volta atmaya bıraktı.

Başparmağıyla işaret parmağını milimetre aralıklarla tutarak, "Kenara *bu kadar* yakındı," dedi. "Ona ancak zamanında yetişebildim... çok yakındı.

"Biliyorum," dedi Alistair.

'O zaman nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun Ali? Hiç buradaki ormana gittin mi?' Üzüm bağının ve ötesindeki ormanın yönünü işaret etti. 'Vadiye doğru 100 metrelik bir düşüş var. Çocuklar oraya indiğinde her şey olabilir; Rowan'ın biz gelmeden önce bize bundan bahsetmediğine inanmıyorum. Jake de sanki hiç korkusu yokmuş gibi uçurumun kenarında duruyordu.

Alistair bir bacağını diğerinin üzerine atarak koltuğa geri oturdu.

"Korkusu yok çünkü ergen beyni sonuçlara dair gelişmemiş bir anlayışa sahip. Dürtüsel ve yoğun - ve bazen pervasız olma noktasına kadar spontane. Oğlumuz hakkında bunu zaten biliyoruz.

"Bu *gerçekten* çok yardımcı oldu," dedi, sesi alaycılıkla doluydu. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Demek istediğim, rahat değilim Jen. Odaklanmış durumdayım. Bir çözüm arıyorum.'

"Çözüm basit: bağa ve ormana girmelerini yasaklayacağız.

"Onları yasaklamak mı? Bunu tam olarak nasıl yapabiliriz?

'Bilmiyorum Ali, ama bir şeyler yapmamız lazım! Onun için endişeleniyorum, tüm çocuklar için endişeleniyorum. Daniel daha dokuz yaşında. Çok kolay etkileniyor.'

'Ethan'ın genç omuzlarının üzerinde mantıklı bir yaşlı kafası var. Bir şey olmasına izin vermez. Ayrıca, keşfetmek büyümenin doğal bir parçasıdır. Fiziksel, zihinsel, ruhsal olarak. Kim olduklarını ve dünyada nereye ait olduklarını bulmaları gerekir.

Tanrım! Bazen imkansız oluyorsun. Burada, şimdi, bugün *çocuklarımızdan* bahsediyoruz - altı ay sonra bir konferansta sunacağınız bir vaka çalışmasından değil.

"Gel ve bir dakika otur Jen.

Onu görmezden geldi ve volta atmaya devam etti. Jake'in onu dinlediği, *gerçekten* dinlediği, küçük yüzünün ona dönük olduğu zamanları diledi.

söylediği her kelimeyi özömsüyordu. Hayatındaki tek kadın olduğı zaman.

Gittikçe daha sık kendini, çocuklarının küçük olduğı zamanları özlerken buluyordu. Sonsuz vaatlerle uzayıp giden dolu dolu, altın günler, oyun ve masal günleri, banyo zamanları, uykular ve çift arabalı parka gitme günleri. Saf, basit ve baştan sona planlanmış uzun günler. Göğsünüzde uyuklayan güzel, uykulu, mutlu bir bebekle dünyada ne yarışabilirdi ki? Hiçbir şey. Hem de hiçbir şey.

O zamanlar diğer anneler rutinden, uzun çalışma saatlerinden ve uykusuz gecelerden şikayet ediyorlardı. Ama Jennifer öyle değildi. O günleri göğsünün derinliklerinde bir ağrıyla, bazen geceleri onu uyutmayan fiziksel bir acıyla özlüyordu. Oğullarından önceki hayat sanki tamamen başka birine aitmiş gibi bulanıktı - sanki o yıllar hatırlanacak kadar önemli değilmiş gibi. Bazen onların küçüklüğüne ait ev videolarını izliyordu, yeni yürümeye başladıkları, güldükleri ve kameraya doğru oynadıkları zamanları ve kendini gözyaşları içinde buluyordu.

Tamamen ona güvendikleri, dünyalarının merkezi olduğı günleri özlüyordu. Son birkaç yıldır, oğulları büyüdükçe, boyları uzadıkça ve birbirlerinden uzaklaştıkça, sanki içinde bir boşluk büyüyordu, Jake ve Ethan'ın artık işgal etmek istemedikleri bir boşluk.

Kendini yeniden bütün hissetmeyi, geride kalan boşluğu dolduracak bir şeylerin olmasını arzuluyordu.

Cep telefonu yeni bir mesajla çaldı ve ekrana baktı, telefonu cebine koymadan önce cevap olarak hızlı bir mesaj gönderdi.

"Bu konuda pasif olamam Ali," dedi. 'Öylece oturup bir seyirci gibi izleyemem.

"Neden böyle hissediyorsun?

"Nedenini *biliyorsun*, olanlardan sonra.

O zaman Jake hakkında konuşalım. Davranışlarını inceleyelim ve en iyi nasıl karşılık verebileceğimizi düşünelim-'

'Her zaman bu kadar analitik olmak zorunda mısınız? Bir terapist gibi değil de bir baba gibi düşünemez misin?

'Bildiklerimi kullanırsam bir baba olarak daha iyi bir iş çıkarabilirim. Profesyonel bilgimi.

Jennifer dönüp bordo yeleği ve mavi şortuyla hafifçe terleyen kocasına baktı.

"Bazen keşke trafik polisi, emlakçı ya da lanet bir otobüs şoförü olsaydın diyorum.

"Eğer otobüs şoförü olsaydım muhtemelen hiç tanışmayacaktık, hayatım.

Bu doğruydı, diye düşündü: mezuniyetten sonraki sonbaharda yolları böyle kesişmişti. İlk başta, karamsar ruh halinin bir tür üniversite sonrası çöküşü olduğunu düşünmüştü, üç parlak yeni en iyi arkadaşıyla birlikte yaşadığı üç yoğun yılın sona ermesinin neden olduğu kaçınılmaz düşüş. Hepsi kendi memleketlerine dönmüştü - en azından başlangıçta - ve Jennifer o kadar temel, o kadar önemli bir şeyin kaybını hissetmişti ki, onu bir daha bulup bulamayacağını bilmiyordu. Kaliforniya'daki ortaokul arkadaşlarını özlediğinden değildi bu; o zamana kadar çoktan geride kalmıştı ve kendini Amerikalıdan çok İngiliz olarak görmeye başlamıştı bile. Ama bu, hayatının en güzel üç yılının sonu gibi geliyordu. Yaz geldi ve kara bulutlar dağılmadan geçti ve aile hekimine yaptığı rutin bir ziyaret gözyaşlarına boğulup hıçkırığa hıçkırığa ağlamasıyla sonuçlanınca danışmanlık için yönlendirildi.

İlk görüşte aşk değildi. Alistair onu bu şekilde etkilememişti. Ama yavaş yavaş, haftalar ve aylar geçtikçe onu görmek için daha fazla sabırsızlanmaya başladı. Tüm cevaplara sahipmiş gibi görünen, onu rahatlatabilen, onu gerçekten *dinleyen* ilk adam olan bu sakin, nazik adamla Çarşamba seansları geldiğinde biraz yükseldiğini, biraz parladığını hissediyordu. Onu anlayan ilk adam. Neredeyse on yaş büyük, çoktan evlenmiş ve boşanmış olan bu adamın bilgeliği, dinginliği onu sarhoş ediyordu. O bir bilgin, bir düşünür, hayatı boyunca aklın öğrencisi olmuştu. Kendisinde olduğunu bile fark etmediği sorulara cevapları vardı.

Ve sonra, bir Şubat Çarşamba günü, bir karar verdi. En kalın paltosunu, eldivenlerini, atkısını ve botlarını giydi ve seansı bittikten sonra onun muayenehanesinin karşısındaki parkta bir banka yerleşti. Öğle yemeği için sandviçini almak üzere ana caddedeki küçük şarküteriden çıktığında, onu takip etti ve pencere kenarındaki koltukta pastırmasıyla otururken 'tesadüfen' ona rastladı.

İşte böyle başladı.

Mesleki etik kuralları açısından rüzgâra oldukça yakın *seyretmişlerdi* çünkü ilk günlerde kendilerini biraz kaptırdıkları zamanlar olmuştu. Ama onu başka bir terapistle atayarak sorun çıkmasını engellemişti, böylece filizlenmekte olan ilişkileri geminin üstünde, açıkta olabilirdi. Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Onun dairesine taşınmak, sonra birlikte küçük bir ev, bir bebek, sonra bir tane daha, daha büyük bir ev, sonra dileyebileceğiniz en sevimli iki küçük erkek çocukla resmi bir düğün. Tatlı, hassas, karmaşık, altın sarısı saçları olan ilk çocuğu Jake ve sadece ... olan Ethan. Ethan. Onun mantıklı ikinci çocuğu.

Annelerin favorileri olduğunu kabul etmemeleri gerektiğini biliyordu. Elbette yapmadıklarını *söylüyorlardı*. Ama içten içe hepsi biliyordu; sadece bunu yüksek sesle söylemeleri engelleniyordu çünkü bu, ebeveynlerin özenle kurguladığı kurgunun bir parçasıydı. Gündüz bakımının ebeveyn bakımı ile aynı şey olduğunu söylemeniz gerektiği gibi, sanki bir şekilde bebeklerinize tamamen yabancılar tarafından bakılmasına izin vermek, onlara kendiniz bakmak kadar iyiymiş gibi. Bebeğinizin gelişimi için ne kadar iyiye, sosyalleşmesi, motor becerileri ve dil edinimi için de o kadar iyiydi. Bu nasıl mantıklı olabilirdi ki? Nasıl yarı doğru olabilirdi ki?

On yıl önce mantıklı olanı yapıp Jake ve Ethan'ı evde okutmamaya karar vermiş olması en büyük pişmanlıklarından biriydi - şimdi her zamankinden daha fazla. Hayatında ilk kez, Alistair çocuklar söz konusu olduğunda ayak diremiş ve onların normal bir okula gitmelerinde ısrar etmişti, bu yüzden Jennifer bir sonraki en iyi şeyi yapmış ve onlara yakın olabilmek için orada, ofiste bir iş bulmuştu. Böylece onlara bakabilecekti.

Çünkü bir annenin bakımının bir yabancınkinden daha iyi olduğu elbette doğrudu.

Ve tabii ki her annenin bir favorisi olduğu doğrudu.

Kardeşinin annesinin dikkatini çekmesi gereken şeyler yaşaması Ethan'ın suçu değildi. İşler böyle yürüyordu. Bir yerde ikinci çocukların ilk çocuklardan daha dayanıklı olduğunu okumuştun, çünkü tek çocuk olma deneyimini hiç yaşamamışlardı. Ethan tıpkı babası gibi pragmatikti - sadece işlerini hallediyordu, bebekken bile böyleydi. İlgi odağı olmamayı umursamıyordu; Jake'ten çok daha kendi halindeydi.

Jake onun özeliydi.

İlk başta, Alistair'in onu d e n g e l e m e k için rahat bir ebeveynlik tarzı benimsediğini düşünmüştü. Aralarında bir denge yaratmak için - onun

Terazinin bir kefesinde sorumlu ebeveynlik, diğerk kefesinde *ise bırakınız yapsınlar* yaklaşımı *vardı*. Ama zamanla bunun onun tarafından kasıtlı olarak yapılan bir şey olmadığını, sadece onun böyle olduğunu fark etti. Her konuda. Çocuklar küçükken iyiydi ama şimdi neredeyse sorumsuzca görünüyordu.

Alistair koltuğunda öne doğru oturdu ve ellerini birbirine kenetledi.

"Tamam," dedi. 'Şuna ne dersiniz: hepimiz aşağıya inelim, dördümüz birden. Vadiye inelim, çocuklarla konuşalım, ne düşündüklerini öğrenelim, arazinin tehlikelerinin ve bu yükseklikten düşmenin sonuçlarının farkında olduklarından emin olalım. Bunu onlarla konuşur, açıkça ifade eder, tüm gerçekleri tam olarak bildiklerinden emin olur, tehlikeden uzak durmalarını isteriz. Gerçekten yapabileceğimiz tek şey bu.

"Bu yeterli değil, Ali.

Ne öneriyorsun Jen? Onlar benden de, ikimizden de büyükler: villadan ayrılmalarını fiziksel olarak engelleyemeyiz. Neredeyse yetişkin sayılırlar; onlara buna göre davranmaya başlamalıyız. Onları izleyemeyiz, günün yirmi dört saati takip edemeyiz.

"Belki de yapamayız. Ama *konusmaktan* çok daha fazlasını yapabiliriz. Çıkarken kapıyı çarptı.

Pazar gecesi bizim gecemizdi; çocukları ve erkekleri villada bırakıp sadece kadınlara özel bir yemek yiyorduk. Sadece dördümüz, birkaç saat boyunca iyi yemek ve şarabın tadını çıkararak, birbirimizle düzgün bir şekilde konuşmak için bir şans. Ne yaptığımı bildiğimden, daha az yapmak istediğim bir şey yoktu - ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

En yeni elbisemi giydim ve tuvalet masasına oturup otomatik pilotta saçlarındaki düğümleri taradım. Fırçaladım, fırçaladım, fırçaladım. Bana bakan solgun yansımayı tanıyamadım: kapaticıyla gizlemek için elimden geleni yaptığım gözlerimin altındaki koyu gölgeler, Akdeniz güneşinin tam bir gün boyunca dokunmamış gibi görünen soluk ten.

Tam bir gün. Sean'ın yalanlarını burada, bu yatak odasında öğrendiğimden beri yirmi dört saat geçmişti. Bu bilginin ağırlığı göğsümde bir tür keder gibi ağırlaşıyordu. Sanki evliliğim için, çoktan kaybettiğimiz ve belki de asla geri kazanamayacağımız şeyler için yas tutuyordum. Ben ve Sean için, birlikte geçirdiğimiz yıllar için, bir zamanlar birlikte olduğumuz ve şimdi düştüğümüz durum için keder duyuyordum. Sahip olduğum en yakın arkadaşlıklardan biri için de kederlendim çünkü Sean'ın kalbindeki yerimi almaya çalışan kişinin Rowan olduğu hissinden kurtulamıyordum. Belki de *çoktan* benim yerimi almıştı.

Ve şimdi de Lucy. Onun akıllı, harika bir genç kadın olarak büyümesini izlemek hayatımın en büyük mutluluklarından biriydi. Ama dün geceki konuşması, omzumdaki gözyaşları, onu ve çocukları vadide bulduğumuzda bakışları, sanki şimdi içinde üstünlük için savaşıyor iki kişi vardı: orijinal Lucy, benim tatlı, komik, iyimser kızım ve bu yeni kişi, benden sırlar saklayan, artık bana izin vermeyen bu mesafeli, tartışmacı genç kadın. Gençlerin böyle olduğunu, beyinlerinin böyle çalıştığını soyut ve bilimsel bir şekilde biliyordum ama bunu yakından görmek

kendimi aptal ve yetersiz hissetmeme neden oldu. Benden sırlar saklamaya başlamıştı, aramızın açılmasına neden olan sırlar.

Bu iki düşünce akımı çarpıştığında bir şey fark ettim. Saç fırçasını tuvalet masasının üzerine bıraktım.

Bu çok açıktı, neden daha önce aklıma gelmemişti? Nasıl bu kadar *aptal* olabildim? Belki de Lucy *bize*, Sean ve bana ya da arkamdan çevirdiği işlere tepki gösteriyordu. O da benim gibi evliliğimizin yüzeyinin altında bir şeyler olduğunu sezmişti ama bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Bu onun dışa vurma şekliydi: kafası karışık ve üzgündü ve korkuları hakkında ne annesiyle ne de babasıyla konuşamadığını hissediyordu. Sorun bu olabilir miydi, ya da en azından bir parçası? Onunla konuşmaya karar verdim. Henüz değil, ama yakında, biraz daha fazla şey öğrendiğimde.

Diğer her şey ne kadar berbat olursa olsun, önceliğimiz çocuklar olmalıdır.

Ayağa kalktım ve pencereye gittim; pencereyi açarak klimalı yatak odasına girdim ve günün fırın gibi sıcaklığının beni sardığını hissettim. Manzara nefes kesiciydi: geniş açık gökyüzü, hasada hazır yeşil tarlalar, oraya buraya serpiştirilmiş küçük aşı boyası çatılı çiftlik evleri. Altımdaki zeytin ağaçlarının yaprakları hafif bir esintiyle nazikçe hareket ediyor, minik dalgacıklar sonsuzluk havuzunun yüzeyini karıştırıyordu.

Daniel aşağıdaki bahçedeydi, Sean'ın kamerası elindeydi, zıplayarak havuz alanını ve villanın arka tarafını çekiyordu.

Buraya geldiğimizden beri ilk kez bir an huzur duydum, saf bir şefkat hissettim: benim parlak, komik oğlum, komik videolara, şakalara ve aptalca şakalara olan sevgisinde çok masumdu. Yüzeyin altında olup biten her şeyden o kadar habersizdi ki. Beni gördü ve durup el salladı, yüksek sesi sessiz bahçede yankılanıyordu.

Anne! Merhaba!'

El salladım ve beni yakınlaştıırken ona en iyi gülümsememi verdim. Bir süre sonra tekrar el salladı ve sonra gitti, önünde tuttuğu kamerayla villanın yan tarafında kayboldu, giderken gevezelik etti.

Gülümsememin solduğunu hissettim ve saatime baktım. Neredeyse gitme vakti gelmişti.

Güneş tepelere doğru batarken havanın altın rengi bir niteliği vardı, akşam ışığı yumuşak ve bal gibi ılıktı.

Rowan bizi Monts de L'Espinouse'un eteklerine, küçük Olargues kasabasına götürmüştü. Yıkık bir ortaçağ kalesinin gölgesinde tünemiş olan Les Amis'deki masamız, alacakaranlıkta yumuşayan Jaur vadisine doğru muhteşem manzaralar sunuyordu. Altımızda Pont du Diable, yani Şeytan Köprüsü'nün kıvrımlı taş kemeri yer alıyordu; yerel folklora göre bu köprü, üzerinden geçen ilk ruh karşılığında Şeytan tarafından inşa edilmişti.

Yemek siparişi vermiştik ve midye, deniz tarağı ve domatesli galeteden oluşan başlangıçları bekliyorduk. Normalde bir araya geldiğimizde sohbet akıp giderdi: iş, çocuklar ve okullar, Bristol'deki üniversite yaşamına dair anılar, dört kişilik ayrılmaz bir çete olarak paylaştığımız evimiz, partiler ve dışarıda geçirilen geceler.

Ama bu gece değil. Jennifer bütün akşam Rowan'la neredeyse tek kelime etmemişti ve ben de zihnim tekrar dolaşmaya başlamadan, her birinin söylediklerinde ve nasıl göründüklerinde ipuçları aramadan önce birkaç dakikadan fazla herhangi bir konuşmanın ipine tutunamıyordum. Izzy, üniversite birinci sınıftayken ilk kez bir restorana yemeğe gittiğimiz günlerle ilgili şakalı hikâyelerimizden biriyle cesurca sohbeti sürdürüyordu. O gece, o ve ben kadınlara gitmiştik ve döndüğümüzde diğer ikisi sarhoş bir şekilde kıkırdayarak kapıdan çıkmaya başlamıştı bile. Ancak caddenin yarısına geldiğimizde Rowan hesabı ödemedi kaçtıklarını itiraf etti - bu noktada onları restorana geri götürdüm ve ödememiz için ısrar ettim.

Izzy gülümseyerek, 'Rowan'ın her zamanki numarasını deneyebilmesi için bize çıkışa yakın bir masa ayarlamış olması ne güzel,' dedi. "Eski alışkanlıklar zor ölür, değil mi Bayan James?"

Rowan ellerini kaldırdı.

"Sizi temin ederim, bunu ilk ve tek kez yaptım. Eliyle beni işaret etti. "Bayan Goody-Two-Shoes tarafından tekrar utandırılmaya dayanamadım.

Ona baktım, gülümsemeye çalıştım, söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim öğleden sonra sahilde Sean'ın kulağına fısıldamasıydı. Ona biraz *fazla* uzun süre sarılması.

"Utaniyor musun? Sıkı bir gülümsemeye söyledim. "Buna cesaret edemem. Rowan içkisini yudumlarken bana şaşkın bir bakış attı.

Izzy aniden kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldırmalıyız," dedi. "Neye? Rowan söyledi.

"Kırk yaşında olmak mı?

"Tanrım, gerçekten mi? Bu çok iç karartıcı.'

"Oprah'a göre kırk yaş yeni otuz yaş.

"Hepimizin yeniden bir arada olmasına kadeh kaldırmaya ne dersiniz?

Bardakları tokuşturduk ve içtik. Boğazımın arkasında patlayan buz gibi şampanya köpükleri bana genellikle düğün günümü hatırlatırdı; Sean ve ben akşam yemeğinden önce misafirlerimizin arasında dolaşırken içtiğimiz o ilk güzel kadehi. Ama bu gece tadı acıydı.

Neredeyse dolu olan bardağımı masaya bıraktım.

Jennifer küçük bir yudum aldı ve kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Ne oldu Jen? Izzy söyledi. "Ne oldu?

"Hâlâ biraz korkuyorum, hepsi bu.

"Oh. Tabii, doğru.

"Bu öğleden sonra çocuklarla olanlardan sonra. Rowan'a döndü. "Neden bize geçitten bahsetmedin?

"Ben çok-

"Jake öldürülebilirdi," diye araya girdi Jennifer. 'Ormanda dolaşan çocuklardan *herhangi* biri öldürülebilirdi. Bu *çok* tehlikeli.

Rowan özür dilercesine başını sallayarak bardağını yere bıraktı. "Biliyorum, özür dilerim," dedi. 'Müvekkilim Fransızların sağlık ve güvenlik konusunda biraz kabataslak bir tutuma sahip olduklarından bahsetti ama ayrıntı vermedi. İlk günümüzde oraya gidip kendim kontrol edecektim ama bavulların açılması ve eşyaların yerleştirilmesiyle her şey elimden kaçtı.

"Buna nasıl izin veriliyor? İnsanlara nasıl kiralayabiliyorlar?

"Burası özel bir arazi," dedi Rowan. 'Tabelalar asılı ama yasal olarak çitle çevirmek zorunda değiller çünkü aslında halka kiralanmadı. Üzgünüm çocuklar.

"Hiç düşen oldu mu?

"Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Müvekkilim çok net konuşmadı, sadece arazinin alt tarafında muhteşem bir kaya yüzeyi olduğunu söyledi.

"Jake'in ayağı kaymış olsaydı neler olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bir elini ağzına götürdü. "Düşünmesi bile çok korkunç.

"Bunu anlıyorum. Burada hepimiz aynı gemideyiz, Jen.'

'Ama tam zamanlı bir anne olarak işler benim için farklı - Jake ve Ethan benim tüm dünyam. Her şey onları güvende tutmakla ilgili.

Rowan öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Odette için *ben* de aynı şeyi hissediyorum.

"Biliyorum," dedi Jennifer. 'Ama *aynı* şey değil, şirketinle ilgili bir sürü şey var, dikkatini dağıtan bir sürü şey var ve müşterinin sana geçitten, tehlikeden bahsetmemiş olması çok sorumsuzca görünüyor ve-'

Bir elimi onunkinin üzerine koydum.

'Sorun yok, Jen. Tüm çocuklara göz kulak olacağız, birbirimizi kollayacağız.

"Her zaman yaptığımız gibi," diye ekledi Rowan zorla.

Jennifer hafifçe başını salladı ama hiçbirimize bakmadı.

Bir ağız dolusu daha şampanya içtim ve acısını yuttum.

"Hey, neredeyse unutuyordum," dedi Izzy sessizliği bozarak. El çantasına uzandı. 'Bak ne buldum. Kardeşim onun garajını temizliyordu. Ben yokken baktığı ve yıllardır bakmadığım eski eşyalarım kutular dolusu.

Virginia Woolf'un *Mrs Dalloway* adlı ince ciltsiz kitabını çıkardı ve sayfalarının arasından bir fotoğraf, kenarları buruşmuş ve bükülmüş renkli bir baskı aldı.

"On dokuz yıl önce. Rowan onu eline aldı.

'Aman Tanrım! *Saçım*. Ne düşünüyordum ben?'

"Sanırım Jennifer Aniston d ö n e m i y d i . Mezuniyet balosu. Hatırladın mı?"

Resmi Jennifer'a uzattı, o da sırayla inceledi. Sonunda küçük bir gülümsemeye izin verdi.

'Izzy, neredeyse hiç değişmemişsin. Senin sırrın ne?' Izzy omuz silkti.

"Çocuk sahibi olmamak mı?

Resim bana doğru geldi ve masanın ortasında titreyen mumların ışığına tuttum. Birbirimize yakın, omuz omuza, kollarımız birbirimizin belinde durduğumuzu gösteriyordu. Balo elbiseleri, kocaman gülümsemeler, kadehler, ayaklarımızın dibine serpilmiş balonlar ve flamalar, arka planda smokinli genç adamlar, orta avluya kurulmuş büyük beyaz bir seçim çerçevesi.

Fotoğraf Rowan'ı kahkahanın ortasında yakalamıştı, saçları *Friends* oyuncusu gibi şekillendirilmiş ve renklendirilmişti, koyu kırmızı bir balo elbisesi içindeydi; yanında Jennifer tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran kolsuz soluk yeşil iki parçalıydı; Izzy, kestane kahvesi saçları pixie-short kesilmişti, siyah bir kokteyl elbisesi içinde çarpıcıydı - onun bir elbise giydiğini hatırlayabildiğim tek zaman. Ve ben sıranın sonunda, kraliyet mavisi giymiştim.

Tanrım, çok *genç* görünüyorduk. Ama mutlu görünüyorduk. Sanki her şey mümkünmüş gibi.

Izzy elimdeki resme bir kez daha bakmak için eğildi. "O gece Jen'in Darren Burton'la öpüştüğü gece değil miydi?

Jennifer öfkeyle, "Yanlış hatırlamıyorsam o *sendin*," dedi. "Ben hâlâ toparlanma aşamasındaydım.

"Kimden? Jennifer tereddüt etti.

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi sessizce, bana hızlı bir bakış atarak.

"Sean. "Oh," dedi Izzy. "Doğru ya. Bunu unutmuşum.

Sean'dan bahsetmek beni durdurdu. Jennifer onunla olan ilişkisinden daha önce hiç bu şekilde bahsetmemişti. Balo Mayıs ayındaydı ama bir ay önce, Paskalya tatili yaklaşırken ayrılmışlardı. Bir ay sonra hâlâ ayrılığın acısını mı çekiyordu?

Peki neden şimdi bahsediyorsun?

Rowan resmin arka planında at kuyruklu bir delikanlıyı işaret etti.

"Ve Darren Burton kustuktan sonra," dedi Izzy'ye, "onun ev arkadaşına geçtin.

'Tanrım, evet! Onu hayal meyal hatırlıyorum - adı neydi?
Yüzünü emmeye çalışıyormuş gibi öptü.

"Güzel," dedi Rowan gülerek.

Izzy parmaklarını şıklattı ve sanki başka bir şey hatırlamış gibi beni işaret etti.

"Sana ne hatırladığımı söyleyeyim," dedi. 'O geceydi, değil mi? Sean'la ilk kez bir araya geldiğiniz gece.

Başımı salladım. Bir bakıma doğruydı. O gece ilk kez bir araya gelmiştik, en azından toplum içinde. İlk kez el ele tutuşmuş, birlikte dans etmiş, öpüşmüştük, etrafta başka insanlar varken. Bana ilk kez o kadar yakın sarılmıştı ki kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordum, artık bizi kimin gördüğünü umursamıyorduk.

Tüm gerçek ve sadece gerçek bundan biraz daha karmaşıktı.

Gerçek şu ki, Bristol'daki ilk yılımızın sonundan beri Sean'a aşıktım. O benden daha güzel, daha zeki ve kendine daha çok güvenen bir dizi kızla çıkarken ben ona uzaktan hayranlık duymuştum. Jennifer'la birlikte olduğu bir ay, üç hafta ve dört gün boyunca ona aşık olmuştum. Bunun olmasını istememiştim ama oldu işte. Ve yavaş yavaş Sean hislerimin farkına vardı. Jennifer'dan ayrıldığında, ona ders tekrarları yüzünden kafayı yediğini, üniversiteden atılmaktan korktuğunu ve sınavlarına odaklanmak için ara vermek istediğini söylemişti. En azından kısmen doğruydı, ama bundan daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Ben de oradaydım.

Benim yüzümden, aramızda büyüyen şey yüzünden ondan ayrıldı.

Ben, ilk ciddi erkek arkadaşının ilişkilerini neden bitirdiğini anlayamayan kalbi kırık Jennifer'ı teselli ediyordum. Kendisini onun için fazla heteroseksüel, fazla gergin ve fazla bakımlı olduğuna ikna etmişti. Ona sempati, şarap ve ağlayabileceği bir omuz sunarken, bir yandan da mutsuzluğunun sebebi olduğum için duyduğum suçluluk duygusuyla savaşıyordum.

O zamanlar Jennifer için gerçekten iyi bir arkadaş mıydım? Gerçek bir arkadaş? Sanırım bunun cevabını biliyordum.

"Evet. Gülümsedim. "O gece Sean'la nihayet bir araya geldiğimiz geceydi.

"Biliyor musun? Izzy dedi ki. "Tıpkı bu resimdeki gibi bir selfie çekmeliyiz.

"O zamana kıyasla şimdi ne kadar bitkin ve berbat göründüğümüzü görebilelim diye mi? Rowan söyledi.

'Sus Rowan, kesinlikle çok güzel görünüyorsun. Herkes ayağa kalksın.' Izzy telefonunu çıkardı ve bizi eski fotoğrafta durduğumuz sıraya göre dizmeye başladı: Rowan solda, sonra Jennifer, sonra Izzy ve en sonda ben. Sırtımız avlunun kenarındaki alçak duvara dönük, kollarımız birbirimizin belinde, tıpkı 19 yıl önce yaptığımız gibi kameraya gülümseyerek öylece durduk.

"Peynir deyin! Izzy hepimizi kadraja almak için kolunu uzattı.

Kamera bir, iki kez tıkladı ve hepimizin görebilmesi için telefonun ekranını bize doğru uzattı.

"Mükemmel.

Resme baktım. Dördümüz, her zamanki gibi. Güzel ve sıcak bir akşamda güzel bir yemek, aşağıdaki vadinin ışıkları karanlıkta parıltıyor. En sevdiğim arkadaşlarımla, hayatımın yarısından fazlasını tanıdığım insanlarla harika bir zaman. Neredeyse aile olacak kadar yakın insanlar.

Mükemmel olmalıydı ama içlerinden biri bunu bir yalana dönüştürmüştü. Ve belki de bu hak ettiğimden fazlası değildi.

Sean

Sean güdük kalemle oyun kâğıdındaki bir kutunun daha üzerini çizdi. Bu onun büyük caddesiydi, full house ve Yahtzee'nin hepsi gitmişti. Oyunu sonuncu bitirmediği için şanslıydı. İçini çekti ve zarlarla çalkalayıcıyı, her şeyi çok ciddiye alan Russ'a uzattı.

Bir an için diğer adamları inceledi: Russ ve Alistair, karşısındaki büyük kanepelerden birinde oturuyorlardı. Russ, tüm açıları, dirsekleri ve alfa köpeği elmacık kemikleriyle Alistair'in yanındaydı - yumuşak kenarlar ve eğimli omuzlar, bira göbeği ve gür sakal. İkisi de biliyor muydu? İkisinin de neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri var mıydı? Russ günün yarısını cep telefonuyla geçiriyor, diğer yarısını da etrafında olup bitenlere dikkat etmek yerine içerek geçiriyor gibiydi. Alistair ise çoğu zaman daha dikkatli, daha dikkatli görünüyordu.

Jake ve Ethan bir kanepenin iki ucuna yayılmış, Lucy de aralarında bağdaş kurmuştu. Her ikisi de dikkatlerini oyundaki sıralarını almak ve cep telefonlarıyla ilgilenmek arasında bölüştürmüşlerdi. Akşam yemeği bitmiş ve iki küçük çocuk yatağa yatırılmıştı.

Russ hemen full house oynadı.

"Atla! Zaferle yumruğunu sıktı ve not kağıdına skoru yazdı.

Alistair zarları ondan aldı ve üç tane bir, bir tane dört ve bir tane

Altı.

"İşte başlıyoruz çocuklar. Yaşlı babanız bir Yahtzee alacak.'

Zarı aldı ve iki kez daha attı, sonunda

üç bir, bir iki ve bir üç. Büst.

Jake başını salladı ve küçük kardeşiyle bakıştı.

"Bu işte gerçekten berbatsın, değil mi baba?"

"Bu bir şans oyunu, evlat. Öte yandan satranç daha çok bana göre.

"Satranç şimdiye kadar icat edilmiş en sıkıcı oyun değil mi?"

"Tamamen yetenek, şans yok, Jake. Bir oyun nasıl *olmalı*. Ben senin yaşındayken-"

Üst kattan tiz bir çığlık yükseldi. "Baba! Baba!"

Sean müziğin sesini tekrar kesti ve Russ'a baktı. "Senin mi benim mi?" diye sordu.

Russ gözlerini kısarak başını sese doğru çevirdi. Bir an sonra, çığlık tekrar geldi.

Baba!

"Sanırım benimki," dedi Russ, bir şişe biranın daha kapağını açıp uzun bir yudum alarak. "Ama bir dakika içinde duracak.

Jake ve Ethan, üst kattan gelen çığlık tekrar duyulmadan önce sırayla yerlerini aldılar.

Baba!

Sean Russ'a gülümseyerek merdivenleri işaret etti.

'Kesinlikle senin,' dedi.

Ethan zarlari küçük plastik bardağın içine geri koydu ve Lucy'ye uzattı, o da tek eliyle telefonunda gezinirken zarlari ondan aldı.

Odette merdivenlerin dibinde Peppa Pig pijamalarıyla belirdi, saçları başının etrafında dağınık yatak başı buklelerinden bir yuva oluşturmuştu. Yüzü pembe kızarmış, kaşları çatılmıştı.

"*Baba-ee!* Alt dudağını abartılı bir şekilde büktü. "Bağırdığımda neden gelmedin?"

"Seni duyamadım, sevgilim.

"Bağırdım, çağırdım ve sen gelmedin! Uyuyamıyorum. "Sessizce yatıp güzel şeyler düşünmeyi denedin mi? Kollarını kavuşturdu. "Bir baba hikayesi istiyorum.

'Senin zaten bir baba hikayen vardı, yavrum. Aslında, *iki* hikayen vardı.'

"Bir tane daha istiyorum.

"Hayır.

"Anne hikayesi ister misin? "Annem yemekte.

"O zaman bunu yapmak zorundasın. Kötü adamlar beni yakalamaya çalışırsa diye ben uyurken yanımda beklemelisin.

"Kötüler seni yakalayamayacak Odette.

Küçük ayağını beyaz fayanslı zemine vurdu. 'Bir *hikaye* istiyorum!
Ve sen de benimle *beklemek* zorundasın!'

Russ iç çekerek ayağa kalktı, masadan birasını aldı ve diğer koluyla kızını kucağına aldı. O akşam ikinci kez merdivenlerden yukarı doğru yöneldi. Sean onun gidişini izledi, geniş mermer merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bir süre bekledi. Daniel'ın odası Odette'in koridorunun hemen karşısındaydı ve küçük kızın bağırışlarını duymuş olmalıydı.

Daniel'ın kapısını olabildiğince sessizce açtı, parmak uçlarında odaya girdi ve gözlerinin alışmasını bekledi. Oğlunun yanına eğildi ve ritmik nefes alışını duydu. Uyuyordu. Aferin oğluma. Geri çekildi, kapıyı kapattı ve kızına başka bir hikâye okuyan Russ'ın sesinin alçak gürültüsünü duydu.

Salona döndüğünde Jake oyuna ara verilmesinden memnun değildi. "Devam ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

"Muhtemelen Russ'ın geri dönmesini beklemeliyiz," dedi Sean, "çünkü o önde gidiyor.

"Ne kadar sürecek peki?" "Uzun sürmeyecek.

Jake telefonuna bakmaya devam etti.

Sean karşısındaki koltukta oturan üç gence baktı. Kızı Jake'ten sadece bir yaş, Ethan'dan ise iki yaş büyüktü ama aralarında dünyalar kadar fark vardı. Kızı genç bir kadın gibi görünüyordu -tam bir makyajla en azından on sekiz yaşında görünebileceğini biliyordu- Jake ise bir erkeğin cüssesine ama bir çocuğun yüzüne sahipti, sanki yüz hatları ona ayak uyduramayacak kadar hızlı büyümüştü. Hayır, bu tam olarak doğru değildi: tam olarak bir çocuk değildi, ama ne biri ne de diğeri olan tuhaf bir genç melezdi.

Jake ayağa kalkıp gerindi ve kocaman esnedi. 'Çok sıkıldım. Kim aşağıda bilardo oynamak ister?'

Ethan koltuktan kalktı ve ayağa kalktı. "İstersen seni bir güzel döverim, kardeşim.

Sean'ı şaşırtan bir şekilde Lucy de ayağa kalktı. "Ben kazananı oynayacağım.

"O," dedi Ethan orantısız bir sırtışla, "ben olacağım.

Üçü birlikte koridorda ilerlediler, bodruma indiklerinde parmak arası terliklerinin *şak şak* sesleri merdivenlerde yankılandı.

Alistair koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Ve sonra iki kişi oldu.

"Oyundan vazgeçildi o

zaman. "Sanırım öyle.

"Oh iyi," dedi Sean. 'Zaten kaybedecektim.

Russ'ın iPhone'u alçak masanın üzerinde sessizce çalmaya başladı, ekranda tanınmayan bir numara gösteriliyordu.

Sean bunu duymazdan geldi ve alçak masanın üzerine dağılmış Yahtzee skor kâğıtlarını ve zarları toplamaya başladı.

"Söylediğimiz bir şey yüzünden olmalı. Saatine baktı. "Hanımlar ne zaman dönecek?

'En az bir saat daha süreceğini sanmıyorum. Sanırım gecenin *erkeklerin korkunç olmadığı* aşamasına geçecekler.

"Hiç şüphesiz.

Sean oyunu toparlamayı bitirip birasının son damlasını da içerken garip bir sessizlik oldu.

"Bir içki daha ister misin?

"Oh, devam et o zaman," dedi Alistair. "Eğer kolumu bükeceksen.

Sean dev buzdolabından birkaç Kronenbourg daha almak için mutfağa gitti, dönüş yolunda durup merdivenin dibini dinledi. Bodrumdan *boğuk* bir bardo topu sesi geliyordu ama üst katta her şey sessiz görünüyordu. Bu iyi bir şeydi.

Tekrar Alistair'in karşısına oturdu ve biralardan birini ona uzattı. Şişeleri tokuşturdular ve Alistair iPod yuvasının üzerine eğilerek çalma listeleri arasında gezindi. Çocuk listesinin yerini aniden Pink Floyd'un 'Comfortably Numb' şarkısı aldı.

"Evet Sean," dedi Alistair, sandalyesine yerleşerek, "bana yeni gelen misafirimizden bahset.

Izzy?

'Siz ikiniz birlikte b ü y ü d ü n ü z , değil mi? O zamanlar nasıl biriydi?'

"Ah, harikaydı, çok canlıydı. Komikti de, biliyor musun? O zamanlar çok gülerdik.

"Hiç evlenmedin mi?

Sean duraksadı ve bir yudum daha bira aldı, şişenin camı avucunun içinde buz gibiydi. Alistair geçmişi bilmiyor muydu? Belki de unutmuştu ya da hafızasında bir yere kaydetmişti. Diğer adamın ne düşündüğünü asla bilemezdi.

Nişanlı ama evli değil.

"Hayır. Asla.

Alistair parmaklarını birbirine geçirdi.

"Onu oldukça büyüleyici buluyorum.

"Evet, gerçekten inanılmaz bir kadın. Hızla ekledi, 'Hayatın karşısına çıkardığı her şeye rağmen çok güçlü. Bu hafta buraya gelebildiği için gerçekten çok mutluyum.

Konuşmayı kes. Saçmalıyorsun. Kes artık.

Birden yaşlı adamın sanki Sean onun müşterilerinden biriymiş gibi yumruklarını çenesinin altında birleştirerek ona nasıl baktığının farkına vardı. Günlerini başkalarının sorunlarını dinleyerek geçiren akredite bir profesyonel olan danışman Alistair tarafından inceleniyormuş gibi hissetti. Sanki Alistair bir profil oluşturmak ve eksikliklerine bir teşhis koymak için zihinsel olarak ne söylediğini, nasıl söylediğini, neleri atladığını not alıyordu. Tüm dünyanın görmesi için.

Peki ya sen, Alistair? Hiç o delici bakışı kendine çevirdin mi? Hiç yanlış olduğunu bildiğin bir şey yaptın mı? Hiç aynaya baktın mı, bir erkek, bir baba, bir koca olarak kendi kusurlarına ve başarısızlıklarına yakından baktın mı?

Sean, sürekli yoldaşı olan suçluluk duygusunun tatlı sızısını hissetti.

Bu konuda herhangi birimizin var mı?

Russ'ın iPhone'u masanın üzerinde yeniden usulca çalmaya başladı. Sean Rowan'ın numarasının ekranda görünüp görünmediğine bakmak için eğildi ama tanınmayan bir numaraydı. Birkaç kez çaldıktan sonra durdu ve hemen ardından tekrar çalmaya başladı.

Alistair çalan telefona doğru başını salladı.

"Talep gören bir adam gibi görünüyor.

Sean ayağa kalkarak, "Belki de acildir," dedi. "Bunu ona götüreceğim.

Russ'ın telefonunu aldı ve olabildiğince rahat bir şekilde koridora doğru yürüdü. Merdivenlerin yarısında, Alistair'in görüş alanının dışında durdu ve her ihtimale karşı telefonun güç düğmesine bastı -

Ne olur ne olmaz diye mi?

Kilitli değilse diye. Belki Rowan'dır diye.

Telefonun ekranı canlandı ve kilit açma kodunu sordu.

Lanet olsun.

Sean güç düğmesine bastı ve ekran tekrar karardı. Birinci katın sahanlığına çıkan merdivenleri tırmanmaya devam etti ve koridor boyunca sessizce ilerleyerek Odette'in odasına ulaştı. Kapı aralıktı, bu yüzden

hafifçe vurdu ve kapıyı biraz daha iterek açtı, tek bir başucu lambasının aydınlattığı yatak odasının gölgelerine baktı.

Odette iki tek kişilik yataktan birinde başparmağını emiyor, küçük yumruğundan beyaz bir tülbent sarkıyordu. Russ onun yanında yerde yatıyor, göğsünde açık bir masal kitabı ve yanında boş bir bira şişesiyle sırt üstü uzanıyordu.

İkisi de derin uykundaydı.

Restorandan döndüğümüzde evin ışıklarının çoğu kapalıydı. Sean ve Alistair salondaki büyük ekranda *Aliens*'ı izliyorlardı, ayaklarını sehpaye uzatmışlar, boş bira şişelerinin yanında duruyorlardı.

Ceketimi kapının yanına astım ve etrafıma bakındım. "Herkes nerede?"

Sean filmi durdurdu ve gerinmek için ayağa kalktı.

"Russ, Odette'e bir hikâye okuyordu ve uyuyakaldı," dedi esneyerek.

"Daniel da uyuyor, gençler de oyun odasında.

Jennifer bodrum katına inen merdiven boşluğuna yönelirken Izzy doğruca yukarı çıktı.

"Gidip çocukları kontrol edeceğim.

Sean yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, kirli sakalı tenimi gıdıklıyordu.

"İyi bir gece geçirdiniz mi hanımlar?"

"Harika, teşekkürler.

"Gece içkisi?"

"Neden olmasın?"

Rowan'a döndü. "Sen de bir tane ister misin?"

Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Sen her zaman boğulursun. Sana viskinin nasıl dökülmesi *gerektiğini* göstereceğim.

Onu mutfığa kadar takip etti ve ben de ne konuştuklarını duyabilmek için bir süre arkalarından bakakaldım. Sessizlik. Dolaplar açılıp kapanıyordu. Fısıltılar mı? Fısıldaşıyorlar mıydı? Yoksa akan musluğun sesi miydi bu?

Her zaman boğuluyorsun. Neden her zaman? Kocam ona kaç kere gece içkisi hazırladı?

Jennifer bodrum merdivenlerinin başında yeniden belirdi, kaşları çatılmıştı. Çocuklar aşağıda değil, Alistair. Yatmaya mı gittiler?

Şimdiden mi?"

Alistair omuz silkti ve saatine baktı. "Saat 10'da mı? Pek olası görünmüyor."

"Peki neredeler o zaman?"

"Bilmiyorum hayatım.

'Sizi sadece birkaç saatliğine sorumlu bıraktık ve çocukları kaybettiniz.

"Kaybolmadılar.

Jennifer ellerini kalçalarının üzerine koydu. "*Burada* değiller, değil mi?" "Eminim uzağa gitmemişlerdir.

"Eminsin, değil mi? Jennifer sesi alaycı bir tonda yükseldi. "Pekala, o zaman sorun yok.

Sean iki elinde birer kristal bardakla mutfaktan çıktı ve birini bana uzattı.

"Sevgili karım için bir gece içkisi.

"Gençler nerede, Sean? Lucy nerede?"

"Bilmiyorum aşkım, ama çok uzağa gitmiş olamazlar. İçkisinden bir yudum aldı. "Ona mesaj attın mı?"

"Muhtemelen beni görmezden gelecektir.

"Bunu sadece bana yaptığını sanıyordum.

Balkona çıktım. Havuz ve bahçe sessiz ve boştu, gençlerin sesleri duyulmuyordu. Çaldığımda Lucy'nin telefonu telesekretere düştü. Ve tekrar, ikinci kez. Mesaj bırakmadım. Ensemde garip bir soğukluk vardı, sinirlerimin ilk karıncalanması. Bu doğru değildi. Burada olmaz. Şimdi değil.

Sean dışarı çıktı ve balkonda bana katıldı.

"Gidip onları aramamı ister misin?"

Başımı salladım. "Ama önce şunu bir deneyeyim.

Cep telefonumdan iPhone Bul uygulamasını açtım ve Lucy'nin bilgileriyle giriş yaptım. Ona bir GPS çipi takmak dışında, onu bulmanın en kesin ve hızlı yolu buydu: telefonundan hiç ayrılmamıştı.

Sean bir kaşını kaldırdı. "Lucy onu bununla gözetlediğini biliyor mu?"

"Hayır. Ayrıca bu gözetleme değil, yirmi birinci yüzyıl ebeveynliği.

"Evet, doğru. Küçük uygulamanızla başka kimi takip ediyorsunuz?" "Sadece çocukları.

Tereddüt etti. "Başka kimse yok

mu? *Muhtemelen öyle olmalıydı,*

diye düşündüm. "Sana söyledim,

sadece Lucy ve Daniel.

"Doğru.

"Neden soruyorsun?"

"Sadece merak
ediyorum.

Haritanın bulunduğumuz yeri yakınlaştırmasını izledim - köy, çıkış yolu ve kavşak vardı. Telefonunun görüntüsü ekranın ortasında, yaklaşık yetmiş beş metre güneybatıda belirdi. Biraz daha yakınlaştırdım, sonra uzaklaştırdım, yönümü bulmak için etrafıma bakındım.

"Bahçede, en uçta, çardağın olduğu yerde. Sean'a baktım. "Ne yapıyor orada?"

"Gidip onu getireyim.

Masadan kendi cep telefonunu aldı, fener uygulamasını açtı ve yola koyuldu. Jennifer onu takip etti ve ben de arkadan merdivenlerden bahçeye indim. Dış ışıklar sonsuzluk havuzunun üzerinde yumuşak bir parıltı yaratıyordu ama gölgeler çitlerin ötesinde derinleşiyordu ve nereye gittiğimizi görmek için Sean'ın telefonunun ışığına ihtiyacımız vardı.

Durdum ve telefonumu tekrar kontrol ettim. Elli metre.

Villanın yan tarafına geldiğimizde, bahçenin uzak tarafında küçük ışık noktaları görebiliyordum. Dört derin minderli koltuğu, gündüzleri için gömme vantilatörleri ve akşamları için bir gaz ocağı olan taştan bir çardaktı. Yaklaştıkça sigara dumanı ve beyaz şarap kokuları ılık akşam havasına karışıyordu ve yavaş yavaş koltuklara yığılmış üç gencin uzanmış şekillerini seçebiliyordum.

Jennifer Jake'ten Ethan'a ve tekrar Ethan'a baktı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Jake.

Ethan biraz fazla yüksek sesle, "Sadece sohbet ediyorduk," dedi. "Ne hakkında?"

"Şeyler.

Başımı kaldırdım, yüzleri gölgelerle örtülü Sean ve Jennifer arasında bir bakış yakaladım. Sadece bir bakış, sonra kayboldu.

Jennifer havayı dramatik bir şekilde kokladı. "Sigara içiyordun. Bir ifade, soru değil.

"Hayır.

"Biraz geç değil mi? Jennifer söyledi. "Neden gelip içeride sohbet etmiyorsun?"

"Burada olduğumuzu nereden bildin?"

Alnına vurdu. "Anne sezgisi.

Jake hiçbir şey söylemedi, sadece yavaşça, tembelce gülümsedi. Ayağa kalktı, hafifçe yalpaladı ve taş dikmelerden birine yaslandı. Jennifer onu yakalamak istercesine yaklaştı.

"Alkol aldın mı?"

Jake cam gibi gözlerle başını salladı. "Sorun yok. Babam her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. "Öyle mi dedi?"

"Öğle yemeğinde."

'Öğle yemeği vakti değil, değil mi? Yatma vakti.'

'Bu yatma zamanı,' Jake taklit edildi içinde a yüksek Ses.

Ethan arkasından kıs kıs güldü.

'Hadi gidelim genç adam, villaya geri dönelim. Sen de Ethan.'

Jake homurdandı ve tekrar koltuğa oturdu. "Hadi *hepimiz* yatağa gidelim," diye mırıldandı.

Jennifer eğilerek bir kolunu büyük oğlunun beline doladı. "Onu taşımama yardım eder misin, Sean?" dedi.

Sean gencin diğer kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Sen de Ethan," dedi Jennifer. "Yürüyebilir misin?"

Ethan ayağa kalkarak, "Ben iyiyim," dedi.

Lucy'ye elimi uzattım. "Gel," dedim. "Hepimiz içeri girelim."

Yavaşça ayağa kalktı, elimi tuttu ve diğerlerini villaya kadar takip ettik.

Dokuz ay önce

Onu ilk gördüğü anı hâlâ hatırlıyor.

Sanki Instagram akışında çekilmiş gibi hatırlıyor, sanki oraya geri dönüp istediği zaman görebilecekmiş gibi. Tek yapması gereken gözlerini kapatıp onu düşünmek ve o görüntü sanki HD kalitesindeymiş gibi taze, net ve keskin bir şekilde aklına geliyor.

Okuldalar, yemekhane kuyruğundalar. Ve işte orada.

Uzun boylu - en az iki metre - ilk fark ettiği şey bu. Geniş omuzlar ve kare bir çene, düzgün bir kirli sakal, sınıfındaki diğer çocuklar gibi aptalca bir sakal değil. Kolları kıvrılmış, ön kolları kaslarla genişlemiş. Sanki herkesin ona baktığını biliyormuş ve bunu sorun etmiyormuş, buna alışmış gibi bir duruşu, etrafa bakışı var. Kestane kahverengisi saçları önden uzun, muhteşem bir fön kesimiyle gözlerinden uzakta tarıyor.

Gözleri. Parlak, ışıltılı bir mavi, ciddi ve komik, tehlikeli ve derin.

Seni içine çekiyorlar.

Shawn Mendes ve Chris Hemsworth'ün harika bir karışımı gibi, ama onun naçizane görüşüne göre her ikisini de biraz boktan gösteriyor. Gülünç derecede seksi. O kadar seksi ki, onun yanında küçük çocuklar gibi duran diğer tüm erkeklere haksızlık ediyor.

Onun da kendisi hakkında aynı şekilde düşünüp düşünmediğini merak eder.

PAZARTESİ

Su buz gibiydi, donmuş ateş gibi hissettiren acımasız, felç edici bir soğuktu, milyonlarca küçük iğne aynı anda derimi deliyordu. Dağlardan akıp gelen su saf ve güzel bir berraklıktaydı ama bırakın omuzlarımı suya sokmayı, içinde kürek çekmeyi bile hayal edemiyordum. Ayaklarımı dereden çıkardım ve Temmuz güneşi ayaklarımı yeniden ısıtırken lezzetli bir rahatlamayla kayanın üzerine oturdum.

Kendimi batan bir geminin kaptanı gibi hissediyordum, güvertede durmuş suyun beni almasını bekliyordum.

Kuzeye, tepelere doğru, pırıl pırıl kırmızı granitten oluşan derin bir vadi olan Gorges D'Héric'e doğru yola çıkmıştık. Patikada bir mil kadar yürüdükten sonra kendimize mükemmel güneşli bir yer bulduk - meşe ağaçlarıyla kaplı dik kenarlı bir vadi, her iki tarafımızda da mavi gökyüzüne karşı çıkıntı yapan pürüzlü kaya tepeleri. Nehrin hemen yukarısında, mini bir şelale, her iki tarafında da kayaların dikey olarak yükseldiği, berrak dağ suyundan oluşan derin bir havuza dökülüyordu.

Küçük bir kumsalla tamamlanan daha küçük bir kaya havuzunun kenarlarına dizilmişti, havlularımız geniş, düz kayaların üzerine serilmişti, granit levhalar güneş ışığında parıltı veren küçük kuvars parçacıklarıyla beneklenmişti. Sean'ın Daniel ve Odette'le kaya havuzunun sığ sularında oynamasını izledim; iki çocuk ciyak ciyak bağırıyor ve Sean onları soğuk dağ suyunda daha derine inmeye cesaretlendirdikçe keyifle su sıçratıyorlardı. Siyah bikinisini ve Jackie O güneş gözlükleriyle Lucy, güneşe doğru eğilmiş bir kayanın üzerine sırt üstü uzanmıştı.

Jennifer çocuklarını aramak için vadinin daha da yukarısına çıkmış, Rowan ise patikanın daha da yukarısına tırmanarak cep telefonunun çekmediği tek bir çubuğu aramaya koyulmuştu.

Izzy yanıma geldi ve havlusunu benimkinin yanındaki kayanın üzerine serdi. Dirseklerine dayanarak uzandı, yüzü güneşe dönüktü. Konuştuğunda sesi sessiz ve nazikti.

"Ee, Kate. Bana söyleyecek misin?"

"Neyi söyleyeceğim?"

"Buraya geldiğimden beri bir kez bile gülümsediğini görmedim. Ne oldu?"

"Bir şey yok," dedim. "Sadece biraz dalgınım, hepsi bu."

"Beni kandıramazsın, kadın. Çoğu zaman sanki orada bile değilsin, perilerle birlikte bir yerlere gitmişsin gibi geliyor. Durakladı. "Lucy mi?"

"Neden olsun ki?"

Izzy omuz silkti. "Zor bir yaşta. Erkekler, hormonlar, sınavlar ve şirret arkadaşlar - kolay olamaz."

"On altı yaşında nasıl biriydin?"

"Ben mi?" Gülümsedi. "Berbat biriydim. Bir kabustum. Babamla her gün kavga ederdik. Bana söyleneni yapmazsam yatak odamın kapısını sökmekle tehdit ederdi ama ben yine de yapmazdım. Bir gün okuldan eve geldiğimde kapı, menteşeleri ve her şeyiyle gitmişti. Haftalar geçti, ağabeyim yatak odamın önünden her geçtiğinde içeri bakıyor, ben yokken eşyalarımı el atıyordu."

"Üniversiteye gittiğinizde biraz sakinleşmiştiniz o zaman?"

"Mark, İtalyan bir ev kadını gibi sinirli olduğumu söylerdi. İyi anlamda. Gülümsemesi soldu ve normalde gizli olan ama hiçbir zaman gerçekten gitmeyen acının yankılarını görebiliyordum. Tam olarak değil. "Bu yıl on beş yıl önceydi, biliyor musun?"

Sabahın sıcağına rağmen soğuk bir dalganın üzerime çöktüğünü hissettim; anıların, kederin ve suçluluğun ürpertisi. Kısa kesilmiş bir hayatın ani anıları. İsminden bahsetmek, hazırlıklı olmadığım ani bir vites değişimi, o zamandan beri etrafına duvar ördüğüm geçmişe doğru bir savrulmaydı.

"Kazadan beri mi? Dedim."

Kaza. Ne olduğundan beri, ne de öldüğünden beri. Kesinlikle değil. Nişanlın öldürüldüğünden beri.

Kaza.

Izzy, "Hâlâ bazen onu düşünüyorum," dedi. "Çayına üç şeker atması ya da Al Pacino'ya olan tuhaf takıntısı gibi tuhaf şeyler. Ortaya attığı aptalca sloganlar. Burayı çok severdi. Burayı."

Boğazımda kelimeler düğümlendi, her zaman yetersiz kalacak kelimeler. Eğer ben olmasaydım, Izzy burada yanında Mark'la oturuyor olabilirdi, belki birkaç çocuğu da vardı. Belki bir kız

ve benimki gibi kaya havuzunda su sıçratan bir çocuk. Hayatı çok farklı bir seyir izleyebilirdi.

Düğünlerine sadece bir hafta kalmıştı. Gelecek için planlar yapıldı. Birlikte bir daire.

Eğer ben olmasaydım.

O gece, on beş yıl önce. Mark'ın öldürüldüğü gece. Düğün yerine cenaze.

Adalet asla yerini bulmaz.

Takip eden günler ve haftalarda o geceyi, Izzy'nin bekârlığa veda partisini, o l a n l a r a yol açan olaylar dizisini hatırlamaya çalıştım. Yemeği, birkaç içki içtiğimi ve mutlu bir şekilde eğlendiğimi hatırlayabiliyordum - ama kontrolden çıkmadığımı, sarhoş olmadığımı. Gece kulübüne girdiğimi, rastgele bir adamın barda bana bir kadeh şampanya ısmarlamak için ısrar ettiğini hatırlayabiliyordum. Ve ondan sonra, hiçbir şey. Bir boşluk. Hafızamda karanlık bir delik. Şampanyanın alkollü içkiler için popüler bir seçim olduğunu ancak çok sonra öğrendim çünkü kabarcıklar ağızda kalan tadı gizlemeye yardımcı oluyordu.

Diğer üçünün beni kulüpten çıkardığını ya da hiçbir taksi şoförünün beni almayacağı kadar hasta olduğumu hatırlamıyordum.

Izzy'nin nişanlısı Mark'a mesaj atıp dördümüzü almak için şehre gelmesini istediğini hatırlamıyordum.

Mark'ın geldiğini, caddenin karşısına park ettiğini, yolun karşısına geçerken el salladığını ve gülümsediğini görmedim.

Arabanın ona çarptığını ve onu asfaltta ölüme terk ettiğini görmedim.

Ama sonrasında Izzy'nin her şeyden elini eteğini çektiğini, kendini arkadaşlarından ve ailesinden uzak tuttuğunu çok net hatırlıyordum. Dairesini sattı, işini bıraktı, dünyanın öbür ucuna uçtu. O zamandan beri sürdürdüğü seyahat ve öğretmenlik hayatı. Yıllar geçtikçe her zamankinden daha dayanıklı ve dirençli, hepimizden daha fazla kendi kendine yetebilir hale geldi.

Son birkaç haftadır kendimden uzak tuttuğum duygular yüzeye çıktı ve birden ağlama noktasına geldim. Mark'ın benim değil onun nişanlısı olduğunu düşünürsek bu çok saçmaydı. Ama onları durduramadım.

"Özür dilerim, Izzy. Yutkundum, sesim çatallaşıyordu. 'Her şey için, Mark'ı o gece şehre getirdiğim için-'

Elini benimkinin üzerine koyarak, 'Sus,' dedi. 'Bu geçmişte kaldı. Söylenmesi gereken her şey uzun zaman önce söylendi. Sen

artık özür dilemene gerek yok.'

Ama ben biliyorum. Biliyorum.

Belki de Sean'ı kaybetmek benim kefaretimdir.

*Belki de intikamdır. Karma. On beş yıl önce olanlar için bir çeşit
ödeşme.*

Izzy gülümsemeye zorlayarak, "O gece hakkında konuşmuyoruz," dedi, "sen ve Lucy hakkında konuşuyoruz.

Gözümün kenarındaki bir damla yaşı silmek için peçeteyi kullandım.

'Lucy ... oh, bilmiyorum. Benimle eskisi gibi konuşmuyor. "O büyüyor.

"Çok hızlı.

Bir şişe sudan bir yudum aldı. "Bundan daha fazlası var, değil mi?

"Bunu sana söyleten ne?

Ona sırrımı açma dürtüsü yükseliyor, beni bir akıntı gibi içine çekiyordu.

Ama ya Izzy ise? Ya doğru kişiyse?

Uzun bir süre bana baktı, bir sonraki sözlerini tartıyor gibiydi. Sonunda bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bir şey söylemek bana düşmez, isterseniz bana çenemi kapamamı ve kendi işime bakmamı söyleyin, ama sizin için biraz endişeleniyorum.

"Ben mi?

"Sean'a bir şeyler mi oluyor? Midem bulandı.

"Ne?

"Seni rahatsız eden şey. Onunla mı ilgili?' 'Neden böyle söylüyorsun?

'İkinizin arasında biraz gerginlik var gibi görünüyor. Aranızda garip bir atmosfer var.

Sadece kafamın içine girmeye mi çalışıyor? Ne kadar bildiğimi öğrenmeye mi çalışıyor? Yoksa gerçekten yardım etmek mi istiyor?

Kahve şişesini aldım ve kendime yarım fincan doldurdum. Oldukça sertti ama uykusuz geçen iki gecenin ardından gelen kafeinden memnundum.

Izzy'ye içini dökme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı ve ne olduğunu anlamadan kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. Sean'ı benden daha uzun süredir tanıyordu, hepimizden daha uzun süredir.

"Bunu sana daha önce söylediğimden emin değilim," dedim. 'Ama Daniel'e hamileyken NCT derslerinde tanıştığım Zoe adında bir kadın vardı. Çocuklar doğduktan sonra da görüşmeye devam ettik ve kocası gerçekten çok sevimli, çekici, komik biriydi - ikisinin de üzerine titriyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair kesinlikle hiçbir işaret yoktu ve geçen yıl - *bom* - onu iş aracılığıyla tanıştığı biri için terk etti, tamamen damdan düşer gibi. Bir gün eve geldiğinde adam bir araba dolusu eşyasını almış ve ona sadece bir not bırakmıştı. Hepsi bu.'

"Geri geldi mi?

"Hayır. Ve ancak olay olduktan sonra her şeyi gözden geçirdi, *doğru dürüst* baktı ve işaretlerin aylardır orada olduğunu gördü. Kafası meşguldü, ketumdu, dış görünüşü için daha fazla çaba sarf ediyordu, haftada dört kez spor salonuna gidiyordu. Tüm olağan işaretler. Zoe sadece bunları görmezden gelmeyi, her şey yolundaymış gibi davranmayı seçmişti. Ama değildi. Başımı sallayarak durakladım. "Sanki Sean'la bana da aynı şey oluyormuş gibi geliyor. Ve tıpkı onun gibi, belki de işaretleri çok geç gördüm.

Izzy gözlerimin içine baktı. 'Sean'ın böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. O yapmaz.'

Ama kanıtları gördüm. Mesajları gördüm. Ne yaptığını biliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim kısık bir sesle. "NCT arkadaşım da böyle düşünüyordu.

"Sean'ı ilkokuldan beri tanıyorum Kate, beş yaşımızdan beri ve sana dürüstçe söyleyebilirim ki o şimdiye kadar tanıdığım en dürüst adam. Gülümsedi ve küçük elini benimkinin üzerine koydu. 'O kadar dürüst ki bazen komik oluyor. St Jude'da aynı sınıftayken, yapmadığı, yapamayacağı şeyleri bile itiraf ederdi. Kocanızla ilgili garip ve harika şeylerden biri de bu.

Ona ne gördüğünü söyle.

Ama ya aradığın oysa?

Sadece söyle ona.

Kaybedecek neyin var?

'Mesajlar vardı,' dedim.

Izzy sertçe başını kaldırdı.

"Ne? Nereye?"

"Telefonunda.

Bir an beni inceledi, gülümsemesi soldu. "Onları gördün mü?"

"Evet.

"*Tam olarak* ne gördün?"

"Telefonunda sadece birkaç saniye kaldım ama onu düşünmeden duramadığına, bana yalan söylemeye devam edemeyeceğine, bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğime dair bir ileri bir geri konuştuk.

"Başka ne var?"

"Bir sonraki adımı Fransa'da birlikte atacaklardı.

Bu hafta.'

"Peki mesajları kimin gönderdiğini bilmiyor musunuz?"

"Hayır.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını dikleştirdi. "Ama mantıken bizden biri olmalı?"

"Evet.

"Ya Rowan ya da Jennifer?"

"Evet. *Ya da sen.*

"Doğru. TAMAM.'

'Sean ve onlardan biriyle ilgili tuhaf bir şey gördün mü?"

Bir şey duydun mu? Herhangi bir titreşim aldın mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yok. Bir an için vadiye baktı, gri tepeler mavi gökyüzüne doğru düzensiz ve çıplak bir şekilde yükseliyordu. "Yine de sanırım başka bir olasılık var.

"Var mı?"

"İkisi de değil.

Yavaşça dönüp ona baktım. Bu da neydi böyle? İtiraf etmek, temize çıkmak üzere miydi? Tam burada, şimdi? Her şey buna mı yol açıyordu?

Sesimi nötr tutmaya çalışarak, "Onlar değilse kim?" diye sordum.

"Sadece Rowan ve Jennifer değil," dedi dikkatle. 'Ne

"Çocuklar

hakkında

mı?"

"Çocuklar

mı?"

"Russ ve Alistair de burada.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, ağzım hafifçe açıldı.

Ne?

Russ ve Alistair mi? Ama onlar değil. Sean değiller. Yani onlar evli. Eğcinsel değiller.'

"İnsan kalbi tuhaf bir şeydir, Kate.

"Mesajlar CoralGirl adında birinden geliyor, bu yüzden gönderenin bir kadın olduğunu varsaydım.

"Şeytanın avukatlığını yapıyorum," dedi. "Her açıdan bakmaya çalışıyorum.

"Biliyor musun Izz, aslında bu hiç aklıma gelmemişti. Omuz silkti.

"Sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum, hepsi bu.

"Tanrım, şu anda bunu yapacak kafa yapısına sahip olduğumu sanmıyorum.

"Devam edecek başka bir şeyiniz, başka bir kanıtınız var mı?

Rowan'ın bu ilişkiyi gizli tutmasına bağlı olan milyonlarca sterlinlik anlaşmayı bir kez daha düşündüm. Russ'ın balkonda sarhoşken yaptığı açıklamayı.

Sanırım Rowan'ın bir ilişkisi var. Bir şeyler dönüyor. Bundan kesinlikle eminim.

"Kesin bir şey yok.

"Peki bunu ona sordun mu?

'Yapamadım, yapmak istemedim. O anda büyük bir şok yaşadım ve sadece en iyisi için ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyordum.

"Ah Kate. Beni kucakladı ve sırtımı okşadı. 'Seni zavallı şey. Çok üzgün olmalısın.

Başımı salladım, boğazımda acı veren bir yumru vardı. Tekrar ağlamamak için kendimi zorladım. Yine mi? "Daha iyi haftalar geçirdim.

'Bazı şeyleri yanlış yorumlamış olmanız mümkün mü? Belki yanlış bir sonuca varmışsınızdır?

Hala Sean'ı savunuyorsun.

'Nasıl olduğunu anlamıyorum. Başka nasıl bir sonuç olabilir ki?

Bilmiyorum Kate. Keşke bilseydim. Böyle bir şey yapabileceğine inanmak çok zor.

"Sence ne yapmalıyım?" "İçini rahatlatmak için mi?

"Böylece öyle ya da böyle öğreneceğim.

"Gerçekten bilmiyorum aşkım, ama elimden gelirse sana yardım edeceğim. Kucaklaşmadan geri çekildim. "Bana yardım etmek mi?

"İsterdim.

Daniel kaya havuzundan bana seslendi. "Anne?" "Bir dakika canım.

Sesimi alçaltarak Izzy'ye döndüm. "Ama hâlâ onun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sean'ın içinde böyle yalan söyleyecek bir şey yok.

'Bunu nasıl bilebilirsin ki? Herhangi birimiz gerçekten nasıl bilebilir? Omuz silkti. "Ben sadece biliyorum.

Ona inanmak istiyordum, gerçekten. Ama bir düşünce kafamın içinde çılgın bir havai fişek gibi zıplıyordu.

Bunu söylerdin, değil mi Izzy? Eğer diğer kadın sen olsaydın?

"Anne," dedi oğlum tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Ne oldu Daniel?"

"Sence şelalenin altındaki o havuzun suyu ne kadar derindir?"

'Söylemesi zor - 1.80 olabilir mi? Neden?"

Kolunu yukarı kaldırarak işaret etti. 'Çünkü Jake birazdan O.'

Doğruldu. Akıntı yönünü gösteriyordu.

iki dikey kaya yüzü arasında daha büyük bir kaya havuzu vardı. Jake havuzun yaklaşık yirmi metre yukarısında, şortuyla uçurumun kayalık kenarında duruyordu. Altındaki su buz gibi berraktı ama düşüş dardı, her iki tarafta bir çıkıntı ve aşağıya doğru pürüzlü granit levhalar vardı.

Izzy ve ben ayağa fırladık. "Tanrım,"

diye nefes aldı Izzy.

Russ bile doğrulup gözlerini kısarak kayalıklara tünemiş gence baktı.

"Gençler," dedi, sesinde biraz kıskançlık vardı. 'Sanırım onlar yenilmezler, değil mi?"

Jake dövüşün sonundaki bir boksör gibi yumruklarını kaldırarak selam verdi. "Tombstoning, bebeğim!" diye bağırdı.

Jennifer arkasındaki ağaçların arasından çıktı, yüzü öfke ve korkudan bir maskeye dönüşmüştü. "Jake!" diye bağırarak ona doğru ilerledi. "Sakın buna cüret etme!"

Aşağıya baktım ve aniden Ethan'ın telefonunu havaya kaldırmış, kardeşini çektiğini fark ettim.

"Mezar taşı nelerdir? Sırf söyleyecek bir şey olsun diye sordum.

"Çocukların kayalardan atlaması," dedi Izzy sessizce. "Normalde denize atlarlar. "Tanrım, gerçekten atlamayacak, değil mi?"

Hata payı çok azdı. Kendini çok uzağa fırlatırsa uzak taraftaki kayalara arpacaktı; yeterince uzağa fırlatmazsa sırtını altındaki çıkıntıya arpacaktı. Ve a r a y ı açsa bile, havuzun dibinde bacaklarını kırabilirdi- Jennifer oğlunun kolunu tuttu ve onu uçurumun kenarından geri çekti.

Russ

Russ, kızı puanlarını sayarken gizlice cep telefonuna baktı, birkaç iş e-postasını taradı ve FTSE100'e hızlıca bir göz attı: bugün piyasalarda çok şaşırtıcı bir şey yoktu.

Birisi -büyük bir sadist- villadaki masa oyunları koleksiyonuna Hungry Hippos'u da eklemişti. Her yetişkinin bildiği gibi, Hungry Hippos şimdiye kadar icat edilmiş en gürültülü oyundu; her turda kırk saniyelik *BANG-BANG-BANG-BANG* sesleri kulakları tırmalıyor, oyuncular su aygırlarının rakiplerinden daha fazla top yutmasını sağlamaya çalışırken plastik plastiğe çarpıyordu. Gürültü makineli tüfek, havalı matkap gibiydi - kafanızı çelik bir kovanın içine koyup insanların üzerine golf topları fırlatması gibiydi, özellikle de Odette'in çılgınca rekabetçi oyun tarzı. Russ'ın geçen Noel sabahı saat 5.30'da kızına karşı oynadığı oyunlarla ilgili acı dolu anıları vardı; gerçekten feci bir akşamdan kalmaydı ve sanki biri kafatasının içinde bir dizi havai fişek patlatmış gibi ses çıkarıyordu.

Yine de Odette onu sevmişti ve asıl önemli olan da buydu.

'Benim dokuz, senin on iki topun var,' dedi üzgün bir şekilde. "Yine sen kazandın, baba.

Russ, kızının oyunlarda kazanmasına izin vermeye inanmazdı. Rowan kazanmasına izin verdi. Rowan'ın ailesi kazanmasına izin verirdi. Lanet dadı her zaman, her şeyde kazanmasına izin verirdi. Ama bu onun için iyi değildi, hele de beş yaşındayken: rekabet gücünü, başarıma güdüsünü elinden alıyordu. Başarının bir tabakta sunulmasının gerçek bir zevki yoktu; öte yandan, hiçbir şey tamamen hak ettiğiniz zorlu bir zaferden daha lezzetli olamazdı.

Elbette bunun dezavantajı, kazanana kadar her oyunu oynamaya devam etmek *istemeydi*.

"Tekrar oynamak mı?" dedi.

Oyun odasının fayans döşeli zeminine boylu boyunca uzanan Russ, eklemeleri ağrıdığı için inleyerek doğruldu. Uzun bacaklarını altından geçirdi.

"Yine Suaygırları mı istiyorsun, yoksa başka bir şey mi arayalım?"

"Suaygırları! Annemin de oynamasını istiyorum.' Etrafına bakındı oda. "Annem nerede bu arada?"

Saatine baktı. Rowan *neredeydi*? Bu tatilde üçünün birlikte bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama telefonunu yatak odasına koyacağına ve birkaç saatliğine kapalı bırakacağına söz vermesine rağmen *yine* ortalıkta yoktu. Geçen gece Kate'e sırrını açtığından beri şüpheleri iyice artmıştı ve karısını burada takip etmek evde olduğundan daha da zordu. Onunla kesinlikle bir şeyler oluyordu. Son birkaç haftadır giderek daha ketum ve anlaşılması zor biri haline gelmişti ve evet, Amerikalılarla yapılan iş anlaşması çok büyüktü, hayat değiştirecek miktarda para söz konusuydu ama bundan fazlası vardı. Başka bir şey daha vardı, bundan emindi.

'Güzel soru, Odette. Nereye gittiğini bilmiyorum.' Öne doğru eğildi.

"Hey, bir fikrim var: saklambaç oynamaya ne dersin?"

Odette'in küçük yüzü aydınlandı. 'Yaşasın! Bırakın saklanayım! Bırakın saklanayım!' "Henüz değil, ufaklık.

"Ama önce ben gitmek istiyorum!"

'Sıradaki sen olabilirsin. Diyelim ki önce annem gitti ve onu bulmamız gerekiyor. Ama çok sessiz olmalıyız ki onun haberi olmadan ona gizlice yaklaşabilelim.

Odette bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evet!" diye bağırdı. "Süper sessiz! Russ parmağını gülümseyen dudaklarına götürdü.

"Şşşt," diye kabul etti

Odette. "Domuzcuk ister misin?"

"Evet," diye fısıldadı kollarını havaya kaldırarak.

Döndü ve diz çöktü, onu sırtına almak için kaldırdı. Küçük kollarını Russ'ın omuzlarına koydu ve boynunun arkasını öptü. Russ küçük bir sevgi, gurur ve babalık sevinci hissetti ve yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. Odette o kadar küçük, o kadar hafifti ki, Russ'ın geniş sırtında neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu.

"Artık senin kadar uzunum baba," diye fısıldadı.

'Öylesin, ufaklık. Bir ağaç kadar uzunsun.'

Merdivenlerden ana yaşam alanına, oradan da bir üst kattaki yatak odalarına çıktı. Rowan'dan iz yoktu. Mutfığa, balkona, havuza ve bahçeye geri döndü. Hâlâ bir şey yoktu. Jennifer'ın adamlarından biri - huysuz, sarışın yakışıklı çocuk - ona villanın yan tarafını işaret etti ve o da patikayı takip ederek ön bahçeye açılan bir kapıdan geçti, park alanına ve ana kapıya kadar uzanan ağaçlı yola baktı.

İşte oradaydı, kiralık arabaya yaslanmıştı ve sırtı ona dönüktü. Cep telefonundan.

Seni buldum.

"Şşşt," dedi Odette, nefesi Russ'ın kulağında sıcaktı.

Russ başıyla onayladı ve çakıllı yoldan çimlere doğru ilerledi. Daha sessiz. Çimenlerin üzerinden yavaşça ve sessizce karısına doğru yürüdü.

Onu hâlâ duymamıştı.

Russ döndü ve onu sırtında taşıırken kızına göz kırptı. Annesini şaşırtmanın heyecanıyla kocaman sırıtıyordu: bu iyi bir oyundu. Biraz daha yaklaştı, şimdi yavaşlıyordu, ta ki konuşmanın onun tarafından olan kısmını anlayana kadar.

"Ben de sana bunu söylüyorum," dedi Rowan. 'Yani sana soruyorum. Tüm seçeneklerin neler olduğunu, her şeyin ne zaman gerçekleşmesi gerektiğini bilmek istiyorum.

Ona doğru bir adım daha attı ve her kelimeyi duymak için kendini zorladı.

"Hayır," dedi zorla, sırtı hâlâ onlara dönüktü. "Hayır. Tabii ki ona söylemedim.

Telefonu bir elinden diğerine geçirdi ve koyu kumral saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bunu biliyorum. Biliyorum! Sence bu *beni* nasıl hissettiriyor? Bir an durdu, dinliyordu. "Doğru zaman geldiğinde ona söyleyeceğim. Neye dayanarak karar vereceğime karar vermek için yeterli zamanım olduğunda-'

Odette kendini daha fazla tutamayarak kıkırdadı. Rowan dönüp onlara baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne oluyor-

"Boo!" diye bağırdı Odette. "Seni bulduk, anne!"

Rowan bir an için ikisine de baktı.

"Seni sonra ararım," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Telefonu şortunun cebine soktu ve kollarını kavuşturdu.

"Neler oluyor?"

"Kimdi o? Russ söyledi. Odette ikisinin üzerinden bağırdı.

"Saklambaç oynuyoruz anne!" "İşle ilgili şeyler.

Russ şüpheli bir yüz ifadesi takındı. "İş gibi gelmedi.

'Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Şimdi olmaz.'

"Neden olmasın? Yaşadığımız harika tatil atmosferini mahvedeceğinden mi endişeleniyorsun?

Odette babasının sırtında heyecanla bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Anneciğim -'

"Çünkü konuşacak bir şey yok.

'Bana her zamanki saçmalıklarını anlatmaya çalışma. Onunla nasıl olduğunu görüyorum.' "Kiminle?

Sean. Dün plajda onun her yerinde sen vardın.'

'Sen uyurken o kızımıza göz kulak oluyordu.

Akşamdan kalma. Yine.'

"Neden bunu yapmak zorundasın? Neden beni utandırmak zorundasın?" "Bence bunu kendi başına çok iyi idare ediyorsun.

"Bu da ne demek oluyor?

"Her öğünde içmek zorunda mısın?

"Tatildeyim! Eğleniyor olmam gerekiyordu - ama arkadaşımı ben seçmedim, değil mi? Onlar senin arkadaşların, benim değil.'

"Yine de, her öğleden sonra güneşin altında sızıp kalmak yerine kızımızla oynasanız iyi olurdu.

"Şimdi oynuyoruz. Burada telefonuyla oyalanan sensin.'

Odette ellerini çırttı.

"Saklanma sırası bende, anne!

Rowan kızına uzandı ve ona gülümsedi. "Gel bakalım bebeğim. Odette'i Russ'ın sırtından aldı ve küçük kızı daha yeni yürümeye başladığı zamanlarda taşıdığı gibi kalçasına yerleştirdi. "Hadi bir yer bulalım.

"Sonra ikimiz de saklanabilir miyiz?

"Evet. İkimiz de babamdan saklanacağız, gerçekten akıllıca bir yere. Arkasını döndü ve evin arka tarafındaki patikadan aşağı doğru yöneldi, Odette kalçasında zıplıyordu. "Bizi asla bulamayacağı bir yere.

Yeterince izlemiş, yeterince dinlemiştim. Artık *harekete geçme* zamanıydı. Bir şeyler yapma zamanı.

Birinci kattaki koridorda ayaklarımın ucuna basarak ilerledim. Ses yoktu, ses yoktu. Ağır meşe kapıyı iterek açtım ve Rowan ile Russ'ın yatak odasına baktım. Bizimki gibi krem rengi mermer ve antika ahşapla dekore edilmişti, sayvanlı bir yatak ve güzel oyma kitaplıklar vardı. Balkona açılan sürgülü cam kapı hafifçe açıktı, tül beyaz perdeler dışarıdan gelen esintiyle hafifçe kıpırdıyordu.

Ne arıyordum ben? Burada ne işim vardı ki?

Gerçekten bilmiyordum. Ama bu labirentten çıkış yolumu bulmama yardımcı olacak bir şey, bir ipucu olmalıydı. Eğer ben olsaydım, bir şeyi nereye saklardım? Eğer burası benim odamsa?

Gardırobun kapıları açıktı. Bir düzine elbise ve bluzu kenara ittim ve arka tarafta üst üste yığılmış, biri diğerinden biraz daha küçük iki kırmızı Samsonite bavul gördüm. İkisinden küçük olanı seçtim ve fermuarını açtım, boş plastik torbaları, şarj kablolarını ve gri pamuklu çamaşır torbasını karıştırdım, o da boştu. Çantanın kapağının içindeki ceplerde Rowan'ın şirketiyle ilgili olduğu anlaşılan birkaç kâğıt, rakam sütunları ve ne anlama geldiğini anlayamadığım muhasebe terimleri vardı.

Odayı geçtim ve yatağın başucundaki çekmeceyi açtım. On paket Marlboro'dan oluşan açık bir karton, sadece altı paket kalmıştı. Yedek bir çakmak. Çeşitli haplar, bir çakı, kalın bir dilim elli avroluk banknotla doldurulmuş plastik bir zarf, bir telefon şarj kablosu, bir iPad ve ikisi de kapalı bir Google Pixel cep telefonu. Russ'ın yattığı taraf. Telefonunun burada ve kapalı olması biraz garipti. Her zaman telefonu açılmış gibi görünüyordu.

Sürünerek yatağın diğer tarafına geçtim ve oradaki çekmeceyi açtım.

Üç pasaport, kiralık araba için evraklar, plastik bir cüzdanda uçuş bilgileri, şirketiyle ilgili başka evraklar, hap paketleri, saç düzleştirici, makas, bir defter, kalemler, dudak kremi, güneş losyonu.

Hap kutularını bir kenara bıraktım ve çekmecenin içine doğru uzandım, diğer içerikleri bulduğum gibi bırakmaya çalıştım.

Ama hiçbirini tanıdık değildi, hiçbirini bir şey ifade etmiyordu. Hiçbiri yardım etti.

Dur

bakalım.

Bekle.

Şurada.

Tanıdığım bir şey. Çok iyi bildiğim bir şey. Belki de bu odada bulmayı beklediğim son şeydi.

Bunu yaptığının farkında olmadan, bilinçli bir karar bile vermeden uzandım ve aldım. Başparmağımla işaret parmağım arasında tutup başımı salladım. Gözlerimin arkasına sıcak yaşlar batıyordu.

Başım dönüyordu, sanki kafamın arkasından vurulmuş gibiydim. Şu ana kadar tüm bunların bir şekilde yanlış anlaşılma olabileceğine dair şüphelerim, korkularım ve belki de bir parça umudum vardı.

Artık o umut sönmüştü. Artık biliyordum.

Ama şimdi alırsam Rowan gittiğini fark eder ve buraya birinin girdiğini anlar. Muhtemelen kim olduğunu bulabilirdi. En akıllıca hareket, onu bulduğum yere geri koymak ve fark edilme tehlikesinden kaçınmak olurdu.

Onun yerine cebime attım.

Bir an için nerede olduğumu ve ne yaptığımı unuttum. Oda etrafımda dönüyor gibiydi, gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken görüşümde renkler yüzüyordu. Bunu, *özellikle de* bunu bulmuş olmam her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Daha umutsuz.

Lucy'nin sesi dışarıdan, aşağıdaki havuzdan yükseldi ve beni tekrar o ana döndürdü. İlk geceki konuşmamız bütün sabah kafamın içinde dönüp durmuş, ona nasıl yardım edebileceğimi düşünürken bir düşünceden diğerine sıçramıştı. *Benim kızıma.* Artık benden sakladığı o kadar çok şey vardı ki, ulaşamayacağım o kadar çok şey saklıyordu ki, bazen onu gözetliyormuşum gibi hissediyordum. Ama ben sadece yardım etmek istiyordum.

Tül perdeleri kenara çekerek sürgülü cam kapıyı biraz daha açtım ve Russ ile Rowan'ın balkonuna çıktım.

Villanın bu tarafı doğrudan, göz kamaştırıcı güneş ışığı altındaydı ve kollarımın ve yüzümün derisinin anında sıcaktan pişmeye başladığını hissettim. Buradan sonsuzluk havuzunu ve salonun dışındaki ana balkonu görebiliyordum. Lucy havuzdaydı, yumuşak ve zarif kurbağalama stiliyle uzun kulaçlar atıyordu. Bir ileri bir geri. Kafasını kaldırsa beni hemen görecekti. Balkonun köşesine çömelip korkuluklara asılı iki havlu arasındaki boşluktan baktım.

Bir süre onu izledim, bacaklarının yumuşak hareketleri suyun yüzeyini neredeyse hiç dalgalandırmıyordu.

Gözüm balkona çıkan taş merdivenin altındaki gölgeli köşede bir kıpırtıya takıldığında sırtüstü yüzmeye geçmişti. Önce bunun küçük bir heykel, taştan bir kedi figürü olduğunu düşündüm ama sonra başı hafifçe dönerek bana doğru baktı. Küçük, kızıl-beyaz bir kediymiş, daha çok büyük bir kedi yavrusu gibiydi, sarı gözlerini yavaşça kırıştırarak bana bakıyordu. Kedi istediğiniz kadar sakin ve rahattı, dünyadan rahatsız değildi. *Sadece havuzun kenarında takılıyordu.* Başiboş ya da belki de komşu çiftliklerden birinden gelmiş olmalıydı. Uzun bir süre sonra göz temasını kesti ve bakışlarını kaçırdı. Şimdi nereye baktığını görmek için takip ettim, alnımı balkonun dikey parmaklıklarına dayadım.

Alistair. Tam altımda, havuz kenarında giydiği standart kıyafetlerle bir şezlonga uzanmıştı: Speedos ve yelek, siyah çoraplar ve sandaletler. Bir de cep telefonu vardı tabii. Gözlerimi kısarak balkonun parmaklıklarından tekrar ona baktım. Tam olarak ne *yapıyordu*? Daha yakından baktım, duyma ihtimaline karşı nefesimi tuttum. Ben izlerken kucağındaki telefonun pozisyonunu değiştirdi, hafifçe yukarı kaldırdı ve bir şeyi yakınlaştırdı.

Onu kaldırdı ve bir fotoğraf çekti. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Alistair

Alistair sahte sosyal medya hesaplarını tamamen meşru bir nedenle açmıştı: oğullarının Instagram ve Snapchat'teki faaliyetlerini takip edebilmek, ne yaptıklarını saygılı bir mesafeden izleyebilmek için. Özellikle de Jake'in geçirdiği hastalık döneminden sonra, Jennifer sürekli ne yaptıklarını merak ediyordu. Başlangıçta Alistair onları gerçek adıyla takip etmeye çalışmıştı - çaylak hatası - ve çocuklar orada hesapları olduğunu inkâr etmişlerdi. Kullanıcı adlarının izini sürdüğünde ise arkadaşlık isteklerini görmezden gelmişlerdi.

Daha ince bir yaklaşım gerekiyordu.

Bu yüzden bir resim paylaşım sitesinden indirdiği genel bir ergen profil resmini kullanarak birkaç sahte hesap oluşturdu - kullanıcı adı SkyBlueLad99 - ve bu hesapları daha genel araba, yemek, futbolcu resimleri ve ünlülerin lakırdılarıyla doldurmaya başladı. Jake ve Ethan'ın bu sitelerde yüzlerce arkadaşı vardı ve bunların çoğunu gerçek hayatta neredeyse hiç tanımıyorlardı. Arka plana karışmak oldukça kolaydı.

Sahte hesapların tüm resmi, çocukların yaşadıkları her şeyin arka planını, içinde yaşadıkları, etkileşime girdikleri ve yargılandıkları ortamı, içinde yüzdükleri okyanusu görmesine izin verdiğini keşfetmesi uzun sürmedi. Milyon yıl geçse de onun önünde asla söylemeyecekleri şeyleri sosyal medyada söylüyorlardı ve şimdi Instagram, Snapchat ve Twitter'da pek çok kişiyi takip ediyordu. Her zamanki gibi, bunun güzelliği telefonunda olmasıydı - kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şeye bakabilir, fotoğraf çekebilirdi - ve kimse daha akıllı olmazdı. Sadece e-postalarını kontrol ettiğini ya da Facebook'ta gezindiğini düşüneceklerdi.

Peki gençler bugün Instagram'da ne paylaşıyordu? Oğullarıyla başladı, Cumartesi gününün uçurumun kenarından çekilmiş fotoğraflarına göz attı, Jake kollarını havaya kaldırmış uçurumun kenarında duruyordu. Her zaman Jake yapıyor, her zaman Ethan ona meydan okuyordu. Bu başlı başına ilginç bir dinamikti. Jake'in profilinden çıktı ve okul arkadaşları ve dostlarından oluşan kendi akışına geri döndü. Dünyanın çeşitli yerlerinden bol güneşli tatil fotoğrafları, hafta sonu on altıncı yaş günü partisi olan Lexie adında bir kız hakkında bir sürü gönderi, bir kulüpte dans eden bazı erkeklerin titrek bir videosu, B-Boy adında biri hakkında üzgün surat emojileri ve öpücükler içeren gönderiler, sınavlar, her zamanki köpekler, kediler, yiyecek ve içecek resimleri, komik memler, diyetler ve Alistair'in anlamış gibi yapmadığı diğer rastgele ergen şeyleri vardı.

Birkaç dakikalık hafif bir takipten sonra, çocuklarıyla ilgili bilmediği çok fazla şey olmadığından emin olarak arama kutusuna *LucyLupin22* yazdı ve hesabı seçti. Lucy'nin villanın balkonunda çekilmiş bir selfie'si ekranı doldurdu, manzara arkasına yayılmıştı. Kumsalın, üzüm bağının, vadinin bu sabah çekilmiş başka fotoğrafları da vardı. Biraz daha geriye gitti. Lucy ve diğer iki kızın hayvan tulumları giymiş bir fotoğrafı: bir koyun, bir zürafa ve bir panda. Birkaç gün önce pijama partisine gitmiş gibiydiler.

TAMAM. Her şey yolunda görünüyordu.

Gerçek hesabına geçti ve birkaç dakika önce çektiği fotoğrafları açtı: mükemmel yüz hatları ve zahmetsiz duruşuyla güzel ve şık bir yaratık - ona bakmak bile gülümsemesine neden oluyordu. En iyisini seçti ve Instagram hesabında "*Villada ekstra misafir #Cats_of_Instagram*" başlığıyla paylaştı.

Fotoğrafçılığı her zaman sevmişti; bir görüntünün sonsuza dek yakalandığını görmenin, onu yakalamanın ve saklamanın, onu elinde tutmanın ya da cebinde taşımanın, böylece canın istediğinde ona bakabilmenin heyecanını. Bir keresinde Brezilya ormanlarında fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmayan ilkel bir kabile hakkında bir şeyler okumuştü çünkü bunun ruhlarının bir parçasını alıp götürdüğüne inanıyorlardı. Diğer insanlar bu tür düşüncelere gülüyordu ama Alistair gülüyordu. O anlıyordu. Çünkü kabile halkı haklıydı - birinin resmine sahip olmak, onun küçük bir parçasına sahip olmak *gibiydi*. Bir tutam saçına ya da bir parça kıyafetine sahip olmanıza izin verilmiyordu ama yüksek çözünürlüklü, tam renkli bir resmine sonsuza dek sahip olabiliydiniz. Ve kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Bazen, işte özellikle sıkıntılı bir gün geçirdiğinde, çektiği güzel fotoğraflara bakmak ona yardımcı oluyordu. Bir danışman ve esenlik terapisti olarak iyi ve kötü günleri vardı. Kötü günlerde, nankör bir görev gibi hissettiğinde ve insanlar yardım edilmeyi reddettiğinde, resim galerisiyle biraz rahatlatıcı zaman geçirmek çok kutsanmış bir rahatlama - böyle bir basınç valfi - oldu. Tek başına, kilitli çalışma odasının kapısının ardında. Kategorize edilmiş ve indekslenmiş binlerce fotoğrafı vardı, evdeki çalışma odasındaki bilgisayara yedeklenmişti - kendi özel koleksiyonu, her ne kadar çocuklardan birinin birden fazla kez içine girmiş olabileceğinden şüphelense de. Her zaman, nerede olursa olsun koleksiyonuna bir şeyler ekleyebilmek istemişti.

Bahçe sessizdi, sadece fiskyelerin yavaş daireler çizerek yemyeşil çimenlerin üzerinde tembelce dönerken çıkardığı *tik-tak-tak* sesleri duyuluyordu. Bu onun hoşuna gidiyordu. Gerçekten muhteşem görüntüler yakalayabileceği anlamına geliyorsa, burada güneşin altında - sıcak acımasız olsa da - tamamen açıkta olmayı umursamıyordu bile. Ter, yeleşimin üstünü sırtına kadar ıslatmış ve boynuna taktığı deri sicim kolyenin altında toplanmıştı.

Bugünlerde iyi bir cep telefonunun kamerası inanılmazdı. Doksanlı yıllardaki ilk telefonunda kullandığı hantal hurda yığını gibi değildi. Samsung S9'un on iki megapiksel kamerası, sınırsız depolama alanı, çift diyafram açıklığı ve saniyede neredeyse bin kare çeken süper ağır çekim videosu vardı. Görüntü kalitesi düşük ışıktaki bile mükemmeldi ve yakınlaşmak istediğinizde kaliteden çok fazla bir şey kaybetmeyen iyi bir zoom'a sahipti.

Elbette kameralı telefon kullanmanın başka avantajları da vardı. Görüntüleri hızlı ve kolay bir şekilde diğer cihazlarınıza gönderebiliyor, kolayca buluta yedekleyebiliyor, filtreleyebiliyor, düzenleyebiliyor ve isterseniz canlı video yayını yapabiliyordunuz, üstelik bunların hepsini cebinize sığacak kadar küçük bir cihazda yapabiliyordunuz.

Ve en iyi şey? Herkes *sürekli* telefonundaydı.

Bu bir abartı değildi: sık sık caddede yürür ya da otobüs kuyruğunda, hatta parkta bir grup insanı izlerdi ve *her birinin* elinde bir cep telefonu olurdu. On yıl önce, telefoto lensli büyük bir Nikon'la dolaşmak her zaman dikkat çekerdik. Herkes ne yaptığınızı hemen anlardı. Ya da *bilmeseler* bile varsayımlarda bulunurlardı. İnsanlar otomatik olarak tetikteydi; herkes kendisine bir objektif doğrultulmasından hoşlanmazdı.

Ama bugünlerde? Telefonunuzu çıkardığınızda kimse bir şey düşünmüyordu - çünkü herkes yapıyordu. Herkes bunu her zaman yapıyordu, bu yüzden kimse bunu sıra dışı bulmuyordu.

Bu da kelimenin tam anlamıyla her şeyin fotoğrafını çekebileceğiniz anlamına geliyordu. Her şeyin.

Telefonu bıraktı ve şezlonguna geri oturdu. Lucy hâlâ havuzda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, uzun uzun sırtüstü yüzüyordu. Onu en son Jake'in onuncu yaş günü için düzenledikleri yaz partisinde yüzme kıyafeti içinde görmüştü. On bir yaşında sıska, uzun bacaklı, düz göğüslü bir kızdı, bahçede koşturuyor ve çim fiskiyesinin parlak su arkından atlıyordu. O yaşlarda, hepsi hâlâ tamamen, harika bir şekilde, mutlulukla kendinden habersiz, yetişkinlerin dünyasından habersiz ve kimin baktığı konusunda endişelenmeden sadece oynamaktan mutluydu.

Ama şimdi tamamen farklı bir yaratık gibi, sanki farklı bir türe aitmiş gibi görünüyordu. Güzel insanlar böyleydi. Lucy bir kadına benziyordu, hem de yetişkin bir kadına. Henüz on altı yaşındaydı ama tüm doğru yerlerde kıvrımları vardı; incecik bir bel, sonsuza kadar uzanan bacaklar, bikini üstünün ancak içine alabildiği bir göğüs. Selülit, yaştan, kırışıklıklardan, çizgilerden ve sonunda kadınları mahveden diğer tüm şeylerden etkilenmemiştir.

Jake'in DC ya da Marvel çizgi romanlarından birindeki bir karaktere benziyordu. Genç bir tanrıça.

Ama o da derin biriydi. O kadarını zaten gözlemlemişti.

Lucy havuzdan çıktı, limon sarısı bikinisinden su damlaları akıyordu. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve iki eliyle uzun saçlarını sırtından aşağı doğru düzeltti. Bu toplulukta -kısa yaşamı boyunca tanıdığı arkadaşlarının arasında- Lucy'nin hâlâ utanmadan, kendini korumadan davranabildiğini görmek onu memnun etmişti. Bunu görmek güzeldi. Instagram hesabında diğer arkadaşlarıyla birlikte somurtup poz verebildiğini, görüntüyü filtreleyip kendini en iyi şekilde göstermek için açığı doğru ayarladığını biliyordu. Ama kimsenin izlemediğini düşündüğünde, yine de doğal olabiliyordu. Ruh sağlığı açısından bu sağlıklı bir işaretti; çoğu sosyal medya içeriğinin kasıtlı olarak sahte olması onu rahatsız eden çok şey vardı.

Izzy ipek bir şalvarla havuzun merdivenlerinden indi, Lucy'nin yanındaki şezlonga oturdu ve onu gülümseyerek selamladı.

Izzy de bir başka ilginç karakterdi. Çok dürüsttü, hiç yapmacık değildi. Gösteriş yok. İyi seyahat etmiş. Çocuğu yoktu, yükü yoktu, kadınların annelik mafyasına katıldıklarında üzerlerine aldıkları çatlaklar ve fazla kilolardan hiçbiri yoktu. Minyondu, sadece Lucy'nin omzuna yaklaşıyordu. Izzy şalvarını şezlongun üzerine bıraktı ve güneş losyonuylu kendini yağlamaya başladı. Bir dakika sonra Lucy'ye şişeyi uzattı ve arkasını döndü. Lucy omuzlarına fişkirtti ve sıvıyı sürmeye başladı.

Alistair kızıl-beyaz yavru kediye tekrar gördü ve telefonuna geri döndü.

Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Gerçeği bulana kadar, Sean'ın inkâr edemeyeceği bir kanıta sahip olana kadar bir hafta boyunca dayanabilirdim.

Ama yapamadım.

Yeterince güçlü değildim. Her şey burnumun dibinde olup biterken ona mutlu aileleri oynayamazdım. Öyle ya da böyle gerçeği ona zorla söyletmenin zamanı gelmişti: Bilmek zorundaydım. Burada değil, herkesin bizi duyabileceği, çocuklardan birinin her an içeri girebileceği bir yerde değil. Ve *onun* araya girebileceği bir yerde değil. Malikaneyi ve tüm gizli yerlerini biliyordu.

Burada değil, villada. Ama mükemmel yeri biliyordum.

Sean'ı banyomuzda, duştan yeni çıkmış halde buldum. Üstü çıplaktı, geniş göğsü ve sırtı üç günlük güneşten kararmıştı bile.

'Hey,' dedim kapı çerçevesine yaslanarak.

"Sana da selam," dedi tıraş losyonunu sıkarak.

"Yemekten önce yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Bana biraz tereddütle baktı. "Yürüyüş mü?"

"Üzüm bağından aşağıya doğru. Günün bu saatinde çok güzel bir yer - güneşin batışını harika bir şekilde görebiliyorsunuz.

"Peki ya çocuklar?"

"Daniel birazdan büyük çocuklarla oynamak için dışarı çıkacak ve ben de Izzy'den Lucy'ye göz kulak olmasını istedim.

"Tamam. Elbette. Bana temkinli bir bakış attı. "Hemen geliyorum.

Yatağın ucuna oturdum ve dün gece kızımızla yaptığım konuşmayı düşünerek onun soluk mavi gömleğinin düğmelerini iliklemesini izledim.

"Lucy sana arkadaşları Alex'ten bahsetti mi?" "Şu deli olan mı?"

"Uzun boylu, sıska bir kız, klarnet çalıyor. Lucy'nin arkadaş grubunda." "Hayır. Başka bir ding-dong yaptılar mı?"

"Lucy geçen gece ondan bahsetti; bir şeye üzülmüştü ama ne olduğunu söylemedi.

Sean omuz silkti ve gardırobu kapatmak için arkasını döndü. "Benimle bu konu hakkında konuşmadı.

Koridorun öbür ucunda Daniel'ın kapısının bir tıkırtıyla kapandığını duydum. Oğlumuz sanki bir şeye geç kalmış gibi aceleyle yanımızdan geçti.

"Daniel? Ona seslendim.

Yüzü kapı aralığında belirdi.

"Ne? Ben sadece Jake ve Ethan ile buluşacağım.

"Bu çok hoş. Zorla gülümsedim. "Hey, Lucy sana bir şey söyledi mi?"

"Ne hakkında?

Alex. Okuldan.'

"*Benimle* konuşmuyor anne. Kızlardan falan bahsetmiyor. Saatine baktı. "Yoksa 12. sınıftaki büyük Alex'i mi kastediyorsun?

"Bilmiyorum. Kim o?"

"O. O şeye sahip olan kişi." "Ne eyi?"

"Yıllar nce.

Kaşlarımı attım. Okulla ilgili sohbetler bazen böyle olurdu; arkadaş gruplarının gidiş gelişlerine, dedikodulara, haftalık ya da günlük olarak gerçekleşen ksme ve barışmalara yeterince dikkat etmediğimde.

"Lucy onunla arkadaş mı?

Daniel omuz silkti.

"Bilmiyorum.

"Onun *bir şeyi* vardı, parti mi demek istiyorsun?

Büyük çocuklardan biri - hangisi olduğundan emin değildim - alt kattan onun adını bağırdı. Daniel kafasını çevirdi: ağrılıyordu.

"Gitmem gerek. Bye!" Koşarak uzaklaştı.

Onu aşağıya kadar takip ettik ve balkona çıktık. Hava hâlâ kavurucu derecede sıcaktı, nemden göz gözü görmüyordu. Bahçede yürürken Sean elimi tuttu ve ben çekmedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sana göstereceğim.

"ok gizemli.

Bağın içinden geçtik, tepemizde kuşların yumuşak cıvıltıları vardı. Birbirimizi ne kadar uzun zamandır tanıdığımızı düşünürsek, bu konuşma garipten de öte olacaktı, ama çok daha fazlası olacaktı

Sonrasında olacaklardan daha kolaydı. Çocukların refahı öncelikli olmalıydı - biz önce ebeveyn, sonra ortaklık - ve bir parçam, bencilce, çocukları için duyduğu endişenin onu kendine getirmesini umuyordu. Onu bana geri getirmesini.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim, "herkesten uzakta.

"Tamam," dedi. 'Bir dakika içinde gizemliden uğursuza dönüşüyor. Bu iyi olamaz.'

"Daha önce bir şey oldu ve bunun farkında olmanız gerekiyor.

Alistair'i havuz kenarında ne yaparken gördüğümü anlattım, Lucy'nin Instagram akışındaki resimlere baktım, gördüğümde nerede durduğuma dair ayrıntıları geçiştirdim. Alistair'in telefonunun ekranındaki kızımızın görüntülerini anlatırken Sean'ın kaşları daha da çatıldı. Ağaçlara ve vadinin kenarındaki açıklığa ulaşana kadar hiç konuşmadı.

"Bu oldukça tuhaf," dedi sonunda. 'Bu konuda onunla yüzleştin mi? Bu mu?'

"Y a p a c a k t ı m , ama h a v u z a indiğimde kayboldu ve ben onu bulamadım.'

"Tamam. Onunla konuşacağım.'

Böyle tepki vereceğini biliyordum. Onu buraya, villadan uzağa getirmemin nedenlerinden biri de buydu.

"Yapma," dedim. "Henüz değil. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Büyük bir olaya neden olmak istemiyorum ve Lucy çok utanacak. Ona göz kulak olabilirim, gerekirse onunla konuşabilirim, gizlilik ayarlarını değiştirmesini önerebilirim ama öğrenmemesini tercih ederim - bu çok ürkütücü.

"Bilmesi gerekiyor.

'Bu onu ömür boyu yaralayacak. Güven bana.'

"Alistair'le biraz konuşacağım.

"Sean," dedim. 'Lütfen yapma, şimdi olmaz. Sadece farkında olmanı istedim, hepsi bu. Muhtemelen önemli bir şey değildir.

"Instagram hesabına bakıyordu!

"Görebildiğim kadarıyla birçok hesaba bakıyordu.

Pekâlâ. Ama bunu yaptığını görürsem telefonunu e l i n d e n alır ve kafasına sokarım-'

Sean.

Bir elini kaldırdı.

TAMAM, TAMAM. Yine de onda biraz tuhaf bir şeyler olduğunu hep biliyordum. *Biliyordum*. Tanrım, belki de bu tatil o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Belki," dedim.

Bu işin kolay kısmıydı. Şimdi zor kısmı.

Kalan tüm gücümü toplamaya çalışarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Korku içimde kaynıyordu, sanki yerin nerede olduğunu bilmeden karanlığa doğru bir sıçrama yapmak üzereymişim gibi. Kendime - en azından bazen - bir sorunun cevabını bulmak için onu yüksek sesle sormak gerektiğini hatırlattım.

"Sean, söylemem gerekeni söyledim. Boğazımdaki acı dolu yumruya karşı sertçe yutkundum. "Şimdi, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Bir an bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Bak ne diyeceğim, aşkım?"

"*Biliyor* musun?"

Başını salladı. "Hayır. Bana bir ipucu vermeniz gerekecek.

Neredeyse hiçbir şey ele vermiyordu. Eğer rol yapıyorsa, harika bir iş çıkarıyordu. Ama onu daha önce de insanların önünde rol yaparken görmüştüm, İrlanda cazibesini o kadar kalın bir şekilde ortaya koyuyordu ki bıçakla kesebilirdiniz.

Bir zamanlar beni de büyülemişti.

Villaya doğru elimle işaret ettim. "İsterseniz onun yerine ben sorabilirim.

"Kime sorayım?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun!"

"Neden

bahsediyorsun?"

"Russ bana buradaki ilk gecemizde söyledi. Rowan'ın bir ilişkisi olduğunu düşünüyor."

"Ne?" "Bir

ilişki.

"Doğru. Başını kaşıdı. "Beni biraz kaybettin, aşkım. Kiminle bir ilişki?"

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz.

Sean'ın kaşları daha da çatıldı. "Ne? Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Konuyu değiştirdim. "Odette'i denizden geri getirdikten sonra Rowan sana sahilde ne dedi?"

"Hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum. Teşekkür ederim?" "Sana bir şey fısıldadı."

Bir an için utanmış gibi göründü, sonra soğukkanlılık maskesi kepenklerin indirilmesi gibi tekrar yerine oturdu.

"Hayır, yapmadı.

"Çok iyi biliyordu Sean, yalan söyleme!

"Kızının kaybolduğunu düşünüyordu ve onu bulduğum için bana minnettardı, hepsi bu.

"Sana sarılıyordu.

Ne olmuş yani? Üzgündü. Minnettar oldu. Lucy kayıp olsaydı ve Russ onu bulsaydı sen de aynı şekilde davranırdın.

Bundan daha fazlasıydı. O . . . Sana bir şey söyledi, *gördüm* O.'

İçini çekti ve başını salladı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor Kate?" "Peki ya evlilik yüzüğün?

"Ne olmuş ona?

"Onunla birlikteyken çıkarıyor musun? Yaptığın şey bu mu?" Sol elinin çıplak dördüncü parmağını dalgınca ovuşturdu. "Hayır.

"Peki nerede?

Ayağa kalktı ve sadece birkaç metre kalana kadar uçurumun kenarına yaklaştı. Düşüşten bir metre uzakta.

'Alt katta oyun odasının yanında küçük bir spor salonu var - oraya hiç gittiniz mi? Geçen gün biraz ağırlık çalışıyordum ve altını çizmek istemedim. Bu yüzden çıkardım ve yan taraftaki hoparlörlerden birine koydum. Antrenmanımı bitirdiğimde aklımdan çıkmış olmalı. Eminim ortaya çıkacaktır.'

Sadece dolaylı olarak sorduğum bir soruya uzun ve dolambaçlı bir cevaptı.

Gerçek basittir, diye düşündüm. Yalanlar karmaşıktır.

"Spor salonunu ne zaman kullandın?

"Bilmiyorum... dün, sahile gitmeden önce?" "Bilmiyor musun, yoksa dün mü? Hangisi?"

"Dün. Başını salladı. "Kesinlikle. "Peki şimdi nerede?

"Biri almış olmalı.

"*Biri* mi?" Sesimdeki iğnelemeyi engelleyemedim. "Olabileceği sadece birkaç yer var, uzağa gitmiş olamaz.

Cebimden evlilik yüzüğünü çıkardım ve ona uzattım, altın öğleden sonra güneşinde parlıyordu.

"Bunu nerede bulduğumu tahmin edebilir misin?" "Muhtemelen spor salonunda.

Bir süre bekledim, nakavt edici bir darbe olmasını umduğum şey için hazırlandım.

"Rowan'ın yatak odasında, başucundaki çekmecedeki. Bir an için bana baktı.

"Neden arkadaşının başucundaki çekmeceyi karıştırıyordun?" "Çünkü bir şey arıyordum! Sesimi yükselterek söyledim. "Ve Buldum onu!"

Hiç düşünmeden yüzüğü ona doğru sertçe fırlattım. Göğsünden sekip yere düştü ve uçurumun kenarına doğru yuvarlandı.

Onu almak için eğildi, parmağına geçirirmeden önce toz ve kiri ovuşturdu.

"Rowan onu spor salonunda bulmuş olmalı; muhtemelen saklamak için tutuyordu.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Bu iş saçma olmaya başladı,

Kate. "Öyle mi?"

"Çubuğun yanlış ucunu tutmuşsun. "Yalancı!

Sen lanet bir yalancısın!"

Yere baktı. "Hayır,"

dedi usulca.

Hiçbir yere varamıyordum - hiçbir şey vermiyordu. Kozumu oynama zamanı gelmişti.

"Telefonundaki mesajları gördüm.

Sonra duruşunda bir değişiklik oldu, hareketlerinde bir yavaşlama. Kollarının kasları sanki dövülecekmiş gibi gerildi, çenesi bir darbe bekleyen ödüllü bir boksör gibi eğildi.

"Ne mesajları?" dedi.

Messenger'dan CoralGirl'e. Onu düşünmeden duramadığını söylemişsin. Bana yalan söylediğin için kendini kötü hissettiğini ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmediğini söylemişsin.

Parmağındaki evlilik yüzüğünü çevirdi. Yuvarlak ve yuvarlak.

"Ne zaman?"

"Fark eder mi? Gözlerimin arkasında yaşların sıcaklığını hissettim.

"Birkaç gün önce. Geldiğimiz gün.

Gerçeği söylemesini isteyerek ona biraz daha yaklaştım, vadinin kenarına geldim.

Lütfen yalan söyleme. Lütfen. Şimdi olmaz. Lütfen bana yanıldığımı, her şeyi tamamen yanlış anladığımı, tüm bunların bir açıklaması olduğunu göster.

o.

Lütfen yalan söyleme.

Başka tarafa baktı, çenesi gergindi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

Telefonundaki mesajlar. İşleri yoluna koyacağını söylemiştin.

Fransa'dayken. Bu hafta.' "Yani
telefonumun kilidini mi açtın?"

"Evet.

Gözünün altındaki bir kas seğirdi.

'Telefonuma baktın. Kişisel eşyalarım.'

"Rowan'dı, değil mi? Bunu söylerken bile kalbimin kırıldığını
hissettim. "Görüştüğün kişi mi?

Bana utanç, pişmanlık ve öfke karışımı bir duyguyla baktı ve bir an için bana söyleyeceğini sandım. Burada, bu bilmediğim yerde, yanımızda her şeyden habersiz çocuklarımız varken her şeyi açıklayacaktı. Bana üzgün olduğunu, bunun bir şey ifade etmediğini, bu işi bitireceğini ve erkeklerin bir yalana yakalandıklarında söylemeleri gereken diğer tüm şeyleri söyleyecekti. Gözlerinde bana her şeyi anlatmak istediğini, itiraf etmek istediğini ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemediğini söyleyen bir şey vardı.

Ona baktım, arkasındaki güneş başının etrafında bir ılık halesi oluşturuyordu.

"Eee? Anlat bana.'

"Telefonuma bakmamalıydın. "Yemin et.

Ellerini ceplerinden çıkardı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Ne?

"Rowan'la bir ilişkin olmadığına yemin et. "Bu çok
çılgınca.

"Neden?" dedim, sesimin tonu yükselmişti. 'Neden bu çılgınlık? Neden sadece söyleyemiyorsun?

İçini çekti ve bana baktı, *tam* bana, gözlerimi gözleriyle tutarak.
Titreme yok, titreme yok, sahtekârlık gölgesi yok.

"Pekâlâ," dedi. 'Yemin ederim Rowan'la bir ilişkim yok. İşte, söyledim.
Şimdi mutlu musun?"

'Peki kime mesaj gönderiyorsun? CoralGirl kim?' Bir, iki kez
göz kırptı, sonra başka tarafa baktı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu
gerçekten?" "Gerçek bu.

"Gerçek mi? Bunun ne olduğunu bildiğinizi sanmıyorum'.

Biraz daha dikkat etseydim, biraz daha dikkatli olsaydım - biraz daha
az üzgün, kızgın ve şaşkın olsaydım - kenara ne kadar yakın olduğumuzu
fark edebilirdim. Sadece birkaç adım ötede.

Bana doğru bir adım daha attı.

Daniel

Annesi *büyük çocuklarla oyna* demişti.

Ama onları tanımıyordu, tam olarak değil. Jake ve Ethan etraflarında yetişkinler varken iyiydiler ama kendi başlarına kaldıklarında biraz ... deliydiler. *Korkunç* bir çılgınlık, tıpkı okulunda toplantıda havai fişek patlattığı için kalıcı olarak dışlanan Mason Reese gibi. Yetişkinler aradaki yaş farkını pek anlamıyordu. *Sen neredeyse on yaşındasın ve Ethan on beşine yeni bastı, bu sadece birkaç yıl, aslında çok da fazla değil* dediler. Ama *çok* fazlaydı. Çok fazlaydı. Neredeyse bir ömrün yarısı kadardı. Ve Jake kardeşinden neredeyse bir yaş büyüktü.

İki kardeş şort ve tişört giymişlerdi, siyah ve haki, ayaklarında parmak arası terlikler vardı. Tatil evine geldiklerinden beri onlarla pek konuşmamıştı. İkisi de *irileşmişti* - en azından Daniel'a kıyasla - sırık gibi ve sivilceli, on bir numara ayakları ve köpek havlaması gibi komik, derin sesleri vardı.

Dürüst olmak gerekirse, onlardan biraz korkuyordu.

Villanın arkasındaki büyük tarlada dolaşıyorlardı - annesinin deyiimiyle bağ bahçesinde - ama biraz sıkıcı olduğu ortaya çıktı. Sadece sıra sıra üzüm bitkileri vardı ve hepsi de aynı yöne doğru uzanıyordu. Belki gidip kız kardeşini bulabilirdi - kız kardeşi öyle ya da böyle her zaman iyi bir sporcuymdu. Genellikle havuz kenarındaydı: tek ilgilendiği şey bronzlaşmaktı. Bazen babamın video kamerasıyla, o farkında olmadan onun komik videolarını çekerti - bu genellikle bir tepki alırdı. Gerçi son zamanlarda normalden daha huysuz, küskün ve sıkıcıydı.

Daniel kardeşleri büyük açık hava gaz ısıtıcılarını yakmaya çalışırken izledi. Bahçenin kenarındaki taş çardağın içindeydiler,

Kendisinden daha büyük ve daha uzun iki büyük parlak metal ısıtıcı vardı ve Daniel onları neden yakmak istediklerini gerçekten bilmiyordu çünkü hava hâlâ *kaynıyordu*. Ama kendisinin iyi kalpli biri olduğunu düşünmelerini istemiyordu, bu yüzden uzandığı sandalyede arkasına yaslanıp onları kendi hallerine bırakmakla yetindi, kontrolleri bastırıp dürtmelerini ve çevirmelerini izledi, alevleri başlatmaya çalışırken birbirlerine küfrediyorlardı.

Burada, villanın yakınında daha mutluydu. Yakın zamanda ormana inmek istemiyordu, eğer bundan kaçınılabilirse. Ormandan çok, çocukların ona bahsettiği, düşmenizi engelleyecek bir çit ya da tırazanın bile olmadığı korkunç uçurumdan bahsediyordu. Kulağa gerçekten *ama gerçekten* tehlikeli geliyordu. Annesi bir yetişkin olmadan oraya gitmesine izin verilmediğini söylemişti ve Odette'in babasının bunun sebebinin *lanet olası Fransızların sağlık ve güvenliği umursamamaları* olduğunu söylediğini duymuştu. Odette'in babası bir sürü küfür etti. Etrafında olmak biraz korkutucu/eğlenceliydi çünkü çok fazla küfür ediyordu ve eğer bu kadar iri yarı ve sürekli bağırان biri olmasaydı çok komik olurdu. Bir de sigara içiyordu ki leş gibi *kokuyordu*. Daniel dumana yaklaştığında nefesini tutuyordu çünkü kanser olmak istemiyordu.

Odette de bir sürü kötü söz söylemişti. Dün hiçbir yetişkinin duymadığı bir anda, plaj topuyla oynamasına izin vermediği için Daniel'a *piç* demişti. *Piç* kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi ama iyi bir şey olmadığını biliyordu. Annesi ve babasıyla başını derde sokacak türden bir kelimeydi. Mümkün olduğunca başını belaya sokmaktan kaçınmaya çalışırdı.

O izlerken, ormandan hızla yürüyen bir figür çıktı.

Babasıydı. Annesinin de orada olabileceğini düşündü. Kısa bir süre önce onları birlikte aşağı inerken görmüştü, el ele tutuşuyorlardı. El ele tutuşmaları hoşuna gidiyordu.

Babasının tepeden eve doğru yürüyüşünü ve onlara doğru gelişini izledi. Öfkelendiği zaman yaptığı gibi hızlı adımlarla yürüyordu. Çok sık *öfkelenmezdi*, ama *öfkelendiğinde* annesinin deyiimiyle *öfkeli yürüyüşünü* yapardı. Daniel o zaman ona yetişmek için koşmak zorunda kalırdı. Oldukça korkutucu ve gürültücü olabiliyordu. Kesinlikle kızgın görünüyordu, alnında derin kaş çatma çizgileri vardı, ağzı sert ve düz bir çizgi halindeydi.

Arkasına bakmadı.

Daniel annesinin de orada, babasını takip ediyor olabileceğini umarak ormana doğru baktı.

Ama o gelmiyordu.

Onun nerede olduğunu merak etti.

"Daniel. Jake'in sesi.

Daniel'ın kafası döndü.

"Eh?" Koltuğunda doğrulup oturdu. "Ne?

Büyük çocuklar gazlı ısıtıcılardan vazgeçmişlerdi ve şimdi onu inceliyorlardı.

"Peki nasıl bir yer? Ethan sinsî bir gülümsemeyle

sordu. "Neye benziyor?

'İnek olmak mı? Okulda olduğu gibi

mi? Daniel omuz silkti.

"Bilmiyorum, gerçekten.

"Seninle uğraşmıyorum, sadece

soruyorum. "Elbette.

Gözlüklerini çıkardı ve camlarındaki teri tişörtüyle sildi. Annesi bu gözlükleri severdi, onu biraz Harry Potter'a benzettiğini söylerdi. Daniel bu fikri sevmişti.

Jake, "Bir kız kardeşe sahip olmak nasıl

bir şey?" diye sordu. Daniel aceleyle

gözlüklerini geri taktı.

'Saçmalık,' dedi. 'Her zaman karamsar ve huysuz ve artık hiçbir şey oynamak istemiyor. Makyajdan, erkeklerden ya da okuldaki aptalca şeylerden konuşmayı tercih ediyor.

"Erkek arkadaşı var mı?"

"Bilmiyorum.

"Peki ya şu rugby'ci çocuk, Alex? Ondan hoşlanıyordu, değil mi?

Daniel başıyla onayladı.

"Annem ve babam işten dönmeden önce birkaç kez eve geldi.

Jake doğrulup elini cebine attı. "Hey,

senin için bir şeyim var.

Daniel'ın görmesi için uzattı. Parlak sarı, şeffaf bir plastik, gümüş bir üst kısmı vardı ve plastiğin içinde şeffaf bir sıvı akıyordu. Daniel daha önce hiç tutmamıştı ama ne olduğunu biliyordu.

"Bu senin," dedi büyük çocuk. "Köydeki sigara dükkanından üç paket aldım.

O ve kardeşinin elinde kırmızı ve yeşil renkte birbirinin aynısı çakmaklar vardı.

"Tabak," dedi Daniel, genişçe gülümseyerek. "Benim için de bir

tane var mı?" "İster misin?

"Evet," dedi. İkisinde de birer tane olsaydı *çok* havalı olurdu, sanki eşitlermiş gibi, neredeyse. Sanki tamamen çeteden biriymiş gibi.

"Kıvılcım çıkarmak için metal şeyi yuvarlıyorsunuz," dedi Jake, "sonra alevin çıkması için başparmağınızla aşağı doğru bastırıyorsunuz.

Çakmağı uzun bir alevle tutuşturarak gösterdi. "Sen dene.

Daniel ondan aldı ve alevin çıktığı sıcak metalde başparmağı anında yandı.

"Ow! Çakmağı bir ş a n g ı r t ı y l a yere düşürdü. Ethan kahkahalarla homurdandı.

Jake onu çardağın fayans döşeli zemininden aldı.

"Eğer onu istiyorsan, sonsuza dek saklamak için tek yapman gereken testi geçmek. "Ne sınavı? Daniel yanan başparmağını emerek, "Ne testi?" dedi.

Daniel şortunun cebinden bir sigara paketi çıkardı. Ön yüzünde dumanlar içinde dans eden bir kadın resmi vardı ve büyük mavi harflerle *Gitanes* yazıyordu.

"Bunlardan bir tane içmelisin.

Ama kanser olmak istemiyorum, diye düşündü Daniel, paketin önündeki resme bakarak.

"Bütün bir tane mi?

Evet. Hazır mısın?"

Daniel kısık bir sesle, "Sigara içmeyi gerçekten bilmiyorum," dedi.

"Sana göstereceğiz.

Ethan elini kardeşine uzattı. "Hadi bir tane içelim o zaman.

Jake omzunun üzerinden kontrol etti ve iki çakmağı ve sigaraları hızla şortunun cebine geri soktu.

"Kaldır şunu," diye tısladı.

Ethan da hemen aynı şeyi yaptı.

Jake ve Ethan'ın annesi geniş kenarlı hasır şapkasıyla elinde iki küçük şişe suyla belirlediğinde Daniel başını kaldırıp baktı. Ondan hoşlanmıştı. Bazen Amerikalı olup İngiliz sesi taklidi yapıyormuş gibi gelen biraz komik bir aksanı vardı.

"Selam çocuklar," dedi Jennifer. "Oynarken iyi vakit geçiriyor musunuz?"

Jake cevap olarak homurdandı.

Jennifer şişeleri onlara uzattı. "Keşfe çıkarken yanınıza almanız için size biraz su getirdim.

"Susamadım," dedi Jake.

"Ama bu sıcakta yakında olacaksın.

"Hayır, ta.

Jennifer küçük oğluna döndü. "Biraz suya ihtiyacın var Ethan, yoksa güneş çarpacek.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Ethan.

'Yiyecek bir şeyin var mı? Açlıktan ölüyorum,' dedi Jake.

Daniel yan gözle Jake'e, sonra tekrar annesine baktı. Üzerinde sadece bir etek ve yelek vardı, yani yiyecek bir şey taşıyor olamazdı. *Cepleri* bile yoktu, yani belli ki Jake'in yiyebileceği bir şey yoktu.

"Sadece bunlar," dedi, şişeleri tekrar uzatarak. "Sadece su, Jakey.

Elini umursamaz bir şekilde

salladı. "Ben iyiyim.

'Ama isterseniz size evden atıştırmalık bir şeyler getirebilirim, meyve çubukları ya da muhtemelen-'

"Hayır, önemli değil.

"Ah. Doğru. Sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi Daniel'a döndü. Plastik şişelerden birini ona uzattı. "Su ister misin, Daniel?

Daniel gerçekten istiyordu. Öğle yemeğindeki elma suyundan beri bir şey içmemişti ve yaptıkları onca koşuşturma ve keşif yüzünden boğazı gerçekten kurumuştı. Annesi buradaki musluktan su içmemesini çünkü midesini bozabileceğini söylemişti ve Fransız portakal kabağının tadı da bir tuhaftı, bu yüzden *saatlerdir* hiçbir şey içmemişti. Göz ucuyla kendisine bakan Jake'e bir kez daha baktı.

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Marsh," dedi Daniel. "Ben iyiyim.

"Pekâlâ o zaman," dedi kadın. "Ee, bugün ne yapacaksınız çocuklar?" "Bir şeyler," dedi Jake.

'Keşfediyorsun, değil mi? Süper. Geçit hakkında
s ö y l e d i k l e r i m i unutma Jakey, olur mu?'

"Hı-hı.

'Arazide istediğiniz yerde oynayabilirsiniz, ama vadinin aşağısındaki ormanda, uçurumun olduğu yerde değil, tamam mı? Bu hafta uçurumdaki çitleri onarmak için bir adam gelecek, ama o gelene kadar oradan uzak duracaksınız. Ve ormandan da.'

"Elbette," diye homurdandı Jake.

'O zaman sizi yalnız bırakayım. İyi eğlenceler.'

Arkasını döndü ve bahçeyi geçerek villa yerleşkesine doğru ilerledi, büyük oğlanlar anneleri uzaklaşırken kıs kıs gülüyorlardı.

Jake nefesinin altından, "Yalvar arkadaş," dedi. Ethan kahkahalarla güldü.

"Çok utanç verici.

"Yalvaran arkadaş nedir? Daniel söyledi.

Jake tepeden annesinin geri çekilen sırtını işaret etti.

'Çok fazla çabalıyor, her zaman iyi olmaya çalışıyor, her şeye girmeye çalışıyor, böylece onunla bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın. Kısacası sinir bozucu.'

Ethan, "Çok yapışkan," diye ekledi.

Jennifer kapıya ulaştığında döndü ve el salladı. Daniel da ona küçük bir el salladı ama büyük oğlanların hiçbirinin annelerine selam vermediğini görünce elini bıraktı.

Kız gözden kaybolur kaybolmaz Jake ayağa kalktı. "Haydi," dedi. Tepeden aşağı inmeye başladı, kardeşi de onu takip ediyordu.

Daniel onların arkasına düştü. "Nereye gidiyoruz?

Jake döndü ve omzunun üzerinden sırtıttı. 'Ormana doğru tabii ki. O çakmağı istiyorsun, değil mi?'

Sean

K şüphelileri

Kahretsin. Sana ne söyledi?

Bir şeyler döndüğünü biliyor mu?

Henüz değil. Seni

görmem gerek, evet

ama bugün değil.

Ne zaman?

Sana geri döneceğim.

Ona yalan söylemeye dayanamıyorum. O bir şeyler biliyor.

Sakinleşmen gerek. Neyin tehlikede olduğunu

hatırla. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Bu yüzden

sakin olamıyorum.

Yarın buluşalım mı?

Ne zaman?

Size mesaj

atacağım, ne kadar erken

olursa o kadar iyi olur x

Okuduktan sonra tüm mesajları silmeyi unutmayın x

Rowan

Rowan'ın fazla zamanı yoktu.

Kapıyı arkasından kilitledi ve evdeki yatak odasının tamamından daha büyük olan en-suite banyoya hızla göz gezdirdi. Mermer küvetin kenarına tüneyerek sessizce mesajlarını kontrol etti ve gelen kutusunda hızlıca gezindi. İlgilen, devret ya da sil. Rowan altı kelimelik e-postaların kraliçesiydi. Birkaç mesajlaşma uygulamasına geçmeden önce acilen yapılması gerekenleri temizledi ve onlar bavullarını açarken gelen sesli mesajı dinledi. Cevap olarak dokuz kelimelik bir e-posta gönderdi. Tamamdır.

Hayatında olup biten her şey göz önüne alındığında, tatilin bu haftaya denk gelmesi oldukça garipti. Kızları tekrar görmek harikaydı - çeteyi tekrar bir araya getirmek, Kate, Jennifer ve Izzy'yi görmek ona her zaman paylaştıkları tüm güzel zamanları hatırlatıyordu, ama zamanlama oldukça ... talihsizdi.

Kimi kandırıyordu? Aylardır bunu dört gözle bekliyordu. Zamanlaması pek iyi değildi ama - *siktir et* - *yapacak* bir şey yoktu.

Ayrıca, ne zaman mükemmel bir zaman olmuştur ki? Ofise ara vermek, işten uzaklaşmak için mükemmel bir zaman var mıydı? Hayır. Evlenmek ya da boşanmak için mükemmel bir yaş var mıydı? Hangi evlilikten bahsettiğinize bağlı. Bebek sahibi olmak için mükemmel bir zaman var mıydı? Hayır, pek sayılmaz. Özellikle de yeni bir şirket kurmaya çalışırken ve her ikiniz de ipoteği devam ettirmek, fahiş okul ücretlerini ödemek ve dadıyı sıska karamelli macchiatolar içinde tutmak için aptalca saatler çalışırken.

Mükemmel zamanı bekleseydiniz, sonsuza kadar beklerdiniz, bu yüzden istediğiniz bir şeyi gördüğünüzde, oraya gitmeli ve onu almalıydınız. Bazen sadece içgüdülerinize güvenmeniz ve hemen atlamanız gerekir.

Rowan'ın içgüdüleri her zaman iyiydi - ilk kocasıyla yaşadığı bir sefer dışında - *ve hızlı hareket edip işleri bozma* tarzına çok inanıyordu. Bunu kim söylemişti? Mark Zuckerberg, diye düşündü, ya da Facebook'taki diğer adamlardan biri. Zuckerberg'le bir keresinde New York'ta bir müşterinin etkinliğinde tanışmıştı, ne kadar gülünç derecede genç görüldüğü dışında hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu. Ve kısa boylu. Ama onun mantrasını seviyordu, çünkü haklıydı - kendi şirketinizi yönetirken bir köpekbalığı gibi sürekli hareket etmeniz gerekiyordu. Köpekbalığı çok uzun süre hareketsiz kalırsa ölürdü. Belki hemen değil, ama zamanla; eğer yavaşlamanıza izin verirseniz, bir rutine girersiniz, kötü alışkanlıklar edinirsiniz ve çok geçmeden kendinizi rekabet tarafından canlı canlı yenirken bulursunuz. *Yiyen kişi olmak* her zaman Rowan'ın felsefesi olmuştur.

Asla yerinde duramazsın. Ne iş hayatında, ne ilişkilerde, ne de hayatta. Hiçbir şeyde. Özellikle de şimdi, tehlikede olan bu kadar çok şey varken.

Hızlı hareket et ve bir şeyleri kır.

Tüm hatalarına rağmen -ki çok şükür birkaç hatası vardı- Russ bunu herkesten daha iyi anlardı. Birlikte geçirdikleri neredeyse sekiz yılla, ilişkileri zaten oldukça uzun bir farkla sahip olduğu en uzun ilişkiydi. Ama bazen hayat karşınıza planlayamayacağınız şeyler çıkarırdı ve onlarla her zaman savaşmak yerine onlarla birlikte hareket etmeniz gerekirdi. Özellikle de bunlar *hoş* komplikasyonlarsa. Bu düşünceyle küvetin kenarına yaslanarak hızlıca son bir mesaj yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Sır saklamakta her zaman iyi olmuştu. Ama er ya da geç Russ'a söyleyecekti.

Onun seçtiği bir zamanda. Başka kimsenin değil.

Küçük ayak sesleri kapıdan ona ulaştı. Tiz bir ses. Sadece tek bir kelime, iki hece, bir soru, bir istek gibi yükselen tiz bir ses. Beş yaşındaki bir çocuğun, Rowan'ın beş dakikalık molasının artık sona ermesi yönündeki talebi.

"Anne?

"Ne oldu, Odette?

"Şimdi mi çıkıyorsun?

"Bir dakika içinde çıkacağım,
sevgilim. Bir duraklama.

"Geliyor musun anne?" "Evet,
hemen geliyorum.

"Ben bir anne hikayesi
istiyorum. "Peki ya baba
hikayesi?

"Babam sıranın annemde olduğunu
söyledi. "Oh, söyledi, değil mi?

"Evet. Kısa bir duraklama daha. "Peki Prenses ve Bezelye'yi alabilir
miyim?" "Elbette hayatım.

Rowan telefonunu kilitledi, sırf etkili olsun diye tertemiz tuvaletin
sifonunu çekti ve İtalyan mermerinden lavabonun iki musluğunu da
gürültülü bir şekilde çalıştırdı.

Ebeveyn odasının kapısının kilidini açtı ve kapı koluna uzandı.

Orada, vadinin kenarında ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Güneşin yavaşça ufka doğru batışını, kör edici beyazdan kavurucu altın rengine ve ardından karanlık tepeler onu karşılamak için yükselirken derin, yakıcı bir turuncuya dönüşmesini izleyecek kadar uzun.

Sean'ın inkârı tuttu mu?

Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Yemin ederim Rowan'la bir ilişkim yok.

Gerçek bu.

Ona hâlâ nasıl inanabilirdim? Çünkü yangını görmemiş olabilirdim ama dumanın kokusunu kesinlikle alabiliyordum. Neredeyse *tadını* alabiliyordum, boğazımda sert bir şekilde. Açıklamayı reddetmesi, sessizliği, aynı anda hem sağır edici hem de suçlayıcıydı.

Sonunda saatime baktım. Geç oluyordu ve çocuklar birazdan çaylarını isteyeceklerdi. Ayağa kalktım ve tepeye doğru yürümeye başladım.

Villaya vardığımda mutfak tam bir faaliyet yuvasıydı; Russ içecekleri doldururken ve Izzy yemek masasını hazırlarken önlüklü Alistair büyük bir kase paella yapıyordu. Rowan elime bir kadeh beyaz şarap tutuşturarak bunun yerel şaraplardan biri olduğunu ve *mükemmel* derecede soğutulduğunu söyledi. Bir yudum alırken onu inceledim, soğutulmuş Faugères dilimde buz gibiydi, gözlerinde herhangi bir aldatma belirtisi, herhangi bir ihanet işareti görmeye çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu. Kendime onun halkla ilişkilerde çalıştığını, dünyaya bir hikâye -bir imaj-sunmanın her gün yaptığı şey olduğunu ve işinde çok iyi olduğunu hatırlattım.

"İyi misin, tatlım?" dedi. "Sanki daha büyük bir bardak kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun.

İçimdeki öfkeyi bastırıp gülümsemeye zorladım.

"Sadece biraz sıcak. Bu şarap hakkında haklısın.

.'

Daniel, Lucy ile birlikte ciyaklayarak yanımdan geçip balkona doğru koştu. sıcak takipte.

Anne! Baba! Yardım edin, çıldırdı!"

Lucy onun peşinden yürüdü, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Ver onu bana!" diye bağırdı. "Şimdi!

Aralarına girdim, boks maçını durduran bir hakem gibi ellerimi havaya kaldırdım.

"Oha!" dedim. "Neler oluyor?

"Beni filme alıyor! Lucy parmağını kardeşine doğru uzatarak bağırdı. Ben onları ayırırken o da kardeşine doğru hamle yaparak kamerayı elinden almaya çalıştı.

Daniel kız kardeşinin elinden kurtuldu, hâlâ gergin bir kahkaha atıyordu.

"O deli!

"Beni çekmeyi bırakmasını söyle!

'Daniel,' dedim, 'insanlar izin vermedikçe onları filme almamalısın. Kamerayı bana ver, lütfen.'

'Sadece huysuzluk yapıyor. Bunu yaptığımda başka kimse aldırıyor. "Kız kardeşin umursuyor. Ondan izin aldın mı?"

'Evet. Sayılır.'

"Yalancı! Lucy söyledi. 'Çekim yaptığını söylemedin bile! Ben sadece güneşleniyordum ve sen elinde kamerayla oradaydın!

'Daniel, sana onu filme almaman söylendi ama sen yine de yaptın. Bunu neden yaptın?'

'Sadece komik bir video yapıyordum. Sadece eğlence için.' "Lucy için eğlenceli değil, değil mi?

Lucy'nin sesinde bir titreme vardı. Gözyaşlarının eşiğindeydi. "Ona silmesini söyle anne.

Fotoğraf makinesini oğlumun elinden aldım. 'Git ve Izzy'nin akşam yemeği için masayı hazırlamasına yardım et, Daniel. Bir dakika sonra gelip seninle konuşacağım.

Artık takip edilmediğinden emin olmak için hızlıca arkasına bakarak mutfığa doğru ilerledi. Ama Lucy bir sandalyeye yığılmıştı, tüm mücadelesi bitmişti. Başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

Sandalyenin koluna oturdum ve bir kolumu ona doladım. 'Ne oldu Lucy? Sadece kardeşin saçmalıyor.'

"İnsanların bilmediğim fotoğraflarımın olmasından hoşlanmıyorum. Bak. Az önce yaptıklarını kaydedeceğiz, tamam mı? Ben sileceğim, kimse görecek.'

"Kimse yok mu?" "Söz veriyorum.

Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Teşekkürler anne. 'Sadece bu mu Lucy? Başka bir şey mi var?

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. "Emin misin?

Kucaklaşmamızdan ayrıldı ve elinin topuğuyla bir damla gözyaşını sildi. "Ben biraz odama gidiyorum.

Hâlâ tepkisini merak ederek gidişini izledim. Dünyadaki diğer kardeşlerden farklı olmayan Lucy ve Daniel arasında düzenli olarak sürtüşmeler yaşanıyordu ve Daniel kız kardeşini kızdırmaktan zevk alıyor gibiydi ama bu seferki tepkisi farklı bir düzeydeydi.

Yukarı çıktım ve video kamerayla birlikte yatağıma oturdum, yan tarafındaki küçük görüntüleme ekranını açtım ve önce oynat, sonra geri sar tuşuna bastım. Kaset geriye doğru akarken ekran canlandı ve önce havuzu, şezlongları, sonra da limon sarısı bikiniyle Lucy'yi gösterdi. Kasetin birkaç saniye daha geri gitmesine izin verdim, sonra tekrar oynat tuşuna bastım. Daniel kız kardeşini güneşlenirken filme almış, göbek deliğini, sağ ayağının başparmağını ve sonra burnunu yakınlaştırmak için burun deliklerinden birini çekmişti. Yakınlaştırma o kadar hızlıydı ki izlerken başım döndü. Sonunda onun orada olduğunu fark eder gibi oldu, ayağa fırladı ve onu kovalamaya başladı. Adam kaçarken görüntü çığırca zig-zaglar çiziyor, panik çığlıkları film müziğinde yüksek sesle duyuluyordu.

Pek gurur okşayıcı değildi ama Lucy'nin biraz aşırı tepki verdiği anlaşılıyordu.

Ama yine de hepsinin silinmesi gerekecekti. Çok fazla olmamasını umuyordum - gerçi bir seferde yirmi, bazen otuz dakika süren bir tür bilinç akışı tarzında çekim yaptığı biliniyordu. Genellikle Sean'dan daha fazla görüntü çekmişti.

Durdur tuşuna bastım ve geri almak için geri sardım. Kaset geriye doğru dönerken vınladı, ekrandaki dijital sayaç azaldı. Pencereden dışarı baktım. Yatak odamızdan havuz kenarını görebiliyordunuz, Sean Daniel'i şezlonga oturtmuş onunla uzun uzun konuşuyordu, çocuk arada bir ciddiyetle başını sallıyordu.

Her zaman böyle olmamıştı. Daniel'i hastaneden eve ilk getirdiğimizde, altı yaşındaki Lucy bir kardeşe sahip olduğu için kesinlikle kendinden geçmişti - her gün beslenme, hikayeler ve banyo zamanı için yatağında sıraya dizdiği oyuncak bebeklerle birlikte gidecek gerçek bir bebek. Ancak konuşmayı - ve cevap vermeyi - öğrendiğinde, kardeş olmanın verdiği yenilik yıpranmış ve her gün isteksiz bir hoşgörü ile açık bir savaş arasında gidip gelen bir ilişki içine girmişlerdi. Daniel onu kızdırmaktan, Lucy de ona kızmaktan zevk alıyordu - şimdi ergenlik çağında olduğundan daha da fazla. Bu yorucu bir kombinasyondur.

Ama ayrı büyümelerini, ayrı olmalarını, her hafta sonu bir ebeveyninden diğerine gidip gelmek zorunda kalmalarını ya da velayet düzenlemeleri ne şekilde olursa olsun istemedim. Ne kadar kavga ederlerse etsinler, onlar da birlikte olmak isteyeceklerdi. Birbirlerine aitlerdi.

Kaset başlangıca ulaştığında kameradan bir tık sesi geldi. Oynat tuşuna bastım ve Daniel'in sırttan yüzü ev turunu tanıtırken belirdi. 'Tepedeki büyük beyaz villaya hoş geldiniz. Fransa'daki tatil evimiz,' diye ekledi bir TV sunucusunun alaycı ve ciddi ses tonuyla. 'Ve Daniel'in video günlüğüne hoş geldiniz. Bugün yatak odamda başlıyoruz.

Kendime ve ne kadar kötü hissettiğime rağmen, kamerayı odasında, yatağın üzerinde açık duran valizinde, küçük dijital saatinin yanına düzgünce dizilmiş kitaplarında, komodinin üzerindeki Lego süper kahramanlarında gezdirerek gevezelik ederken yaptığı yorumlara gülümsemekten kendimi alamadım. Önceki tatil videolarından, bu şekilde uzunca bir süre devam edebileceğini biliyordum. Hızlı ileri sar tuşuna bastım, ekrandaki her şeyin hızlanmasını ve görüntülerin akıp gitmesini izledim: koridor, yatak odamız, Lucy'nin odası ve koridordaki diğerleri, oyun odasına inen merdivenler, daha fazla merdiven ve şarap mahzenine benzeyen bir yer, sonra tekrar yukarı, salona ve balkona, Rowan ve benim buradaki ilk günkü görüntülerimiz ve kaçınılmaz aşırı yakın çekim. Hızlandırılmış görüntü salona geri döndü, çılgınca merdivenlerden birinci kata çıktı, kapılar daha fazla yatak odasına açıldı, koridorun sonunda başka bir balkona çıktı, arazinin ve uzaktaki tepelerin bir çekimi, çift garajın yanında başka bir yakın çekim ve alçak beyaz bir duvarın arkasında yarı gizlenmiş biri vardı, sonra çekim uzaklaştı ve sonsuzluk havuzuna doğru sallandı -

Bekle. Durdurma düğmesine bastım, ensemde garip bir karıncalanma hissettim, sonra kaseti bir dakika kadar geri sardım ve oynat tuşuna bastım.

Kamera uzaktaki tepelerin üzerinde gezinirken Daniel'ın yorumu yeniden başladı, sıcak sisin içinde parıldıyordu.

"Ve burada daha sıkıcı bir kırsal alanımız var," diye duyurdu küçük, yüksek sesi, "sadece bir sürü ağaç, tepe ve daha sıkıcı ağaçlar. Pek ilginç değil. Hiçbir yerde bir McDonald's ya da KFC bile yok.

Kamera tekrar zum yaparak bahçeye, müştemilata, araba yolunun üstündeki çift garajın çatısına doğru geri çekildi.

Orada. Alçak bir duvarın diğer tarafında.

Görüntü Sean'ın üst yarısını, göğsünden yukarısını gösteriyordu. Güneş gözlüğü takmıştı ve biriyle konuşuyordu, gülümsüyordu, ellerini ona doğru uzatmıştı. Konuştuğu kişi garaj duvarının arkasına gizlenmişti.

Daniel'ın seslendirmesi kasette 'Ben baban,' diyordu. "Merhaba baba!

Sean oğlunun sesini duymamış gibiydi. Garajın arkasında hâlâ gizlenen kişiyle ciddiyetle konuşmaya devam etti.

Dışarı çık, bir adım öne çık ki seni görebileyim.

Dışarı çık.

Daniel kasetten kendi kendine, 'Babam sağır oldu,' diye homurdandı. "Tipik.

Kamera tekrar uzaklaşırken Sean gizemli kişiyi k u c a k l a m a k için hareket etti ve nefesimi boğazımda düğümleyen bir şeyin parladığını gördüm.

Kaseti geri sardım ve parmağım duraklatma düğmesinin üzerindeyken tekrar oynat tuşuna bastım.

Kameranın küçük ekranında Sean tekrar kucaklaşmak için harekete geçti.

Duraklattım. İşte oradaydı. İşte oradaydı. Uzun sarı saçların parıltısı, bir saniyelik bir süre için profilden yakalanmış bir yüz. Çok iyi tanıdığım bir yüz.

Jennifer.

Hiç mantıklı gelmedi. Rowan'ın videoda Sean'la birlikte yakalandığını görmeyi bekliyordum. Kocasına göre bir ilişkisi olan Rowan'dı ve Sean'ın evlilik yüzüğünü alan, sahilde ona fısıldayan da oydu. Videoda Rowan olmalıydı ama değildi.

Zihnimin en karanlık köşesinden bir başka düşünce belirdi. Belki de sadece Rowan değildi. Belki *de* Rowan ve Jennifer'dı, bir şekilde arkamdan birlikte çalışıyorlardı. Tanrım, eğer bunu düşünecek olsaydım, o zaman belki de hepsi, üçü de üçlü olarak bir şeye dahil olmuşlardı? Ve dışlanan, soğukta bırakılan bendim, tıpkı okulda olduğu gibi, her zaman her şeyin kenarında bırakılan, en son seçilen, her zaman dışarıdan bakan ve-

Dur. Bu tamamen paranoyaydı. Ama gerçek olanla olmayan arasındaki çizgiyi ayırt etmek için giderek daha fazla mücadele ediyordum.

Telefonumu çıkardım, kamerayı küçük video ekranına yakınlaştırdım ve dondurulmuş görüntünün fotoğrafını çektim. Sonra kaseti çıkardım ve yatağımın başucundaki çekmecenin arkasına sıkıştırdım.

Er ya da geç ihtiyacım olacağını hissediyordum.

*

Gökyüzü ağır bir mavi-siyaha dönüşüyordu, en parlak yıldızlar karanlığa karşı şimdiden iğne ucu kadar ışık saçıyordu. Akşam yemeğini aradan çıkardıktan sonra bahçedeki bankta kızımın yanına oturdum, beyaz taş hala günün sıcaklığının hayaletini taşıyordu.

"O videonun icabına baktım,

Lucy. Başını salladı. "Teşekkürler.

'Ve kardeşin özür diliyor. Bir daha yapmayacak.' "Evet, doğru. Burnunu çekti. "Bir dahaki sefere kadar.

"Ona söz verdirdim.

Tekrar başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Bankta hafifçe döndüm, böylece ona doğru bakıyordum. 'Seni gerçekten üzen şey neydi, Luce? Daniel bunu daha önce de yaptı, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bana da yaptı, babana da. Ama sen daha önce hiç böyle tepki vermemiştin.

Bir kez omuz silktili. "Sadece filme alınmaktan hoşlanmıyorum.

"Hepsi bu kadar mı? Görünüşe göre bundan biraz daha fazlası var.

Sessizdi, parmakları altın sarısı saçlarının uzun bir tutamını tıpkı küçüklüğünden beri yaptığı gibi evirip çeviriyordu.

Parmak uçlarımı koluna koydum. "Bana söylemeyeceksin, değil mi?

Bir an bana baktı, sonra gözleri kaçırıldı. "Önemli değil.

'Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Ne babana, ne Izzy'ye ne de diğerlerine, ne de öğretmenine. Hiç kimseye.'

"Sen anlamazsın. "Belki

anlamazsın. Ama anlamaya

çalışacağım.

Öne doğru eğildi, yüzü uzun sarı saçlarının perdesi tarafından gizlenmişti. Uzun bir duraklama oldu. Sonunda konuştuğunda bana bakmadı.

"Bir şeyi filme aldığınızda, insanlar bunun sadece bir kahkaha olduğunu düşünüyor" dedi. 'Sadece o dakika, o gün yapılacak bir şey olduğunu düşünüyorlar. Ondan sonra ona ne olacağını düşünmüyorlar, değil mi?

"Peki ondan sonra ne oluyor?

"Dışarıda bir yerde, değil mi? Sonsuza dek. İnternette bir yerlerde. Sen öldükten sonra bile orada bir yerlerde dolaşılıyor olacak. Gençken yaptığın bir şey, söylediğin ya da yaptığın aptalca bir şey - sonsuza dek.

Midemin derinliklerinde rahatsız edici bir his hissetmeye başladım.

"İnternet asla unutmaz," dedim, bir dedektif meslektaşımın söylemeyi sevdiği bir şeyi hatırlayarak.

"Evet. Ben de onu diyorum.'

Bir sonraki soruyu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim.

'Dışarıda yaptığınız bir şey var mı? Orada olmamasını dilediğin bir şey?

Bakımlı çimenlere ve ötesindeki kararan üzüm bağına baktı. Bana dönüp baktığında gözlerinde yaşlar vardı.

"Evet," dedi sessizce.

'Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Birazcık? Başını salladı. "Hayır.

"Neden olmasın?

"Yapamam.

"Yapamayacağını kim

söyledi?" "Sen anlamazsın.

"Elimden geleni yapacağım,
aşkım.

Tekrar başını salladı. "Sana söyledim. Yapamam.

"Seni zorlamayacağım, Lucy. Ama sana yardım edemeyeceğim düşüncesi beni çok işe yaramaz hissettiriyor. Baban ve ben senin için her zaman her şeyi yaptık, ama şimdi elimizden gelmeyen şeyler varmış gibi geliyor. Ve senin yanında olamamaktan nefret ediyorum.

Tepelere doğru baktı, yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

"Yardım edemezsin. Kimse edemez.'

Kolumu omuzlarına doladım, kalbim aramızda büyüyen boşluktan dolayı kırılıyordu. Harika kızım, ilk göz ağrım, akıllı, komik, tatlı çocuğum her geçen gün benden biraz daha uzaklaşıyordu. Ve sanki onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

'Bu - bu şey internette var. Bir video mu? Gözlerini kapadı ve bir kez başını salladı. Tek, küçük bir hareket.

Sulu bir çaresizlik hissi midemden dışarı doğru yayılmaya başladı.

"İçinde senin olduğun bir video mu? Benim görmemi istemeyeceğin türden bir şey mi?

Bir duraklama. Sonra küçük bir baş sallama daha.

'Eminim bunu çözmek için yapabileceğimiz şeyler vardır' dedim. "Hayır.

'Bunu kaldırtmak için yapabileceğimiz *bir şey* olmalı, hangi sitede bulunuyorsa o r a d a n kaldırılmalı.

Ayağa kalktı ve öfkeyle gözyaşlarını sildi.

"Sana *söyledim*. Yardım edemezsin! Kimse edemez!

Başka bir şey söylemeden eve doğru yürüdü.

Ona bir dakika verdim, sonra onu takip ettim. Bu Sean'la paylaşılması gereken bir şeydi, böylece bunu tartışabilir, ne yapacağımıza karar verebilirdik - normal bir günde ben de böyle yapardım. Ama normal artık uzak bir hatıraydı.

Bugünden sonra bırakın onunla konuşmayı, yüzüne bile bakamaz oldum.

Daniel'in iPad'i salondaki alçak sehpanın üzerine atılmıştı. Onu yemek odasına götürüp kapıyı arkamdan kapattım ve iPad'i uzun masanın ucundaki sehpasına yerleştirdim. Midemde yuvarlanan, hasta bir his vardı.

Benim küçük kızım internette bir yerlerde. Çıplak.

Savunmasız. Naif.

Oturdum ve nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmeden önce tabletin kilidini açtım. Çocuğumun bu videosu - ya da her neyse - başkalarının görebileceği bir yerdeydi. Başkalarının bulabileceği bir yerde. Bunu bilmek beni her zamankinden daha çaresiz hissettirdi. Ergenlik dönemindeki şeylerden biriydi; devam ettiğini biliyordum ama ayrıntılar konusunda oldukça bulanıktım. YouTube'da yayınlanmışlar mıydı? Böyle bir şeye izin veriyorlar mıydı? Pek mümkün görünmüyordu. Kaldırmak için moderatörler yok muydu?

Çıplaklık ve seks?

Google'a geri döndüm ve 'sexting' diye arattım. En üstte *Cosmopolitan* dergisinden okuyuculara nasıl seksi mesajlar göndereceklerini tavsiye eden bir makale, ardından bir Wikipedia girişi ve partnerinize gönderebileceğiniz farklı mesajlar öneren başka bir sayfa vardı. Pek yardımcı olmadı.

Snapchat bunu yapan çocuklar için ana tercih gibi görünüyordu, ancak orada yayınlanan her şey görünüşe göre on saniye içinde kayboldu. Yani muhtemelen orada paylaştığı her şey silinmiş olacaktı. Benim bir Snapchat hesabım yoktu ve olsaydı bile Lucy'nin benden gelen bir arkadaşlık isteğini kabul etmesi pek olası değildi.

Tarayıcıyı açtım ve Google'da "Seks kasetleri nerede yayınlanıyor?" diye arattım. Çoğunlukla kendilerini seks yaparken filme alan ve daha sonra bu filmleri milyonlarca yabancı tarafından izlenmek üzere internete yüklenen ünlülerle ilgili bir dizi sonuç çıktı. Jennifer Lopez. Pamela Anderson. Kim Kardashian. Colin Farrell. Wikipedia sayfasında alfabetik bir liste vardı ve bu liste uzayıp gidiyordu.

Ama bu beni hiçbir yere götürmüyordu.

Gerçek şu ki, ne paylaşmış olabileceği, nerede olduğu ya da nasıl kaldırılacağı hakkında çok az fikrim vardı. Ve eğer o bunu yapamıyorsa, benim ne şansım vardı? Facebook'ta kısa bir süre arkadaş kaldık, sonra Lucy Facebook'un *yetişkinler ve tuhaf tiplerle dolu* olduğunu söyleyerek hesabını sildi. Bu konuda onunla tartışamazdım.

Belki Sean bu tür şeyleri biliyor olabilirdi, çünkü bilgi işlemde çalışıyordu. Ama bugün aramızda olanlardan sonra ona soramazdım.

Bir saat süren sonuçsuz aramadan sonra iPad'i kapattım ve üst kata çıktım.

Yatağıma tırmanıp ışığımı söndürdüğümde, önümde uykusuz bir gece daha olduğunu biliyordum. Cevabı olmayan çok fazla soru vardı.

Sean'ın uyuduğunu sandım ve derin sesi aramızdaki karanlığa ulaştığında sıçradım.

"İyi geceler," dedi sessizce. "Seni seviyorum. Bunu hep söylerdi, geceleri son iş olarak. Ben de karşılık vermedim.

Altı ay önce

Daisy Marshall'ın on altıncı doğum günü partisine kadar onunla doğru düzgün konuşmaz.

Fran, Emma ve Megan'la birlikte bahçede oturuyor, herkes votka shot içiyor. Davet edildiğini biliyor, kontrol etti ama gelip gelmeyeceğini kimse tahmin edemez. Akşamları ve hafta sonları en iyi genç oyuncularını yetiştirdikleri Saracens rugby akademisinde çok fazla antrenman yapıyor. Saracens ülkedeki en büyük takımlardan biri ve o da çoğunlukla 10 numaralı formayla fly-half oynuyor.

Araştırmasını yapmış.

Sonra, gecenin yarısında, arkadaşlarıyla birlikte oradaydı, her zamankinden daha ateşli görünüyordu, omuzlarında gergin beyaz gömlek, saçları hala duştan ıslak görünüyordu, diğer çocuklardan biri eline bir şişe bira sıkıştırıyordu.

Jake onu yanına çağırır ve tıpkı kızın istediği gibi onları tanıştırır. için.

Kendine çok fazla gülümsememesini, çok fazla hevesli olmamasını söylemesi gerekiyor.

Yakında. Sarı saçlarını yüzünden uzağa fırçaladı.

Küçük bir el sallamak için elini kaldırıyor ve "Merhaba, ben-" diyor ama adam gülümseyerek onun sözünü kesiyor.

"Kim olduğunu

biliyorum. "Biliyor

musun? Biliyor musun?

Havalı olmayı bir milyon mille geçiriyor.

'Ben ve Jake İlk On Beş'teyiz. Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Parlak mavi gözleri onunkilerin üzerinde, uzun kirpikleri bir, iki kez kırışıyor. "O da haklıydı.

"Ne konuda haklısın?

"11. sınıftaki en seksi kız sensin.

Ve göğsünün ortasında küçük bir neşe patlaması, derin bir parıltı var.

İçinde küçük bir güneş, sıcak sıcak yanıyor.

SALI

Köy meydanına bakan bir kilise kulesinde, kulenin en tepesindeki dar bir yürüyüş yolunda durmuş Lucy'yi bulmaya çalışıyordum. O gitmişti ve kötü bir şey olmadan önce onu bulmalıydım. Siyah sivri kulenin etrafında bir yöne doğru yürüdüğümde yine oradaydı ama bana kızgındı. Normal Lucy'yi bulmak için diğer yöne doğru yürüdüğümde, o gitmişti. Bu yüzden kızgın Lucy'ye geri dönüyordum, ileri geri, ileri geri, ta ki taş korkuluğun üzerinden eğilip, daha da uzağa, aşağıda yerde olup olmadığını görmek için aşağıya bakana kadar ve sonra dengemi kaybediyor, kayıyor ve öne doğru düşüyordum -

Uyandığımda yatak odası hâlâ karanlıktı, karartma perdeleri küçük bir ışık şeridi dışında her şeyi dışarıda tutuyordu. Mısır pamuğundan çarşafları boynuma kadar çekerek bir süre öylece uzandım ve rüyayı hatırlamaya çalıştım. Arkamı döndüm ve bir bacağımı Sean'ın yattığı tarafa uzattım ama orada hiçbir şey yoktu. Bir kolumu uzattım ama çarşaflar soğuktu. Yatağın diğer tarafı boştu.

Komodinin üzerindeki dijital saat 8.14'ü gösteriyordu. Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Ebeveyn odamız da boştu ve salonda gün çoktan göz kamaştırıcı bir parlaklığa kavuşmuştu, sabah güneşi villanın ön tarafındaki büyük pencerelerden içeri süzülüyordu. Gözlerimi siper ettim ve parlamayı azaltmak için panjurları biraz kapattım.

Daniel pijamalarıyla büyük deri koltuğa tünemiş, bir kase mısır gevreği yiyor ve dev televizyonda bir film izliyordu. İki Transformer New York'un enkazında yumruk yumruğa kavga ediyordu. Yanına oturdum ve başının yanını öptüm.

"Günaydın, Daniel. İyi uyudun mu, aşkım?" "Mmm.

"Baban nerede?"

"Dışarı çıktı.

"Nereye gitti?

'Ekmek ya da başka bir şey için alışveriş. Köyde.'

"Ne zaman gitti?

Daniel omuz silkti.

Bilmiyorum. Yarım saat önce mi? Ekmek almaya gidiyorlardı ve ben de Çikolatalı Weetos alıp alamayacaklarını sordum ama şey muhtemelen bulamayacaklarını çünkü hepsinin farklı olduğunu söyledi-'

"Onlar mı?

"Ne?

'Tek başına gitmedi mi? Başka biriyle mi gitti?'

"Ah, evet. Jake ve Ethan'ın annesi.' Kaşığındaki sütü höpürdeterek içti ve yüzünü buruşturdu. "Fransız sütünü pek sevmiyorum anne, normal süt alabilir miyiz?

'Bu Fransa için normal, canım. Sadece tadı biraz farklı çünkü böcekleri öldürmek için ultra pastörize edilmiş. Ayağa kalktım ve boş mutfağa baktım. "Yani sadece ikisi mi gitti? Sadece baban ve Jennifer mı?

"Evet, ben de gitmek istedim ama sadece birkaç parça için gideceklerini söylediler ve zaten pijamalarım hala üzerimdeydi. Mısır gevreğini çiğnemeye devam etti. "Bugün ne yapıyoruz?

"Henüz bilmiyorum," dedim dalgınca. "Güzel bir şey.

Izzy pijamalarının i ç i n d e esneye esneye merdivenlerin dibinde belirdi. Sessizce selamlamak için elini kaldırdı ve mutfağa doğru ilerledi. Başımın onayladım ve Sean'ın cep telefonunu aramaya karar verdim, öğle yemeği için biraz hamur işi ve kek almaları gerektiği bahanesiyle. Telefon çaldığında villanın etrafından dolaşıp balkona çıktım ve başımı Yemek odası. Henüz kimse ayağa kalkmış gibi görünmüyordu.

Sean'ın telefonu telesekretere düştü. Kapattım ve tekrar denedim, ikinci kez kısa bir mesaj bıraktım.

Ön pencereye gittim ve yola baktım. Üç araba da oradaydı, yani köye kadar yürümüş olmalı. On dakika orada, on dakika pastanede - bir kuyruk olduğunu varsayarsak - ve on dakika da geri yürüyorlardı. Hepsi yaklaşık yarım saat sürüyordu, bu da dönüş yolunda olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Belki de el ele geri dönüyorlardı? Köy meydanındaki küçük kafede oturup bir kahve mi paylaşacaklardı? Görülmeyecekleri bir yerde, birlikte geçirecekleri birkaç sessiz anın mahremiyetinin tadını çıkarmak?

Olabilir. Olmayabilir de. Ama hızlı olursam onları yakalayabilirdim. Yatak odasına gittim ve hızla koşu takımlarımı giydim. Daniel'a, "Izzy ile burada kal," dedim. "Ben koşuya çıkıyorum. Oğlum gözlerini televizyon ekranından ayırmadan başını salladı. "Eğer görürsen biraz süt getir. Bir anahtar aldım ve dışarı çıktım.

*

Koşmak başlangıçta Sean'ın fikriydi.

Bunun orta yaş krizinin bir parçası olduğunu söyledi. Otuz dokuzuncu yaş gününün gelişini yeni hobiler, yeni hedefler ve hayatını değiştirecek kişisel gelişim planlarıyla karşılamıştı.

Spor salonuna yazılması, yeni bir yol bisikleti alması, kilo vermeye çalışması ve hafta ortası içki içmeyi bırakmasıyla birlikte gelmişti. Eski gömlek ve kot pantolonlarla dolu çöp poşetlerini hayır kurumuna götürüp yeni kıyafetler almak, kirli sakallarını bırakmak, saçlarını kısaltmak ve genel olarak görünüşü için daha fazla çaba sarf etmekle birlikte.

Bir ilişkisi olmasıyla birlikte.

Sanırım hepsi birer işaretti. Hayatında, kafasında, kalbinde bir şeyler olduğunu söyleyen büyük, yanıp sönen neonlar. Bir değişiklik oluyordu. İşaretler oradaydı ama ben onları yanlış okumuştum. Onları olumlu olarak görmüştüm, oysa hiç de öyle değillerdi. Gerçi birkaç hafta önce koşmayı çoktan bırakmıştı. Sadece bırakmıştı. Muhtemelen tüm enerjisini başka şeylere harcaması gerekiyordu.

Villanın ağaçlarla kaplı çakıl taşlı yolunun sonunda sağa döndüm ve Autignac'a doğru dar yol boyunca ilerledim. Saat henüz erkendi ama güneş bulutsuz gökyüzünde çoktan yükselmiş, koşarken beni yarı kör eden amansız bir sıcaklıkla vuruyordu. Aceleden güneş gözlüğümü yanıma almayı unutmuştum ve arazinin sınırı boyunca uzanan yol boyunca koşarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım, hala kaskatı ve uykudan ağırlaşmış uzuvlarımla bir ritim tuturmaya çalışıyordum. Havada yoğun bir nem vardı ve kollarımın altında ve ensemden ilk teri hissettiğimde uzun beyaz taş duvarın sonunu ancak geçmiştim.

Bazen Sean ve ben birlikte koşardık - en azından başlangıçta - koşma hastalığına yakalandıktan sonra ve çocukların evde yalnız olmadığı zamanlarda fırsat buldukça. Ama sonra yarı maraton antrenmanlarına başladı, Daniel yattıktan sonra akşam geç saatlere kadar koştu, benim tek yapmak istediğim sabahlığımyı giyip dinlenmekti

biraz televizyonla. Her halükarda, benim için çok hızlıydı ve genellikle onu engellediğimi hissedirdim.

Şu anda yaptığım şey bu muydu? Onu geride mi tutuyordum? Peki ya yoldaki bir virajı döndüğümde onları kol kola, kalça kalçaya yürürken bulursam ne yapmam gerekirdi? Ya da bir bankta oturmuş, çalıntı bir öpücüğü paylaşıırken? Ne yapmam gerektiğini biliyordum - tam orada, yol kenarında onları zorlamak, neler olduğunu itiraf etmelerini sağlamak, itiraf etmek.

Koşmaya devam ettim.

Köye ulaştığımda tişörtüm terden sırtıma yapışmıştı ve nemli sıcakta zor nefes alıyordum. Meydan sessizdi, sadece birkaç yaşlı kadın boulangerie'nin önünde dedikodu yapıyordu, bir avuç insan da belediye binasının gölgesinde erken saatlerde kahve içmenin keyfini çıkarıyordu. Sean ve Jennifer'dan iz yoktu. Köyün uzak tarafında, ana meydanın ötesinde dolandım, geri döndüm ve villaya giden küçük yola yeniden katıldım.

Evin arka tarafındaki küçük tepenin yarısına geldiğimde bacaklarım o kadar ağırlaştı ki yolun kenarında ellerim kalçalarımın bir dakika durmak zorunda kaldım. Burada ağaçlar sıkı, meşe, çam ve zeytin ağaçları, tepenin yamacındaki villanın duvarlarının beyazı hemen üstümde görünüyordu. Yolun geri kalanını yürüdüm.

Döndüğümde Sean mutfaktaydı, üç şişkin alışveriş torbasından baget, kruvasan, makaron ve hamur işi torbalarını boşaltıyordu. Jennifer onun yanında durmuş kahve makinesiyle uğraşıyordu. Beyaz pantolonu ve soluk pembe yeleği içinde soğukkanlı ve sakin görünüyordu, hasır şapkası hâlâ kafasındaydı.

Terden sıırıslıklam olduğumun ve sıcaktan yüzümün kızardığının farkındaydım.

"Oh," dedim. 'Buradasın. Nasıl geri döndün?'

Bunlar dün öğleden sonra vadide karşılaştığımızdan beri onunla konuştuğum ilk kelimelerdi. Sanki bir asır önceydi.

Sean omuz silkti.

"Köyden yürüyerek döndük. Başımı salladım.

"Şu tarafa doğru koştum. Seni görmedim.'

'Tepeye çıkan küçük bir patika var, kestirme bir yol. Oldukça dik ama.' "Cep telefonunu aramayı denedim.

"Burada bıraktım. Özür dilerim.'

"Uzun zamandır yoktun.

Başparmağını omzunun üzerinden köye doğru salladı. "Bir sokak pazarı vardı ve Jen bir göz atmak istedi. Onlar da bazı güzel sanat ve el işi şeyler.'

'Meydanda koştum. Pazar falan yoktu.

Gözlerime bakmıyor, alışverişi boşaltma bahanesiyle sırtını bana dönüyordu.

"Kilisenin uzak tarafında, rekreasyon alanının yanındaydı.

Rowan ilk geldiğimizde bir pazardan bahsetmişti. Hangi gün kurulduğunu tam olarak hatırlayamıyordum ama bugün olduğunu sanmıyordum.

"Yerel şaraplardan küçük örnekler sunuyorlardı," dedi Sean, "biz de denemek istedik.

Kese kâğıdı hamur işlerini açtım, taze pişmiş kruvasanların kokusu burnuma doldu. Bu beni acıktırmalıydı ama son birkaç gündür iştahım neredeyse tamamen kaybolmuştu.

'Çocuklar için biraz kruvasan ısıtacağım. İster misin?'

'Birazdan. Hızlıca bir duş alacağım.

"Oh.

Bir duş, diye düşündüm. Kadının kokusunu ondan temizlemek için.

'Seni uyandırırım diye daha önce almadım,' dedi. "Dışarısı şimdiden kavrulmaya başladı bile.

Daniel mutfağa girdi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Doğru dürüst süt bulabildin mi anne?

Izzy

Izzy kuyruklu piyanonun sesini takip etti, notalar mükemmel bir ritimle kabarıyor ve villanın zemin katından balkona doğru süzülüyordu. Müzik duygu yüklü bir şekilde yükselip alçalıyor, karmaşık bir sonatın kusursuz bir yorumunu sunuyordu. Havuzdan yukarı çıkan merdiveni tırmandı, balkondan salona geçti ve Lucy'yi çalarken izlemek için bir kanepenin koluna tünedi.

Belki yerleşik hayata geçip kendine ait bir ev satın aldığında yeniden bir piyanoya sahip olacaktı. Küçük bir kızken Lucy'nin seviyesinde olmasa da iyi bir standartta piyano çalmıştı. Geri dönecek bir evi olmamasının en çok özlediği şeylerden biri de buydu. Üç arkadaşı son birkaç on yılı giderek daha fazla eşya biriktirerek geçirirken, Izzy tam tersi yönde ilerlemişti ve muhtemelen şu anda yirmi bir yaşından daha az eşyaya sahipti - daha az giysi, daha az kitap, daha az alet, daha az eşya, tam anlamıyla -. Rahmetli anne babasının evindeki eşyaların çoğu satılmış ya da hayır kurumlarına bağışlanmıştı, manevi değeri olduğu için depoya kaldırılan birkaç eşya dışında. Sahip olduklarının çoğunu, on beş yıl önce İrlanda'dan ayrıldığından beri sahip olduğu 70 litrelik yırtık pırtık sırt çantasında sırtında taşıyabiliyordu. Ama belki de artık sevgili Berghaus'unu emekliye ayırma zamanı gelmişti.

Başlangıçta sadece bir ya da iki yıllığına olması gerekiyordu. Ama uzakta olduğu süre uzadıkça bağları da zayıflıyordu. Dürüst olmak gerekirse durumun tam tersi olacağını, eve duyduğu arzusun her ay artacağını, yıllar geçtikçe sıra hasretinin bir borcun faizi gibi birikeceğini düşünmüştü. Ama aslında, ne kadar uzun süre uzakta kalırsa, o kadar kolaylaşıyordu. Bir yıl iki yıl oldu, sonra beş, sonra on. Ve şimdi buradaydı.

Rowan, Jennifer ve Kate'le yıllık buluşmaları için her zaman geri dönmüştü ve zaman zaman İrlanda'ya da gitmişti ama çoğunlukla evdeyken bir daha ne zaman gidebileceğini düşünerek vakit geçiriyordu. Ve yıllar geçtikçe ev ziyaretleri giderek seyrekleşti. Anavatanına, memleketine, büyüdüğü sokaklara bağlayan bağlar, her 2 Kasım gelip geçtikçe daha da zayıflıyordu.

Mark'ın ölüm yıldönümü her yaklaştığında bundan korkuyor, acısının biraz olsun dinmesini umuyor, bir yandan da unutmak istediği için kendinden nefret ediyordu.

Çünkü bu bencillik gibi geliyordu: anıyı canlı tutmak, *onun* anısını canlı tutmak ona bağlıydı. Yapılması gereken doğru şey buydu, bu kadar basit. Ama hatıra acı demekti - ve bu acıyı o kadar uzun zamandır taşıyordu ki, belki de sonunda onu omuzlarından indirip yolun kenarına bırakmanın zamanı gelmişti. Bu unutacağı anlamına gelmiyordu -asla unutmayacaktı- sadece yoluna devam etme zamanı gelmişti. Daha önce geri dönmek istememişti, çünkü dönmesi için hiçbir neden yoktu. Anne ve babası gitmişti ve erkek kardeşi Kanada'ya taşınmıştı. İkisinin de evlerinden bu kadar uzağa taşınmaları, İrlanda'yı **a r k a l a r ı n d a** bırakmaları garip miydi? İrlanda'dan uzaklaşmak istemeleri Limerick daha iyi bir şey mi arıyor? Belki de doğal bir içgüdüydü.

Ama şimdi geri dönmek için bir nedeni vardı.

Izzy telefonunu cebinden çıkarıp mesaj dizisine tekrar baktı ve en son mesaja kadar ilerledi. Birlikte geçirdikleri zamanı düşündüğünde gülümsüyordu - ve sonra kendini yakalayıp izleyen biri olup olmadığını görmek için hızla etrafına bakıyor ve neden aptal gibi sırttığını merak ediyordu. Hızlıca bir cevap yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Seyahat günleri sona erdiği için mutluydu. Artık yuvaya dönme vakti gelmişti. Tam olarak *evine* değil ama yeterince yakınına. Çünkü artık bir nedeni vardı, hepsinden daha iyi bir nedeni. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında mantıklı olan *tek* neden.

Yerleşme zamanı gelmişti. İyilik için.

Yeni evinde sırt çantasını bir piyanoyla değiştirecekti. Yeni başlangıcının bir parçası olarak yeniden çalmayı öğrenecekti ve belki bir gün Lucy kadar iyi olabilirdi.

Genç kızın tuşların üzerinde uçuşan narin ellerini izlemek için yaklaştı.

Lucy irkilerek döndü ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

'Özür dilerim, durma,' dedi Izzy. 'Bölmek istememiştim. Bütün gün seni dinleyebilirim' dedi.

'Hayır, sorun değil, zaten neredeyse bitirmek üzereydim. Gerçekten.'

Izzy gülümsedi ama bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Lucy'nin en güzel yanlarından biri de iyi yalan söylememesiydi. Duygularını da iyi saklayamıyordu.

Tıpkı babası gibi. Izzy
sesini alçalttı.

"İyi misin, Lucy?"

"Evet, tabii ki. Lucy derin, titrete bir nefes aldı ve gözyaşlarının tüm izleri kaybolana kadar yanaklarını aceleyle silmek için üstünün kolunu kullandı. "Bu parçayı çalarken bazen biraz duygusallaşıyorum.

"Harika bir yeteneğin var.

Teşekkürler. Her gün pratik yapmam gerekiyor.'

"Tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramıyorum.

"*Kinderszenen*, Schumann'dan. Anlamı-'

'*Çocukluktan Sahneler*.'

Lucy gülümsedi. "Tam olarak kaç dil biliyorsun?" "Nişanım eskiden çalardı. Senin kadar iyi değildi ama.

Izzy, Lucy'nin yüzünde bir an için bir gölge gördüğünü sandı, sonra gölge kayboldu.

"Bu parçayı sekizinci sınıf sınavım için yapmıştım," dedi genç kız. "En azından bir kısmını.

'Peki sırada ne var? A-seviyeleri, değil mi?

Lucy başını salladı.

"İhtiyacım olan GCSE notlarını aldığımı varsayıyorum.

'B u n d a n hiç ş ü p h e n yok, değil mi? A seviyesi tercihleriniz neler?'

"Matematik, fizik, kimya ve biyoloji.

"Vay canına." Gülümsedi. "Kolay seçeneklere yöneliyorsun o zaman?" "Üniversitede tıp okumak için ihtiyacım olan şey onlar.

"Kalbin hala tıp fakültesinde mi?" "Evet.

'Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Harika bir doktor olacaksın. Lucy utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Daha gidilecek çok yol var.

Izzy bir sandalye çekip kuyruklu piyanonun başında Lucy'nin yanına oturdu ve ona doğru eğildi. Bu çocuğu doğduğundan beri tanıyordu,

Onu ilk kez bir haftalıkken kucağına almıştı, bembeyaz sarı saçlarıyla mükemmel, minik, yeni bir insandı. Onun büyüdüğünü görmüştü ve yurtdışındaki işinden her dönüşünde Lucy biraz daha zeki, biraz daha uzun olmuştu. On iki yaşındayken Izzy'nin boyuna ulaşmıştı - çıplak ayakla bir metre iki santim - ve o zamandan beri çok daha uzamıştı. Bu kızı hayatı boyunca tanımıştı ve şimdi geri döndüğüne göre onunla düzgün bir şekilde yeniden bağlantı kurmak için güçlü bir dürtü hissediyordu. İlişkilerini yeniden kurmak için.

Ona ve Daniel'a yeniden yakın olmak, onların yakın çevresinin bir parçası olmak istiyordu.

"Gerçekten iyi misin, Lucy?"

"Hmm.

'Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Ben tarafsızım. Izzy gülümsedi. 'İsviçre gibiyim, kimsenin tarafında değilim. Eğer annen ya da babanla konuşamıyorsan, onun yerine benimle konuşabilirsin. Sadece dinlerim ve daha ileri gitmene gerek kalmaz.

Lucy uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece Bilmiyorum, muhtemelen önemli bir şey değildir.

"Eğer sizi üzüyorsa, bu hiçbir şey değildir. Tatilinizi mahvediyorsa, sizi bu kadar rahatsız ediyorsa değil. Sence de öyle değil mi?

"Sanırım öyle.

"Seni mutsuz görmekten hoşlanmıyorum, Lucy.

Genç kızın sessizliği dolduracağını bildiği için bunu bir süre askıda bıraktı. Ve bir an sonra, o doldurdu.

'Annem ve babam Aralarında garip bir şeyler oluyor. Izzy kaşlarını çatarak daha dik oturdu.

"Tam olarak *nasıl* garip?

Kate'in bir gün önce Gorges D'Héric'te yaptığı yorumların, Sean hakkındaki endişelerinin rahatsız edici bir yankısıydı. *Mesajlar vardı.*

"Bilmiyorum," dedi Lucy sessizce. 'Birbirlerinin etrafında garip davranıyorlar. Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Babam hiçbir şey fark etmediğimi sanıyor ama ben fark ediyorum, pek çok şeyi anlıyorum. Sen de fark etmiş olmalısın?'

"Evet. Izzy başıyla onayladı. "Evet.

"Sence neler oluyor?

Izzy seçeneklerini düşündü ve en az acı verici olanı aradı. Lucy'ye babasının başka bir kadınla mesajlaştığını söylemek mi? Annesinin şüphelerini mi? Sean hakkındaki şüphelerini mi? Ona gerçeği söylemek mi?

Ama bunu yapmak gerçekten benim görevim mi?

"Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok, Lucy. Genç kızın kolunu okşadı.
'Ama her ne ise, eminim yakında çözeceklerdir. Öyle ya da böyle.

Sean ve ben sözsüz bir sabah geçirdik, yaralı hayvanlar gibi birbirimizin etrafında döndük, çünkü yüzleşmenin anısı hâlâ tazeydi.

Lucy'nin bunu anlaması uzun sürmedi. Yarı kapalı kapının arkasından kızımızın sesini duyduğumda ebeveyn odasıındaydım ve gözlerimin altındaki torbaları gizlemeye çalışıyordum. Yaptığım işi bıraktım ve sessizce durup dinlemeye başladım.

"Baba?

"Hey, Lucy.

"Peki neler oluyor?

"Bugün mü? Sanırım havuz kenarında sakın bir gün geçireceğiz.

"Hayır," sesini alçalttı, "ikinizin arasında neler olduğunu kastediyorum.

"Nasıl yani?

"Biliyorum, benim tamamen ilgisiz ve bencil olduğumu düşünüyorsun, ama-" "Ben öyle düşünmüyorum, tatlım.

"Bunu söylediğini duydum.

"Ne zaman?

"Tüm gençlerin kendi işlerine ve kendilerine odaklandıklarını söylemişsiniz.

"Bu seninle ilgili değildi! Senin yaşındayken nasıl olduğumu hatırlıyordum. "Her neyse. Her neyse, bazen hala bazı şeyleri fark ediyorum.

"Ne gibi?

"Sen ve annemin konuşmaması gibi. Bir duraklama.

"Ne zamandan beri, aşkım?

"Buraya geldiğimizden beri. İkinizin arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok."

"Ona kızgın mısın, değil misin?"

"Hayır, Lucy.

"Kızgın mı? Yaptığın bir şey yüzünden mi?" 'Hayır.

Bir duraklama daha.

"Biliyor musun baba?"

"Neymiş o tatlım?" "Berbat

bir yalancısın." "Lucy-

Ama o gitmişti, koridorda uzaklaşırken ayak sesleri de azalıyordu. Saklandığım yerden çıktım ve Sean'a baktım ama göz göze gelmedik. Aramızdaki sessizlik uzadı, Izzy'nin merdivenlerden öğle yemeğinin hazır olduğunu bağırmasıyla bozuldu.

Dışarıda, balkonda, uzun masa küçük bir orduya yetecek kadar yiyeceklerle donatılmıştı; kareli masa örtüsünün her santimi yiyecek ve içeceklerle kaplıydı. Masanın ortasında, domates ve zeytin kaselerinin, elma ve üzümün yanında bir düzine peynirle dolu ahşap bir tahta yer alıyordu ve kesme tahtası dilimlenmiş baget ve taze hamur işleriyle doluydu. Köy pazarından bal ve koyu reçel, bir parça altın tereyağı, kalın kesilmiş pembe jambon ve kızarmış tavuk göğsü vardı. Elma suyu sürahileri, güdük yeşil bira şişeleri ve iki şişe beyaz şarap da dışarıdaydı.

"On iki kişiyiz," dedi Alistair, masanın başında durup kendinden memnun görünüyordu. 'Şarabımız ve ekmeğimiz var: tek ihtiyacımız olan içinde otuz parça gümüş olan bir çanta.

"Ve bir Yahuda," diye ekledi Russ, yumuşak bir *patlamayla* bir şişe St Chinian'ın mantarını açarak.

"Bu nasıl? Jennifer söyledi.

"Biliyorsun," dedi Alistair ellerini genişçe açarak, "Da Vinci'nin *Son Akşam Yemeği*.

Daniel bir dilim baget aldı. "*Son*

Akşam Yemeği nedir, baba?

Sean abartılı bir neşeyle ellerini birbirine vurdu. 'Aha! Sonunda iyi

kitaba ilgi duyduğunu ifade ediyorsun, oğlum. Senin

Büyükanne Colleen seninle gurur duyardı. Son Akşam Yemeği, İsa'nın Yahuda tarafından ihanete uğramasından ve Romalıların onu Golgota tepesine sürüklemesinden hemen önce havarileriyle birlikte yediği yemektir.

..

Jennifer, Odette'e doğru başını sallayarak, 'Muhtemelen küçüklerin önünde tüm kanlı ayrıntılara girmemize gerek yok,' dedi. "Öyle mi, Sean?"

"Kanlı detaylar neler? Daniel söyledi.

Odette ciddiyle, "Bebek İsa'yı ağaca çivilediler," dedi ve yapışkan bir hamur işinden bir parça koparıp ağzına attı.

"Bir haç," dedi Russ. 'Ve o bir bebek değildi. İddiaya göre yetişkin bir adamdı.

"Harika," dedi Ethan, telefonundan başını kaldırarak. "Bu yüzden ölmen ne kadar sürer?

"Saatler," dedi Russ. 'Belki günler. Çıkış yapmak için iyi bir yol değil. "Halka açık bir yerde miydi? Seyirci falan var mıydı?

Jennifer boğazını temizledi.

"Bunun gerçekten uygun bir öğle yemeği sohbeti malzemesi olduğunu düşünmüyorum, sizce de öyle değil mi?

Jake, "Konuştuğun her zamanki sıkıcı yetişkin saçmalıklarından daha ilginç," diye mırıldandı.

"Dil, Jake.

Herkes tabaklarını doldurmakla meşguldü. Burnunu kırıştıran ve sevmediği her şeyi işaret etmeye başlayan Odette hariç herkes.

"Onları, onları ya da bunu sevmiyorum. Kesinlikle onu değil. Normal, düzgün dilimlenmiş ekmeğimiz var mı?"

Rowan kızının tabağına biraz baget ve jambon koydu ve bir elmayı küçük dilimler halinde dilimlemeye başladı.

Kafamı kaldırdığımda uzun ahşap masanın iki yanında oturan Sean ve Jennifer'ın aynı anda şarap şişelerinden birine uzandıklarını gördüm.

Sean'ın eli onunkine değdi - gözleri buluştuğunda bir saniye oyalanır gibi oldu - ama o sanki canlı bir tele dokunmuş gibi tepki verdi, neredeyse aceleyle şişeyi düşürüyordu. Sanki birbirlerinin aynadaki görüntüleri gibiydiler, ikisi de gülümsedi ve utanmış görünerek diğerine önce gitmesini işaret etti.

"Devam et," dedi Sean.

"Hayır," dedi Jennifer. "Sen devam et.

Gülümsedi ve önce onun bardağını, sonra Russ'inkini, sonra da kendi bardağını doldurdu.

Jennifer bana kaçamak bir bakış attı, gözleri tekrar masaya kaymadan önce başını yarım tur çevirdi.

Bunu fark edip etmediğimi mi kontrol ediyorsun? Evet, fark ettim. Fark ettim.

Neydi o?

Tam olarak neydi?

İfadesini okuyabilmek, orada ne yazdığını öğrenebilmek için tekrar göz teması kurmasını diledim.

Herkesin önünde kocamın eline dokunmak garip hissettiriyor mu? Öyle mi?

Şarabından bir yudum aldı ama bir daha göz göze gelmedik.

Zihnim yeni suçlamalarla dolup taşarken, Alistair'in diğer St Chinian şişesinden Lucy'nin şarap bardağını doldurduğunu görmek için tam zamanında başımı çevirdim.

"Aslında," dedim Alistair'e, "sakıncası yoksa, Lucy'nin öğle yemeğinde şarap içmemesini tercih ederim.

Lucy sanki ona tokat atmışım gibi baktı. Alistair sadece gülümsedi ve Jake'in bardağına doğru ilerledi.

"Oh? Senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm.

"Çocukların havuza girmesi, sıcak ve susuzluk nedeniyle Orangina'ya bağlı kalmaları daha iyi olur. *Ve onun Instagram hesabını kontrol ettiğin gerçeği.* "Öyle değil mi, Sean?

"Evet," dedi gönülsüzce.

Lucy kollarını kavuşturdu, yanakları kızarmıştı.

'Daisy Marshall on üç yaşından beri evinde şarap içiyor. Ailesi bunu çok da büyötmüyor.

"Bu onların seçimi. Ama sen biraz daha büyüyene kadar senin için en iyisine *biz* karar vereceğiz'.

"Peki ya *benim* seçimim?

Nefes almak için yeterince durakladım ve içgüdüsel cevabımı geri çektim.

'Bir yetişkin olduğunda seçme şansın olur. O zaman istediğinizi yapabilirsiniz.

"Bazen sana inanamıyorum. Gözlerinde cinayetle bana kaşlarını çatı. "Beyaz yüzde 10 bile değil, güçlü bile değil.

"*Une gorgée de vin pour les enfants,*" dedi Alistair, boştaki eliyle işaret ederek. 'Çocuklar için bir yudum şarap. Fransa'da bu çok yaygın bir şey, biliyorsunuz.

Russ, "Koyun taşığı yemek de öyle," diye mırıldandı. Alistair onu duymamış gibi görünüyordu.

"Bizim yaptığımız şey, Kate, çocuklarımızı her zaman sınırları test etmeye teşvik etmektir. Sınırları keşfetmek, çatışmayı azaltmanın, iletişimi geliştirmenin ve ilişkinizde güven inşa etmenin gerçekten güçlü bir yolu olabilir-'

Lucy onun sözünü kesti.

"İlk ne zaman içki içtin anne?

"Onlu yaşlarımda. Omuz silktim. "Ama o farklıydı. "Nasıl?

"Ailemle değildi.

"Tam bir ikiyüzlüsün!" dedi ve beni işaret etti. 'Yani sen öğrenmediğin sürece benim biraz şarap içmemde bir sakınca yok mu?

"Söylediğim bu değil.

"Tatildeyiz! Lanet bir üzüm bağının ortasındayız! Ve sen her gün içiyorsun!"

"Bağırmanı kes, Lucy.

Ayağa kalktı ve bardağını aldı. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı kes!

Sandalyesini geriye itti ve havuza giden taş merdivenlerden inerken parmak arası terliklerinin kızgın *tokat* sesleri uzaklaştı.

Takip etmek için ayağa kalktım.

Sean sessizce, "Bırak onu," dedi. 'Önce biraz sakinleşmesine izin ver. "Bir şeyler yemesi gerek.

"Ona bir dakika verin.

Elbette haklıydı. Lucy ve ben pek çok açıdan birbirimize çok benziyorduk ve bir tartışmaya girdiğimizde nasıl çıkacağımı nadiren biliyordum. Çok yargılayıcıydım, çok siyah ve beyazdım, daha yumuşak bir yaklaşım gerektiren ebeveynlik sorunları için analitik moda - Sean'ın deyimiyle *iş beynime* - geçmekte çok hızlıydım.

Tekrar yerime oturdum ve ilk kez masadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim. Jennifer'ınki hariç - o da gözlerini işine dikmiş, titizlikle baget dilimlerini yağlıyordu.

"Bana mı öyle geliyor," dedi Alistair çatalıyla büyük bir jambon dilimi keserken, "yoksa hava her geçen gün daha mı sıcak oluyor?"

Yemekten sonra havuza bir tabak ekmek, peynir ve meyve götürdüm. Lucy'nin beni dinlemesi için bazı köprülerin kurulması gerekiyordu ve bu konuşmayı yapmamız gerekiyordu. Nereden başlayacağımı - ona açıkça söylemeden anlamasını nasıl sağlayacağımı - gerçekten bilmiyordum ama denemek zorundaydım. On altı yaşında olmasına rağmen hala dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünme aşamasındaydı ama *aslında* neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bu da bazı günler tatlı ve harika, bazı günler ise sessizce dehşet vericiydi.

Havuzun uzak tarafındaki şezlonglardan birinde, bana dönük bir şekilde oturuyordu. Parlak güneş ışığında gözlerimi kısarak merdivenlerden inerken ona özür dileyen bir gülümseme verdim.

Gülümseme dudaklarımda dondu kaldı.

Alistair arkasındaki şezlongda oturmuş, omuzlarına güneş losyonu sürüyordu.

Diğer herkes üst kattaydı ve öğle yemeği malzemelerini topluyordu. Aşağıda sadece ikisi vardı.

Havuzun etrafındaki adımlarımı hızlandırdım, at kuyruğunu omuzlarından kaldırmasını ve ensesini ortaya çıkarmak için başını öne eğmesini izledim. Her zamanki siyah mayosunu giyen Alistair eline biraz daha losyon sıktı ve köprücük kemiklerine masaj yaptı.

"Hey," dedim kızıma. "Sana öğle yemeği getirdim.

Utangaç bir gülümsemeyle tabağı benden aldı.

"Teşekkürler.

Alistair losyonu omuzlarına ve sırtının üst kısmına sürmeye devam etti, cildi parlak güneş ışığında parlıyordu.

Soltan şişesini aldım.

"Benim devralmamı ister misin, Lucy?

Alistair kalçalarındaki son sıvıyı da sildi.

"Hepsi bitti," dedi sırtarak.

"Teşekkürler Ali," dedi bir kadeh şarabını yudumlariken.

Yemek tabağını işaret ettim. "Sen de biraz yemek ye.

"Elbette.

Alistair homurdanarak ayağa kalktı ve kendi şezlonguna geri döndü.

"Benim buradaki işim bitti. Lucy'ye bir gülümseme verdi. "Soltan adam hizmetinizde.

Tereddüt ettim. "Aslında, seninle biraz konuşabilir miyiz

Lucy?" "Ne hakkında?

'Yukarı çıkalım mı? Öğle yemeğini yanında getirebilirsin. "Neden?

"Sana bir şey göstermek istiyorum.

"Bana ne göstereceksin?

"Bu biraz özel bir durum.

"Ah," dedi Alistair ellerini havaya kaldırarak. 'Kadınların işi. Bu noktada büyük bir geri adım atacağım.

Şezlonguna geri yerleşti ve telefonunu eline aldı.

Lucy abartılı bir iç çekişle ayağa kalktı ve beni balkona kadar takip etti, oradan da yemek odasına geçti. Kapıyı arkamızdan kapattım ve o da uzun masayı çevreleyen yüksek arkalı oymalı ahşap sandalyelerden birine yığıldı.

"Eee? Bana ne göstermek istiyorsun?" 'Hiçbir şey.

"Bir ağız dolusu şarap içmem konusunda bana yine ders mi vereceksin?" "Hayır.

Lucy öğle yemeğini karıştırmaya başladı, bagetin kabuğundan küçük beyaz ekmek parçaları koparıyordu. "Nedir o zaman?

'Alistair hakkında. Ona karşı biraz dikkatli olmanı istiyorum.

"Ne demek istiyorsun?

"En azından onunla tek başınayken. Bu doğru çıkmıyordu. "Demek istediğim, eğer kaçınabiliyorsan muhtemelen onunla yalnız kalmamalısın.

"Neden olmasın?

'Sadece aklınızda tutun. Hepsi bu kadar.'

"Neden bahsediyorsun anne? O iyi biri. Beni dinliyor. Eğitimli bir danışman, bilirsin, terapist gibi? Ona sadece

Sonra da şezlonglarda otururken bir şeyler hakkında konuştuk. Gerçekten nazik ve düşünceli biri ve sorunlarımı dinlemekte çok iyi.

"Ben de
öyleyim."

"Onun gibi
değil.

"Olmayabilir. Ama ben senin annenim. Neden az önce sana güneş kremi sürüyordu?"

Omuz silkti. "Omuzlarımın kırmızı görüldüğünü söyledi ve üzerlerine biraz 30 faktör isteyip istemediğimi sordu.

"Anlıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?

"Sadece bunu neden yaptığını bilmek istedim, hepsi bu.

Baget ekmeğinin bir parçasını ısırdı ve sürekli çiğnedi.

"Neden ondan hoşlanmıyorsunuz? O Jake ve Ethan'ın babası ve biz onu uzun zamandır tanıyoruz, değil mi?

"Evet, ama-" "Ne
yaptı?

*Anlatmak mı? Onu korkutmak, ürkütmek mi? Kendi vücudundan
utanmasını mı sağlayalım? Yoksa sadece söyleneni yapmasını mı umalım?*

"İstediğimi yapacak mısın? Biraz mesafe koyar mısın? Omuz
silkti. "TAMAM.

Rahatlayarak gülümsedim ve dizini okşadım. "Teşekkür ederim,
sevgilim. "Ama sadece bana ne yaptığını söylersen.

Ağzımı açtım. Tekrar kapattım. "Detaylar önemli değil. "Bundan daha
iyisini yapabilirsin anne. Onun gizliden gizliye bir

"Hayır.

"O zaman ne diyorsun?

"Sizden bir şey yapmanızı istemem yeterli değil mi?

Tabağındaki elmayı aldı ve bir ısırık aldı. "Bana çocukmuşum gibi davranırsan olmaz.

"Ama sen bir çocuksun.

Gözlerini devirdi. "İşte yine başlıyoruz.

"Bazen senin için en iyisini düşündüğüme güvenmen gerekir. Kendi sesimin yükseldiğini duydum ve onu düz tutmak için mücadele ettim. "Ben bu yollardan birkaç kez geçtim ve beni dinlemen gerekiyor.

Elmayı tabağına bıraktı ve ayağa kalktı. "Artık
gidebilir miyim?

"Biraz daha konuşamaz mıyız? Başka
bir şey söylemeden çıkıp gitti. "Lucy?
Ama o gitmişti. Birkaç adım takip ettim, sonra pencereden bahçeye
inişini izledim.

Lucy

Lucy bahçenin uzak köşesindeki gölgeli taş banka doğru yürüdü ve ağır ağır oturdu, öfkenin sıcaklığı yanaklarını yakıyordu. Bu bankı seviyordu: evden uzaktaydı ama yine de Wi-Fi'nin kapsama alanı içindeydi. Telefonunun kilidini açtı ve Instagram akışında öfkeyle gezinmeye başladı.

Bu *hiç adil* değildi. Tek istediği biraz şarap içip kafasını dağıtmak, duygularını hafifletmektir ama *hayır*, her zaman annesiyle ilgili büyük bir drama, yasal içki içme yaşı ve ona söyleneni yapmakla ilgili bir sürü saçmalık olmak zorundaydı. Lanet olası annesi her zaman aynıydı: *yasa böyle, bu iş böyle*. Lucy bir şeylere üzüldüğünde ona destek olduğunu iddia ediyor ama rahatlamasına yardımcı olması için birazcık şarap içmesine izin vermiyordu. Sonra Alistair'le ilgili, ondan uzak durması gerektiğine dair bir nutukla daha da garipleşmişti. Ve *nedenini* bile söylememişti. Her zaman küçük bir çocukmuş gibi davranılması sinir bozucuydu.

Jake bankta yanına oturup iki Solero dondurması uzatınca yerinden sıçradı.

"Portakal mı çilek mi?" dedi.

İç çekerek çilekli lolipodu ondan aldı. "Teşekkürler, Jake. "Önemli değil.

"Kardeşin nerede, küçük gölgen?"

"Bilmiyorum. Sanırım ondan kurtuldum.

Lucy dondurmasını açtı ve bir ısırık aldı, dilindeki soğukluk çok lezzetliydi. "Tanrım, tam bir *ikiyüzlü*.

"Kim?"

"Annem.

"Ne oldu?

Sonsuzluk havuzu, palmiye ağaçları ve parlak renkli çiçekleriyle tertemiz bahçeye baktı.

"Fark etmez. "Öyle görünüyor.

'Oh, başka bir şey hakkında konuşalım.

Jake dondurmasını ısırdı. "Bir şey duydun mu? Evden?"

"Ne hakkında?

Ona yan gözle bir bakış attı. "Biliyorsun. Kadın telefonunu kaldırdı. "Sadece yayınlananları.

'Başka bir şey duymadın mı? Ailenden falan?' 'Neden duyayım ki?

"Sadece sen olduğun için . ." "Ne olduğum için?

Omuz silkti, yanaklarının kızardığını hissetti. "Bilmiyorum," dedi sessizce, gözlerini yere dikerek. "Geçen gün sana soracaktım ama Ethan oradaydı ve her zaman herkes hakkında saçma sapan konuşur, o yüzden bunu onun önünde yapmak istemedim. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim, hepsi bu.

"Tamam mı? Kadın homurdandı. "Hayır, pek sayılmaz.

Lucy özür dilemek için elini kaldırıana kadar aralarındaki sessizlik uzadı.

Üzgünüm, Jake. Seninle dalga geçmiyorum ama herkesten daha fazla şey bilmiyorum, tamam mı?

"Seni tanıştıran ben olduğum için kendimi kötü hissediyorum.

"Bu senin hatan değil. Hiçbiri senin suçun değil.

Jake boğazını temizledi ve gözlerini kaçırmadan önce hızla ona baktı.

"Hiç aşık oldun mu?

Ona bakmak için döndü. Bu onun söylemesini beklediği son şeydi.

"Aşk mı?

"Evet.

"Bilmiyorum. Belki.' 'Emin değil misin?'

"Bir zamanlar öyle olduğumu sanıyordum.

Peki ya sen?' 'Şey-'

Durdu ve annesinin omzunda keten bir çantayla çimenlerin üzerinden onlara doğru ilerleyişini izledi.

"İşte buradasın Jake," dedi Jennifer. " Her yerde seni arıyordum.

"Ve?

"Peki, siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" "Hiçbir şey.

Gülümsedi ama gülümsemesinde çok az sıcaklık vardı. "Bana o derin ve anlamlı konuşmalardan biri gibi geldi.

"Ne, bizi mi gözetliyorsun?

"Vadiye gidiyoruz, Jake. Dördümüz, baban, ben ve kardeşin. Gel hadi.'

"Hayır, sonra görüşürüz.

Bizimle geliyorsun, Jake. Birlikte keşfe çıkmamızı istiyorum.

Hadi, çok güzel olacak.'

"Ben gitmiyorum. Lucy ile konuşacağım.'

"Hadi, bekliyorlar. Sesi kırılıyordu. "Buraya geldiğimizden beri birlikte neredeyse hiçbir şey yapmadık ve dördümüzün güzel bir aile fotoğrafını çekmek istiyorum.

Anne ve oğul birbirlerine baktılar, ikisi de geri adım atmak istemiyordu. Sonunda Lucy ayağa kalkarak çıkmazı bozdu.

'Sorun değil Jake, sen devam et. Ben de biraz havuza girecektim zaten.

Sonra görüşürüz, tamam mı?'

Jake içini çekti ve elindeki dondurma çubuğunu çalılarının arasına fırlattı. İsteksizce ayağa kalktı.

"Evet, sonra.

Lucy'ye son bir kez baktıktan sonra döndü ve annesini takip ederek bahçeden çıktı.

Bir şezlonga uzanıp bahçenin uzak tarafındaki manzarayı izledim.

Jennifer, Lucy ve Jake'i ayrı tutmaya ya da en azından birbirleriyle geçirdikleri zamanı sınırlamaya kararlı görünüyordu - bir dondurmayı paylaşmalarını izlemeye bile dayanamıyordu. Bunun sebebi neydi? Bir tür anne-oğul sorunu mu? Belki de başka bir kadınla yer değiştirmeye dayanamıyordu, artık onun hayatındaki bir numaralı kadın olmamayı kaldıramıyordu? Böyle bir şey var mıydı? Birkaç yıl içinde Daniel ile aynı olur muydum? Hayır. Ya da belki biraz.

Kucağımda okunmamış bir kitap, öğleden sonra sıcağı tenimi terletirken bir gözüm kızımdaydı, bir gözüm oğlumdaydı. Daniel, Odette'le birlikte havuzun sığ kısmında su sıçratıyordu, etraflarında bir dizi şişme yüzüyordu. Rowan ve Russ havuzun karşı tarafında oturmuş telefonlarına bakıyorlardı; diğerleri vadinin aşağısındaki kaya havuzlarını keşfetmeye gitmişlerdi.

Sean ve ben hâlâ zar zor konuşuyorduk ama o yanımdaki şezlonga uzanmıştı - çocukların iyiliği için huzursuz bir ateşkes. Yirmi dört saat önce onunla yüzleştiğimde söylediği her şeyi gözden geçiriyordum, ayağımın altındaki zeminin hâlâ kaydığını hissediyordum.

Yemin ederim Rowan'la bir ilişkim

yok. Gerçek bu.

Bunu hiç tereddüt etmeden reddetmişti.

Ve belki *de* şimdi nedenini biliyordum - çünkü bu gerçektir? Rowan değil, Jennifer.

Cumartesi günü telefonundaki mesajları keşfettiğimde onunla yüzleşmediğim için ilk kez kendime kızmadım. Bunu hemen o anda yapacak cesaretim olsaydı, gerçeği öğrenebilirdim. Bu şüphe ve k u ş k u ıstırabından kurtuldum. Eğer ona doğru yürüseydin ve sadece

ona bu mesajları hemen gösterseydi, ilişkiyi inkar etmesinin hiçbir yolu olmazdı.

Mesajlar kanıttı. Anahtar onlardı.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün telefonunun kilidini tekrar açmak istemiştim ama bir saniyeden fazla gözünün önünden ayırmamıştı - telefon şimdi yanındaydı, şezlonga uzanmış elinin birkaç santim ötesindeydi. Güneşin tüm parıltısı altında sırtüstü yatıyordu, güneş gözlükleri takılıydı, teni 30 faktörle parlıyordu. Soluk İrlandalı teniyle her yaz yanardı ama bu onu asla yıldırmazdı.

Ben bir Aslan'ım, derdi sırtarak. Biz aslanların güneşlenmeye ihtiyacı vardır. Dikkatini çekmeden ona daha iyi bakabilmek için başımı hafifçe çevirdim. Oldukça hareketsizdi, geniş göğsü binlerce kez yaptığım uçuşlardan iyi bildiğim yavaş bir ritimle inip kalkıyordu. aynı yatağı paylaştığımız geceler.

Uyuyordu.

Cep telefonu da hemen elinin altındaydı.

Havuzun karşısındaki Russ ve Rowan hâlâ kendi telefonlarına dalmışlardı.

Onu rahatsız edecek bir ses çıkarmamaya çalışarak ağırlığımı yavaşça kaydırdım. Doğruldu, kitabımı yere bıraktım ve bacaklarımı şezlongdan aşağı salladım, telefonuna daha iyi bakabilmek için ona doğru eğildim. Telefon şezlongun kenarında yüz üstü duruyordu ve eline tam olarak değmiyordu.

Daha yakına eğildim ve güç düğmesine bastım. Telefonun kilit ekranı belirdi ve kilit açma desenini sordu.

Sean kıpırdamadı.

Nefesimi tuttum. En hafif dokunuşlarla, işaret parmağımı kullanarak kilidini açmak için izini sürdüm: bir 'J'.

Jennifer'in "J"si olabilir mi?

Ekran bir o yana bir bu yana sallandı ve 'EŞLEŞME YOK' yazısı belirdi. Tekrar denedim. EŞLEŞME YOK.

Kahretsin.

Muhtemelen dünkü tartışmamızdan sonra değiştirmişti. Ona mesajlardan bahsetmek aptalcaydı, fark ettim - onu uyarmıştım ve şimdi yeni modeli tahmin etmemin hiçbir yolu yoktu. Hiçbir şekilde. Binlerce farklı kombinasyon olabilirdi - ya da dört haneli bir şifreyle değiştirmiş olabilirdi.

Tabii bunlardan biri değilse. Belki de bunu bir kalıp ya da sayıdan daha hızlı ve tamamen daha kişisel bir şeye dönüştürmüştü. Tekrar geçemeyeceğim benzersiz bir şey. Neden olmasın? Denemeye değerdı. Telefonunu şezlongdan kaldırdım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

Sağ eli şezlongun kenarından sarkıyordu. Yavaşça, çok nazıkçe, cep telefonunun ana ekran düğmesine başparmağına dokundum.

Telefon onun parmak izini anında tanıdı ve canlandı.

Telefonun kilidi açıkken, hızlıca küçük mavi-beyaz Messenger simgesini seçtim. Menü ekranı geldi, konuşmaların bir listesi vardı:

CoralGirl

Kate Paul

Brendan

Ma

Futbolcu

çocuklar

Cross Keys

İşte oradaydı. Tam orada, en üstte, en son konuşma: CoralGirl.

Hâlâ uyuyor gibi görünen Sean'a hızlı bir bakış atarak CoralGirl ile olan konuşmayı seçtim ve beş gün önce bulduğum aynı mesaj dizisini gördüm.

Söylediklerini düşünmeden edemiyorum,

her kelimesinde ciddiydim.

Boğazımda safra birikti, sanki hasta olacaktım gibi.

Şimdi ne yaptım? *Daha önce hayal etmiyordun. İlişkisi hala devam ediyor ve görünüşe göre başından beri Jennifer'mış. O CoralGirl.*

Ama nasıl emin olabilirim?

Sean'ın başı hafifçe bana doğru döndü ama göğsü sabit ritmiyle inip kalkmaya, yükselip alçalmaya devam etti. Hâlâ uyukluyordu.

Mesajları bulduktan sonra ne yapacağımı bilemediğimi fark ettim. Ekran görüntüsü alıp telefonuma mı gönderseydim? Onu uyandırıp yüzleşmek mi? Telefonu yüzüne tutup açıklamasını mı söyleyecektim?

Bunu nasıl açıklıyorsun, Sean? O kim? Sana benim veremediğim neyi veriyor?

Bu adımı atmaya hazır mıydım? Hiç geçmek istemediğim bir çizgiyi geçmeye?

Belki yakında. Ama
henüz değil. Daha iyi bir
fikrim var.

Metin kutusuna yeni bir mesaj yazdım:

*Seninle acilen konuşmam lazım. Benimle 15 dakika içinde
vadinin tepesindeki açıklıkta buluş.*

Gözümün ucuyla, Daniel'ın kendini gülle atar gibi havuza fırlattığı bir hareket yakaladım. Sean'ın ayağına bir su sıçradı.

Şezlongda kıpırdandı ve başını bana doğru çevirdi.

Telefonun güç düğmesine bastım ve aceleyle tekrar elinin yanına koyup güneş kremine uzandım.

'Dikkatli olmazsan yanacaksın,' dedim.

Güneş gözlüklerini alnına doğru itti ve güneşin parıltısında gözlerini kırptırdı.

"Eh? Ne yapıyordun, aşkım?"

Yanaklarımda bir suçluluk duygusu belirdi: suçüstü yakalanmışım.

"Sana losyon getiriyorum. Ona uzattım. 'Biraz gölge yapmalısın. Çocuklara göz kulak olabilir misin? Ben içeri girip biraz serinleyeceğim ve mayomu giyeceğim. Sanırım biraz yüzmek istiyorum.

Avucunun içine güneş losyonu sıktı ve omzuna sürmeye başladı.

"Tamam. Ben de girmeye hazırım.

Sandaletlerimi ve şalvarımı kaptım, yavaşça, olabildiğince rahat bir şekilde balkona çıkan merdivenlere doğru yürüdüm, bunu yaparken saatimi kontrol ettim. Ancak tepeye ulaşıp arkama baktığımda Russ'ın artık havuzun kendi tarafında yalnız olduğunu gördüm.

Rowan gitmişti.

Eve girince doğruca mutfığa gittim, duvardaki kancadan anahtarı aldım ve ana salona çıktım. Salonda

Klima burada yüksek ayarlıydı ve tenime değen serin hava, dışarıdaki güneşin kavurucu sıcağından sonra kutsanmış bir rahatlamaydı. Peştemali etrafıma sardım ve geniş mermer merdivenin dibine indim.

Kıpırdamadan durdum ve dinledim.

Sadece dışarıdaki havuzdan gelen cılız sesler. Yakınlarda bir şey yok.

"Rowan? Sessizliğin içinde söyledim.

Cevap yok. Hem malikâne hem de villa çok büyüktü ama son birkaç dakika içinde gidebileceği sınırlı sayıda yer vardı. Büyük meşe kapıyı aralık bulmak için merdivenlerden ebeveyn yatak odasına koştum. Kapıyı bir kez çaldım.

Rowan?

Kapıyı iterek açtım ve içeri bir adım attım.

Temiz, düzenli, zarif bir şekilde döşenmiş. Havada Rowan'ın pahalı parfümünün hafif bir kokusu vardı.

Ama boştu. O burada değildi. Belki de Jennifer değildi.

Neredesin Rowan? Mesajla çağrılan kocamla buluşmaya mı gidiyorsun?

İkinize de bir sürpriz yapmama ne dersiniz?

Koşarak aşağı indim ve Sean'la paylaştığımız yatak odasına girdim. Parmak arası terliklerimi çıkarıp gardırobun altından askılı sandaletlerimi aldım ve yatağa oturup onları ayağıma geçirdim. Parmak arası terlikler villada iyiydi ama ormanda dolaşacaksam daha iyi ayakkabılara ihtiyacım vardı. Ayağa kalkarken kapının yanındaki aynada kendimi gördüm. Telaşlı ve kızarmış görünüyordum, alnımda endişe çizgileri vardı. Bana bakan gözlerde korku da vardı. Sadece korku değil. Dehşet. Öğrenmek üzere olduğum şeyin ve bunun bana, aileme ne yapacağının beklentisi. Hayatıma.

Tüm hayatlarımıza.

Bu işin peşini bırakabilirdiniz ama bırakmamayı seçtiniz. Bunu harekete geçirmeyi seçtiniz, bu tuzağı kurdunuz ve şimdi kimin yakalanacağını bulma zamanı: müzik durduğunda kimin ayakta kalacağını bulma zamanı.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattım ve saatimi kontrol ettim. Buluşma yerine gitmek için on iki dakika vardı. Gecikmezsem bolca zamanım olacaktı.

"Anne?

Koridorda arkamdan gelen oğlumun sesiyle sıçradım. "Daniel? Elimi göğsüme koyarak söyledim. "Beni korkuttun.

"Korkmuştun. Sırıttı. "Ne yapıyordun?" "Geldiğini duymadım, hepsi bu. Ne oldu?"

"Babamın gözlüklerini bulmama yardım eder misin?" "Şimdi mi?"

"Benimki kırıldı," dedi üzüntüyle, kendi çiftinin kopan elastik kayışını kaldırarak. "Ve şimdi havuz suyu gözlerimi kıpkırmızı yapıyor.

"Onları sonra bulabilir miyiz?" "O da öyle dedi.

"Şu anda biraz meşgulüm, hepsi bu.

Bana baktı, elimde telefonumdan başka bir şey olmadan öylece duruyordum. "Ne yapmakla meşguldün?"

"Şeyler.

"*Lütfen* anne. Küçük elini benimkinin içine koydu ve umutlu bir sırıtışla yukarı baktı. "Hiçbir şeyi kendi başıma bulamıyorum.

"Çünkü sen de baban gibisin, hiç doğru düzgün bakmıyorsun. Saatimi kontrol ettim: toplantı saatine on bir dakika vardı. "Birazdan sana yardım edeceğim, ama önce yapmam gereken bir şey var.

Yanından geçmek için hamle yaptım ama iki koluyla bacağımı kavradı ve yüzünü bir akrep gibi yan tarafıma bastırdı.

'*Lütfen!* En iyi sen bakıyorsun.' Daniel, bacağımı bırak.

Biraz daha sıkı kavradı. "Sen dünyadaki en iyi annesin. "Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

"*En iyisi.*

İçimi çektim. Gitmesine izin vermeyecekti. "Hadi o zaman, çabuk olalım. "Evet!" dedi.

"Babam gözlüklerini nereye koydu?"

"Bilmiyorum. Eşyalarının arasında bir yere mi?"

Kendini bacağımdan kurtardı ve beni büyük yatak odasına kadar takip etti. Ben gardırobu, başucu çekmecelerini ve yatağın altını hızlıca ararken o da koltuğa oturdu.

"Onları nereye koyacağını söylemedi mi? Daniel başını salladı.

Bavullar gömme gardırobun içindeydi. Sean'inkini aşağı indirdim, bunu yaparken bile hafif ve boş olduğunu hissettim. Yine de yere düz bir şekilde bıraktım.

Diz çöküp çantanın fermuarını açtım ve kapağını kapattım. Boştu. El bagajımıza geçmek üzereydim ki, orada olduğunu hatırladım.

üst astarda birkaç fermuarlı cep vardı. İlki düz ve boştu ama diğesinde - ikisinden daha küçük olanında - küçük bir şey vardı. Neredeyse hiç fark edilmiyordu.

'Aha,' dedim.

"Onları buldun mu? Daniel heyecanla arkamdan seslendi.

Elimi küçük cebin içine soktum, parmaklarım pürüzsüz plastiğe sürtünüyordu, esnek, esnek-

Prezervatifler.

Midemde sanki hasta olacakmışım gibi çırpınan, zayıf bir his vardı.

Altı tane prezervatif, daha önce hiç görmediğim bir markaydı. Onları titreyen bir elimin avucunda tuttum, kare plastik ambalajlardan oluşan küçük bir demet, neden orada olduklarına dair bir neden düşünmeye çalıştım, meşru bir neden, mantıklı bir açıklama - evliliğimizin tabutuna bir çivi daha çakmak yerine.

Ama hiçbir şey yoktu. Bariz olandan başka bir açıklama yoktu - çünkü oğlumuz doğduğundan beri doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Daniel arkamdan geldi ve prezervatiflerden birini hızla cebime soktum, diğerlerini de tekrar kapatmadan önce çantaya geri koydum.

"Gözlükleri aldın mı?" dedi.

"Yanlış alarm," dedim bavulu tekrar rafa kaldırırken. "Aramaya devam edelim.

Sonunda onları Sean'ın el bagajında, bir şarj kablosu demetinin altında buldum. Daniel hemen taktı, kayışı sıktı ve bana kurbağa gözlü bir başparmak işareti yaptı.

"Onları bulacağını *biliyordum* anne.

Sean'a geri döneceğinden emin olmak için onu balkona kadar geçirdim. Basamaklardan havuza doğru inmeye başladı, sonra bana döndü.

"Havuzdaki son kişi bir çörek! Bana sırttı. "Had i o zaman, anne!

Olduğum yerde kaldım. "Birazdan inerim.

"Nereye gidiyorsun?

"Gitmek mi? Hiçbir yere gitmiyorum.'

Yüzünü buruşturdu. "O zaman sen çörek olacaksın!

Merdivenlerin geri kalanını koşarak indi ve havuza bir sıçrayışta atladı, derin uçtaki kız kardeşini kıl payı kaçırdı. Bir süre daha oyalandım, yüzeyin altına dalıp kenara doğru yüzmesini izledim. Sean oradaydı ve Russ da. O güvende olacaktı.

Git.

Aceleyle villaya geri döndüm ve ön kapıdan çıkıp arkamdan sessizce kapattım. Büyük kıvrımlı merdivenden inip park halindeki arabaların yanından geçerek beni bakımlı çimenlik alana götüren çakıllı patikaya çıktım. Mor çiçeklerle süslü kemerli bir demir kapı, havuzun görüş alanının dışında kalan üzüm bağına açılıyordu.

Gözlerimi güneşten koruyarak, bağın dibini çevreleyen ağaçlara doğru gözlerimi kısıtım. Etrafta kimse yoktu. İki yanımdaki yamacın genişliğini taradım ama hiçbir hareket görmedim. Muhtemelen aşağıda başka yollar da vardı, ormana ulaşmanın başka yolları da, ama ne olduklarını bilmiyordum. Kesinlikle vadinin yanından yukarı çıkabilirdiniz - Rowan bize kayaya oyulmuş patikayı göstermişti - ve belki de arazinin uzak tarafında da yollar vardı. Ama şimdi kontrol edecek zaman yoktu.

Saatime tekrar baktım - CoralGirl'le buluşmak için istediğim saate ancak altı dakika vardı - ve yarı koşuya başladım. Asma sıralarının arasındaki çıplak patika bozuk ve engebeliydi, sandaletlerimin *şak şak şak sesleri* beni *yokuş* aşağı götürürken ayağıma *takılmakla* tehdit ediyordu. Güneş burada, bulutsuz bir gökyüzünde, başıma ve omuzlarıma fiziksel bir güç gibi vuran kavurucu sıcaklığıyla havuzdan daha sıcak görünüyordu. Yamaçta hiç gölge yoktu - sarmaşıklar sadece bir metre boyundaydı ve öğleden sonra sıcağından hiçbir koruma sağlamıyordu. Koşarken iki büklüm olmadığım ve eğilmediğim sürece herhangi bir gizlenme de sağlamıyorlardı. Ama bunun için zaman yoktu.

Villadan aceleyle uzaklaştığım her avluda kendimi tamamen savunmasız hissettim.

Belki de şu anda beni izliyordur. Gelmemi izliyordur.

Ağaç sınırına geldiğimde koşmayı bıraktım, nefes nefese kaldım, ellerimi kalçalarıma koydum, nefesimi olabildiğince sessiz almaya çalıştım, yamaçtaki parlak güneşten hâlâ gözlerim kamaşıyordu. Sırtımda ve kollarımın altında ter vardı ama en azından burada biraz gölge vardı. Yıpranmış toprak patika, kabukları yaşlılıktan iz bırakmış büyük meşe ve çınar ağaçlarının etrafından dolanıyordu. İşte dip, çukur, sonra yukarı ve tekrar dolanarak büyük kayayı ve devrilmiş ağacı geçiyordu. Tabela orantısız bir şekilde

soluk kırmızı harflerle "DİKKAT!" yazıyordu. Burası kayalığa çıkan açıklıktı. İşte burasıydı. Patikadan çıkıp ağaçların arasına girdim. Burada örtü çok iyi değildi, ama bazı alçak çalılar vardı ve yukarıdaki kalın yaprak örtüsü ormanın çoğunu sıcak, topraksı bir gölgeye dönüştürüyordu.

Çalılıkların içine doğru ilerlerken dallar kollarımı tırmaladı ve eski yapraklardan oluşan bir malç ayaklarımın dibinde hışırdadı. Devrilmiş bir ağacın arkasına diz çöktüm, olabildiğince alçaldım ve peştemalin kumaşını kalçalarımın etrafında topladım. Olabildiğince iyi bir yerdi. Buradan, ağaçların seyredildiği ve uçuşumun kenarına doğru yol aldığı açıklığın tam karşısını görebiliyordum. Ayrıca birkaç dakika sonra gelecek olanları, onlar beni görmeden önce iyi bir şekilde görebilecektim. Cep telefonum elimde sıcacıktı ve şimdiden terden kayganlaşmıştı. Kamera modunu açtım ve fotoğraf çekmek için sadece birkaç saniyem olması ihtimaline karşı birkaç düzine görüntüyü art arda çekecek olan 'seri çekim' seçeneğini seçtim.

İlk defa ormanın ne kadar huzurlu olduğunu fark ettim. Başımın üstündeki dalların gölgesinde yalnız bir kuş ötüyor ve vadiden gelen hafif esintiyle yapraklar hışırdıyordu.

Beklemek için arkama yaslandım, bir elim bilinçsizce şortumun cebindeki prezervatifin dış hatlarına dokunuyordu.

Mesaja kim cevap verecekti? Öğrendiğimde nasıl hissederdim?

Bilmek daha mı iyiydi?

Yoksa çekip gitmek için hala zamanım var mıydı?

Hayır. Bunun sonuna kadar oynanması gerekiyordu. Bu daha iyiydi -

Göz ucuyla sağımda, ormanın derinliklerinde küçük bir hareket yakaladım. Bir hışırtı, bir dal kırılması. Bir hayvan mı? Ya da ağaçların arasında fısıldayan biri?

Daha iyi görebilmek için hafifçe yer değiştirdim.

Sağımdan bir hışırtı daha geldi, şimdi daha yakındı, görüş alanımın kenarında bir hareket parıltısı daha. Gözlerimi kısarak ağaçlara baktım. Belki bir kuş? Kedi?

Daha fazla sessizlik. Ter enseme sıçradı.

Saatimi tekrar kontrol ettim. On beş dakika dolmuştu.

Belki de gelmiyordu. Belki Sean mesajı buldu ve onu uyardı.

Bir ses. Aşağıdaki vadiden patikaya doğru aceleyle çıkan adımlar.

Bir figür belirdi. Geniş kenarlı hasır şapkalı, siyah saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, elinde telefon olan minyon bir kadın.

Izzy'ydi.

Izzy açıklıkta durdu ve sanki birini arıyormuş gibi arkasına döndü, ağaçların arasından sağa sola baktı. Ağır ağır nefes alıyordu.

Elleri kalçalarında, omuzları her nefeste yükselip alçalarak manzaraya baktı. Başını küçük bir yarım daire şeklinde hareket ettirerek vadinin uzak tarafındaki kaya oluşumlarını, tarlaları, ormanları ve uzaklara doğru yükselen tepeleri inceledi.

Birkaç saniye boyunca bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

CoralGirl'ün Izzy olmaması gerekiyordu. Jennifer olması gerekiyordu. Ya da Rowan.

Ama şimdi düşündüm de, takma isim başlı başına bir ipucuydu. CoralGirl. Mercan Adası Tayland'da bir yerdi - gerçek adını hatırlayamıyordum - ama Izzy kısa bir süre önce orada öğretmenlik yaparak bir yıl geçirmişti.

Telefonumu kaldırarak yakınlaştırdım ve fotoğraf çekmek için düğmeye bastım. Kamera deklanşör sesiyle birlikte tıkladı. *Kahretsin.* Eğildim ama duymamış gibi görünüyordu.

Bir an için onu inceledim. Öfke midemde, göğsümde ve boğazımda kaynıyordu.

Izzy! Rowan değil. Jennifer değil. Bu mantıklı mı? Tabii ki geliyor. İngiltere'ye dönmesi konusunda şüphelerin vardı. Bu yüzden geri geldi. Sean'ı benden daha uzun süredir tanıyor, hepimizden daha uzun süredir. Birlikte büyüdüler, birlikte okula gittiler, her zaman ortak bir geçmişleri, şakalaşmaları, İrlanda'dan ortak arkadaşları ve ikisi de hala bekarsa kırk yaşında birlikte olacaklarına dair aptal gençlik anlaşmaları vardı.

Bil bakalım ne oldu, Izzy? O bekâr

değil. Onun önündeki patikaya adım

attım. Izzy şaşkınlıkla bir adım geri attı.

"Tanrım!" dedi, eli göğsüne gitti. "Oh Kate, beni korkuttun.

"Üzgünüm.

Gergin bir kahkaha attı. "Ne yapıyorsun, insanların üzerine mi atlıyorsun?

"Biraz yürümek istedim.

Gözlerinin içine baktım, pes etmesini, teslim olmasını, orada ne yaptığını kabul etmesini istiyordum. Yenilgiyi kabul etmesini, ikimiz için de işleri kolaylaştırmasını. Onu zorlamak istemiyordum ama mecbur kalırsam yapardım. Yolun ortasında durup onun yolunu kapattım.

"Sanki birini bekliyormuş gibi görünüyordunuz?

"Ben mi? Hayır, vadiden yukarı tırmandıktan sonra nefes almaya çalışıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim sesimi çıkarmadan. "Sean'ı arıyordun.

Şaşkın görünüyordu, kaşları çatılmıştı. "Sean mı? Hayır. Villada olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi," dedim kollarımı kavuşturarak. "Öyle, yani.

"O zaman onu burada göremeyeceğim, değil mi?" "Görünüşe göre göremeyeceğim.

Kesinlikle hiçbir şey ele vermiyordu. Bir titreşim bile. Onu bir yalanın içinde yakaladığıma dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

"İyi misin Kate?" diye sordu.

"Açıklıkta durduğunuzu gördüm ve birini aradığınızı düşündüm.

"Kayıp gençliğimi arıyorum belki de. Şapkasını çıkardı ve onunla kendini yelpazeledi. 'Yirmi yıl önce o uçurum patikasından hiç terlemeden atlayabilirdim. Ama şimdi kalp masajına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum - patika geri dönüş yolunda bir *katil*. Yine de vadinin dibinde kesinlikle güzel kaya havuzları var. Hiç keşfe çıktın mı?"

"Henüz değil. Jennifer, Alistair ve çocuklarla birlikte olduğunu sanıyordum.

Başını salladı ve başparmağıyla vadinin aşağısını işaret etti.

"Öyleydim. Çayı hazırlamaya başlamak için erken dönmeye gönüllü oldum. Saatini kontrol etti. "İstersen bana yardım edebilirsin.

Bakışlarını tuttum.

İtiraf etmeyeceksin, değil mi? O zaman onun yerine Sean'la yüzleşeceğim.

"Tabii ki.

Yanımda başka biri olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktı. "Tek başına mısın?

Sean'ı çocuklarla bıraktım. Rowan'ı son yarım saat içinde gördüğünü sanmıyorum, değil mi?"

"Seninle birlikte villada olduğunu sanıyordum." "Bir yere gitti.

Sandaletlerimin altındaki sert ve engebeli zeminde, üzüm bağının içinden geçerek villaya doğru geri döndük. Izzy sohbet ediyordu, sürekli gergin bir akış içinde her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyordu, ama söylediklerine konsantre olamıyordum.

Bir an önce emin olmuştum. Ama şimdi kesinlik kaçmıştı.

Izzy oradaydı. Izzy buluşmaya geldi. Sean'ın gönderdiğini düşündüğü bir mesaja cevap verdi. Yoksa sadece tesadüf müydü? Gerçekten de çay yapmak için vadiden erken mi ayrılmıştı? Bu onun gönüllü olarak yapacağı türden bir şeydi. Peki Rowan nereye kaybolmuştu?

Izzy elini hafifçe koluma koyup bana meraklı bir bakış attığında villaya dönüş yolunu yarılamıştık.

"Sence de öyle değil mi Kate?

"Ne düşünüyorsun? Üzgünüm, kilometrelerce uzaktaydım.'

"Jennifer'ın en büyüğünün biraz tuhaf biri olduğunu mu?" "Jake?

"O sadece biraz ... dışarıda görünüyor. Sanki herkesten farklı bir düzlemde hareket ediyormuş gibi.

"İşte size ergen çocuklar.

"Sence Lucy'nin kendisini aştığının farkında mı?

Şaşkınlıkla ona döndüm, bunun dikkatleri kocamla yaptığı gizli görüşmeden başka yöne çekmek için kullandığı başka bir yol olup olmadığından emin değildim.

"Lucy?

"Evet.

"Hiç düşünmemiştim. Onları her zaman daha çok kardeş gibi düşünmüştümdür. "Kate, ona nasıl baktığını görmedin mi?

"Ona nasıl bakıyor? Kadın güldü.

"Çoğunlukla dili dışarıda. "Gerçekten mi?

"Tamamen anlaşılabilir bir durum elbette. Ergen bir çocuk olsaydım ben de aynen öyle olurdu - ona bakmanız yeterli. Çok sevimli olurdu

"Eğer böyle tuhaf biri olmasaydı.

Lucy'nin son birkaç yıl içinde güzel bir kızdan kalpleri durduracak kadar güzel bir gence dönüştüğü doğrudur. Ama Sean ve benim için bu çok kademeli, günden güne, haftadan haftaya artan bir değişimdi ve bu yüzden onu daha az gören insanlar üzerinde yarattığı şaşırtıcı etkinin daha az farkındaydık. Özellikle de erkekler üzerinde.

"Gerçekten mi?" dedim. 'Onları hala küçüklüklerinden hatırlıyorum, o, Jake ve Ethan çocuk havuzunda oynarlarken, üçü de çırılçıplak arka bahçede koştururken.

"İnanın bana, ona çok düşkün. Biz yanından geçerken asmadan bir salkım üzüm kopardı ve bir tanesini ağzına attı. 'Buraya geldiğimizden beri onu etkilemek için gösteriş yapıyor. Gorges d'Héric'teki kayalıklara tırmanmak mı? Geldiğimiz gün uçurumun kenarında durması? Onu etkilemeye çalışıyordu. Yoksa neden böyle bir şey yapsın ki?'

"O her zaman biraz tuhaftı, sanırım. "Ve Daniel'ın küçük çeteleriyle birlikte takılmasına izin veriyor?

"Onun da katılmasına izin vermeleri bence çok hoş bir davranıştı. 'Ama bunu sadece Lucy'nin gözüne girmek için yaptıklarını biliyorsun, değil mi?'

"Ah. Her zaman her takıma en son seçilen oğlum için koruyucu bir sızı hissettim. "Sadece iyi davrandıklarını sanıyordum.

"Korkarım hayır. Ağzına bir üzüm daha attı. "Her şey hormonlarla ilgili.

Bir an bunu düşündüm, hasır şapkamla yüzümü yelpazeledim. "Henüz tam olarak farkında değil, biliyorsunuz. Üzerinde bıraktığı etkinin çocuklar.'

Izzy kaşlarını kaldırarak bana döndü ve bir üzüm çiğnemeye başladı. "Bundan emin misin?

"Evet," dedim, hissettiğimden daha inançlı bir şekilde. 'Küçük bir kız olmasına daha birkaç yıl var. *Benim* küçük kızım. İnsanlar ona şimdi baktıklarında -şimdiki haliyle- bunu unutuyorlar.

Üzüm bağından bahçeye açılan kemerli geçide geldiğimizde ayrıldık, Izzy doğruca villaya ve mutfığa yöneldi. Sean ve çocukları kontrol ettikten sonra ona katılacağıma söz verdim ve sağdaki beyaz çakıllı patikadan havuza doğru ilerledim. Gideli yirmi dakikadan fazla olmuştu ve kocamın nereye gittiğini merak edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Havuzdaydı, Daniel, Lucy ve Odette'in yanı sıra bir dizi şişme oyuncakla birlikte su sıçratıyordu, çocuklar ciyak ciyak bağılıyor ve ortadaki domuzcuk oyunu oynarken gülüyorlardı. Sonsuzluk havuzunun etrafındaki uzun yolu kullanarak Russ'ın bir John Grisham romanı ve küçük yeşil bir şişe Fransız birasıyla bir şezlonga uzandığı yerin yanından geçtim.

'Çocukların birlikte bu kadar iyi oynadığını görmek güzel,'

dedim. 'Hmm,' dedi şişesinden bir yudum alarak.

"Rowan nerede? Ona bir şey soracaktım.'

"Sanırım bazı telefon görüşmeleri yapmaya gitti. Evin bulunduğu yönü belli belirsiz işaret etti. "İşle ilgili şeyler.

Havuzun diğer tarafındaki şezlonguma geri döndüm. Sean derinlerden yüzeye çıktı, saçlarını alnından geriye doğru tarıyordu.

"Uzun zamandır yoktun Kate," dedi bir plaj topunu çocuklara doğru vurarak.

'Yatak odasında biraz uzandım. Serinlemek için.

Boynuna kadar suya batmış halde uzun bir süre bana baktı. "Hala biraz sıcak görünüyorsun, aşkım.

Elimi yanağıma götürdüm ve tenimden yayılan sıcaklığı hissettim. Tepeye doğru aceleyle geri döndüğüm için hâlâ sıcaktım. Ama şimdi ne yapacağımı, günler önce telefonundaki mesajları ilk gördüğümde ne yapmam gerektiğini biliyordum: Bana göstermesini sağlayacaktım. Ve bana her şeyi anlatmasını.

Olabildiğince sakın bir şekilde, "Telefonun nerede Sean?" diye sordum.

Daniel sırtına tırmandı, bir eliyle tutunurken diğer eliyle suya vuruyordu.

Sean, "Neyim?" dedi.

"Telefonun.

"Neden?

"Çaldığımı duydum sandım.

Bana tekrar baktı, gözlerinde tam olarak çözemediğim bir şey vardı.

Bilmiyorum. Orada bir yerde. Şezlongun altında mı?"

Baktım.

"Hayır.

"Kitabımın altında mı, masanın üzerinde mi?

Kitabını, şapkasını ve tişörtünü masadan kaldırdım.

"Burada değil, Sean.

"Uh-oh," dedi, sesinde bir pişmanlık tonu vardı. 'Oh hayır. Ne *aptalım*.'

"Kimmiş aptal? Daniel öfkeyle konuştu.

"Öyleyim. Gidip ne yaptığımı asla tahmin edemezsin.'

Hâlâ havuzun derinliklerinde duran kocam suyun içine, yüzme şortunun yan cebine uzandı ve telefonunu çıkardı.

*

"Burada diyor ki," dedi Daniel, iPad'ini inceleyerek, "eğer onu on sekiz saat boyunca bir kase pirincin içine koyarsan, o zaman hayata geri dönecek. Pirinç içindeki tüm suyu alıyor ya da onun gibi bir şey.

Sean'ın cep telefonu cansız bir şekilde yanındaki mutfak masasının üzerinde duruyordu. Havuza batırıldığından beri açılmayı reddetmişti.

hiçbir şey yapmayı reddetti. Eline aldı ve güç düğmesine tekrar bastı. Hiçbir şey yapmadı.

"Bence bunun biraz ötesinde, Daniel.

'Hiç pirincimiz var mı? Burada pişmemiş pirinç olması gerektiği yazıyor. Ya da kullanabilirsin,' bir kelime üzerinde duraksadı, "inek yosunu", her ne ise. İneklerden mi elde ediliyor?"

Sean omzunun üzerinden iPad'in ekranına baktı.

"Kuskus," dedi. "Hayır, bence Bay Samsung'un işi bitti dostum.

'Ve bir elektrikli süpürge alıp şarj cihazı deliğindeki, kulaklık girişindeki ve diğer tüm deliklerdeki suyu çekmeniz gerekiyor. Ve bir saç kurutma makinesi. Annemin saç kurutma makinesini ödünç alabilir miyiz?"

Sean başını salladı.

'Endişelenme, Daniel. Onsuz da iyi olacağım.'

'Ama bir telefona ihtiyacın var baba. Telefonun olmadan yapamazsın.' 'Ben senin yaşındayken telefonum yoktu. Hayatta kaldım.' "Evet, ama o eski günlerdeki gibiydi.

"Seksenler.

"Vikinglerden önce miydi yoksa sonra mı?"

"Yeni Romantikler, seni genç züppe.

"Sınıfımdaki Oscar bir keresinde telefonunu tuvalete düşürdü ve pirinçle tekrar çalışmasını sağladı.

'Ama bahse girerim sadece birkaç saniye suda kalmıştır. Bu benim on dakika boyunca cebimde telefonla suyun altında yüzmemden biraz farklı.

"Onunla havuza atladığına inanamıyorum. Oğlumuz gülümseyerek bana döndü. "Buna inanabiliyor musun, anne?"

Sean'ın bunu neden yaptığını biliyordum. O da biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Bu maskaralığımız tamamen çocukların iyiliği içindi.

Elimden geldiğince neşeli bir şekilde, 'Bu biraz babacan bir davranış,' dedim.

İkimiz de bunun bir kaza olmadığını biliyorduk - artık ona mesajlar hakkında soru soramazdım, o kadar. Telefonu bozulduğuna göre, Messenger'daki kullanıcı adı ve şifresini almadan mesajlara erişemezdim ve bu asla gerçekleşmeyecekti. Tahminimce ben havuz başından ayrıldıktan sonra telefonunu kontrol etmiş ve mesajı görmüştü. Yine de Izzy'yi uyarmak için zamanında gelmemiş gibi görünüyordu.

Ama Daniel'in anne babasının evliliğini kemiren çürümeye maruz kalmasını istemiyordum. Henüz değil. Mümkün olduğunca uzun süre korunmaya ihtiyacı vardı.

Sean

"Ne kadar zamanın var? Sean omzunun üzerinden bakarak söyledi.

"Fazla değil. Sesini alçalt.

"İstedim ki-

"Burada değil," dedi usulca. "Kate nerede?"

"Çocuklarla meşgul.

'Aşağıda şarap mahzeninde konuşabiliriz. Beni takip edin.'

Onu mutfak boyunca kavanozlar ve yiyecek tenekeleriyle kaplı, sonunda bir kapı olan bir oyuğa götürdü. Oraya gitti ve kapıyı çekerek açtı, ışığı yaktı ve onu takip etmesini işaret etti.

Beton basamaklar villanın derinliklerine doğru iniyordu, hava akşamın şiddetli sıcağından uzakta serin ve topraktı. Kayadan oyulmuş, bir tarafı yerden tavana kadar tozlu şarap şişelerinin raf raf dizildiği uzun bir geçitte, elleri neredeyse birbirine değecek şekilde yan yana yürüdüler.

Gölgeye doğru geri adım atarak onu çağırdı. "Ee, nasılsın?"

Ona doğru ilerledi ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini onun koluna koydu, parmaklarının altındaki ten sıcak ve pürüzsüzdü.

"Kate biliyor," dedi.

Kate başını salladı.

"Hayır, bilmiyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Sadece biliyorum.

"Kendini bir şeyler olduğuna inandırmış. Sesini alçaltarak yaklaştı.

'Bu *bilmekle* aynı şey değil. Çok uzak bir ihtimal değil. Size ne söyledi?'

'Gittikçe daha karmaşık bir hal alıyor. Sürekli her şeyi berbat edecekmişim ve her şey yerle bir olacaktı gibi hissediyorum.

"Böyle bir şey olmayacak.

'Bunu da ha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum. Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Senden hiç sır saklamadığını mı

düşünüyorsun?" "Hayır. Bu şekilde değil.

"Gerçekten mi?" Ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bu senin hatan değil, Sean.

"Bu tam olarak doğru değil, değil mi?

'Biz insanız, sen ve ben. Tıpkı onlar gibi, tıpkı diğer herkes gibi. İnsanlar hata yapar. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımıza karar vermeliyiz.

'Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?

Yaptığımız şeyin? Ona gülümsedi.

"Bu mu? Hayır.'

'Bence itiraf etmeliyiz. İlgili herkes için en az acıyı içeren bir yol bulmalıyız.

'Bunu zaten konuşmuştuk. En iyi yol bu.

'Onu bu şekilde karanlıkta tutmak,' diye itiraz etti başını sallayarak. "Bu adil değil. Bu doğru değil.

"Adil mi? Hayatın adil olduğunu

kim söyledi?" 'Bunu sonsuza dek

gizli tutamayız. Neden olmasın?

Neden saklamayalım?

'Çünkü er ya da geç öğrenecek. *Birileri* öğrenecek ve bu gerçekleştiğinde sadece an meselesi olacak.

'Asla öğrenemez. Dikkatli olursak da öğrenmez. "Sana söyledim, yalan söylemekte iyi değilim. Özellikle de ona.

"Her şey pratik yapmakla ilgili, Sean. Gülümsedi. "Ne kadar çok yaparsan o kadar iyi olursun.

"Bundan emin değilim.

'Neden ona söyleyelim ki? Bu sadece her şeyi karmaşıktırır. Nasılsak öyle devam etmeliyiz. Biz iyiyiz, her şey yolunda.

"Ne kadar süre devam edecek? Kendi başına çözene kadar mı?"

"Çözmesi için bir neden yok.

'Daha ne kadar her şey normalmiş gibi devam edebileceğimden emin değilim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

"Ben de bunu pek alışkanlık haline getirmediim. "Bunu duyduğuma sevindim.

Daha da yaklaşarak bir elini adamın göğsüne koydu ve parmak uçlarının altındaki sert ve düz kasları hissetti.

'Yaptığımız şeyi yapmaya devam edelim,' dedi. 'Başka bir şey yapamayacak kadar çok şey tehlikede. Eminim bunu görüyorsunuz, Sean?

"İstiyorum," dedi sessizce. "Kesinlikle.

Dört ay önce

Aptalcaydı, gerçekten. Aptalca olduğunu biliyordu. İşler böyle yürümüyordu. Ama bunu günde yüzlerce kez düşünmekten kendini alamıyordu. Onunla b i r l i k t e y k e n bunu hayal etmekten, kolunu ona doladığında ve onu kendine çektiğinde bunu gözünde canlandırmaktan kendini alamıyordu. Onu göğsüne yakın tuttuğunda. Onu öptüğünde ve bu öpücük

Omurgasından aşağı ve yukarı elektrik çatırtıları geliyordu.

Annesi onu görseydi, anlardı. Anlardı. Ama hiçbir şey bilmemesi daha iyi, şimdi değil, odaklanmaya ve GCSE sınavları yaklaştıkça okulun gerçek olmaya başlamasıyla ilgili tüm derslerden sonra değil. Ve sır saklamayı umursamıyor. Aslında gerçek bir sırda sahip olmak, evinizde kimsenin bilmediği gizli şeylerle dolu gizli bir oda gibi, havalı bir şey. Aslında bir erkek arkadaşı olması yasaklanmış değil, sadece annesi ve babasının erkekler hakkında oldukça özel fikirleri var.

Ama o çoğu erkek gibi değil; çok daha olgun. Onunla her şey hakkında konuşabilir. Okul, sınavlar, aile, kardeşler, arkadaşlar ve okulda ona B-Boy demelerinin gerçek nedeni. Nasıl doktor olacağı ve on bir yaşındayken Saracens tarafından nasıl yeteneklerinin keşfedildiği ve on sekiz yaşına geldiğinde profesyonel olup bir gün İngiltere için rugby oynamak istediği hakkında. Kupalar kazanmak.

Onunla konuşmadığı tek bir şey vardı. Aptalca bir şey.

Aptalcaydı. Bir açıdan bunu biliyordu.

Ama yine de düşünmeden edemiyordu: Bu çocukla evlenecekti.

MEDNESDAY

Daniel

Annem haklıydı, diye düşündü Daniel. Büyük çocuklarla oynamak güzeldi.

Jake uzun boyluydu - neredeyse Daniel'ın iki metreden uzun olan babası kadar - ve kardeşi Ethan da ondan geri kalmıyordu. Daniel'e mini yetişkinler gibi görünüyorlardı, öğretmenler ya da ebeveynler kadar büyük, kocaman oğlan çocukları. Tatildeki diğer çocuklar, kardeşiyle oynarken ölü görülmesi mümkün olmayan kız kardeşi Lucy ve Daniel'in yüzüne erkeklerden hoşlanmadığını söylemiş olan küçük kız Odette'di. Biraz kızgın görünüyordu.

Ama Jake ve Ethan onu göndermediler. Ve *havalıydılar*. Okuldaki havalı çocuklar gibi, herkesin takılmak istediği ama herkesin de biraz korktuğu, futbolda iyi olan, komik olan ve kızlarla konuşmak isteyen çocuklar.

Daniel futbolla ilgilenmiyordu. *Minecraft*'ı, Lego Star Wars'u ve YouTube'daki komik videoları severdi.

Ama Jake ve Ethan tatil evinin arazisini keşfetmeye çıktıklarında onun da peşlerine takılmasına aldırmış etmediler. Oyun odasına, spor salonuna, garaja, saunaya, ormana ve küçük çardağa kadar her yere gitmişlerdi. Keşfetme konusunda iyiydiler. Havuzun altında bir sürü boru ve fiçıyla dolu gizli bir oda bulmuşlar, üzüm fidanlarından üzüm yemişlerdi (Daniel yememeleri gerektiğini söylemesine rağmen) ve sonra Ethan neredeyse bir kertenkele yakalayacaktı ama kuyruğu elinde kopmuştu ve bu *iğrenç* ama aynı zamanda komikti. Elinde kertenkele ile etrafta koşturuyor, sanki hâlâ canlıymış gibi yüzlerine doğru sallıyordu. Daniel onunla birlikte güldü ama kertenkele kuyruğunun kendisine dokunmasını gerçekten istemiyordu.

Huşu ve korku. Tehlikeli bir kombinasyondur.

Üçü de üzüm bağının dibindeki uzun bir meşenin gölgesine yayılmışlardı. Güneş çok yoğundu, Daniel'ın tişörtünü sırtına yapıştıran ve gözlüklerinin burnundan aşağı kaymasına neden olan kavurucu, durmak bilmeyen bir sıcaklıktı.

Jake öne doğru eğildi, uzun koyu renk saçakları gözlerinin üzerine düşüyordu. "Havalı bir şey görmek ister misin?"

Daniel otomatik olarak, "Evet," dedi. "Burada olmaz. Hadi gel."

Büyük oğlan ayağa kalktı ve onları ormanın derinliklerine doğru götürdü, Ethan Jake'i takip etti ve Daniel arkadan geldi.

Biraz daha ilerledikten ve villanın manzarası ağaçlarla tamamen kapandıktan sonra Jake elini arka cebine attı ve sert siyah plastikten, üzerinde metal bir çizgi olan bir kama çıkardı. Onu avucunun içinde tuttu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Daniel gerçekten emin değildi ama iki büyük çocuğun önünde aptal gibi görünmek istemiyordu.

"Çakı?"

"Çakılar küçük çocuklar içindir. Bu bir kilit bıçağı. Bak."

Sapındaki bir çiviye bastı ve bir çıt sesiyle yerine kilitlenene kadar bir bıçak çıkardı. Parlayan çelik Daniel'ın işaret parmağından daha uzun değildi ama geniş ve keskindi ve bir hayvanın dişi gibi kötü bir noktaya doğru kıvrılmıştı.

"Bu ne için?"

Jake kaşlarını çattı.

"Taktik bıçak, ahmak. Avlanmak, hayvanların derisini yüzmek, bir şeyleri keskinleştirmek ve bunun gibi şeyler için. Tutmak ister misin?"

Daniel bıçağın ucuna, keskinliğine baktı ve düşündü:

Hayır. İstemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

'Elbette,' dedi ve elini uzattı.

Jake'in yüzündeki ifade değişti ve aniden hamle yaparak bıçağı sanki ucu Daniel'ın avucuna saplanacakmış gibi sıkı bir kavisle aşağı indirdi.

Küçük çocuk irkildi ve telaşla bağırdı.

Jake son anda geri çekildi, bıçak küçük çocuğun eline saplanmadan bir santim önce. O ve kardeşi kahkahalar atarak dağıldılar.

"Şaka yapıyorum dostum, sadece şaka! dedi Jake. Bıçağı ters çevirdi, düz kısmından tuttu ve önce sapı olmak üzere tekrar uzattı. "Yine de yüzündeki ifade. Harikaydı. Gerçekten seni bıçaklayacağımı mı düşündün?"

Daniel gözlerinin arkasında yaşların hızla ısındığını hissetti ve sertçe yutkunararak onları geri itti.

"Tabii ki hayır.

Gözyaşı yok. Şimdi olmaz. Onların önünde olmaz.

Bunun yerine, hâlâ titreyen elini uzatmaya zorladı kendini ve bıçağı Jake'ten aldı. Plastik sap avucunun şekline göre kıvrılmıştı ve işaret parmağının girdiği yerde küçük bir oyuk vardı. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Elinde iyi hissetti. Güçlü. Sanki onunla her şeyi yapabilirmişsin gibi.

o.

Jake bıçağı gösterdi.

'Jilet gibi keskin, titanyum kaplama. Her şeyi kesip biçer.' Daniel,

"Harika," dedi.

"Ne olursa olsun. Bir dene.'

"Ne?"

"Dene bakalım. Ağacın üzerinde.'

Daniel onu yanındaki zeytin ağacının kabuğuna doğru yavaşça çekti, budaklı ağaçta kılcal bir kesik bırakarak.

Jake bıçağı ondan geri aldı.

"Böyle daha iyi giriyor," dedi, bıçağı elinin tersiyle kabuğa sapladı, bıçağın yarım santimlik bir kısmını gömdü ve orada, ağaca gömülü halde titreyerek bıraktı.

"Yine de deriden çok daha kolay geçer.

"Deri mi?"

Jake bıçağı ağaçtan çekip aldı ve bir süre ucunu inceledi. "Hey dinle, bir sır saklayabilir misin?"

"Evet.

Jake bir an için onu inceledi, yüzü bomboştu. "Gerçek bir çetemiz var, ben ve Ethan.

Daniel bir gençten diğerine baktı. "İki kişilik bir çete mi?"

"Eğer tam üye olmak istiyorsan, girersen üç olacak. "Peki nasıl gireceğim?"

"Kabul törenini yapmak zorundasın.

"Ne?

"Kabul töreni," dedi Ethan. "Bu bir sınav gibi. Daniel'ın omzuna bir el koydu. "İkimiz de bunu zaten yaptık," dedi.

"Ne yapmam gerekiyor?

Ethan arkasına, yerdeki bir çukura uzandı. Üst kısmı kesilmiş boş bir plastik şişe çıkardı.

'Bir tuzak yaptım. Bir göz atın.'

Daniel yavaşça öne eğildi ve plastik şişenin içine baktı. Leş gibi kokuyordu. Dibinde küflenmiş eski meyveler, yapraklar falan vardı ve -

Şişenin dibinde bir şey hareket etti. Hızlı, siyah ve parlak.

Daniel geriye doğru irkildi.

'Ugh! Ne oldu?'

Ethan sıırttı.

'Geyik böceği, büyük bir tane. Hadi, düzgünce bak.'

Daniel tekrar öne doğru eğildi ve Ethan'ın yarım şişeyi yüzüne doğru itmesini bekledi. Ama büyük oğlan, içine iyice bakabilmesi için şişeyi sabit tuttu ve böceğin kenarından çok fazla tırmanmasını engellemek için boşdaki eliyle şişeye vurdu. Mermi şeklinde uzun siyah bir gövdesi, altı bacağı ve her iki yanından çıkan iki büyük kısıkcı olan büyük bir kafası vardı, her birinin üç keskin ucu vardı ve onlara bakmak bile kaşınmasına neden oluyordu.

Kesinlikle *ming* gibiydi.

"Bir arena yaptık," dedi Jake. "Şuna bir bakın.

Devrilmiş bir kütüğün arkasında, içinde ateş olmayan bir kamp ateşi çukuru gibi kayalarla çevrili, temizlenmiş topraktan küçük bir alanı işaret etti.

"Bu ne için?"

"Kabul töreniniz için.

Daniel bir çocuktan diğerine baktı, tedirginliği omurgasına tırmandı. *I'm A Celebrity*'de bazı iğrenç şeyler görmüştü. *Beni Buradan Çıkarın*'da, ünlü bir kişinin böceklerle kaplanması gerektiği ve böceklerin pantolonlarından kulaklarına kadar süründüğü gibi. Çok korkunçtu. Ve böcek *çok büyüktü*. Yanına bile yaklaşmak istemedi.

"Ne yapmam gerekiyor?

Ethan şişeyi derme çatma arenaya fırlattı. Böcek yuvarlanarak dışarı çıktı ve bir o yana bir bu yana koşmaya başladı.

"Basit," dedi Ethan, böceği kontrol altında tutmak için bir sopayla ona vurarak. "Onu öldürmek zorundasın.

"Böcek mi?

'Evet, mankafalar. Böcek.'

"Oh.

Daniel ellerini sıkı yumruklar haline getirip ceplerine soktu.

Jake bıçağı sapından tutarak ona doğru uzattı. "Yapacak mısın o zaman?

"Emin değilim.

"Tavuk musun?"

"Hayır.

Umutsuzca Jake ve Ethan'ın yaptıklarının bir parçası olmak istiyordu. Onların deyimiyle *ekiplerinin* bir parçası. Dahil olmak, değişiklik olsun diye havalı çocuklardan biri olmak istiyordu. Ve en önemlisi, dışarıda kalmak istemiyordu. Çünkü onların arkadaşı olmazsa hedef haline geleceğini biliyordu.

Bununla birlikte, böcek en sevdiği hayvanlar listesinde çok çok alt sıralarda olabilirdi ama onu incitmek istemiyordu.

Ethan bıçağı kardeşinden aldı ve sapını Daniel'in sağ eline bastırdı.

"Yap hadi. O sadece bir böcek, eğer yapabilseydi sana da aynısını yapardı. Yeterince büyük olsaydı.'

"Gerçekten mi?

"Elbette. Öldür ya da öldürül. Sadece yap.'

Ethan birdenbire çok büyük, çok geniş ve uzun göründü. Gözlerinde garip bir ışık vardı.

Daniel donmuş bir halde durdu. Şu anda babasının yanında olmayı, havuzda oynamayı ya da yemekten önce ellerini yıkamasını söyleyen annesinin yanında olmayı, hatta kız kardeşinin yanında olmayı her şeyden çok istiyordu. Kötü davranıyor ve onu görmezden geliyor olsa bile. Burada, elindeki bıçağa bakmaktan başka her yerde.

"Kanı sevmiyorum," dedi kısık bir sesle.

"Hepimiz kanlıyız. Ethan omuz silkti. 'Hepimiz büyük kan torbalarıyız, hepsi bu. İçinizde pintiler ve pintiler var. Hepimiz buyuz, gerçekten, kemikler, kaslar ve kan.

'Bir dahaki sefere yapabilir miyim?

Yarın?' 'Ne? Tavuk musun sen?'

"Hayır.

"Yap o zaman.

"Ona zarar vermek istemiyorum.

Alaycı kahkahalara ve küfürlere karşı kendini hazırladı, tepeden villaya doğru baktı, büyüklerden birinin ağaçların arasından geçip hepsine çay içmeye gelmelerini söylemesini diledi, dua etti. Onu bu durumdan kurtarmak için.

Ama gülmediler ya da küfretmediler. Sadece birbirlerine ve sonra da ona baktılar.

Ethan başını sallayarak bıçağı onun elinden aldı. Hızlı bir hamleyle böceğı bıçağın ucuna sapladı. Kabuğı delindiğinde yumuşak bir *çatırtı* duyuldu. Bıçağın ucunu sonuna kadar sapladı ve ölüm sancıları içinde çırpınan böceğı inceleyerek havaya kaldırdı.

Daniel geriye doğru irkildi.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan," dedi Ethan bıçağı bir o yana bir bu yana çevirerek, "kabul törenini yapmanın başka bir yolu daha var.

Daniel ona gözlerini kırpıştırarak baktı, kafası karışmıştı. Bu bir numara mıydı? "Başka ne yolu var?

Ethan ölmek üzere olan böceğı bir çalıya doğru fırlattı ve bıçağı şortuna sildi.

"Gel hadi. Sana göstereceğiz.'

Daniel

Uçurumun kenarı pürüzlü ve düzensizdi, bazı kısımları dışarı çıkmış, bazıları da ufalanmış gibi görünüyordu. Ortasında, ağaçların açıklığa, açıklığın da kenara doğru yol aldığı yerde, iki bodur ağacın arasında hilal şeklinde bir boşluk vardı, yarım daire şeklinde bir boşluk, sanki bir milyon yıl önce kesilip vadiye düşmüş gibi görünüyordu, diye düşündü Daniel.

Hilal şeklindeki boşluk yaklaşık bir metre genişliğindeydi - Daniel'in boyu kadar, diye hesapladı.

"İşte," dedi Ethan, tam kenarda, iki kaya parçası arasındaki boşlukta durarak. "Tıpkı beden eğitiminde uzun atlama yapmak gibi.

Beden eğitimi Daniel'in okulda en az sevdiği dersti. Futbol için her zaman en sona seçilirdi ve elim sende oynamaları gerektiğinde - iğrenç, elim sende oynamaktan *nefret ederdi* - topun olduğu yönün tersine koşmaya özen gösterirdi. Yine de koşma ve zıplama konusunda iyiydi. Koşma ve zıplamayı yapabiliyordu. Aslında bunları herkes yapabiliirdi. Bunlar gerçek *spor* değildi, değil mi?

"Uzun atlama mı?" dedi, sesinin yükselmesini engellemeye çalışarak.

Bu boşluğu asla kendi başına atlayamazdı. Milyon yıl geçse bile. Ama tek başına değildi, ondan çok daha uzun, iri ve atlamada daha iyi olsalar bile arkadaşlarıyla, *ekibiyle* birlikteydi.

"Buradan atlamalısın," diye boşluğun kendi tarafını gösterdi Jake, "şuradan şuraya. Harp Okulu'nda buna benzer bir atlayış yapmıştık. Ama daha genişti.

"Harika," dedi Daniel, zamana oynayarak. "Harbiyeliler için kaç yaşında olmak gerekiyor?

"Bilmiyorum. Artık içinde değilim." "Neden?"

Omuz silkti. "Kendisine bağırılmasından ve emir verilmesinden hoşlanmıyordu. Ethan sırtarak, "Onu kovdular," dedi.

"Hayır, asla! Jake kardeşinin kolunu yumrukladı. 'Bütün o yürüyüşler falan sıkıcı olmaya başladı. Neredeyse hiç atış yoktu.

Daniel orada bir yetişkin var mı diye omzunun üzerinden kontrol etti. Elinde değildi. Biri küfrettiğinde hep öyle yapardı.

"Çok kolay," dedi Jake. "Sana göstereceğim.

Kısa bir koşu yaptı ve boşluğun karşısına atladı, spor ayakkabılarının kaldırdığı toz bulutu içinde diğer tarafa sert bir iniş yaptı.

Ethan da onu takip etti, ancak başarabildi ve uzak tarafa çarptığında dizlerinin üzerine çöktü. Hızla ayağa kalktı, kendini fırçaladı ve kardeşinin yanına geldi. İkisi de Daniel'a baktı.

"Sıra sende," dedi Jake.

Daniel kenara biraz daha yaklaştı ve vadinin içine baktı. Dibiindeki dereye mavi su parıltıyor, güneş ışığı elmas gibi parlıyordu.

"Aşağıya doğru uzun bir yol var, değil mi?"

Ethan, "Böyle bir damla seni kesinlikle öldürür," dedi. "Tavuk musun sen?" dedi Jake.

"Hayır.

"Öylesin, sen bir tavuk adamsın," dedi Ethan ve aniden zalim bir gülümsemeyle ekledi, "Tavuk adam Dan!"

Kollarını iki yana açarak *gıdak gıdak gıdak* tavuk sesleri çıkarmaya başladı. Kardeşi de ona katıldı.

"Tavuk adam Dan! Tavuk adam Dan!" İki kardeş kollarını çırparak daireler çiziyordu. "Buck-buck-buck!"

Daniel yanaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissetti. Birdenbire çişe ihtiyacı oldu, hem de çok fena. Okulun en kötü yanları bir araya toplanmış gibiydi; beden eğitimi, zorbalar, yüksek şeyler ve futbol takımına hep en son seçilmek.

Korkmuş olabilir ama tavuk *değildi. Değildi.* Onlara gösterecekti.

"Ben tavuk değilim.

Ethan kollarını çırpmayı bıraktı, gülümsemesi soğudu.

"Bence öylesin, küçük adam.

"Hayır!"

"Kanıtla o zaman.

Daniel altı adım geri çekildi ve birkaç derin nefes aldı. O bir tavuk *değildi*.

Boşluğa doğru koştu, yumrukları havadaydı, ayakları tozlu toprağı tokatlıyordu, gözleri uzak tarafa sabitlenmişti-
Ve atladı.

Üçümüz kahve sipariş ettik ve köy meydanının gölgeli bir yerinde bir masa bulduk. Diğer tek müşteri, yanlarında bastonlarıyla tahta bir bankta oturan, bıyıkları terlemiş birkaç yaşlı adamdı. Fransız üç renkli bayrağı restoranın yanındaki belediye binasından kayıtsızca sarkıyordu, öğleden sonra sıcağında onu karıştıracak hiçbir esinti yoktu.

'Bir itirafta bulunmam gerekiyor,' dedim.

Rowan ve Jennifer içkilerinden başlarını kaldırıp baktılar.

"Kulağa biraz dramatik geliyor," dedi Rowan.

"Her şey yolunda mı? Jennifer söyledi.

Başımı salladım.

"Hayır, pek sayılmaz. Yere baktım. "Her şey yolunda olmaktan olabildiğince uzak.

"Ne oldu, tatlım? Jennifer'ın sesi endişeyle yumuşamıştı. "Ne oldu?

Elinde bastonuyla meydanın karşısındaki küçük kiliseden çıkan siyah elbiseli yaşlı bir kadını izledim. Çok yavaş bir şekilde kafeye doğru ilerlemeye başladı.

"Araya özür sıkıştırılmış bir itiraf.

Çok fazla ayrıntıya girmeden onlara son beş gündür neler olduğunu, Sean'la ilgili şüphelerimi anlattım - bu şüpheler onun bir ilişkisi olduğuna dair soğuk ve sert bir bilgiye dönüşmüştü. Önce Rowan'ın, sonra da Jennifer'ın diğer kadın olduğundan nasıl şüphelendiğimi. Ve dün her iki konuda da yanıldığının teyidi geldi.

"Şu yüzük," dedi Rowan. 'Onu spor salonunda buldum. Sean'a ait olduğunu bilmiyordum - önceki bir misafirin olabileceğini düşündüm, bu yüzden onu aldım ve saklamak için çekmeceme koydum. Herkese soracaktım ama aklımdan çıkmış.

"Biliyorum," dedim. 'Ve ikiniz hakkında kötü şeyler düşündüğüm için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Sadece ağaçlar için odunu göremedim. İşin kötüsü, hafta başında Izzy ile bu konuyu konuştum ve Sean'ın asla arkamdan iş çevirmeyeceğine dair bana güvence verdi. Tabii ki diğer kadın olsaydınız siz de aynı şeyi söylerdiniz. Çok aptalım.'

Açıklamamı bir anlık sessizlikle karşıladılar.

Rowan sonunda başını sallayarak, "Bu çılgınlık, inanamıyorum," dedi. 'Son birkaç gündür biraz tuhaf olduğunu düşünüyordum. Ne olduğunu bir türlü anlayamadım. Seni zavallı şey.

"Ben de," dedi Jennifer. 'Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim, sana soracaktım. Bu şekilde öğrenmek zorunda kalmak senin için korkunç olmalı.

Rowan kahvesini karıştırdı.

'Ne kadar eminsiniz? Ne kadar eminsiniz?

"Oldukça eminim. Açıkça inkar etti ama bir şeyler sakladığını biliyorum. Sadece bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

"Onunla konuşmamızı ister misin? Jennifer güneş gözlüklerini saçlarına doğru iterek konuştu. "İkimiz mi?

Ve ne diyeceğim? Geri çekilmesini, kendi erkeğini bulmasını mı? Bunun neden bir etkisi olsun ki?

'Bilmiyorum,' dedim. 'Belki. Henüz değil. Geçen gün bana biriyle görüştüğünü söyledi ama henüz bize söylemek istemedi çünkü adam hala evli. Görünüşe göre boşanma aşamasındaymış ama bizim onaylayacağımızı düşünmemiş.

"Adı ne?"

"Söylemedi.

'Ya da Sean'la konuşabiliriz,' dedi Rowan.

'Hayır. O olmaz. Zaten denedim.

'Belki aklı başına gelir. Ona biraz zaman verin.'

Başımı salladım. 'Bunun için çok geç. Bir şey yapmazsam delireceğim; sadece yanlış bir karar vermek istemiyorum. Dikkatle Rowan'a baktım.

"Yine mi?

Bana anlayışla başını salladı; kimden bahsettiğimi biliyordu.

"Ama o farklıydı," dedi usulca. "Henry ile. "Öyle miydi?

Henry, Rowan'ın ilk kocası. Zihnim, Rowan'ın ilk evliliğinin sona ermesinde benim de bir rol oynadığım, ayakkabının diğer ayağında olduğu zamanlara gitti. Onun yerinde olsaydım ben de bilmek ister miydim?

Soru beni kısa kesmişti. Onun yerindeydim. Şimdi sıra bendeydi.

Kahvemi yavaşça karıştırdım.

On yıl önce - neredeyse bugüne kadar - Rowan ve ben kuzey Londra'daki küçük teras sonu evimin oturma odasında oturmuş kahve içiyorduk. Pazar rostosu bitmiş, bulaşıklar yıkanmış, Sean ve Henry parka doğru yola çıkmış, Lucy de altıncı yaş gününde aldığı yeni bisikletiyle sallana sallana ilerliyordu, tutma yerlerinden parlak pembe flamalar sarkıyordu. Okulların bulunduğu bölgeler ve kreşler hakkında konuşurken Rowan doğum kontrol hapını bıraktığını ve onun yerine folik asit aldığını açıkladı. Tereddüt ettim, fikrimi değiştirdim, tekrar değiştirdim, kahvemi bıraktım ve sonunda hayatının akışını değiştirecek yedi kelimeyle çıktım.

Bence Henry oyun oynuyor olabilir.

Rowan'ı aldattığını çok iyi bir otoriteden duymuştum ve ona söyleyip söylememeye karar vermeye çalışırken haftalarca bu bilgiyle boğuştum. En iyisi için ne yapacağımı, doğru olanı yapmaya çalışıyordum - ne kadar zor olursa olsun. Rowan, her şeyden habersiz, ilk çocuklarını denemekten bahsediyordu. Elimdeki bilgilerle ne yapmam gerekiyordu? Herkes onun arkasından konuşurken sessiz mi kalacaktım? Kendi başına öğrenmesine izin mi verseydim? Evlendiği adam tarafından kandırılmasını mı izleyecektim? Sean temkinli olmamı tavsiye etmişti ama sonunda onun tavsiyesine karşı geldim ve Rowan'a duyduklarımı anlattım. Henry hakkında ortalıkta dolaşan hikâyeleri iyi niyetle ona anlattım.

Doğru olmadığı ortaya çıkan hikayeler. Hiç tanımadığım, kendi gündemi olan eski bir sevgili tarafından yayılan kötü niyetli yalanlar.

Ama kötü niyetli olsun ya da olmasın, etkisi felaket olmuştu. Rowan, patlayıcı suçlamasıyla Henry'nin karşısına çıktığında, evlilikleri olağanüstü bir şekilde çözülmüştü. Sadık bir koca olan Henry, karısının güvensizliği yüzünden uzaklaşmış, sonunda Rowan onunla yüzleşmeden önce masum olduğu bir ilişkiye sürüklenmişti.

Üç ay sonra ayrıldılar.

"Tekrar özür dilemek istedim Rowan," dedim. 'Henry'yle olanlar için, o şekilde olduğu için. Yaptığım şeyi yapmamalıydım.

"Saçmalık. O anda doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptınız'.

"Bilmeliydim, sana söylemeden önce öğrenmeliydim.

Öne doğru eğildi ve elini koluma koydu. 'Bu bilgiyle ne yapacağım bana, nasıl tepki vereceği de ona bağlıydı. Bu senin hatan değildi, sen sadece elçiydin. Her neyse, muhtemelen en iyisi buydu.

"Bu nasıl?

'Henry aslında çocuk istemiyordu, gerçekten. Yani bugün hala onunla birlikte olsaydım, Odette'e sahip olamazdım.

"Sanırım bu da bir bakış açısı.

"Tarihin tekrür etmesinden endişe ediyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Dehşete düştüm.

Daha önce de yanılmıştım. Tekrar yanılmayı göze alamazdım.

Köyden döndüğümüzde ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Sean, Russ ve Izzy kızları yakındaki Murviel-lès-Béziers köyündeki el sanatları pazarına götürmüş, Alistair ise villada kalıp oğlanlara bakmaya gönüllü olmuştu. Ama döndüğümüzde onlardan hiçbir iz yoktu. Bahçeyi, havuz alanını, çardağı ve oyun odasını kontrol ettim. Hepsi terk edilmişti.

Sonunda Daniel'ı yatak odasında yalnız buldum. Ben içeri girdiğimde yatağında sırtı bana dönük bir şekilde yatıyordu.

"Daniel?"

"Merhaba," dedi arkasını dönmeden. "Neler yapıyorsun? İyi misin?" "Hmm.

Yatağa doğru gittim ve oturdum. 'Vay canına, kitabını neredeyse bitirmişsin gibi görünüyor, yapmamız gerek-'

Elimi ağzıma götürerek durdum. Kollarında kesikler ve sıyrıklar, dizlerinde ve inciklerinde kir ve kan vardı. Tırnaklarının altında ve şortunun önünde daha fazla kir vardı. Çenesinde bir kan lekesi vardı, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. En sevdiği Harry Potter tişörtü yakasından yırtılmıştı ve kolunun altında neredeyse beline kadar inen uzun bir yırtık vardı.

Sanki bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu.

"Sana ne oldu Daniel? İyi misin?" 'İyiyim.

'Sanki bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyorsun.

"Bu kesikler nasıl oldu?"

"Düştüm.

"Nerede?"

"Dışarıda.

'Ah canım, gerçekten de biraz kötü durumdasın. Bir dakika otur da sana doğru dürüst bir bakayım.

Kendisine söyleneni yaptı ve ben de burkulan ya da kırılan bir şey olup olmadığını görmek için hızlıca kontrol ettim.

"Hadi," dedim. "Seni bir düzene sokalım.

Onu banyomuza götürdüm ve bir fanila ile kirlerin bir kısmını yıkadım, kesiklerini ve çiziklerini temizledim ve parmak uçlarımla antiseptik sürdüm. Tişörtü kurtarılamaz haldeydi.

Ben çalışırken o boş yüzlü ve sessiz bir şekilde duruyordu. "Bana bu kesiklerin nasıl olduğunu anlatacak mısın?" "Söyledim ya," dedi, gözleri kısık.

"Düştü. "Jake ve Ethan'la birlikte miydin?

Tereddüt etti. Sonra, "Söylememem için bana söz verdirdiler. "Kim?

Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyulmuyordu, 'Çocuklar' dedi.

"Peki şimdi neredeler?

"Bilmiyorum.

"Hepiniz arkadaş değil misiniz?

"Artık onlarla oynayamayacağımı söylediler ve bir yerlere gittiler.

"Seni burada tek başına mı bıraktılar?

Sefilce başını salladı, Savlon'un keskin tadı burnunu kırıştırmasına neden oldu.

Onu küvetin kenarına oturttum. "Ne oldu Daniel?

"Düşüğümde biraz üzgündüm, bu yüzden Ethan sinirlendi ve sonra Jake ile bir yere gideceklerini söyledi ve ben de saklambaç gibi bir şey oynayacaklarını sandım, bu yüzden onları bahçede aramaya çıktım ama bulamadım. *Uzun* süre aradım ama bulamadım ve belki de arabalardan biriyle dışarı çıkmışlardır diye düşündüm. Her yere baktım. Sesi düştü. "Ama kimseyi bulamadım.

"Peki ya Alistair?" "Nerede olduğunu bilmiyordum.

Endişem öfkeye dönüştü.

"Sen de mi onu bulamadın?

"Hayır, her yere koşturdum ama sanki herkes bensiz gitmiş ve ben tek başıma kalmışım ve herkes beni unutmuş gibiydi.

Ben. O zaman korktum ve odama gidip pencereden dışarı bakarak birinin geri gelmesini bekledim. Sonra kitabımı okudum. Biraz üzgündüm.'

"Alistair'in burada olması ve sana göz kulak olması

gerekiyordu. Başını salladı ama yine de bana bakmadı.

"Düşündüm ki ... Kuyruğunu kısıtı, sesi giderek daha da kısılıyordu.

"Sen ne düşündün, sevgilim?

'Herkesin bensiz eve gittiğini sanıyordum. İngiltere'ye döndüklerini. Beni burada, tatil evinde tek başıma bıraktılar ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. *Evde Tek Başına* filminde Kevin'in başına gelenler gibi, ama tam tersi.

Gülümsedim ve başımı salladım. *Evde Tek Başına* onun en sevdiği filmlerden biriydi.

'Seni aptal sosis! Seni asla yalnız bırakmayız. Seni asla terk etmem.'

"Kızgın mısın, anne?

"Biraz," dedim, ona sarıldım. "Ama seninle değil.

"Jake ve Ethan'ın başı belaya girecek mi?

"Sensiz gidip oynamak adil değil, bu yüzden seni neden yalnız bıraktıklarını ve Alistair'in nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Sertleşti.

Anne! Lütfen söyleme! Söylemeyeceğime söz vermeme rağmen Jake sana söylediğimi öğrenecek.

"O zaman Jennifer'la konuşurum.

"*Lütfen* anne. Sesi çatallaştı ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu anlayabiliyordum. 'Sadece eve gitmek istiyorum. Artık burayı sevmiyorum. Tatil evini sevmiyorum. Başlangıçta çok güzeldi ama şimdi korkunç bir yer oldu.

Cumartesi günü eve gidiyoruz, Daniel. Sadece birkaç günlüğüne. Bu arada belki de büyük çocuklardan uzak dur ve villanın yakınında kal. Başka tarafa baktım. "Babanla oyna, tamam mı?

"Ya başka kötü bir şey olursa?

'Başka kötü bir şey olmayacak, Daniel. Söz veriyorum.'

Ellerini kucağında kavuşturarak oturdu. Bana bakmadı.

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedi kısık bir sesle. "Normal evimize, normal eşyalarımıza dönmek istiyorum.

Ona bir kez daha sarıldım ve başının üstünden öptüm.

"Yakında.

"Jake ve Ethan'a söylemeyeceğine söz verir misin?" "Söz veriyorum.

Giymesi için ona temiz bir tişört uzattım.

"Harry Potter tişörtüm nerede anne?"

"Mahvoldu Daniel, atmak zorunda kaldım.

Yüzü yine buruştu. "Lütfen tamir etmeyi deneyebilir misin?" "Her tarafı yırtılmış. Sana başka bir tane getireyim.

"Lütfen? İri mavi gözleriyle bana baktı. "Bu benim favorim.

"Şey..."

"*Lütfen?*

Ayağa

kalktım.

"Pekâlâ. Jennifer dikiş seti aldıysa ne yapabileceğime bir bakarım.

Tişörtünü çıkarmak için köşedeki pedallı çöp kutusuna gittim ve tam kapağı tekrar indirmek üzereydim ki altında bir şey gözüme çarptı. On yıl ya da daha uzun süredir elinize almamış olsanız bile anında tanıdığınız şeylerden biriydi.

Çöp kutusundan çıkarıp elimde evirip çevirdim. Baş dönmesi bir an için görüşümü bulanıklaştırdı. Bu Hayır, şu anda bunu düşünecek, hatta sonuçlarını değerlendirecek kadar kafam yerinde değildi. Zaten çok fazla şey oluyordu, çok fazla tabak dönüyordu. Çok fazla endişe, şüphe ve korku. Onu kotumun arka cebine koydum.

Sadece tek bir amacı olan genel bir beyaz plastik parçası.

Ama bunun *burada* ne işi vardı?

Lucy döner dönmez ona sormam gerekiyordu.

Jennifer'ı balkonda üzüm bağına bakarken buldum. "Jennifer, seninle konuşabilir miyim?

Döndü ve bana sempatik bir gülümseme verdi.

"Elbette. Her şey yolunda mı?

'Belki biraz daha özel bir yere gidebiliriz? "Tabii ki.

Beni dış merdivenlerden aşağıya, ayaklarımın altındaki çimenlerin yumuşak olduğu bahçeye kadar takip etti. Temiz beyaz taştan yapılmış bir bankın iki ucuna oturduk.

"Bunu büyütme istemiyorum Jen, ama görünüşe göre üç çocuk bu öğleden sonra büyük bir anlaşmazlık yaşamışlar. Hepsi biraz utanç verici, gerçekten. Daniel onu evde yalnız bıraktıklarını söyledi ve o da

. . .' Tereddüt ettim, artık daha sarsıcı bir zeminde olduğumu biliyordum.

"Başka bir şey daha söyledi.

"Ne?

'Emin olamadı ama kiralık arabanızla gitmiş olabileceklerini düşünüyor. Bir gezinti için.'

Jennifer kaşlarını

çattı. "*Araba* mı?

"Onları hiçbir yerde bulamadı ve bir araba sesi duyduğunda odasında olduğunu, sonra da Jake ve Ethan'ın içeri girdiğini söyledi.

"Bir araba sesi duydu

mu?" "Öyle dedi.

"Hiçbir şey görmedi mi?

"Hayır. Yatak odası araba yolundan ziyade bahçeye bakıyor. "Hmm,"

dedi Jennifer. 'Şey, bu kulağa pek öyle bir şeymiş gibi gelmiyor.

Jake ve Ethan'ın yapabileceği bir şey değil. Öncelikle Jake araba kullanmak için çok genç. Bu

benim çocuklarıma hiç benzemiyor.'

Evet öyle, diye düşündüm, oğullarının neye benzediğinden nasıl bu kadar habersiz olduğunu iddia edebildiğini merak ediyordum. Tıpkı senin çocuklarına benziyor.

"Bunu onunla konuşabilir misin? Jake ile?" 'Bu iyi bir fikir değil.

"Neden olmasın? Fransız kırsalında araba kullanmasına izin veremezsiniz. Kim bilir neler olabilirdi.'

'Gerçek şu ki, bazen başının belada olduğunu hissettiğinde çok üzülüyor. *Çok* üzülüyor. Özellikle de yapmadığı bir şeyle suçlandığında.

"Bunu anlıyorum.

"Ve Daniel'in söylediği şeyi yapmadı. Sesi oldukça sertti, manevraya yer yoktu. "O bunları yapmadı.

"Daniel oldukça açıldı-

Yanılıyor. Daniel'in üzgün olduğuna eminim ve bunun için çok üzgünüm ama oğlumun söylediği şeyi yapmadığından kesinlikle eminim. Bu arazi çok büyük bir yer, burada yüzlerce saklanma yeri olmalı. Kulağa biraz kontrolden çıkmış bir saklambaç oyunu gibi geliyor.

"Yine de, ona sorabilir misin? Bakalım ne diyecek? Daniel terk edildiğini düşündüğünde gerçekten çok üzülmüştü - Alistair'i de bulamamıştı.

"Dediğim gibi," diye cevap verdi, sesi daha sert bir tona bürünmüştü, "bir şeylerle suçlandığında bunu iyi karşılamıyor.

"Ve dediğim gibi, Daniel oldukça spesifikti.

Duraksadı ve kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

'Sana bir şey söylemem gerekiyor. Böylece anlarsın.' "TAMAM.

Daha ileri gitmeyeceğine söz vermelisin. Sean'a bile. Özellikle de çocuklarınız için.

"Tabii ki.

"Bunu sana söyleyeceğim çünkü sen benim sevgili arkadaşımsın ve anlamanı istiyorum.

Havuz kenarında Lucy'nin sosyal medya hesaplarına bakarken Alistair'i düşündüm. Acaba bana onun hakkında bir şey mi söyleyecekti - bunu yaptığını biliyordu ve onunla konuşacaktı. Belki de bunu yıllardır yapıyordu.

Ama bana anlatmak istediği kocası değildi. "Geçen yıl Jake'in beyin iltihabı geçirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Ama şimdi iyi, değil mi?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle yere baktı. "Çoğu zaman, evet.

'Ve geçen yıl o kadar uzadı ki, şimdiden onu geçtiğine inanamıyorum-'

"Ensefalit değildi.

Onu doğru duymadığımı düşünerek bir an bekledim. "Yanlış teşhis mi kondu yani?"

"Hayır.

"Anlamıyorum, Jennifer.

'İnsanlara söylediğimiz şey buydu. Onun damgalanmasını istemedik.

Gözlerinde yaşlarla bahçenin öbür ucuna baktı. Devam etmesini bekledim ama sözlerini unutmuş gibiydi.

Elimi koluna koydum. "Sorun yok.

Önce bana, sonra villaya baktı ve kimsenin duyup duymadığını tekrar kontrol etti.

"Asıl sebep, tedavi için bir süreliğine bizden uzaklaşmak zorunda kalmasıydı. Bir damla gözyaşı yanağından aşığı süzöldü. "Kendine zarar verecekti, Kate. Hiç bağına gelmediyse anlayamazsın ama bir gün tartığtık, sıradan bir Çey gibi görünmüyordu, sadece odasını toplamakla ilgili aptalca bir Çeydi, ki bunu hiç yapmak istemiyor gibiydi. Ama sanki onu korkunç bir suçla itham etmişim gibi tepki verdi. *Çılđına* döndü. Sonra onu pencere pervazında otururken buldum ve yatak odasının iki kat yukarıda olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Tavan arası odası.

"Onu atlamaması için ikna etmem iki saatimi aldı ve her saniye kalbim boğazımdaydı. Ondan sonra üç gece uyuyamadım. Ertesi hafta tekrar yaptı ve ondan sonraki hafta onu evimizin arkasındaki tren yolunda dolaşırken bulduk. Korkunçtu, hayal edilebilecek en korkunç şeydi. Her gün bir sonraki adımda ne yapacağından endişe ediyorduk. Bir telefon ya da polis ziyaretinden ya da daha kötüsünden endişe ediyorduk. Ona ceza verdik, ama yine de dışarı çıktı, bu yüzden onu içeri kilitlemeyi denedik, ama her zaman bir çıkış yolu buldu. Çocuğunuzu kendi evinde tutsak tutamazsınız, özellikle de ikimizden de büyükse.

Sesi bir fısıltıyı ancak geçene kadar tekrar alçaldı. "Sonunda o kadar korktuk ki ... Sesi kesildi.

Devam etmesini bekledim.

"Ne oldu, Jen?

Bir damla gözyaşını sildi. 'Biz onu - biz onu bölümlere ayırdık. Tedavi edilebilirsin diye.

"Tanrım, Jen, tüm bunların olduğundan haberim yoktu! Ona sarıldım ve sırtını sıvazladım. "Çok özür dilerim.

Kimseye söylemedik. Doktorlar onunla çok zaman geçirdi ve sonunda sınırda kişilik bozukluğu teşhisi kondu - dürtüsel davranışlar, risk alma, duygusal patlamalar, falan filan. Gerçi ben bunun çoğunlukla saçmalık olduğuna inanıyorum," diye ekledi aceleyle. 'Okulda da başının belaya girdiğini biliyorduk - kavga ediyor, hırsızlık yapıyor ve dersleri asıyordu. Bu yüzden onu ve kardeşini Lucy'nin okuluna gönderdik.

O an aklıma geldi: Jake ve Ethan'a zorbalık yapıldığını söylemişti.

"Yani zorbalık değildi?

Başını salladı.

"Yeni bir başlangıç yaparsa, eski okulundaki tüm kötü etkilerden kurtulursa, yoluna devam etmesinin daha kolay olacağını düşündük. Alistair de böyle söyledi zaten. Böyle şeyleri bilmesi gerekirdi.

'Ah Jennifer, seni zavallı şey. Tüm bunlarla uğraştığından haberim yoktu'.

"Gördüğünüz gibi, çok dikkatli olmak zorundayım. Sanki çoğu zaman bıçak sırtında gibi. Bazı günler çok heyecanlı olabiliyor, her şeye ilgi duyuyor, her şeyi deniyor ama diğer günler çok kötü oluyor. Karamsar bir ruh hali var ve her şeyden etkileniyor, özellikle de yapmadığı şeyleri yapmakla suçlandığında. Ve o benim bebeğim, ilk çocuğum. Onu korumak zorundayım.

"Bunu biliyorum Jen, anlıyorum. "Sen

de Lucy için aynısını yapardın.

"Haklısın. Kesinlikle yapardım.

Bir sonraki soruyu nasıl soracağımdan emin olamadığım için durakladım.

'Onun için herhangi bir tedavi var mıydı? Ona yardım etmek için

Bu mu?"

'Hapları var ama onları içmeyi sevmiyor. Onu zombi gibi hissettirdiklerini söylüyor. Alyansını parmağında çevirdi, baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı. "Yatağının altında onlardan bir zula buldum; onları alıyormuş gibi yapıyordu ama onun yerine sadece saklıyordu. Ve çok korkmuştum. Onu tekrar kızdırır diye yüzleşmek istemedim, bu yüzden onları orada bıraktım. Acınacak haldeyim, değil mi?"

"Hayır, değilsin. Hiç de değilsin."

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair bana söz verir misin?" "Elbette. Kimseye söylemeyeceğim."

"Sean bile mi?"

"O bile mi?"

Banktan kalktı ve gözlerini sildi, derin bir nefes alıp dramatik bir şekilde dışarı verdi. "Ethan'la bu öğleden sonra Daniel'la olanlar hakkında konuşmama izin ver. Bundan sonra ona karşı daha nazik olmasını isteyeceğim."

"Teşekkürler, Jennifer. İyi misin?"

"Peki. Titrek bir gülümseme takındı. "Ben her zaman iyiyimdir."

Onun çimenlerin üzerinden villaya doğru yürüyüşünü izledim ve söylediklerini düşündüm. Çocuklarınız için korkmak, onların zarar görebileceğinden korkmak korkunç bir şeydi. Her ebeveynin, kendi kanından olan çocuklarının bir şekilde bu zarara neden olabileceği düşünülemezdi. Anksiyete, depresyon, izolasyon, kendine zarar verme; acıyı dindirmek için ilaçlar, yaraların görülemeyeceği yerlerde eti kesmek için bıçaklar. Kendi çocuğunuzun gizlice acı çektiği düşüncesi dayanılmazdı.

Bunların hepsini biliyordum. Bunu kendi çocuklarım için de hissettim.

Yatak odasının kapısını çaldığımda Lucy elinde telefonuyla büyük koltuğa y ı ğ ı l m ı ş t ı .

Kapıyı arkamdan itip kapattım ve yatağının kenarına oturdum.

"Alışveriş nasıldı?

"Güzel," dedi telefonundan başını kaldırmadan. "Sıcak.

"Pazarlık yaptın mı?

"Birkaç parça, yeni bir şapka ve sandaletler.

"Harika, onları bana daha sonra göstermelisin.

"Elbette.

"Lucy?

Öyle mi?

"Telefonunu bir dakika bırak, sana bir şey sormak istiyorum. İçini çekti ve telefonunu kucağına koydu. "Ne?

"Çocuklar - yani Jake ve Ethan - yetişkinlerin haberi olmadan kiralık arabalardan biriyle gezintiye çıkmak konusunda sizinle hiç konuştular mı?

Bana abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. "Emin misin?

'İkisi de araba kullanmak için çok gençler, değil mi? Jake henüz on altı yaşında bile değil.'

Birbirimize baktık, ikimiz de bunun bir cevaptan ziyade bir kaçamak olduğunun farkındaydık.

"Yani sana bundan hiç bahsetmediler mi?

Başını kaldırıp omzumun üzerinden baktı. 'Bir sürü şey hakkında konuşuyorlar, her türlü şey, birbirleriyle övünüyorlar. Bunu bana neden soruyorsun?'

"Sadece merak ettiğim bir şey vardı.

Telefonunu tekrar eline aldı ve kaydırmaya başladı. "Tamam.

"Başka bir şey daha var.

İç çekti. 'Yine şarap içmekle mi ilgili, çünkü ben-'

'Yandaki banyoda, çöp kutusunda bir şey buldum. Senin ve kardeşinin kullandığı banyoda.

"Çöpe mi?"

"Evet.

Kaşlarını çatarak tekrar telefonuna baktı. "Çünkü çöp kutumuzu karıştırmak hiç de tuhaf değil - son derece normal bir davranış.

"İçinden geçmiyordum, yırtılan tişörtlerinden birini geri alıyordum.

"Peki orada ne buldun?"

Elimi cebime attım ve bulduğum şeyi çıkardım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Elimde tuttuğum kısa beyaz plastik çubuğa baktı.

Bir, iki kez göz kırptı. Tekrar uzaklara baktı.

"Evet. Biyoloji dersinde yapmıştık.

"Ve?"

"Şu test şeylerinden biri. Hamilelik testi." "Doğru.

Nasıl çalıştıklarını biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydı. "Üzerine işemek zorunda falan mısın?"

Yine doğru. Döllenmiş bir yumurta kadının rahim duvarına yapıştıktan sonra salgılanan hCG adlı bir hormonun varlığını tespit eder. Şeffaf plastik pencerenin arkasındaki iki paralel mavi çizgiyi ona göstermek için ters çevirdim. "İki çizgi hamile demektir.

"Bunu biliyorum.

Bir an için bir sonraki soruyu nasıl ifade edeceğimi düşündüm.

"Peki," dedim yavaşça, "oraya nasıl girdiğini biliyor musun? Banyonuza mı?"

'Bir ipucu yok. Onu oraya başka biri koymuş olmalı.'

Öne doğru eğildim, ona gülümsedim. İfademi yumuşatmaya çalışıyordum. 'Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Eğer varsa sorun değil, konuşabiliriz-'

"Değilim!" dedi zorla, kollarını kavuşturarak. "Ne değilsin?"

Hamile. Test benim değil. Ve eğer benim olsaydı, onu banyomdaki çöp kutusuna atacak kadar aptal olmazdım.

Herkes bulabilir ve sorular sormaya başlayabilir. *Daniel'in* bulabileceği yer.'

Omuzlarımdaki yükün biraz hafıflediğini hissettim. "Emin misin?"

"Güven bana anne - bundan çok daha sinsi davranırdım. Sen de asla bilemezsin.'

Jennifer

Jennifer alt kattaki banyoda kilitli bir kapının ardında gözlerini silip burnunu sildikten sonra göz kalemindeki hasarı onarmak için bir mendil daha aldı. Bir süre aynadaki yüzüne baktı, elleriyle granit tezgahı kavradı ve kendisine öğretildiği gibi on derin nefes aldı. *Burnundan girdi, ağzından çıktı.*

Sakin. Açık. Yapılması gerekeni yapın.

Mutfağa gitti ve lavabonun altında bir bez buldu, buzdolabından küçük bir şişe su aldı. Giriş holünün penceresinden ön yolda kimsenin olup olmadığına baktı, sonra ıssız olduğuna kanaat getirerek ön kapının yanındaki kancadan anahtarları aldı ve yola doğru kıvrılan geniş taş merdivenlerden aşağı indi. Kiraladıkları araba, bir Ford Fiesta, arkaya iki sırtık gibi delikanlıyı ve tüm bavullarını sığdırabilecek en ucuz arabaydı.

Jennifer arabanın etrafında yavaşça bir daire çizdi, gözlerini boyanın, tamponların ve süslemelerin üzerinde gezdirdi. Boyada, arka tekerleğin alt tarafında birkaç yeni çizik vardı. Dört gün önce arabayı havaalanından aldıklarında bunlar yoktu. Çömelip onları daha yakından inceledi ve işaret parmağını metale dokundurdu. Kaportadaki paralel çizikler, muhtemelen alçak bir duvardan ya da yol kenarındaki bir kayadan kaynaklanmıştı. Ama derin değildi. Saklanması çok zor değil.

Şişedeki suyu çiçek tarhındaki bir toprak parçasına döktü, bezi ıslak çamura batırdı ve çiziklerin üzerine biraz toprak sürdü - yeni izleri gizlemeye yetecek kadar. Bu olmalıydı

Dikkatlice yapılmış, bu yüzden Fransız kırsalında dolaşırken karşılaşılabileceğiniz sıradan bir toprak gibi görünüyordu.

Yüzeysel şeyler, üç gün sonra arabayı iade ettiklerinde kiralama şirketi incelemesini kandırmaya yetecek kadar iyi bir şekilde karşılanabilir. *Ağır bir tamir faturasıyla karşılaşmak istemeyiz, değil mi?* Tam bir soygun zaten. En ufak bir göçük için bile sizden yüzlerce avro almaya çalıştılar. Cumartesi günü arabayı iade etmeden önce daha derin bir şey için tamirhaneye gitmek gerekiyordu.

Neyse ki bu çizikler oldukça iyi kapatılmış gibi görünüyordu. Ayağa kalktı ve yaptığı işe hayranlıkla baktı, kir lekelerine baktı ve izlerin daha tutarlı olması için ön tekerleğin yanına biraz daha ekledi. Kurduğunda izleri yeterince iyi gizleyecekti.

Bunu yaptıktan sonra cebinden anahtarlığı çıkardı ve kapıların kilidini açtı. Sürücü tarafındaki kapıyı açarak koltuğu öne, her zaman oturduğu yere çekti. Sonra Fiesta'yı tekrar kilitledi ve içeri girdi.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkama sırası bendeydi. Dikkatimin dağılmasından, diğerlerinden bir süreliğine uzak kalma şansından, kibarca sohbet etmekten, her şey normalmiş gibi davranmak zorunda kalmaktan memnundum.

Sean'dan uzakta.

Lavaboyu doldurdum ve tencere ve tavaları ovmaya başladım, su o kadar sıcaktı ki neredeyse ellerimi ve kollarımı haşlayacaktı. Duygularım incinmişlik, kafa karışıklığı ve her şeyin tekrar yoluna girebileceğine dair umutsuzluktan oluşuyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Izzy'nin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum - kocamın telefonundan gelen bir mesajla çağrılan, ormandaki açıklığa doğru yürürkenki görüntüsü. Ne kadar çok düşünürsem, Izzy'nin o olduğu o kadar netleşiyordu - başından beri oydu. Aramızdaki tek bekâr oydu. Sean'la olan ev ilişkisi sonunda daha samimi, daha tehlikeli bir şeye dönüşmüştü. Daha yıkıcı.

Buradaki ilk gününde yaptığımız konuşma, bana neredeyse itiraf etmiş olduğu hastalıklı, ölümcül bir farkındalıkla geri döndü.

"O evli, değil mi?"

"Yorum yapmam mümkün değil."

"Karısı biliyor mu?"

"Sanırım şüpheleri olabilir."

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Cevapları bulmaya, Sean'ın ihanetinin kaynağını bulmaya yemin etmiştim. Ve artık biliyordum. Bilmek istediğimden çok daha fazlasını biliyordum.

Geriye tek bir soru kalmıştı.

"Bu konuda ne yapacağım?"

Ama bunun cevabını zaten biliyordum.

Sean lavaboda yanımda belirdi, elinde çay havlusu vardı. Nefesinde, üzerinde, görünmez bir bulut gibi onu saran bira kokusunu alabiliyordum. Başka bir şey de vardı, daha güçlü bir şey. Tekila. Sertleştiğimi hissettim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi. Ona bakmadım.

"Eğer istersen.

Rafta damlayan kızartma tavalarından birini aldı ve kurulamaya başladı. Hareketleri yavaş ve abartılıydı, sanki hiçbir şeyi düşürmemeye konsantre olmuş gibiydi.

"Daniel yatağına uzanmış kitabını okuyor," dedi. "On dakika içinde ışığını söndürecek.

"Güzel.

Ben tencerenin dibine yapışmış makarna parçalarını şiddetle ovarken uzun bir sessizlik oldu. Öfkemi ona fırlatmak, sarmak ve toplayabildiğim tüm güçle ona fırlatmak istedim.

Neden o? Onda olup da bende olmayan ne var? Aklından ne geçiyor senin?

Bunu bana nasıl yaparsın? Çocuklara? En iyi arkadaşlarımdan birine?

Kızartma tavaasını kaldırdı ve raftan dikkatlice bir tane daha aldı.

"İyi misin Kate?"

"Umurunda mı?

Bir duraklama.

"Evet," dedi usulca. "Elbette umurumda.

"Ben iyiyim.

Başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," dedi

sessizce. Ovalamayı

bıraktım.

"Ne için?

"Tartıştık.

Lavabodaki sabunlu suya baktım.

Söyle ona. Bildiğini söyle. Onunla şimdi yüzleş.

"Başka ne için üzgünsün?

"Pekala, bir bakalım. Neşe zorlamaydı. "Ne kadar zamanın var?

Ona ters ters bakmak için döndüğümde dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirdiğini gördüm.

"Ciddi misin? Şaka mı yapmaya çalışıyorsun?' Gülümsemesi tamamen kayboldu.

"Üzgünüm, Kate. Özür dilerim.'

Son tencereleri de lavaboya daldırdım, su kenarlardan ayaklarıma sıçradı ve eskisinden daha da kuvvetli bir şekilde ovmaya devam ettim.

"Telefonun nasıl bu arada?

Sanki bir tuzak sezmiş gibi yanımda kıpırdandı.

'Tamamen bitmiş durumda. Açılmıyor bile.

'Bu utanç verici, değil mi? Onsuz nasıl idare ediyorsunuz?'

Gözleri pencerenin karanlık yansımasında benimkilere kaydı, sonra tekrar uzaklaştı.

"Pekala.

"Hâlâ mesajlarını takip ediyor musun? Sesimde ağır bir alaycılık vardı.

"Her şeyi takip etmek mi?

"Sorun değil," dedi sessizce. "İngiltere'ye döndüğümüzde hallederim.

Tencereleri bitirdim, suyu boşalttım ve ellerimi kuruladım.

Bana doğru yarım adım attı, ellerini bana sarılacakmış gibi uzattı ama ben başımı salladım.

"Yapma," dedim, sesimde bir uyarı notu vardı. "Deneme bile.

"Kate, ben-

"Sen ne?

Tereddüt etti, sözlerini tartıyormuş gibi görünüyordu. "Her zaman berbat bir yalancı olduğumu biliyorsun.

"Son zamanlarda bu konuda çok daha iyi görünüyorsun. "Pek sayılmaz.

Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum. "Neden sadece bana söylemiyorsun?

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti, gözleri yere düştü.

"Anlatacak bir şey yok.

"Yalancı! İstedğimden daha yüksek sesle tükürdüm. 'Neden sadece bana söyleyemiyorsun? Bundan nefret ediyorum! *Nefret ediyorum.*

Gözyaşlarımı görmeden, başka bir şey söyleyemeden mutfaktan kaçtım. Ona yakın olmak, onunla konuşmak zorunda kalmak bile acı vericiydi. Onun yerine üst kata, yatak odamıza çıktım ve yatağın üzerine oturdum.

Kalbim normale yakın bir şekilde yavaşlayana kadar şartlandırılmış serinlik, gözlerimi bir mendille sildim.

Bu özel bir işkenceydi. Neden bunu söyleyip beni acılarımdan kurtarmıyordu? Deliriyor muydum? Aklımı mı kaçıırıyordum? *Hayır*. Elimde kanıt vardı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, inkâr edemeyeceği ya da açıklayamayacağı şeyler görmüş, duymuştum. Başım çatlayacak gibiydi. Biraz parasetamol bulmak için yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım, kitapları, şarj aletlerini ve pasaportları bir tarafa kaydırıp arkaya uzandım. Çocuklardan birinin başına bir şey gelirse diye tabletleri her zaman çekmecenin arkasına, gözden uzak bir yere koyardım.

İşte, bir kutu parasetamol. Ama bir şeyler yanlıştı. Yerinde olmayan. Ya da, daha doğrusu, yoktu. İki gün önce saklamak için buraya koymuştum ve şimdi ortadan kaybolmuştu.

Sean ve Jennifer'ın kamera kaydı.

Çekmecedekilerin yerlerini değiştirerek tekrar kontrol ettim. Bant yoktu. Birisi yerini değiştirmiş, almış. *Sean mı?* Yatak odasının kapısını iterek yatağın onun tarafına geçtim ve hızla çekmecesine, sonra bavulunun astarına ve tişörtlerle şortların düzgünce istiflendiği çekmeceye baktım ama mini-DV kaset yoktu. Gitmişti.

Aşağıdaki havuzdan gelen kahkaha sesleri yatak odasından bana doğru süzölüyordu. Sonsuza kadar burada saklanamazdım. Aynada yüzümü hızlıca kontrol ettikten sonra derin bir nefes aldım ve koridorun kapısını açtım. Daniel'ın yatak odasının kapısı hafif aralıktı. Hafifçe vurdum ve iterek açtım.

Oğlum yan yatmış, Harry Potter'a dalmıştı.

"Tam da ışığımı söndürmek üzereydim," dedi kitabı bırakıp gözlüklerini çıkararak.

"İsterseniz on dakika daha kalabilirsiniz.

'Sorun değil. Zaten çok uyukum var.

Yatağının kenarına oturdum ve alnındaki saçları taradım.

"Daha önce olanlardan sonra iyi misin? Dedim. 'O çizikler ve sıyrıklar acıtıyor mu?

Kollarımı uzattım ve onu kucakladım, küçük göğsünün sıcaklığını, tatlı küçük çocuk kokusunu, ince kollarının beni sardığı nı hissettim. Çok utanmadan, daha fazla yapamayacak kadar kendine gelmeden önce ona daha ne kadar sarılmama izin vereceğini merak ediyordum. Sean'la aramızda olanlar için beni suçlayıp suçlamayacağını merak ediyor, gözlerimin arkasında yaşların sıcaklığını hissediyordum.

Ağlama. Onu üzme.

"İyi misin anne?

"Elbette," dedim zorlukla yutkunarak ve sesimi düz tutmaya çalışarak.
"Neden olmayayım ki?"

"Peki babam iyi mi?" "Evet.

"Oh.

"Bunu sana söyleten nedir, Daniel?"

"Bilmiyorum," dedi küçük çenesini omzuma dayayarak. "Bu hafta biraz tuhaf görünüyor.

"Nasıl komik?"

"Sadece biraz

garip.

Onu kucaklamadan bıraktım ve başucu lambasının ışığında ona doğru düzgün baktım. "Izzy ile aranız iyi mi?"

"Belki. Omuz silkti. "Jake'ten hoşlandığını sanmıyorum.

"Neden hoşlanmıyor?"

"Maceraya çıktığımızda ne yaptığımızı sorup duruyor, istemiyorsam onlarla oynamak zorunda olmadığımı söylüyor.

"Baban sadece güvende olmanı istiyor, hepsi bu. Jake biraz gözüpek, değil mi?"

"Hmm. Esnedi. "Yarın ne yapıyoruz?"

"Güzel bir şey. Onu alnından öptüm. "İyi geceler, Daniel. Seni seviyorum.

Lucy odasında değildi. Sadece telefonu oradaydı, şarja takılıydı, karanlıkta göz kırıyor ve evdeki arkadaşlarından gelen sürekli güncellemelerle yanıp sönüyordu. Akşam yemeğimiz sırasında şarjı tamamen bitmişti ve onu bir süreliğine de olsa telefondan ayrı görmekten, onunla sohbet etmekten ve sürekli olarak elindeki iPhone ile dikkat çekmeye çalıştığımı -ve başaramadığımı- hissetmemekten içten içe memnun olmuşum.

Mutfağa döndüğümde şarap kadehimi doldurdum ve taş basamaklardan havuza indim, akşam havası hâlâ sıcak ve neredeyse dayanılmaz derecede nemliydi. Russ bir şezlonga yayılmış, sarkık parmaklarının arasında tutmakta olan sigarasının külleri iki santim uzamıştı. Sean onun yanında, elinde birasıyla, kadehler ve atıştırmalık kaseleri, boş şarap ve bira şişeleri ve yarısı boş bir tekila şişesiyle dolu bir masanın yanında oturuyordu. Çevresel görüşümden bana doğru döndüğünü, bana bakmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Gözlerimi yakalamaya çalışıyordu.

Şarabımı yudumladım ve gözlerimi Lucy ve Rowan'ın yanı sıra Alistair, Jake ve Ethan'ın yüzme havuzuna diktim.

Aralarında voleybol oynuyor, her iki uçta tünemiş küçük kale ağlarına atış yapıyorlardı. Duvarların derinliklerine yerleştirilmiş su altı ışıkları, gecenin karanlığına karşı suya ruhani, pırıltılı bir parlaklık verirken, havuzun zemininde parlak ve renkli  yunusu tasvir eden mozaik karolar, üzerlerindeki su mükemmel bir şekilde berraktı.

"İçeri geliyor musun, Kate? Alistair bana eliyle işaret etti, sakalı su damlacıklarıyla parlıyordu. "Su topu için altıncıya ihtiyaımız var.

"Bu gece olmaz," dedim elimden geldiğince neşeyle. "Belki başka zaman.

'çok yazık,' dedi abartılı bir sırtışla. "Peki ya sen, Sean?

Kocam başını salladı.

'Sanırım çok fazla bira içtim. Muhtemelen batardım.'

"Saçmalık," diye bağırdı Alistair, sesi alkolden parlıyordu. 'Canlandırıcı ve onarıcı bir dalış, akşamın bu aşamasında doktorun tam da istediği şeydir.

"Sanırım sadece izleyeceğim, teşekkürler.

"Ayrıca Akdeniz sıcağı için mükemmel bir serinletici terapi. Sean başını salladı ve şezlonga geri oturdu.

"Sözüne güveniyorum dostum.

Lucy avucuyla havuzun yüzeyine vurarak suyu ona doğru sıçrattı.

"Hadi baba," dedi. "Benim takımımda olmana ihtiyaım var. "Peki...

"*Lütfen?*" dedi. "Zaten şortunu giymişsin.

Sean iini çekti, birasından uzun bir yudum aldı ve havuzun kenarına bıraktı. Tişörtünü kafasına geçirerek parmak arası terliklerini tekmeledi ve ağır bir sıçramayla havuza doğru dengesiz bir adım attı.

"Mükemmel," dedi Alistair, topu başının üzerine kaldırarak. "Oyun başlasın!

Şezlongda arkama yaslandım, sonsuzluk havuzunun pırıl pırıl suyunda su sıçratmalarını, oynamalarını ve gülmelerini, sanki hiçbirinin umurunda değilmiş gibi topu ileri geri fırlatmalarını izledim. Sadece bir akşam yüzüşü, *bunaltıcı* sıcaktan bir kaçış, içkiler arasında serinletici bir dalış, Sean derin uçta durmuş, gözümü yakalamaya çalışıyor, bana gülümsemesini, ilk tanıştığımızda mideme taklalar attıran gülümsemesini vermeye çalışıyordu. Sanki sadece ikimizin arasında özel bir şaka paylaşıyormuşuz gibi hissettiren büyüleyici, pırıltılı gülümsemesi. Başka kimsenin katılamayacağı gizli bir kulüp.

Ama artık değil. Şimdi gülümsemesi bana o kadar derin, o kadar karanlık bir kalp kırıklığı hissettiriyordu ki dibini göremiyordum. Yarım saat önce mutfakta itiraf etme noktasına geldiğini, her şeyi bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. Bana her şeyi anlatmak üzereydi ama son anda geri çekilmişti. Neden? Neden zaman kaybedelim? Neden sadece bu işi bitirmiyordu? Belki de bunu biz uzaktayken, tüm arkadaşlarımızın önünde yapmak istemiyordu. İşte buydu; evinde, tanıdık bir yerde olmak istiyordu.

Sözleri kafamın içinde çınladı.

Özür dilerim.

En azından burada benim önümde, kızımızla birlikte havuzda olması, *onunla* birlikte olamayacağı anlamına geliyordu. Izzy ile. Planlarının ne olduğunu, bunu nasıl yapacaklarını merak ediyordum. Bana söylemeye karar verene kadar, gizli mesajlarından daha fazlasını bulana kadar, iş üstünde yakalanana kadar beklemem mi gerekiyordu? Evliliğimin bittiği söylenene kadar öylece oturup beklemem mi gerekiyordu?

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Eğer Sean'ın bana söyleyecek cesareti yoksa, o zaman konuyu zorlayacaktım - Izzy ile yüzleşecek ve itiraf etmesini sağlayacaktım,

Açıkça ortaya çıksın. Bu gece. Her ne yapıyorsa döndüğünde.

Su topu oyunu her şeye rağmen devam etti; Sean, Lucy ve Rowan, Alistair ve çocuklarına karşı. Sean ve Alistair havuzun her iki ucundaki kaleleri tutarken, Rowan ve üç genç aradaki boşlukta blok yapıyor, kaçıyor ve şut atıyorlardı. Sean'ın dikkati dağılmıştı, gözleri hâlâ bana doğru bakıyordu ama ben ona aradığı göz temasını vermeyi reddettim. Gözlerim sıkı sıkıya Lucy'deydi, altın sarısı saçları suyun içinde arkasında dalgalanıyor, yüzüyor, dalıyor ve güzel bir denizkızı gibi dönüyordu. *Benim küçük kızım.* Jake ve Ethan telefonlarını yan masada bırakmışlardı ve neredeyse sürekli olarak bildirimlerle pingleyip bipliyorlardı, sosyal medyada ergenlik standartlarına göre bile vahşice sık görünen sürekli bir güncelleme akışı vardı. Ancak Lucy'yi - üç genci de - cep telefonlarını içermeyen, bitmek bilmeyen resim ve durum paylaşımını, arkadaşlarıyla kıyaslamayı ve her gün sürekli bağlantıda olma ihtiyacını doğuran söze dökülmemiş kaçırma korkusunu içermeyen bir şey yaparken görmek güzeldi.

*

İlk başlarda belli
belirsizdi.

O kadar ince ki neredeyse fark etmeyecektim.

Ancak top ileri geri atıldıkça ve oyuncular sıçrayıp güldükçe, bir huzursuzluk hissi kollarımdan yukarı doğru süzölmeye başladı. Atılan her golde, engellenen her şutta, ortadaki bazı oyuncular - tam olarak Lucy, Jake ve Ethan - arasındaki mesafe azaldı. Sonra biraz daha küçüldü, ta ki aralarında sadece birkaç metre kalana kadar. Kardeşler gittikçe daha da derinlere, Lucy'nin havuzun yarısına doğru ilerlediler. Ben izlerken, endişemin diken diken oluşu ensem kadar tırmanıyordu, Lucy topu aldı ve kaleye atmak için havaya kaldırdı. Ethan ona doğru yürüdü ve topu ondan almak için kollarını havaya kaldırarak ileri atıldı, ona doğru hamle yaptı, vücudunu onunkine doğru itti, aralarında h i ç boşluk yoktu, yüzleri santimlerce ayrıydı, kolları birbirine değiyordu, elleri birbirine değiyordu, göğsü onunkine değiyordu, ten tene, burun buruna, tam temaslı bir mücadele içinde itiyor, uzanıyor ve yakalıyordu, omuzları ve kolları onun ince yapısını alt ediyordu, elleri topu ondan kapıp havada tutuyordu ve biliyordum, sadece *biliyordum*, istediği şey

Her şeyden çok, kızın ona geri dönmesi ve az önce yaptığı gibi onu elinden almaya çalışmasıydı.

Bunun yerine Jake kardeşine doğru hamle yaptı ve topu ondan alarak bir kenara fırlattı ve kardeşini göğsünden itti. Onu Lucy'den uzaklaştırdı.

"Ne oluyor Ethan?" diye bağırdı öfkeyle. 'Bu lanet olası bir rugby çizgisi değil, tamam mı? Tam temas olması gerekmiyor.

"Sakin ol, kardeşim. Ethan kardeşinin yüzüne su sıçrattı. "Sadece bir oyun, değil mi?

Alistair çocuklarını ayırmak için ilerlemeye başladı ama sonra bu fikri daha iyi düşündü. Kalesine geri dönerek topa uzandı.

Koltuğumda öne doğru oturdum, bir annenin kızını koruma içgüdüsü ile bir ebeveynin ergenlik çağındaki bir çocuğu utandırmama içgüdüsü arasında kalarak göğsümde sıcak bir öfke patlaması yaşadım. Ama Lucy yüzeyin altına daldı ve sırtı bana dönük bir şekilde birkaç adım öteye geldi, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve oyuna devam etmek için ellerini havaya kaldırdı.

Belki de hayal görmüştüm. İyi görünüyordu ve bağırışım boğazımda düğümlendi.

Onu utandırma. Başka bir olay çıkarma. Bu hafta bunu yeterince yaptın zaten.

Sean *havuzun* kenarındaki bira şişesinden uzun bir yudum alıyordu ve bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Oyun devam etti. Lucy kaleye giden topu yakaladı ve atmak için kolunu geri çekti ama Ethan hemen onun peşine düştü. İlerledi ve tekrar hamle yaptı, topa vuracak gibi bile görünmüyordu. İki elini de havaya kaldırarak geçen seferkinden daha da güçlü bir şekilde ona doğru atıldı. İtiyor, uzanıyor, elleriyle kavıyor ve çekiyordu, yüzü Lucy'nin yüzündeydi. Lucy bu kez o kadar kolay pes etmedi ve ondan kaçmak için döndü, ama o anda Jake onun üzerine çullandı, top için onunla boğuşuyordu, gülüyordu, neredeyse sırtına tırmanırken iki eli de omuzlarındaydı ve yüzleşmek için onu döndürüyordu. Vücutların, kolların ve her yere sıçrayan suyun çarpışması ve ardından Jake'in Ethan'ı çekip ona doğru yaklaşması, yumruklarını geriye atması, Alistair'in ileri atılıp kollarını açarak çocuklarını ayırmaya çalışması, Ethan'ın kaçması-

Alistair'in elleri tam olarak Lucy'nin göğsüne indi.

Lucy'nin alarm çığlığı.

Sean'ın öfke çığlığı.

Lucy tekrar yüzeyin altına daldı, sert bir tekme attı ve derinlerde Sean'ın yanında yüzeye çıktı, nefes nefese kalmıştı, bir bikini askısı omzunda sallanıyordu, kolunun üst kısmında koyu bir parmak izi çizgisi kırmızıyı gösteriyordu. Yüzü şok içinde donmuş gibiydi, yan tarafı kavrarken göğsü nefes almak için inip kalkıyordu.

Sean onunla kısaca, sessizce konuştu, nazik bir el dirseğinin üzerindeydi. Bikini askısını tekrar yerine taktı ve başını eğerek ona bir şeyler söyledi, sonra dışarı çıktı ve omuzlarına bir havlu sararak göğsüne doğru sıkıca çekti.

Aceleyle yanına gittim ve iki elimi omuzlarına koydum. Titriyordu ve bana bakmıyordu. İkimiz de titriyorduk.

"Lucy, iyi misin?"

"İyiyim.

'Neden odana gitmiyorsun? Ben bir dakika içinde geleceğim.

Başını salladı ve başı hâlâ aşağıda, hızla balkona çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Sean havuzun ortasına doğru ilerliyordu, yüzü öfkeden kararmıştı.

Belli ki her şeyi benden farklı görüyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Alistair'e.

Alistair topu aldı ve onun yanından geçerek boş kaleye attı, yüzü masumiyetin resmiydi.

"Özür dilerim, ne dedin?"

'Kızımı kaçırmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Kimse kimseyi tutmadı," dedi, sesi nötrdü. "Su topu her zaman biraz sertlik ve yuvarlanma içerir.

"*Sert ve yırtık pırtık* mı? Sean tekrarladı. Sesi daha önce sadece bir ya da iki kez duyduğum bir ton almıştı, Limerick aksanı sert ve gürültülüydü.

"Gülüyor musun?"

"Sarhoşsun, Sean.

"Ve sen de lanet bir sapıksın.

Alistair döndü ve sıgıltaki basamaklara doğru yürümeye başladı. "Bunu dinlemeyeceğim. Jake ve Ethan'a döndü. 'Haydi çocuklar, oyun bitti. Çıkma zamanı.

"Hey! Sean bağırarak onun peşinden gitti. "Sana söylüyorum!"

Alistair onu görmezden geldi, havuzdan çıkan basamakları tırmanıp havlusunu alırken üzerinden sular akıyordu. Sean onu yakaladı, omzundan tuttu ve etrafında döndürdü.

Dedim ki, seninle konuşuyorum. Daha on altı yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve bu seni ne yapar biliyor musun?"

Sean'ın boynunda ve kollarında damarlar belirmiş, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş, elleri yumruk olmuştu. Alistair'den daha uzun boylu, daha geniş ve çok daha iyi durumdaydı. Olacaklardan korkarak havuzun kenarından onlara doğru koştu.

"Sean," dedim, "böyle olduğunu sanmıyorum-"

"Ne yaptığını gördüm," dedi Sean. "Onu tuttu."

Havluyla kendini kuruyan Alistair başını hafifçe yana eğdi ve Sean'a endişeli bir gülümseme verdi. Jennifer bir keresinde buna danışman yüzü demişti.

"Tam olarak böyle olduğunu sanmıyorum, Sean."

"Siktir git! Yaptığını gördüm."

Ethan havuzdan çıktı ve Jake de onu takip etti, ikisi de yumrukların gerçekten atılmaya başlaması ihtimaline karşı gözlerini babalarından ayırmıyordu.

Alistair'in imkansız bir durumda olduğunu görebiliyordum. Ne söylemesi gerekiyordu? *Kızının göğüslerini avuçlayan ben değildim Sean, oğlumdu. Ben de diğer oğlumun onu yumruklamasını engellemeye çalışıyordum, tamam mı?*

Elimi kocamın koluna koydum.

"Sean?"

Fark etmemiş gibi görünerek işaret parmağıyla küçük adamın göğsüne vurdu. Bir kez. İki kez.

"Saçmalıyorsun."

Alistair parmağına baktı.

"Biliyorsun," dedi, sesi hafifçe titreyerek, "teknik olarak bu saldırıdır."

"Bak ne diyeceğim, kızıma bir daha elini sürersen sana saldırının ne olduğunu gösteririm. *Teknik olarak* kafanı koparırım, buna ne dersin?"

Russ ayağa kalktı ve iki kolunu aralarına koyarak iki adamı hafifçe birbirinden ayırdı.

"Çocuklar, çocuklar," dedi, sesi alkolün etkisiyle yavaştı. "Hepimiz geri çekilip bir dakika duralım, olur mu?"

Sean kıpırdamıyordu, iki metrelik katı bir öfke duvarıydı.

Parmağını Alistair'e doğru uzatarak, "Seni uyarıyorum," dedi. "Ondan uzak dur."

Russ her adamın omzuna bir el koydu.

'Beyler, tatilde olmamız ve güzel vakit geçirmemiz gerekiyordu. On adımda el çantası yapmıyoruz. Neredeyse kendi kendine ekledi: "Ancak bunu izlemek eğlenceli olabilir.

Alistair gözlüklerini takarak arkasını döndü.

"Haydi çocuklar, sanırım şimdi villaya gidiyoruz.

Yine telefonlarına dalmış olan Jake ve Ethan onu duymamış gibi görünüyorlardı.

Russ

Russ kitabı elinde tutuyordu ama aslında buna ihtiyacı yoktu: *Çaya Gelen Kaplan'ı* o kadar çok okumuştı ki kelimeleri ezbere biliyordu. Odette'in de muhtemelen bildiğini düşünüyordu, ama sonunda uykuya dalmıştı. Bu geceki üçüncü baba hikâyesiydi ve Odette uykuya teslim olmak üzereydi, yatağının yanında yere oturup sayfaları çevirdikçe göz kırpmaları uzadıkça uzuyordu.

'... Tencerelerde pişen tüm akşam yemeğini yedi,' Russ yavaşça okudu, 'buzdolabındaki tüm yiyecekleri ve dolaptaki tüm paketleri ve tenekeleri ...'

Odette'in gözleri neredeyse kapanmıştı.

Russ bir an durdu. Hemen gözleri, *kitabı bitir baba* der gibi yarı açık bir şekilde tekrar kırıştı.

Gülümsedi ve sesini alçak ve yumuşak tutarak okumaya devam etti.

Hikâyenin sonunda bir süre kızının yanında oturup nefes alışını izledi ve biraz ayıldığını hissetti. Tanıdık bir suçluluk duygusu hissediyordu çünkü günün bu kısmını seviyordu, kızının uyumasını seviyordu - ama uyanık olduğu zamanı tercih etmesi gerekmez miydi? Neden gün içinde ona karşı daha iyi, daha sabırlı olamıyordu? Neden tek çocuğuyla kaliteli zaman geçirmenin tadını çıkaramıyordu?

Her zaman yaptığı gibi, yarın daha iyisini yapmaya karar verdi.

Onu alnından nazikçe öperek yavaşça odadan çıktı ve ışığı söndürdü.

Aşağıya indi ve mutfaktan taze bir Kronenbourg şisesi aldı, büyük bir tortilla cipsi torbasını bir kaseye boşalttı ve ikisini de balkona doğru taşıdı.

Russ?

Sese doğru döndü, gözlerini kısarak salonun uzak ucundaki gölgelere baktı. Alistair oradaydı, büyük koltuklardan birinde kamburunu çıkarmış, tek başına oturuyordu.

"Hey, Alistair.

"Bir saniyen var mı?

"Elbette. Russ ona doğru yürüdü. "Ne oldu?

"Daha önce olanlar hakkında. Sadece araya girdiğiniz için teşekkür etmek istedim.

"Oh, o mu?" Omuz silkti. "Endişelenme, önemli bir şey değildi.

Alistair neredeyse boş olan şarap kadehinin kenarında bir parmak ucuyla daireler çizdi.

"Yine de yaptığın şeyi takdir ediyorum. Daha yumuşak bir sesle ekledi: "Sen dahil olmasaydın benim için iyi sonuçlanacağından emin değilim.

Russ bir an için onu inceledi ve yaşlı adamın sesindeki hafif titremeyi duydu.

Russ sırtarak, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üstünden kontrol ederek, "Çok da bir şey değil," dedi. 'Sen . . iyi misin, Alistair?

"Evet, tabii ki. Yağmur gibi. Daha iyisi olamazdı.'

Russ masadan şarap şişesini aldı ve Alistair'in bardağını sormadan doldurdu.

"Teşekkürler," dedi Alistair. 'Göründüğü gibi değildi, biliyorsun. Havuzda yani. Sean'ın yaptığını ben yapmadım-'

"Biliyorum dostum. Ne olduğunu gördüm. Ethan'ın sadece ...' Russ doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bilirsin işte, öğrenmesi, olgunlaşması, her neyse. Onunla bu konular hakkında konuşabilirsin, o hala genç bir delikanlı, değil mi?

Alistair kırmızı şarabından büyük bir

yudum aldı. "İçinde çok fazla şiddet

var. "Ethan mı?

"Sean.

"Sence?

'Bunu hepimiz daha önce gördük, değil mi? Orada büyük bir gerilim var, şiddet içeren bir çıkış arayan çözülmemiş endişe.

Russ, "Daha çok içkinin ve sıcaklığın herkesi çabuklaştırması gibi," dedi.

"Belki de ağırlaştırıcı faktörler.

'Yani, hepimizin içinde şiddet var, değil mi? Eğer birisi doğru düğmelere basarsa.'

Alistair başını salladı. 'Yüzeye bu kadar yakın olmamalı. Gözlemlediğim kadarıyla Sean bu hafta tehlikeli bir şekilde çabuk sinirleniyor.

Russ birasının yarısını uzun bir dikişte içti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Bana bir şey söyle," dedi. "Karşılaştığınız herkesi analiz eder misiniz?" "Mesleki tehlike. Üzgünüm.

"Peki benimle ilgili analiziniz nedir?"

"Eğer gerçekten-

"Aslında, biliyor musun? Russ elini kaldırarak onun sözünü kesti. 'Söylediklerimi unut; bilmek istediğimi sanma. Birkaç kadeh daha içelim ve gecenin tadını çıkaralım, olur mu?

"İyi bir plana benziyor.

'Balkona mı çıkıyorsunuz? Hanımlara katılsak iyi olur. Alistair isteksizce başını salladı.

"Evet," dedi ayağa kalkarak. "Sanırım yapmalıyız.

Neyse ki diğ er iki adam balkonun uzak tarafında yeniden belir diğ inde Sean tepki vermedi. Mutfaktan aldıkları içecek ve atıştırmalıklarla oturmakta olan Alistair ve Russ'ı gözleriyle takip ettiğ ini hissettim. Sean gerildi ama bir hareket yapmadı, daha önce yaşadıkları çatışmayı yeniden alevlendirecek bir şey söylemedi. Bir süre sonra karıştırdığı kartlara geri döndü ve mekanik bir şekilde Rowan'la bana bir koz daha dağıttı.

Eli oynadık ve Jennifer balkon merdivenlerinde belir diğ inde oyundan atılmak üzereydim.

"Ali," dedi, "çocukları gördün mü?"

Alistair omuz silkti ve tortilla cipslerini ağzına attı.

"Yakın zamanda değ il. Odalarını kontrol ettiniz mi?"

"*Evet*," dedi, sesi gerginlikle gerilmişti. "Elbette.

'Eminim yakınlarda bir yerlerde olacaklardır. Saat daha dokuz bile olmadı, değ il mi?'

'Saat dokuz buçuk oldu! Onları en son ne zaman gördün?'

"Bir buçuk saat önce mi?" dedi, bir tortilla cipsi daha atıştırırken. "Su topundan sonra ikisi de biraz telefonla konuştular, sonra da bir yerlere gittiler.

Jennifer ellerini kalçalarının üzerine koydu. "En azından oğullarınız için endişeleniyormuş *gibi davranabilirsiniz*.

"Endişelenmek için bir neden var mı?"

"Tanrım, bazen imkansız oluyorsun!"

Ayağa kalktım. "Jennifer, çocukları aramana yardım etmemi ister

misin?" "Hayır," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. "Hayır, sorun değ il,

Izzy bana yardım ediyor.

onları arayın.'

"Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum Kate. Siz su topu oynadıktan sonra biraz gergin görünüyorlardı. Eğer onları görürsen, ben dönene kadar burada kalmalarını söyler misin?"

Bağ kapısından gelen bir ses bizi yarıp geçti. "Beyler?"

Biraz yardım alabilir miyim, lütfen?"

Bütün gözler sese doğru döndü. Bahçenin kenarında bir çift belirmişti, kol kola girmişlerdi ama derin bir gölgenin içindeydiler. Biri diğerinden çok daha uzun boyluydu ve tepeden bize doğru acı verici bir yavaşlıkla ilerliyordu.

Önce Jennifer tökezleyerek onlara doğru ilerledi.

"Jake?" dedi, sesi yükseliyordu. "Jake, sen misin?"

Çift bahçenin kenarındaki ışık havuzuna adım attı. Izzy, kolunu beceriksizce Jake'in sıksa beline dolamıştı. Üçüncü bir figür - Ethan olduğunu fark ettim - çimenlere uzanmadan önce onları takip etti.

Jennifer koşmaya başladı, ben de arkasından.

"Jake?" diye bağırdı. "Aman Tanrım, Jakey, iyi misin?"

Cevap olarak inledi, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Jennifer ve ben ona ulaştık ve Izzy kendini çözerken birer koluna girdik.

'Vadinin aşağısındaydılar,' dedi.

"Jakey? Jennifer tekrar söyledi. 'Konuş benimle. Hasta mısın?'"

Jake tekrar inledi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve gürültüyle ayaklarının dibindeki çimlere kustu.

Kötü bir durumdaydı. Tişörtünün önünde koyu, ıslak bir leke vardı, dökülmüş şarap ve taze kustumuk kokusu onu ezici bir kolonya gibi sarmıştı.

Jennifer ve ben onu bir şezlonga götürdük, orada ağır ağır oturdu ve tekrar kustu, dudaklarından uzun tükürük telleri sarkıyordu. Alistair büyük oğlunu acıklı bir gülümsemeyle inceleyerek yanına geldi. "Ah canım," dedi. "Biraz aşırıya mı kaçtın, Jake? Yine de sen ve kardeşin için faydalı bir ders oldu, değil mi? Büfeden biraz su getireyim.

mutfak.'

Villaya doğru geri döndü.

Jennifer diz çökerek ellerini Jake'in dizlerinin üzerine koydu. 'Konuş benimle tatlım, ne oldu? Yaralandın mı? Düştün mü, kafanı mı çarptın?"

Rowan ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Oğlunun neden bir köpek kadar hasta olduğu bana acı verecek kadar açık görünüyordu ve Jennifer'ın neden aynı varsayımda bulunmadığını anlayamıyordum.

Jake inledi, kapana kısılmış bir hayvan gibi derin bir gırtlak sesi. Tekrar kuru bir şekilde kasıldı, midesi bu çabayla sarsıldı ama sadece ince bir ip

safra çıktı. Jennifer irkilmedi.

'Ah canım, Jakey, seninle ne yapacağız? Akşam yemeğinde yediğin bir şey miydi? Geri kalanımıza döndü. 'Akşam yemeğinde ne yedik, makarna ve tavuk mu? Belki de tavuk tam pişmemiştir?'

Izzy içini çekti ve konuştu. 'Sorun tavuk değil Jennifer. Sorun St. Chinian. Aşağıda, vadide iki boş şarap şişesi varmış ve görünüşe göre aslan payı Jake'inmiş.

Jennifer kaşlarını çatarak ona baktı. "Bundan emin olamayız, değil mi? Daha sessiz bir şekilde, "İlaçlarını alıyor musun, Jakey?" diye sordu.

Bir kez daha onaylamayan bir homurtu çıkardı.

"Ah, seni zavallı çocuk," dedi Jennifer, sırtını sıvazlayarak. "Seni zavallı, zavallı çocuk.

Birkaç metre ötede yatan Ethan'ı kontrol etmeye gittim. Kaba otların üzerine uzanmış, sırtüstü yatmış, gözlerini gece gökyüzüne açmıştı. Yanına diz çöktüm.

"İyi misin Ethan? Baban su almaya gitti. Hasta olmak mı istiyorsun?"

Başını çevirdi ve soğukkanlılıkla bana baktı.

"İyiyim.

"Emin misin?"

"Sadece biraz uyuyacağım. "Ne kadar içtin?" "Sadece biraz. Belki yarım şişe." "Gerçekten mi?"

"Jake'in benden çok daha fazlası vardı. Gözlerini yavaşça kırptırdı. "Şarap. "Görünüşe göre çoğunu geri getirmiş.

"Hmm. Homurdanarak tekrar tepesindeki yıldızların gölgesine baktı. "Bir görevdeydi.

"Görünüşe göre ikiniz de öyleydiniz. Gençlik yıllarımı düşündüm, parkta içmek için ailemin evinden kaçırdığım içkileri; her şeye, her şeye güldüğümü, acıyana kadar, gözyaşları gelene kadar güldüğümü. Jake ve Ethan gülüyor gibi görünmüyorlardı. "Görev neydi?"

Uzun, yavaş bir göz kırpma. Sonra bir tane daha. Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Daha yakına eğildim. "Ne var, Ethan?"

Gözlerini kapattı. "O kelime neydi? Bastille şarkısı mı?" Mantıklı konuşmuyordu.

"Hangi şarkı Ethan?

Kelime yavaşça, teker teker heceler halinde çıktı.

"Oblivion.

Çimlerin üzerinde hareketsiz duran Jake'e baktım. Bana öyle geliyordu ki *görev tamamlanmıştı*. Jennifer bugün Daniel'ın villada tek başına bırakılmasıyla ilgili olarak ona ne söylemiş olursa olsun, Jake'in azarlanmaya aşırı bir tepki gösterdiğini tahmin ediyordum. Ya da belki su topu olayıyla ilgili bir şeydi.

"Sen burada kal, baban bir dakika içinde dönecek. Ethan hafifçe başını salladı. "Acelem yok.

Tepeye geri döndüm; Jennifer, Izzy, Russ ve Sean, iyileşme pozisyonunda yan yatan Jake'in etrafında endişeli yetişkinlerden oluşan bir yarım daire oluşturmuşlardı.

"Ethan'ın ... kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Ağabeyini gösterdim. "İyi bir uyku ve birkaç parasetamolün çözemeyeceği bir şey değil.

Kimse konuşmadı. Birden garip, gergin bir atmosferin, iki kadın arasında tuhaf bir gerilimin farkına vardım.

Jennifer bana başını salladı ve dikkatini Izzy'ye vermeden önce sıkı bir gülümseme verdi.

"Buraya dönmeniz çok uzun zaman almış gibi görünüyor, tek söylediğim bu.

Sesindeki suçlama tınısı hiç şüphe götürmezdi. Izzy ellerini kalçalarının üzerine koyup kaşlarını çattı.

"Basit bir teşekkür yeterli olurdu, biliyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Jennifer isteksizce. "Ama onca zaman ne yapıyordun?

'Ne öneriyorsun? Ne yaptığımızı sanıyorsun?' Izzy söyledi. 'Üçümüz vadiden yukarı doğru yürüyorduk. Sana haber vermek için aramaya çalıştım ama telefon sinyali sürekli kesiliyordu.

"Yine de yarım saatlik bir yürüyüş değil.

"Onun halini gördün mü? Kesinlikle sarhoş. Hasta olduğu için her durduğumuzda sohbet etmek istedi.

Jennifer sertçe başını kaldırdı. "Sohbet mi? Seninle mi?" 'Evet. Benimle.'

"Ne hakkında?

'Her türlü şey. Çoğunlukla sarhoş bilinç akışı.' "Bir sürü çöp, büyük ihtimalle.

"Biraz.

"Muhtemelen en iyisi görmezden gelmek.

Izzy ona garip bir bakış attı - acıma, endişe ya da hayal kırıklığı gibi bir şey - sadece bir saniyeliğine. Sonra da kayboldu.

'Muhtemelen,' dedi.

Sean elini Izzy'nin koluna koydu. 'En önemlisi, Izzy onları buldu ve şimdi onları geri aldık, değil mi? Önemli olan bu. Bu çocukları şimdi içeri götürmeye ne dersiniz?

Sean'ın ona bu kadar rahat, bu kadar kolay dokunduğunu görünce keskin bir kıskançlık hissettim. Bu benim kendi kocamken kıskanmamın bir anlamı var mıydı? Artık herhangi bir şeyin anlamı var mıydı? Belki kıskançlık değildi. Belki öfke. *Onu savunmak, onun tarafında olmak, tenine dokunmak için ne kadar da acelecisin. Benim önümde bile. İkinizin yanında dururken bile. Bu konuda nasıl bu kadar yüzüstü olabiliyorsun, nasıl bu kadar açık olabiliyorsun? Er ya da geç öğrenmeyeceğimi nasıl düşündün?*

Alistair elinde su dolu iki bardakla yeniden ortaya çıktı.

"İşte burada," dedi neşeyle ve bardakları Jennifer'a uzattı. "Şimdi, hastayı içeriye taşımama kim yardım edecek?

Russ bir elini kaldırarak bir sigara daha yaktı.

'Ben değil dostum, boktan bezleri daha yeni atlattım. Kusmuk lekeli ergenlerle işim olmaz, henüz değil.

Alistair, sanki bu akşam aralarında tatsız bir şey olmamış gibi kocama döndü.

Sean? Yardım edebilir misin?

Sean ona ters ters baktı, öfkesi hâlâ yüzüne kazınmıştı. "Evet," diye homurdandı. "Hadi o zaman.

Adamların her biri bir koluna girerek Jake'i nazikçe ayağa kaldırdı ve onu villaya doğru yürütmeye başladı.

Daniel

Daniel bir türlü uyuyamıyordu. Babasının önerdiği her şeyi denemişti - binden geriye doğru saymak, Noel listesini yapmak, Reading'deki büyükbabasının evine giden otoyol yolculuğunu hayal etmek - ama hiçbiri işe yaramamıştı. Bir kere çok fazla gürültü vardı. Gülüyorlarmış ya da yetişkinlerin şarap içerken sıkça yaptıkları o yüksek sesli, uzun ve sıkıcı konuşmalardan birini yapıyorlarmış gibi gelen sesler. Bir de bağırış çağırış vardı.

Bacaklarını yataktan sıyırdı, başucu çekmecesinden bir şey aldı ve kapıya doğru yürüdü, karo zemin çıplak ayaklarının tabanlarına karşı serindi.

Koridor karanlıktı, sadece merdivenlerin yanında parlayan küçük bir gece lambası vardı. Kapısının biraz açık olmasını umarak iki kapı boyunca yürüdü. Ama kapı kapalıydı. Durdu ve kulağını pürüzsüz tahtaya dayayarak dinledi. Hiçbir şey yoktu.

Lütfen kilitlenmeyin.

Küçükken bazen kötü bir rüya gördüğünde, anne ve babası henüz yatmamışken bunu yapardı. Sahanlığı sürünerek geçer ve kız kardeşinin yatağına tırmanırdı, kız kardeşi de ona kötü rüyayı unutturacak aptalca hikayeler uydururdu, böylece tekrar uyuyabilirdi. Ertesi sabah yine kendi yatağında uyanırdı, bu biraz sihir gibi bir şeydi. Gerçi bunu uzun zamandır yapmıyordu, boyu uzamaya başladığından beri. Yatak odasının kapısını kilitlemeye o zaman başlamıştı. Artık evde yatak odasına *girmesine* bile izin verilmiyordu - bu onu iyice delirtiyordu. Ama evde değillerdi, o yüzden belki de aldırmazdı.

Kapının koluna bastı ve kapı yumuşak bir *klik* sesiyle açıldı.

Daniel kapının girişinde durdu, bir eli arkasındaydı. Villanın bu tarafı daha sessizdi, yüzme havuzundan uzaktaydı. Oda karanlıktı, tek ışık bir telefon ekranının yumuşak parıltısıydı.

"Lucy?" diye fısıldadı.

Cevap gelmedi. Gözleri ışığa alışmaya başladığında, çift kişilik büyük yatakta yatan kadının kendisine dönük sırt çizgisini seçebildi. Telefonuna yapışmıştı. Her zamanki gibi.

"Lucy?" dedi tekrar.

Hafifçe yana kaydı, böylece telefonun soluk ışığıyla aydınlanan yüzünün sol tarafını görebildi.

"Ne?" dedi sertçe. "Uyuyor

musun? "Belli ki hayır.

"Yetişkinler alt katta bağırırken uyuyamadım. "Ne istiyorsun, Daniel?

Yatağına doğru yürümeye

başladı. "Bu bir sürpriz.

"Odama gelebileceğini söyledim mi?" Durdu.

"Senin için bir şeyim var. Sana daha önce vermek istedim ama sen . . . biraz meşguldün.'

İç çekti. "Ne?

Yatağının yanına geldi.

'Geçen gün babamın kamerasıyla senin filmini çektiğim için özür dilerim. Bu kadar üzülmeni istememiştim. Elini bir hareketle arkasından çıkardı ve bir torba çilekli bonbon uzattı. "Sana bunları aldım. Özür dilemek için.

"Oh.

Kadın elini uzatıp çantayı ondan almadan önce uzun bir süre çantayı uzatarak öylece durdu. Gülümsedi ve ellerini pijama pantolonunun ceplerine soktu, tatil harçlığının yarısına mal olsa da çaba gösterdiği için mutlu hissediyordu.

Sonra komik bir şey oldu.

Çok yumuşak, çok sessiz bir şekilde, ablası ağlamaya başladı.

Daniel karanlıkta kaşlarını çattı. Olmasını istediği şey bu değildi; kızın mutlu olması gerekiyordu.

"Onları sevmiyor musun?" dedi. 'O n l a r ı sevdiğini sanıyordum. Onlar her zaman senin favorin olmuştur.'

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi çantayı inceledi.

"Biliyorum," dedi sessizce, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Öyle.

Daniel yatağın kenarına oturmuş, endişeli gözlerle kız kardeşini izliyordu. Sonunda kısık bir sesle şöyle dedi: "Neden ağlıyorsun, Luce? Ne oldu?

Gözlerini öfkeyle yatak çarşafına sildi.

"Önemli değil.

"Ağlamandan hoşlanmıyorum.

"Ben de öyle. Burnunu çekti. "Yine de tatlılar için teşekkür ederim. "Saçların ıslak.

"Havuzdan.

Daniel onun yanındaki çarşafın üzerindeki kan lekelerini işaret etti.

"Kendine zarar verdin mi?

Lucy kaskatı kesildi ve bir kolunu karnına koyarak çarşafı üzerine sardı. "Sadece birkaç sıyrık.

"Ne oldu?

"Oh, sadece havuzun kenarına bir yerimi kazıdım," dedi çabucak.

"Çıkarken.

"Acıyor mu?

Başını hızla salladı. "Pek sayılmaz. "O zaman şekerlerini açacak mısın?

Gülümsedi. Sadece birazcık. "Bir tane ister misin, küçük kardeşim?" O da gülümsedi. Ona böyle seslenmesi hoşuna gitmişti. "Dişlerimi çoktan temizledim.

Başını iki yana salladı. "Ciddi misin?

"Yine de biraz almalısın, böylece daha fazla üzülmezsin.

Paketten bir tane aldı ve ağzına attı. "Biraz daha büyüdüğünde, tek derdin dişlerini temizledikten sonra şeker yemek olduğu günleri özleyeceksin.

"Hmm," dedi Daniel, onun sözüne güvenmeye hazırdı. 'Peki ne yapıyorsun endişeleniyor musun?'

'Kötü şeyler oluyor. Bir daha düzeltilemeyecek kötü şeyler. Başını iki yana salladı. "Sen anlayamazsın.

Şekerlerden birini ağzına attı. 'Başka kötü bir şey olmayacak. ' dedi annem. "Ya zaten olduysa?

"Ne demek istiyorsun?

"Kötü bir şey oldu zaten. "Ne zaman?

"Fark eder mi?

'Bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Anneme söylemem.'

Gülümsedi. "Evet yapacaksın, sen çok iyi birisin. "Hayır.

"Var.

Daniel bir an için ona söyleyeceğini sandı. Ama bunun yerine ona başka bir şeker uzattı.

"Anlat o zaman," dedi.

Başını salladı ama hiçbir şey

söylemedi. "Sınavlarınla mı ilgili?

'Bir şey oldu ve sanki benim hatammış gibi hissediyorum. Sanki olmasını ben istemişim gibi.

Bir süre sessizlik içinde çiğnediler.

"Bunun olmasını sen *mi* istedin? Daniel

söyledi. "Hayır. Hiç de değil.

Daniel pijamasının üstündeki gevşek bir ipliği çekti. "Tatil evinde olmanın gerçekten güzel olacağını düşünmüştüm ama sanki her şey ters gidiyor, değil mi? Keşke yarın eve gidebilsek. Eve gitmek istiyor musun?

Yere baktı. "Hayır. Burada olmayı tercih ederim.

"Sence annemle babam boşanacak mı? Lucy çiğnemeyi bıraktı.

"Ne?

"Boşanma. Ant gibi, Ant ve Dec'ten.' 'Hayır.

Bunu sana söyleten ne?

"Birbirlerine karşı çok tuhaf davranıyorlar. Boşanmayacaklar, değil mi? Sınıfımdaki Isaac'ın anne ve babası boşandı ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama bu konuda üzgün olduğunu söyleyebilirim.

Lucy bir an sessiz kaldı, yüzü telefon ekranının ışıltısıyla alttan aydınlatılmıştı.

'Böyle şeyler için endişelenmemelisin, küçük kardeşim. Eminim bir yolunu bulacaklardır.

"Gerçekten mi?

"Gerçekten mi?

Daniel ayağa kalktı ve kapıya doğru birkaç adım attı ama sonra durup kız kardeşine döndü.

"Lütfen annemle babama boşanmaları konusunda söylediklerimi anlatmayın.

"Tamam. Onlara üzgün olduğumu söylemediğin sürece." "Anlaştık.

Şeker poşetini yatağının başucuna koydu ve tekrar yastığa uzandı. "Ve hediye için teşekkürler.

"Beğendiğine sevindim. Karanlıkta gülümsedi. "İyi geceler o zaman. "İyi geceler, Daniel.

Kapıyı kapattı ve koridor boyunca kendi yatağına doğru süründü, yorganı boynuna kadar çekti ve her zaman yaptığı gibi vücudunu çarşafın içine soktu, böylece gece boyunca hiçbir örümcek veya böcek altına giremezdi. Dışarıda, havuzun yanındaki yetişkinlerin gürültüsü kesilmiş gibiydi ve açık penceresinden duyabildiği tek şey cırcır böceklerinin cıvıltısıydı, dışarıdaki gecede kenarı, başı, sonu olmayan bir ses duvarı.

Koridorun karşısındaki kendi odasında Lucy uyanık yatıyordu. Bir elinde telefon, diğerinde küçük bıçak.

Bir ay önce

Annesi yatak odasının kapısına vuruyor.

"Geç kalacağız.

"Umurumda değil," diye bağılıyor gözyaşları arasında. "Ben gitmiyorum.

'Saçmalama, tabii ki gideceksin. Herkes orada olacak.'

"Beni rahat bırak!

Zaten o aptal bahçe partisine gitmek istemiyor. Hiçbir şey yapmak istemiyor. Evden çıkmak, odasından çıkmak, hatta yataktan kalkmak bile istemiyor. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Onun yaptıklarından sonra olmaz.

Gözlerini kapatıyor ve dizlerini çenesinin altına çekiyor, göğsündeki acı bir kara delik gibi her düşünceyi yutuyor. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Onu nasıl bu kadar yanlış anlayabilmişti? O nasıl böyle bir piç olabilirdi? Bunu neden yapmıştı? Bunu hak etmek için ne yapmıştı?

Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemişti. Onun için her şeyi yapmış, onunla bir gelecek hayal etmesine izin vermişti. Ve o sanki hiçbir şey değilmiş gibi, hiçbir önemi yokmuş gibi onu bir kenara atmıştı. Onu olabilecek en kötü şekilde terk etmişti.

Yüzünü yorganın içine gömüyor.

Annesi yine kapıyı çalıyor.

PERŞEMBE

Yapmam gereken şeyin beklentisiyle midemin derinliklerine yerleşmiş bir korku yumağıyla uyandım. Bunu bir günden fazladır erteliyordum ve dün geceki dram dikkatimi başka yöne kaydırmıştı ama bundan kaçış yoktu. Bundan kaçış yoktu.

Sean'ı yatağımızda uyurken bırakıp duş aldım ve son birkaç günde öğrendiklerimi zihnimden geçirirken hızla giyindim. Izzy zaten evli olan biriyle görüştüğünü itiraf etmiş ama bana adını söylemeyi reddetmişti. Tıpkı Sean gibi onun da Limerick'ten geldiğini itiraf etmişti. Sean'ın güvenime asla ihanet etmeyeceği konusunda ısrar ederek beni yanıltmaya çalışmıştı bile. En kötüsü de, Sean'ın telefonundan CoralGirl'e mesaj gönderdiğimde ortaya çıkan kişinin Izzy olmasıydı. Tuzağı ben kurmuştum ve o da tuzağa düşmüştü. Çağırdığımda gelmişti.

Peki ya diğer kanıtlar? Rowan'la sahilde uzun uzun kucaklaşması, çekmecesindeki evlilik yüzüğü, Russ'ın onun bir ilişkisi olduğu konusundaki ısrarı? Sean onunla bir şeyler yaşadığını kesin bir dille reddetmişti - gözlerimin içine bakarak yemin etmişti ve hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı. Bu onun sevdiğim yönlerinden biriydi.

Onun hakkında sevmiştim, diye düşündüm, göğsümün derinliklerinde bir ağrıyla.

Sonra Jennifer ve Sean'ın Daniel'in videosunda birlikte habersizce yakalanmaları, öğle yemeğinde elleri birbirine değdiğinde verdiği garip tepki, sabah erkenden birlikte köye 'yürüyüşleri', sözde haftalık pazarı ziyaretleri nedeniyle gecikmeleri - farklı bir günde gerçekleşen pazar.

Hepsi ikinci dereceden kanıtlardı. Ve bunların hepsi, Izzy'nin vadideki o açıklığa doğru yürüdüğünü görmenin yanında soluk kalıyordu: tartışılamayacak ya da yanlış yorumlanamayacak taş gibi bir kanıt.

Bu sabah, uzun uzun düşünmeden önce bu işi hemen halletmenin zamanı gelmişti. Fikrimi değiştirmeden ya da cesaretimi tekrar kaybetmeden önce.

Gerçek şu ki, hepsine haksızlık etmişim. Her birine farklı şekillerde.

Jennifer'ın üniversitedeki erkek arkadaşına aşık olmuşum.

Izzy'nin nişanlısının ölümle buluştuğu yere getirilmesine yardım etmişim.

Rowan'ın ilk evliliğini mahveden kötü niyetli suçlamayı aktarmışım.

Ne tür bir arkadaşım ben? Belki de başıma gelen her şeyi hak etmişim.

Lucy benim de aklımdaydı. Onunla dün gece havuzda olanlar hakkında tekrar konuşmak istiyordum ama o hâlâ derin uykudaydı ve karartma perdeleri sayesinde odası karanlıktı. Daniel'ın kapısından da ses gelmiyordu. Aslında, kahve yapmak için mutfaka indiğimde tüm villa doğal olmayan bir şekilde sessiz ve boştu; ne sesler, ne yemek alanından gelen tabak çanak şangırtısı, ne de cilalı karo zeminde parmak arası terlikler vardı. Daniel genellikle sabahın bu saatinde onu bulduğum salonda değildi - belki de sonunda uyumaya başlamıştı. Eve dönmemize iki gün vardı ama geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Mutfak tezgahının üzerinde, su ısıtıcısının yanında bir not vardı.

Béziers'e öğle yemeğine gittim, öğleden sonra döneceğim. J + I x

Béziers, arabayla yarım saat güneyde, sahile giden yol üzerindeki en yakın büyük kasabaydı. Görünüşe göre Jennifer ve ailesi bugün manzara değişikliği yapmayı tercih etmiş ve Izzy de gezintiye çıkmıştı. Saati baktım - saat dokuzu henüz geçmişti - Izzy'yle hesaplaşmanın o dönene kadar beklemesi gerekeceği için hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış hissediyordum. Bu bana söyleyeceklerimi hazırlamak için zaman kazandıracaktı.

Jennifer, Alistair ve oğullarının evden erken ayrılmaları büyük bir sürpriz değildi. Dün gece Alistair ve Sean arasında yaşanan tartışmadan ve çocukların villaya döndüklerinde içinde bulundukları durumdan sonra, Garip Ertesi Sabah'ı atlamak istemeleri mantıklıydı. Jennifer'ın her zamanki taktiği buydu: kaçınmak, görmezden gelmek, başka yöne bakmak, sorunu unutulana kadar bir kol mesafesinde tutmak. Buna karşılık Izzy'nin, bazı insanların kabalıkla karıştırdığı açık sözlü bir dürüstlük eğilimi vardı. Sanırım ben ikisinin ortasında bir yerdeydim.

Bir kruvasanı dilimleyip yağladım ve kahvemle birlikte balkona çıkardım. Güneş çoktan şiddetlenmişti, hava nemle ağırlaşmıştı ve yaklaşan gök gürültüsünün nemli, klostrofobik sıcaklığı vardı. Yine de gökyüzü hala mükemmel bir masmavi maviydi, görünürde ne bir bulut ne de bir nefes rüzgâr vardı. Tek ses tepemde dönüp duran bir çift kırlangıçtı, sonsuz bir dans içinde dönüp kovalarken birbirlerini çağırıyorlardı.

Doğruyu söylemek gerekirse, herkesin birkaç saat ayrı kalıp kendi işini yapması muhtemelen iyi bir fikirdi. Dün geceki anlar aklıma gelip duruyordu: Daniel'ın eve gitmek için yalvarması; kocamın mutfakta yarım ağızla özür dilemesi; Lucy'nin su topu oyunundan kaçarken yüzünde beliren dehşet ifadesi; Sean'ın boynundaki damarlar dışarı fırlamış bir halde Alistair'in karşısına dikilip ona ellerini kendine saklamazsa neler olacağını söylemesi. Ethan'ın sarhoş bir halde çimlere uzanırken dudaklarından dökülen kelime. *Oblivion*.

Bu tatil o kadar çok yönden yanlış gitmişti ki sayısını unutmuştum.

Odette pembe, ışıltılı yüzme kostümüyle balkona çıktı, bir çörek atıştırıyordu. Rowan bir elinde espresso, diğerinde araba anahtarlarıyla onu takip etti.

'Birkaç saatliğine tekrar sahile gideceğiz. İster misin?' 'Benimkiler hala uyuyor.'

"Lucy nasıl? Bana endişeli bir bakış attı. "Dün gece olanlardan sonra yani?"

"Oldukça üzgündü.

"Sean'ın onu yumruklayacağını düşünmüştüm.

"Burayı izle," dedim, "hala olabilir. "Ona benden bir kucak ver.

Russ mutfaktan elinde kanvas bir plaj çantasıyla çıktı ve Land Rover'a binip gittiler, villada sadece dördümüz kaldık.

Sadece ben, beni aldatan kocam ve travma geçiren çocuklarım.

Şimdi Izzy'nin odasını kontrol etmenin tam zamanı olduğunu fark ettim. Orada ne sakladığını görmek şüphelerimi her türlü şüphenin ötesinde doğrulayabilirdi. Bunun ne olabileceğinden tam olarak emin olmasam da. Belki ona ait bir şey, bir not, bir fotoğraf, bir cep telefonu - her türlü kanıt. Aceleyle yukarı çıktım ve tam onun odasına girmek üzereydim ki koridorun karşısındaki Daniel'ın kapısı açıldı ve giyinmiş, elinde bir kitapla dışarı çıktı.

"Günaydın anne," dedi. "Ne yapıyorsun?"

'Izzy'nin okumak istediğim kitabı alıp almadığını kontrol edecektim. Boş ver.'

Lucy ve Sean uyumaya kararlı görünüyordu, bu yüzden Daniel ve ben köye doğru yürüdük, arabalar için çok dar olan eski sokaklarda yolumuzu açarken küçük eli benimkinde sıkıca duruyordu, her iki tarafta da hava koşullarına dayanıklı taştan ev duvarları yüksekte duruyordu. Kilisenin arkasında, uzun çınar ağaçlarının gölgesinde bankları olan bir oyun alanı bulduk ve o salıncaklarda, kaydıraklarda, tırmanma iskelesinde ve atlıkarıncada oynarken oturup onu izledim, babasının yaptıklarını ve bunun ailemiz için ne anlama geldiğini ona nasıl açıklayacağımı merak ediyordum. Oğlum bu kadar büyük, bu kadar geniş kapsamlı bir ihaneti nasıl anlayabilirdi? Babasını affedebilecek miydi? Sonunda beni mi suçlayacaktı?

Sonunda oyun alanından sıkıldı, biz de küçük belediye binasının gölgesinde croque monsieurs ve Orangina yemek için köy meydanına yürüdük ve barın yanındaki uzun kum dikdörtgen üzerinde bitmek bilmeyen petank oyunları oynayan birkaç yaşlı adamı izledik.

Daniel öğle yemeğinden sonra markete gitmek istedi, biz de köyün yıkık dökük ortaçağ surlarının yanından geçerek, ikisi de öğle yemeği için kapalı olan bir emlakçı ile küçük bir antika dükkânının arasına sıkışmış küçük süpermarketin klimalı serinliğine girdik. Süpermarket çoğunlukla ziyarete gelen turistlere hitap ediyordu; rafları şarap ve bira, taze meyve ve sebze, güneş losyonu, plaj oyuncakları ve mangal kömürü ile doluydu. Birkaç parça bir şey aldım ve Daniel'i şekerleme reyonunda iki elinde iki büyük poşet şekerle buldum.

'O büyük öğle yemeğinden sonra hâlâ aç olamazsın,' dedim.

'Onlar benim için değil. Lucy için.'

"Ne kadar tatlı bir kardeşsin, değil mi? İnce siyah saçlarını okşayarak söyledim. "Çok memnun olacak.

Daha fazla böcek spreyine ihtiyacımız olduğunu hatırladım ve reyonun diğer tarafına geçip vitrine baktım. Yerel ürünler İngiltere'de bulabileceğinizden çok daha etkiliydi ve buradaki sivrisinekler üzerinde neredeyse hiçbir etkisi yok gibiydi - sadece bacaklarımda bir düzineden fazla ısırık saymıştım bile.

Daniel raflardaki bir boşluktan, "Onu neşelendirmeye çalışıyorum," dedi.

"Çok nazıksınız.

"Normalde Haribo sever. Bazı şeyler için gerçekten üzgün.

Bir kutu ciddi görünümlü sivrisinek kovucu buldum ve kolumun altına sıkıştırdım.

"Hı-hı.

"Onun filmini çektim ve gerçekten çok kızdı. Sınavlarını falan bekliyor ve okuldaki arkadaşları Bayley'e kötü davranıyor. Tereddüt etti. "Dün gece yatmadan önce onu gördüm ve gerçekten çok üzgündü.

Rafin arkasında bir paket sivrisinek kovucu mum bulup kutuyla birlikte kolumun altına sıkıştırırken, "Ne şeyi?" dedim.

"Biliyorsunuz, hastanede yatan Alex diye bir çocuk var - Facebook'ta bir anma sayfası var.

"Facebook'a girmek için çok genç değil misin?

"Kontrol etmiyorlar, pek sayılmaz. Sadece yeterince büyük olduğunuzu belirten kutuyu işaretliyorsunuz.

"Hesap açmak için on üç ya da on dört yaşında olmanız gerektiğini sanıyordum. "Bunu *herkes* yapar. Rafin üst kısmından, iki banknotu havaya kaldırdı.

şeker paketleri. "Ona Starmix ya da Tangfastics alayım mı?

Tatlıların parasını ödemeyi teklif ettim ama o tatil harçlıklarının sonuncusunu kullanmakta ısrar etti ve tatlıları çizgili bir plastik torba içinde gururla dükkândan dışarı taşıdı.

Tabaktan yumuşak dondurmalar aldık ve yavaşça tepeye geri döndük, Daniel bana heyecanla Ethan'ın onunla tekrar arkadaş olduğunu söyledi.

Geri döndüğümüzde öğleden sonra erken saatlerdi, villanın içi öğle sıcağından sonra serin bir vaha gibiydi. Lucy hala ortalıkta yoktu.

Kapıyı temkinli bir şekilde çaldım.

"Lucy?

Odası neredeyse karanlıktı, karartma perdeleri tarafından korunuyordu ve klima tarafından onlu yaşların ortalarına kadar soğutulmuştu.

"Lucy? Yumuşakça söyledim. "İyi misin? Yanıt gelmedi.

Gözlerim yavaşça onun yataktaki halini seçti, sırtı bana dönüktü, kıpırdamıyordu.

'Saat bir oldu, aşkım. Birazdan kalkacak mısın?'

Hâlâ yanıt yoktu. Onu hafifçe sarsmak üzereydim ki Daniel'in sesi merdivenlerin dibinden bana ulaştı.

"Anne!" diye bağırdı. "Ben havuza giriyorum, sen de geliyor musun?

Lucy'nin odasından geri geri çıktım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Havuz kenarındaki büyük şemsiyelerden birinin gölgesinde, başımın arkasında yumuşak bir minder, kucağında telefonumla uyuklarken üstümde birinin olduğunu fark ettim. Sesler, ayak sesleri, balkondaki hareketlilik ve sonra yanımdaki varlık. Bir koku. Erkek kokusu.

Gözlerimi açtığımda Ethan'ın bana baktığını ve şezlonguma biraz fazla yakın durduğunu gördüm.

"Çay hazır," dedi gülümseyerek. "Uykucu.

Saatime baktım ama bileğim çıplaktı. "Saat kaç?

"Neredeyse beş.

Esnerken ve bacaklarımı şezlongdan sarkıtırken, telefonum yere çarptı. Ekranda çizik olup olmadığını kontrol ettim, kilidini açtım ve Daniel'ın daha önce bahsettiği anma sayfası olan Facebook'ta hâlâ açık olduğunu gördüm. Son bir saat içinde onlarca yürek parçalayıcı yorum daha eklenmişti. Uygulamayı kapattım ve Ethan'ı yavaşça balkona çıkan basamaklara kadar takip ettim. Gölgenin dışında hava hâlâ son derece sıcak ve neredeyse dayanılmaz derecede nemliydi -hava çorba kıvamındaydı- ama nihayet rüzgâr çıkmaya başlamıştı. Günlerdir ilk kez ufukta bulutlar gördüm, güneyde denizden gelen kalın, gri bir duvar. Hava tahminleri son birkaç gündür bir fırtına öngörüyordu. Belki de sonunda gelmişti.

Gözlerimi bahçeye indirdim ve kendimi bahçenin uzak köşesinde, bir zeytin ağacının gölgesinde kısmen gizlenmiş süslü beyaz taş bankta oturan kocama bakarken buldum. Yanında, başları neredeyse birbirine değecek kadar yakın oturan kişi Izzy'ydi.

İkisi de başlarını öne eğmiş, hızlı hızlı, ileri geri konuşuyorlardı. Ne konuşulduğunu duyamayacak kadar uzaktaydım ama hareketli bir konuşmaydı, Sean sürekli başını sallıyor, Izzy ise ellerini önünde birleştirmiş, kararlı bir şekilde başını sallıyordu.

Şunlara bak, hırsızlar gibi kalın. Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz? Haberi nasıl vereceksiniz? Bana nasıl söyleyeceksiniz?

Boğazımda acı veren bir yumru vardı.

Yoksa bu sadece bir zaman meselesi mi?

Sanki Sean onunla aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Belki de biz eve dönene kadar beklemek istiyordu ama o daha fazla beklemek istemiyordu? Ben dehşet içinde bakarken başını kaldırdı ve beni gördü. Bir an için gözlerimiz kilitlendi ve sanki olmak istemediği bir yerde görülmüş gibi aniden gözlerini kaçırarak kaskatı kesildi. Banktan fırladı ve Izzy'den uzaklaşarak taş merdivene ve akşam yemeğinin hazırlandığı balkona doğru yürüdü.

Gidip Daniel'in yanındaki masada yerimi aldım.

Lucy uzun kollu bir tişört giymiş, yüzü asık, saçları taranmamış bir halde belirdi ve tek kelime etmeden yanıma oturdu. Masanın ortasındaki sürahidenden uzun bir bardak limonata alıp yudumladı ve görünüşe bakılırsa yemeklerle hiç ilgilenmedi. Büyük masada soğuk etler, peynirler, meyveler, hamur işleri, taze dilimlenmiş bagetler ve jant kapağı büyüklüğünde, peynirleri fırından yeni çıkmış üç pizza vardı. Lucy hariç herkes neredeyse sessizlik içinde tabaklarını doldurmaya başladı, sadece Odette'in Rowan'la yaptığı plaj sonrası sohbetinin heyecanlı gevezeliği ile noktalandı.

Jennifer ve Izzy en son gelenlerdi, her ikisi de boş yüzlü ve sessizdi. Jennifer masanın ucunda, Alistair ve çocuklarının yanında yerini alırken, Izzy sandalyelerin arkasına geçerek diğer uçtaki son boş yere doğru ilerledi. Benim yanımdan geçerken durakladı ve omzuma hafifçe dokundu.

"Kate?" dedi nazikçe, neredeyse özür dilercesine. "Konuşmamız gerek. Sanki canlı bir kabloyu yakalamışım gibi bir sarsıntı hissettim.

"TAMAM. Sesim neredeyse çatlayacaktı. "Ne hakkında?

Bir an gözlerimi tuttu, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Birazdan anlatırım. Yemeğimizi yedikten sonra. Masanın başındaki boş sandalyeye gitti ve oturdu.

Tabağıma geri döndüğümde midem çalkalandı.

Alistair, güneydeki kara bulut yığınının işaret ederek, "O gelmeden önce yerleşsek iyi olur," dedi. "Fırtına yaklaşıyor.

İştahım kaybolmuştu. Yine de tabağıma birkaç parça ekmek koydum, sadece ellerime yapacak bir şey vermek için keskin bir bıçağı uzandım ve yemeye hiç niyetim olmayan rokfor peynirinden ince dilimler kestim.

Konuşmamız lazım.

İşte buydu, gerçek an, itiraf anı. Sonunda her şeyi açıkladığı, beni bu ıstıraptan kurtardığı an. Sanki aylardır, yıllardır bunu bekliyormuşum gibi hissediyordum ama gerçekte Sean'ın telefonundaki mesajları keşfedeli bir haftadan az olmuştu. Kanıtı bulmaya, onu dışarı çıkarmaya yemin etmiştim. Ve her şey bu noktaya gelmişti.

Hasta, korkmuş, kızgın hissettim. Uyuşmuş.

Masanın etrafındaki konuşmalar sessizdi. Jake ve Ethan arasında mırıldanmalar, Daniel'in bana pizza malzemelerini sorması. Odette'in sesi bir kez daha masadaki sevmediği ve yemeyeceği her şeyi işaret ederken son derece yüksekti; annesinin tabağındakiler dışında neredeyse her şeyi içeriyor gibiydi. Sonra Rowan onu küçük bir dilim domates yemesi için ikna etti. Odette birkaç saniye çiğnedi ve hemen masa örtüsünün üzerine tükürdü.

Sean'ın gözleri, sanki dün geceki düşmanlıkları yeniden başlatmak için en ufak bir neden, en ufak bir provokasyon bekliyormuş gibi, zorlukla gizlenmiş bir şüpheyile kaşlarını çatarak masanın uzak ucundaki Alistair'e sabitlenmişti. Ama Alistair biraz olsun rahatsız olduysa bile, bir şişe Faugères'in tıpasını açıp yanındaki kadehleri doldururken bunu belli etmiyordu.

Konuşmamız lazım.

Her kelime kurşun gibi ağırdı.

Şaraptan bir yudum aldım, tadı ağzımda acıydı.

Tabaklar kısa sürede dolduruldu ve boşaltıldı, sanki hepimiz bu yapmacık yemeğin bitmesini istiyormuşuz gibi yemekler hızla yenildi. On dakika kadar sonra, sanki sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmiş gibi, Jennifer çatalını şarap kadehine vurarak *ting-ting-ting* diye ses çıkardı ve boğazını temizledi. Gülümsemesi kimseyi kandırmıyordu: İlgi odağı olmaktan her zaman nefret etmişti.

"Evet, millet, hepimiz burada olduğumuza göre aslında küçük bir duyurumuz var.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Bir şey ve başka bir şey yüzünden -" burada Sean'a dikkatle baktı "- İngiltere'ye planladığımızdan biraz daha erken dönmeye karar verdik.

Masanın etrafında şaşkın bir sessizlik vardı.

"Gidiyor musun? Izzy ile ilgili tüm düşüncelerim bir an için unutuldu. "Ne zaman?

"Bu çok yazık," dedi Rowan. 'Hepiniz iyi vakit geçirmiyor musunuz?

Jennifer onun sorusunu duymazdan geldi.

'Bu akşam bir uçuş var. Sadece toparlanmamız ve buradaki işleri halletmemiz gerekiyor, sonra yola çıkacağız.

Çatalımı bıraktım ve tabağımı ittim.

"Erken gitmene gerek yok, değil mi Jen? Ben de öyle dedim. "Sadece birkaç gecemiz kaldı.

Jake sandalyesinde daha dik oturarak ilk kez bir yetişkinin konuşmasına kulak kabarttı.

"Bekle, ne?

"Uçuşlarımızı değiştirdik, Jakey. Bu gece saat 10'da Béziers'den bir tane var.'

"Neden?

"Baban ve ben bunun en iyisi olduğunu düşündük,

Jake. "Kimin için en iyisi?

Jennifer'ın mavi gözleri tekrar Sean'ın üzerine

düştü. "Herkes.

"Eve gitmek istemiyorum. Jake'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu daha önce hiç kızarıırken görmemiştim. "Burada kalmak istiyorum, hep birlikte.

"Çaydan sonra konuşalım, olur mu

Jakey? Jake ayağa kalktı.

"Bu saçmalık.

"Dil, Jake.

Sandalyesini geriye itti ve bir elini havaya kaldırarak hışımına çıktı.

"Her neyse.

Ethan da ayağa kalktı ve Daniel'a baktı.

"Geliyor musun?

"Sanırım," dedi oğlum bana bakarak. "Gelebilir miyim?"

"Çayın ortasındayız canım.

"Ben bittim.

"Yiyecek koca bir parça pizzan var.

Onun da yanakları kızarmaya başladı: Onu kendimden büyük bir çocuğun önünde utandırıyordum. Arkadaşının.

"Lütfen?" dedi. "Bu tatilde birlikte oynayacağımız son zaman.

"Pizza ne olacak?

Pizza diliminin yarısını ısırdı ve ağzı doluyken konuştu. "Şimdi bitti.

İçimi çektim. "Devam et o zaman.

Ethan'ın peşinden bahçeye ve ötesindeki üzüm bağına doğru koştu.

Odetta sandalyesini geriye itti ve ayağa

kalktı. "Ben de gitmek istiyorum, anne.

"Annen ve baban bitirene kadar bekleyebilirsin.

"Hiç adil değil! Küçük ayağını yere vurdu. "Diğer bütün çocuklar aşağı indi!

"Hayır, yapmadılar - bak, Lucy hala burada.

"O *çocuk* değil.

Odetta ona yetişmek için koştu ve avazı çıktığı kadar "Sardalye!" diye bağırdı.

Jennifer çoktan ayağa kalkmıştı.

'Çocuklarla konuşmalıyım. Açıkla.'

"Jen," dedi Alistair, "bırak gitsinler. Bırak ne yapmak istiyorlarsa yapsınlar.

Onu görmezden gelerek oğullarının peşinden koştu.

Geri kalanımız - altı yetişkin artı Lucy - bir an sessizlik içinde oturduk, hiçbirimiz bir sonraki adımda ne söyleyeceğimizden emin değildik. Sanki bir bomba patlamıştı ve biz de yavaşça enkazdan çıkıp hasarı değerlendirmeye çalışıyorduk.

"Hep birlikte güzel bir yemek daha," diye homurdandı Russ. Rowan dirseğiyle onun kaburgalarına vurdu.

Alistair'e tekrar, "Erken gidiyor olman çok yazık," dedi.

Alistair şarap kadehini yeniden doldurdu. 'Bence buradaki işler artık rayına oturdu, sence de öyle değil mi? Bunu daha fazla uzatmanın bir anlamı yok.

"Çocuklar iyi anlaşıyor gibi görünüyor, birbirlerini gerçekten tanıyorlar.

"Belki de. Sean'a bir bakış fırlattı. "Ama ben her zaman insanın ne zaman zarar edeceğini bilmesi gerektiğini savunmuşumdur.

Sessizlik yeniden başladı ve aşağıdaki bağda koşuşturan çocukların uzaktan gelen bağırışlarını dinleyerek yemeğe devam ettik. Birkaç dakika sonra Lucy sandalyesini geriye itti ve tek kelime etmeden bahçeye doğru yürüdü.

Daha sonra, erkekler çocuklarını aramak için dışarı çıktıklarında ve biz çayları mutfağa götürmeyi bitirdiğimizde, Izzy gözüme çarptı.

Zamanı gelmişti.

Daniel

Daniel iki büyük oğlanın peşinden gitti, kuru, taşlı toprağa sandaletinin burnuyla vurdu. Yorgun ve sıkılmıştı ve burada, ormanda ne yaptıklarını gerçekten bilmiyordu. Vadiye taş atmışlar, ağaçlara tırmanmışlar ve sopaları yontarak sivri uçlu hale getirmişlerdi ve şimdi sadece onları takip ediyordu çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Sonuç olarak, bugün berbat bir gündü. Öğle yemeğindeki dondurma güzeldi ama hepsi bu kadardı. Ailesi dışında herkes eğlenceli şeyler yapmaya gitmişti, aslında hiçbir şey *yapmamışlardı*; sadece annesiyle köye gitmiş, öğle yemeği yemiş ve geri dönmüştü, sonra annesi uyumaya gitmişti ve Lucy gerçekten tuhaf davranıyordu ve babası onunla oynamak istemiyordu. Sonra Jake ve Ethan'ın annesi akşam yemeğinde herkese bu *gece* eve erken döneceklerini söylemişti ve bu gerçekten haksızlık gibi görünüyordu çünkü tatil evinde sadece o, kız kardeşi ve ona altı kez erkeklerden hoşlanmadığını söyleyen Odette kalmıştı.

Dün gece kötü bir şey olmuştu ama büyük çocuklardan hiçbiri ona bunun ne olduğunu söylememişti. Daniel'in büyüklerden duyduğuna göre, Jake hastaydı ve babaları tarafından villaya geri götürülmesi gerekmişti. Ve bugün Jake küskündü, özellikle de annesi İngiltere'ye döneceklerini açıkladıktan sonra. Her şey şöyleydi, *böyleydi*. Her zaman biraz deli gibi görünürdü ama bugün tam anlamıyla tuhaf davranıyordu, sanki artık hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Bu onu her zamankinden daha da öngörülemez yapıyordu. Ama aynı zamanda - Daniel'in gerçekten açıklayamadığı garip bir şekilde - onun çetesinin bir parçası olmak, bir kez olsun dışarıda olmak yerine içeriden biri olmak daha heyecan vericiydi.

Jake aniden çömeldi ve kardeşi de onu takip etti. İleride, ağaçların arasında, sırtı onlara dönük bir adam vardı. Jake ve Ethan'ın babası.

"Jake? Alistair ormana doğru seslendi. "Ethan? Şimdi villaya geri dönecek misiniz beyler? Toplanmamız gerek.

"Yere yat! Jake nefesinin altından tısladı.

Üçü de bir çalının arkasına çökmüş, Alistair'i izliyorlardı. Ayağa kalkmış, etrafına bakınıyor, bir eliyle sakalını sıvazlıyordu.

"Jake?" diye tekrar seslendi. "Ethan? Gitme zamanı, hadi."

Etrafına son bir kez baktıktan sonra başını salladı ve ormanın derinliklerine, onlardan uzağa doğru yürümeye başladı.

Bir dakika sonra Jake diz çökme pozisyonuna yükseldi ve diğer ikisi de aynısını yaptı.

"Çakmaklarınız hâlâ yanınızda mı?" dedi.

Ethan cebini karıştırıp mavi plastik Bic çakmağını çıkararak, "Evet," diye cevap verdi.

Daniel da başını salladı ve fark etmemelerini umarak kızardı. "Evet.

Gerçek şu ki, çetelerinin bir üyesi olduğu için ona verdikleri küçük sarı çakmağı kaybetmeyi başarmıştı. Yatak odasındaydı. Ama dün onu aramaya gittiğinde ortadan kaybolmuştu. Yatağın altına, başucu çekmecesine, boş valizine bakmış ama hiçbir yerde bulamamıştı. Jake ve Ethan'a sormak istemedi çünkü kaybettiğini düşünüp aptallık edeceklerdi. Dışarıda oynarlarken cebinden düşmüş olmalıydı.

Bu bir sırdı, büyük bir sır, bu yüzden annesine ve babasına görüp görmediklerini soramazdı. Böyle bir Tehlikeli Şey'e sahip olduğunu bilirlerse başı büyük belaya girerdi. Gerçi son birkaç gündür ikisi de biraz tuhaftı, sanki kendilerinden başka hiçbir şeye dikkat etmiyorlardı. Annem sürekli üzgün görünüyordu ve babamın da dikkati dağınıktı; ona bir şey söylediğinizde sizi dinliyormuş gibi bakıyordu ama *aslında* dinlemiyordu. Sanki doğrudan size bakıyor gibiydi, sonra tamamen farklı bir konuda rastgele bir şey söylüyordu.

Yine de bunu Jake ve Ethan'a söyleyecek değildi.

Ethan çakmağını uzattı ve çakmak taşını kıvılcımlandırarak uzun bir alev oluşturdu. Hâlâ bir sürü yakıtımız var. Yakmadan önce biraz eğlenelim bari.
eve gitmek zorundayım.'

Önlerinde, Odette küçük pembe güneş elbisesiyle, uzun kızıl saçlarını ısıltılı bir tacla geride tutarak açıklığa doğru yürüdü.

Küçük ve biraz kaybolmuş görünüyordu, diye düşündü Daniel, burada, ormanda tek başına.

Jake ona döndü ve sırtarak çakmağı cebine geri koydu. "Bir fikrim var," diye fısıldadı. "Beni takip et.

Izzy beni yemek odasına kadar takip etti ve büyük masanın ucuna oturduk. Tavandan tabana bir pencere vardı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi manzaraya baktım: böylesine çirkin bir şeyin gerçekleşmesi için nefes kesici güzellikte bir yer. Güneyde bulutlar artık çok daha yakındı, uğursuz bir şekilde yakındı, gri ve siyahtan oluşan bir duvar gökyüzündeki ışığı lekeliyordu. Villa sessizdi. Rowan mutfakta kokteyl hazırlıyordu - görünüşe göre hepimizi neşelendirmek için - diğer herkes aşağıdaki bahçelere ve bağlara yayılmıştı.

Izzy, 'Akşam yemeğindeki gizli kapaklı şeyler için özür dilerim,' dedi. "Bunu herkesin önünde yapmak istemedim.

"Elbette," dedim sesimi çıkarmadan.

Bir nefes verdi ve saçaklarını alnına doğru üfledi.

'Bu çok zor Kate, ama bunu çok düşündüm ve bu şartlar altında yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Uzun zamandır arkadaş olduğumuz için.

"Doğru.

Artık değil.

Normalde duygularımı kontrol altında tutmakta iyiyimdir ama öfkem o kadar sıcaktı ki kendimi ona bakmaya zor tutuyordum. O kadar uzun zamandır öfkemi bastırmaya çalışıyordum ki, sonunda onu serbest bıraktığımda ne olacağından emin değildim. Ve kaltak aslında benim için *üzülmüş* gibi görünüyordu, sanki *bunun ikimiz için de zor olacağını* söylercesine bana o üzgün küçük gülümsemeyi verdi. Sanki bir işaretmiş gibi, içimde küçük bir öfke baloncuğu yükseldi ve kendimi masaya uzanıp ona tokat atmaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şeydi, gerçekten sarıldım ve yüzüne olabildiğince sert bir tokat attım.

Bunu nasıl yapabildin, Izzy?

Ama ona vurmadım. Bunun yerine ellerimi kucağında birleştirdim, parmaklarımı sıkıca kenetledim. Ne olacağını biliyorum, bana ne söyleyeceğini biliyorum. Bu işleri kolaylaştırıyor mu? Bu bir teselli mi? Öyle hissettirmiyor. Sanki hayatım son bir haftadır serbest düşüşteymiş ve sonunda yere çakılmak üzereymişim gibi geliyor. Çarpışmadan korkuyorum ama aynı zamanda bitmesi için de hazırım.

"Kate, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sana söyleyip söylememe konusunda çok düşündüm-"

Sözünü kestim. Bu anı hak etmiyor, bunu bana açıklayan kişi olmanın tatminini hak etmiyor.

"Ne söyleyeceğini biliyorum, Izzy.

Yüzünde bir şaşkınlık dalgası belirir.

"Gerçekten mi?

"Bunu çözmek biraz zamanımı aldı ama sonunda başardım.

"Oh. Anlıyorum. Ses tonunda bir kafa karışıklığı var. "Bilmediğin izlenimine kapılmıştım.

"Sean mı söyledi bunu

sana? Yavaşça başını

salladı. "Evet.

"Bunu bir sır olarak saklamak istedi, değil mi? Yemekten önce sizi tartışırken gördüm.

"O, hayır. Bunu gizli tutmanın daha iyi olacağını düşündü. "Elbette öyle düşündü.

Sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Ne zamandır tanıyorsun?

"Temel bilgileri geçen haftadan beri biliyorum. Geri kalanını da birkaç gündür. Salı günü Sean'ın sana mesaj gönderip buluşmak istediğini hatırlıyor musun? Onu gönderen o değildi, bendim.

"Salı mı?

"Telefonunun kilidini açtım ve Messenger'daki konuşmalarınızı buldum. Neler olup bittiğine dair gizli küçük mesaj izlerinizi. Pazartesi sabahı Gorges d'Héric'te yaptığımız konuşmayı düşündüm ve ihanetine duyduğum öfkenin yeniden kabardığını hissettim. 'Aslında, neden bana Pazartesi günü söylemedin? En azından biraz dürüstlüğü hak etmiyor muydum? Neden bugüne kadar bekledin?

Kaşlarını çattı. "Bir kere, Salı günü fark etmedim ki-

Kapı hızla açıldı ve Rowan gözleri panikle açılmış bir halde odaya daldı.

'Siz ikiniz! Aman Tanrım, gelmelisiniz! Hemen!'

Sonra topuklarının üzerinde villanın arka tarafına doğru takırdayarak uzaklaştı.

Izzy ve ben ayağa fırladık ve onu balkona kadar takip ettik. Geldiğimizden beri ilk kez öğleden sonra güneşi gökyüzünü kaplayan devasa kara bulutların ardında kaybolmuştu. Rüzgar hızlanmıştı ve yüzümüzdeki saçları savuruyor, hava yaklaşan bir fırtınanın basıncıyla neredeyse köpürüyordu.

"Çocuklar!" dedi Rowan nefes nefese. "Şunu görüyor musunuz?"

İşaret ettiği yere bakmak için döndük. Üzüm bağının içine, asma sıralarının ormanın kenarındaki ağaç çizgisiyle buluştuğu yere.

Duman.

Odette

Odette bir yaprak yuvasına çömelmiş, kollarını dizlerine sıkıca dolamıştı.

Sessiz olmak zorundaydı. Çok sessiz, çünkü çocuklar ilk kez oyunlarını oynamasına izin veriyorlardı. Çocuklara oynayacağını *söylemişti* ve onların gülüp kendisine gitmesini *söyleyeceklerini* düşünmüştü ama öyle olmadı. Tamam dediler, ona oynayabileceğini söylediler ve onlara arayan yerine saklanan olacağını söylediğinde bile aldırmadılar. Ama bu saklambaç değildi - saklambaç *bebekler* içindi - sardalye denilen daha iyi bir oyundu. Bir kişi saklanır ve diğerleri bakmadan elliye kadar saymak zorunda kalırdı. Sonra hepsi kendi başlarına gelip onu bulmak zorundaydı ve onu ilk bulan kişi de onun saklandığı yere saklanıyordu. Birlikte saklandılar, yavru fareler gibi sıkıca sıkıştılar. Ve sonra bir sonraki ve bir sonraki, sadece bir kişi hala arayana kadar ve sonra o kişi kaybeden oldu. Ama hepsi pes edene kadar saklanabilirse, o zaman kazanan *o* olacaktı.

Çocuklar ona ormana gidip saklanmasını ve sonra onu bulmaya çalışacaklarını söylemişlerdi.

Ve o *kadar* iyi bir saklanma yeri vardı ki, bir saat boyunca arasalar bile onu bulamayacaklarını düşünüyordu. Yatma vakti gelene kadar baksalar bile. Küçük bir çukurdaydı, ormanda devrilmiş büyük bir ağaç gövdesinin bulunduğu çukur bir yerdeydi. Küçük ve oldukça esnek olduğu için gövdenin ortasının çukur olduğu bir kısmının içine girebilmiş ve çıtır çıtır yaprakların ve çam iğnelerinin arasında kendine bir hamster gibi küçük bir yuva yapabilmişti. Dışarıyı görmek zordu çünkü ağaçta bir çalı vardı.

ama küçük patikayı ve annesinin gitmesine izin verilmediğini söylediği açıklığı az çok seçebiliyordu.

Saklanmakta iyiydi. Bütün gün saklanabilirdi. Onlara oyunlarını oynayabilecek kadar büyük olduğunu, tıpkı onlar gibi katılabileceğini ve büyük bir kız olabileceğini gösterecekti. İsterse oyunlarını bile kazanabilirdi.

Ağaç gövdesi tuhaf bir kokuya sahipti, babasının evde ateşin yanına yığıldığı odunlar gibi küflü, tozlu bir koku. Karanlıktı ve birkaç küçük böcek de vardı, ağaç kabuğunun içinde aşağı yukarı dolaşmakla meşgul ürpertici sürüngeçerler, ama onlara aldırımıyordu, pek değil, çünkü yaklaşırlarsa babasının bir örümcek, sinek ya da herhangi bir küçük yaratık olduğunda yaptığı şeyi yapıyordu. Ayakkabısını çıkarır ve topuğuyla vururdu. *Şıp* diye. Artık böcek yok. Annesi onları bir bardak ve bir kartpostalla kurtarmaya çalışırdı ama babası asla yapmazdı. Sadece vururdu.

Odette çenesini dizlerine dayayarak oturdu ve sardalyanın ne olduğunu merak etti. Daniel sardalyanın bir balık olduğunu söylemişti ama bu doğru olamazdı: balıklar denizde yaşırdı. Belki de bir tür fare gibiydi? Ya da bir hamster? Sardalya kulağa komik bir isim gibi geliyordu. Lucy'nin de onlarla birlikte oyun oynamasını diledi; Lucy çok güzeldi, şimdiye kadar gördüğü en güzel kızdı. Bir prensese benziyordu, hatta belki de bir prensesten daha güzeldi. Bazen tatilde Lucy'nin ablası olmasını diliyordu, böylece her gün birlikte oynayabilir, birbirlerinin saçlarını yapabilir ve kız kardeşlerin yaptığı tüm o şeyleri yapabilirlerdi. Ama oyuna başladıklarında Lucy orada değildi, bu yüzden oynayamadı.

Dondu kaldı. Bir gürültü vardı, patıkada ayak sesleri. Konuşan sesler, gülüşmeler, derin sesler. Yetişkinler mi? Hayır. Çocuklar.

Kendini kıpırdamadan tutmaya çalıştı, doğum günü partisinde oynadığınız o oyundaki gibi bir heykel gibi kıpırdamadan, çocuklar geçene kadar nefesini tuttu. Alçak sesle konuşuyorlardı. Ağaç gövdesindeki aralıktan bakınca patıkadaki ayaklarını, sıra halinde yürüdüklerini ve geçtikleri her ağaca sopa vurduklarını görebiliyordu. Yanakları öfkeyle yanıyordu. Birlikte *olmamaları* gerekiyordu, *kendi başlarına* aramaları gerekiyordu. Bunu bir takım halinde yapmak hile yapmaktı, gerçekten adil değildi. Erkekler hep hile yapardı. Bu yüzden onlarla oynamaktan hoşlanmazdı. Normalde sevmezdi.

Saklandığı yerden çıkıp onları azarlamak, onlara *doğru* kuralları ve sardalyanın nasıl olması gerektiğini anlatmak istiyordu.

oynadım. Düzgün yapmalarını sağlamak. Ama o zaman devrilmiş ağaç gövdesinin içinde bulduğu gizli yeri e le vermek zorunda kalacaktı.

Ayak sesleri uzaklaştı, ağaçların içine doğru ilerledi. Onların gittiğinden emin olduğunda, daha rahat etmek için ağaç gövdesinin içinde biraz yer değiştirdi ve sırtını ağaç kabuğunun yumuşak kıvrımına yasladı. Aslında burası oldukça güzeldi, bebekleriyle kendine küçük bir yuva yapabilir ve çay partileri verebilirdi-

Çocuklar geri dönmüştü, bu sefer diğer taraftan geliyorlardı. Yine çok gürültü yapıyorlardı, birbirlerine susmalarını söylüyorlar, sonra da kıs kıs gülüyorlardı; hem de çok yakın, o kadar yakınlardı ki, Odette'in orada olduğunun farkında bile olmadan ağacın gövdesinin hemen yanında duruyor olmalıydılar! Odette kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Erkekler çok *aptaldı*.

Jake'in sesi ormanın sessizliğinde yüksekti.

"O burada değil, çocuklar. Diğer iki çocuktan daha fazla kahkaha geldi. 'Bu tam bir gizem, *nereye* gitmiş olabilir bilmiyorum. Belki de vadiye inmiştir.

Yaprakların arasından yine ayak sesleri geliyordu.

Odette çocukların geri gelme ihtimaline karşı küçük gözetleme deliğinden etrafı izliyordu. Orada olduğunun farkına bile varmadan hemen yanındaydılar! O kazanacaktı. Onlara ne kadar yakın olduklarını söylediğinde çok komik olacaktı.

Gizli saklanma yeri sıcaktı. Rahattı. Tatil yatağında uyumak çok zordu... Evdeki normal yatağından farklıydı, çok sertti; ama bazen de çok yumuşak oluyordu ve oyuncakları olmadan genellikle rahat edemiyordu. Devrilmiş ağacın içindeki yuvası, bazı yapraklar biraz cızırtılı olsa da oldukça rahattı. Aslında burada kendini tatil yatağından daha rahat hissediyordu.

Gözleri ağırlaşmıştı.

Kapanmalarına izin
verdi.

*

Uyuduğunun farkına bile varmadan uyandı. Ağaç kabuğuna yasladığı omzu ağrıyordu ve dışarıdaki ışık biraz farklıydı. Ama kimse onu bulamamıştı. Çocuklardan hiçbiri saklandığı yeri tahmin edememişti. O kazanacaktı.

Dışarıda, ormanda gürültü giderek artıyordu.

Sesler, tüm çocukların isimlerini bağıırıyordu.

Onun adını bağıırıyorlardı.

'Odette! Neredesin?'

Odette ne yaptıklarını biliyordu: Onu dışarı çıkması için kandırmaya, saklandığı yeri göstermeye çalışıyorlardı. Onu aptal gibi göstermeye çalışıyorlardı.

Kendi kendine gülümsedi. Onlardan daha zekiydi. Onlara gösterecekti. Yine de bir şeyler kötü kokuyordu, annesinin tostunu yakıp evde alarmı çaldırması gibi. Ama Odette buna kanmayacaktı - erkeklerin nasıl olduğunu biliyordu.

O kadar kolay pes etmeyecekti, saklanma sırası ondayken olmazdı.

O aptal çocuklar için dışarı çıkmayacaktı. Kimse için dışarı çıkmayacaktı.

Bir an için üçümüz öylece durduk ve bakakaldık.

Dalgalanan bir duman kümesi üzüm bağının üzerinden yuvarlanarak yamacı kalın, gri bir bulutla kapladı. Turuncu alevler ormanın yakınındaki asmaları yalıyor, onlar izlerken birinden diğerine süzülüyordu. Alevler ormanda da görülebiliyordu, bunaltıcı öğleden sonra havasında parlıyor ve dans ediyordu, yukarıdaki hava sıcaktan çarpılmış ve şekilsizleşmişti. Aşağıdaki her şey - kilometrelerce ötedeki her şey - haftalarca süren kesintisiz yaz güneşinin ardından kupkuruydu. Her şey yanmaya hazırды.

Önce Rowan hareket etti.

"Aman Tanrım! Sesinde panik vardı. 'Çocuklar aşağıda! Hepsi orada!

Taş basamaklardan ikişer ikişer inerek koşar adımlarla aşağıya indi, Izzy ve ben de hemen arkasından. Ferforje demir kapıdan üzüm bağına doğru koşarken neredeyse diğer taraftan geri dönen Alistair'e çarpıyorduk. Yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefese kalmıştı, sol kolunu sanki bir yarasını korur gibi sağ kolunun içine sokmuştu.

"Telefonumu almalıyım," dedi, yana doğru çabalayarak. "Pompacıları ara.

"İyi misin? Izzy ona bağırarak karşılık verdi.

Umursamaz bir el salladı ve tökezleyerek villaya doğru ilerledi.

Kapıdan hızla geçip üzüm bağına girdik, Izzy önde, sonra ben, Rowan omzumda. Tepeden aşağı alevlere doğru ilerlerken panik içindeki sesi hemen arkamdaydı.

"Odette!" diye bağırdı. 'Odette! Geliyorum!'

Kimseyi göremiyordum. Çocuklardan ya da erkeklerden herhangi biri. Tek görebildiğim dumandı, bağın dibinden yükselen kalın gri duman ve ormanda da turuncu alev dilleri

ağaçları ve ormana en yakın sarmaşık sırasını yalıyordu. Bu manzarayla ilgili kafama takılan bir şey vardı ama onu işleyecek zaman yoktu, kafamda Daniel ve Lucy dışında hiçbir şeye yer yoktu.

Koşmaya devam ettik, sürüklenen duman dalları bize doğru uzanıyor, bizi boğmaya çalışıyordu. Nefesim kulaklarımda yüksek sesle çınlıyordu ve bir noktada parmak arası terliklerimi kaybettim, ormana doğru koşarken ayaklarımdan fırladım. Taşlı zemin ayaklarımı kesiyordu ama fark etmedim bile.

Ağaç çizgisine yaklaştığımızda Izzy omzunun üzerinden, 'Jen'i bulacağım,' diye bağırdı.

Sola, ormana doğru saptı.

Sağa döndüm, sarmaşıkların arasından ağaçların arasından geçen patikaya doğru ilerledim ve ilerlerken bağırdım.

Daniel! Lucy! Elimi önümde salladım ve duman tabakalarına vurdum. "Neredesin?"

Cevap yok.

Panik boğazımın arkasında safra gibi yükselmeye başladı. Duman bir tehlikeydi ve alevler daha fazla yayılırsa tehlikeli olabilirdi, ama asıl tehlike açıklığın uzak tarafında saklanan şeydi. Bir uçurum kenarı ve aşağıdaki kayalıklara doğru 100 metrelik bir düşüş, sadece bir yanlış adımı, duman ve kaos arasında yanlış yöne doğru şaşkın bir adımı bekliyordu.

Daniel! Lucy! Beni duyabiliyor musun?"

Daldan dala sıçrayan alevlerin çıtırtısı ve tıslaması yüzüme güçlü bir sıcaklık veriyordu. Bir ciğer dolusu keskin dumanı içime çektim ve anında öksürmeye başladım, tekrar seslenmeye çalıştım ama kelimeler boğazımı yırtan bir öğürmeyle kesildi.

Duman ağaçların arasından süzülüyor, gözlerimi yakıyordu. Giderek yoğunlaşıyordu.

Şurada.

Bir çocuk, bağılıyor. Yüksek ve korkmuş.

Yıllardır hissetmediğim bir korku hissettim, doğduğundan beri, minik, sessiz ve mavi dudaklı, kaygan ve hareketsiz bir doğum hemşiresinin kollarında, kordon boynundan kaldırılmıştı. Nefes almasını istiyordum, hayatımı onunkine değiştirmeye hazırdım, sadece ağladığını duymak için. Nefes alışını duymak için. İçgüdüsel bir korku kalbimi kavradı, tüm kan gidene kadar sıktı ve sıktı ve nefesimi tutamadım çünkü dehşet çok yakındı, o kadar yakındı ki sıcak nefesini ensemden hissedebiliyordum, belki de bu benim

dünya karanlığa gömülürdü. Sessizlik. Doktorlar ve hemşireler hızla çalışıyor, yetenekli eller umutsuzca bebeğimi hayata bağlamaya çalışıyordu. Ama sessizlik, hala. Sadece sessizlik. *Lütfen ağlamasına izin verin. Lütfen iyi olsun. Ağladığını duymak için her şeyi yaparım. Her şeyi.* Ve sonunda, harika bir şekilde, ağladı: yatakta bitkin bir şekilde yatarken, gözyaşlarım yanaklarımı yakarken, beni saf sevgiyle delip geçen şiddetli bir ağlama. Sonra kollarımdaydı, minik ve mükemmeldi, yüzü morarmıştı ve ağlıyordu, sesi çok güzeldi, güçlü ve yüksekti ve hayat doluydu.

Şimdi ağlıyordu.

'Anne! Anne!'

Oğlumun sesine doğru döndüm, patikayı terk ettim ve sağ tarafımdaki ormana doğru körlemesine daldım. Gözlerim dumandan yaşlarla doldu.

'Daniel! Geliyorum!'

"Anne!" diye tekrar bağırdı, sesi panikle gerilmişti.

Solumda bir hareket vardı, açıklığın yakınındaki dumanın içinde insanlar vardı ama onlar yetişkindi. Onlar beni ilgilendirmiyordu, şu anda değil.

Daniel tam önümüzdeydi. Benim oğlum. Benim oğlum.

Ve sonra oradaydı, ağaçların arasından tökezleyerek bana doğru geliyordu, yüzü kirli ve gözyaşlarıyla doluydu. Küçük elini sıkıca tuttum ve ikimiz de dumandan öksürerek ve hıçkırarak ağaçların arasından geçip bağa doğru koştuk.

"Haydi! Yanımda tökezleyerek ilerlerken onu çekerek bağırdım. "Daha yukarı çıkmalıyız!"

Tepenin yarısına geldiğimizde, duman ve alevlerden oldukça uzakta, nefes almak için durduk.

"Kız kardeşin nerede? Sertçe nefes alarak söyledim. Boğazım acımişti. "Lucy nerede?"

"Bilmiyorum, onu görmedim.

"Yaralandın mı? Yanına diz çöktüm, onu kontrol ettim, saçlarını alnından geriye doğru taradım, kafasında ve kollarında belirgin bir yara olup olmadığını kontrol ettim. "Herhangi bir yerin acıyor mu?"

"Boğazım biraz ağrıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Yere baktı. "Biz - Odette'i devrilmiş ağaç gövdesinde bıraktık.

"Ne?"

"Sardalye oynuyorduk ama Jake ona bir numara yapmamızı, saklanmasını sağlamamızı ve sonra da onu almaya gelmememizi söyledi. Kelimeleri yuvarlanıyor, birbirinin üzerine düşüyordu. 'Nerede olduğunu biliyorduk ama bilmiyormuş gibi yaptık ve vadinin yakınındaki bir ağaç gövdesindeydi. O iyi mi? Ben-'

Sean dumanın içinden fırladı, göğsü çıplaktı, tişörtü ağzını ve burnunu kapatıyordu.

Lucy'yi kollarında taşıyordu, başı omzuna yaslanmıştı.

"Sean! Bağırđım. "Buraya gel!

Tepeden bize doğru koştu ve kızımızı nazikçe yere yatırdı. Sandaletlerinden biri çıkmıştı ve kolunda bir dizi kesik vardı. Bilinci yerindeydi ama ağzı acıya karşı sıkıca kapalıydı.

"Lucy," dedim. "İyi misin?" "Bileğimi burktum.

Sean tişörtünü ağzından aşağı çekti. "Biri itfaiyeyi mi aradı?" "Alistair.

"Aşağıda hala kaç kişi var?

"Bilmiyorum. Ama Daniel Odette'in devrilmiş bir ağaç gövdesinde saklandığını söyledi - onu gördün mü?

Sanki cevap verir gibi, dumanın içinden bir kadın sesi bize ulaştı.

"Odette! Rowan'ın çığlığı tam anlamıyla çığ ve çaresizdi.

Panik. 'Odette! Neredesin?' Sean

ayağı kalktı.

"Ben geri dönüyorum," dedi bana. "Bebeklerimize bak.

Tişörtünü burnunun üzerine geri çekti ve yokuş aşağı dumanın içine daldı.

Kocamın, arazinin dibini saran gri duman bulutunun içinde kayboluşunu izledim. Yangın yayıldıkça duman da yoğunlaşıyordu, uzun alevler daldan dala hızla yalıyor, güneyden gelen ılık bir rüzgârla körükleniyordu.

Dikkatli ol, diye bağırmalıydım o tehlikeye doğru koşarken, başkasının çocuğunu aramak için kendi güvenliğini riske atarken. Ama öyle bağırmadım. Nedenini bilmiyorum. Hiçbir şeye bağırmadım. Sadece oturdum ve onun korkusuzca, sonuçlarına aldırmadan, her şeyin gözden uzak olduğu ormana doğru gidişini izledim.

Bunun onu son görüşüm olup olmayacağını merak ediyordum.

Lütfen iyi ol, Sean. Her ne yaptıysan, aramızda her ne olduysa, benim yerime kimi seçtiysen, bu şekilde bitmesini istemiyorum.

Köye doğru bir yerden, bir itfaiye aracının iki tonlu siren sesi bize ulaştı.

Acele edin.

Ateş dans etmeye devam ediyor, duman mavi gökyüzüne karşı koyulaşıyordu. Rüzgâr bir an için yön değiştirdi, duman bulutlarını bize doğru geri itti, boğazlarımızı yaktı ve gözyaşlarımızı geri kırpmamıza neden oldu. Dumanı içime çekmekten başım ağrımaya başladı.

Sadece bir dakika, belki de daha kısa bir süre sonra dumanın kenarında yeniden bir hareket oldu ve aniden ete kemiğe büründü. Bir figür. Bir yetişkin.

Russ, Odette'i kollarıyla sıkıca kavrayarak dumanın içinden çıktı.

Rowan tişörtünü ağzına ve burnuna tutarak onun arkasından koştu ve üçü de nefes nefese kalmış, ağlayan, öksüren bir rahatlama yığını halinde yanımıza yığılana kadar onları tepeye kadar takip etti. Rowan onu nazıkçe gevşetmeye çalıştı.

Odette onu kontrol etmek için babasına sarıldı ama Odette sanki hayatı buna bağılıymış gibi Russ'a bir kement gibi yapışmıştı.

Sean en son ortaya çıkan oldu, boğucu dumana karşı kolunu önüne uzatmıştı. Tepeye doğru sendeleyerek çıktı ve bitkin bir halde yanıma yığıldı, tişörtünü ağzından indirdi.

"Herkes dışarıda mı?" diye soluk soluğa nefes almaya çalıştı. "Herkes dışarı çıktı mı?"

"Öyle düşün.

"Güzel," dedi. "Hepiniz iyi misiniz?"

"Gidiyoruz. Sadece çocuklar için biraz su almamız ve Lucy'nin ayak bileğine baktırması gerekiyor.

Ona doğru düzgün bakmak için döndüm. Yüzü ve gövdesi kir içindeydi ve terden parlıyordu, gözleri vahşi ve kanlıydı ve her iki dizi de kesilmiş ve kanıyordu. Göğsünde ve sağ yanağının üst kısmında küçük dikey çizikler vardı.

Sertçe öksürdü ve yere tükürdü. "Sean?"

dedim daha sessiz bir şekilde.

Gözlerini kocaman açmış alevlere bakarken beni duymuyor gibiydi.

"Sean?" diye tekrar sordum.

Başını çevirip bana baktı. "Ne?"

"İyi misin? Kanaman var.

Elini umursamaz bir şekilde salladı ve adrenalinden titrediğini fark ettim.

"Önemli bir şey değil. Lanet bir çalının içine düştüm, nereye gittiğimi göremedim. Şu anda elini yüzünün önünde zar zor görebiliyorum. Bir süre ateşe baktık, alevlerin büyüüne kapılmıştık.

"Tanrım," dedi nefesinin altında, "her şey nasıl başladı?"

"Güzel soru. Boğazım düğümlenmişti ve başım o kadar sert çarpıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum. Ama alevleri ilk gördüğümde beni neyin etkilediğini şimdi hatırlıyordum - sadece bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Henüz bilmiyordum.

*

Jennifer villadan bir paket maden suyu şişesi getirdi ve itfaiye işe koyulurken biz de oturup dumanı boğazımızdan süzdük.

Mavi koruyucu giysileri ve kırmızı kasklarıyla sapeurs-pompier'ler hortumlarını yangın kalıntılarının üzerinde gezdirerek, birkaç dakika önce alev alev yanan ağaçları ve üç sıra asmayı söndürdüler. Bizden bir sonraki köy olan Magalas'taki gönüllü istasyonundan gelmişlerdi, kurtarma araçlarını garajların yanından dolaştırarak bağın kenarından içeri sokmuşlardı, Alistair onlara rehberlik ediyor ve adamları yangına hızlı ve etkili bir şekilde müdahale ederken ekip şefiyle konuşuyordu.

Daniel genç çocukların itfaiyecilere ayırdığı türden bir hayranlıkla izledi.

"Ambulans da olacak mı? 'Bu adamlar onu da yapabilir Daniel,' dedim. "Hasta.

Kendisini Bernard Lepine olarak tanıtan uzun boylu, sert görümlü Caporal adındaki kıdemli itfaiyeci bir ilk yardım çantası çıkardı ve çocukları kontrol etti. En akıcı Fransızca'yı konuşan Rowan tercümanlık yaparken, Bernard Lucy'nin ayak bileğini desteklemek için bir topuk bandajı verdi, ardından Alistair'in kolundaki küçük bir yanığa pansuman yaptı. Sean kesik ve sıyrıkları için yapılan tedaviyi elinin tersiyle iterek bunları kendisinin temizleyeceği konusunda ısrar etti.

Lepine eşyalarını topladı ve ekibinin çalışmalarını denetlemek için tepeden aşağıya indi. Yangın artık sönmüştü, kalan kıvılcımların alevleri yeniden başlatmasını önlemek için tüm orman ve etrafındaki alan iyice ıslatılmıştı. Mürettebat ormanda gezinerek çalışmalarını kontrol ediyor ve yangının tamamen söndürüldüğünden emin oluyordu. Fırtına henüz dinmemişti ve öğleden sonra sıcaklığı hala acımasızdı, başınızın tepesine baskı yapan ve sizi her yönden iten bir nem fırını gibiydi.

Lepine birkaç dakika sonra döndü, Rowan'la uzun uzun konuşuyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Konuşmasının hızından ve yüzündeki asık ifadeden, Fransız yangın güvenliği önlemleri konusunda kendisiyle konuşulduğunu tahmin ettim.

Sonunda Rowan alaycı bir gülümsemeyle geri kalanımıza döndü. "Dışarıda mangal yakılmamasını ya da sigara atılmamasını söylüyor. Açık ateşe izin verilmemesini, cam şişelerin geri dönüşüm dışında hiçbir yere atılmamasını ve çocukların kibrit, çakmak ve sigaradan uzak tutulmasını istiyor.

"Elbette," dedim itfaiyeciye başımı sallayarak.

"Oh," diye ekledi Rowan, "ve partimizdeki herkesin hesaba katılıp katılmadığını soruyor.

Son yirmi dakikanın tüm panik ve karmaşası içinde bunun aklımdan çıktığını fark ettim. Çocuklarımın iyi olduğundan emin olmaya, gelen polislerin dramına ve duman solumanın kafa karıştırıcı etkisine o kadar dalmıştım ki kontrol etmek aklıma gelmemişti. İyi ki sormuş.

On iki kişinin de hazır ve doğru olduğundan emin olmak için hızlı bir sayım yaptım.

Bir kez sayıldı.

Bu doğru olamaz.

Tekrar saydım.

On bir.

Temizlemek için başımı salladım.

Sadece on bir kişiyiz. On iki değil. Villada bir yerde olmalı?

Lepine'in üniformasının göğüs cebindeki telsiz çatırdayarak canlandı, genç bir ses nefes nefese ve aceleyle defalarca adını söylüyordu. Lepine telsize cevap verdi ve mürettebattan birinin Fransızca konuşmasıyla karşılaştı. O da iki soruyla karşılık verdi. İki hızlı cevap.

Rowan'ın eli ağzına gitti.

Lepine ona hemen kendisiyle gelmesini işaret etti. Ben de ayağa kalktım, buz gibi parmaklar kalbimin etrafında kıvrılmaya başlamıştı.

Daniel benimle gelmek istercesine elimi tuttu.

Lepine parmağını salladı ve başını salladı.

"Hayır, madam," dedi. "Pas avec le garçon.

Çocukla olmaz.

Dünya sanki ayaklarımın altından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Daniel belirsiz bir şekilde bana baktı. "Ne dedi o?

"Sen şimdilik burada kal," dedim, sesim titreyerek. "Babamla birlikte.

Daniel'ın elini bıraktım ve Lepine'i tepeden aşağıya, alevlerle kavrulmuş ve suyla ıslanmış, en yakındaki küçük ağaçlar bükülmüş ve kararmış ormana doğru takip ettim. Fransız önden gidiyordu; Rowan, Alistair ve ben de tek sıra halinde arkadan geliyorduk.

Bacaklarım lastik gibi ve güçsüzdü. Üzüm bağının engebeli zemininde attığım her adımda, yol verip altımda büküleceklerini düşünüyordum. Ayak seslerimiz, toprak, taş ve yapraklar üzerinde çıtırdayan sandaletlerimiz ve parmak arası terliklerimiz, ormana doğru ilerlerken çıkan tek sestti. Ne koşan adamlar, ne siren sesleri, ne de yaklaşan bir helikopterin pervaneleri vardı; çaresiz bir faaliyetin, hayat kurtaran bir aciliyetin sesi yoktu.

Sadece üçümüz vardık ve Lepine, kolunun altında kapalı bir plastik torba içinde bir branda olduğu halde önden yürüyordu.

İşte büyük meşe ve çınarların etrafından dolanan aşınmış toprak patika, işte çukur, sonra yukarı ve tekrar dolanarak Odette'in saklandığı büyük kayanın ve devrilmiş ağacın yanından geçiyordu. Tabela yere orantısız bir şekilde saplanmıştı, soluk kırmızı harflerle 'DİKKAT' yazıyordu. Açıklığa ve uçurumun kenarına ulaştık, Lepine'in bizi kireçtaşı uçurumun yüzüne oyulmuş basamaklardan aşağı indirmesine izin verdik, bacaklarım yol boyunca bükülmekle tehdit ediyordu. Dalgınlıkla, buraya geldiğimizden beri ilk kez vadiye indiğimi fark ettim.

İtfaiyecinin Rowan'a ne söylediğini bilmiyordum, çok fazla Fransızca bilmiyordum ama aynı zamanda *biliyordum*. İrademe, varlığımın her zerresine rağmen, ne bulacağımızı biliyordum. Önümde Rowan çoktan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı, yürürken omuzları inip kalkıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyordu. Onu görünce daha fazla tutamadım. Gözyaşlarım vadinin yarısına geldiğimizde başladı ve dibe ulaştığımızda ben de hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

İtfaiyecilerin en genci oradaydı, şapkası iki elinde önünde duruyordu. On sekiz yaşından fazla olamazdı, yüzü hayalet gibi solgundu. Kendisi de ağlamaya yakın görünüyordu.

Biz yaklaşırken gözlerini yere indirdi ve kenara çekildi.

"Madamlar," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

O oradaydı. Uçurumun dibindeki pürüzsüz kayaya kollarını uzatmıştı.

Hareketsiz.

Izzy.

Sırtüstü yatıyordu, başı koyu bir kan halesiyle çevriliydi.

Gözleri açıktı ve hiçbir şeye bakmıyordu. Bir bacağını diğerinin altına sokmuş, iki kolunu yana açmış, vadinin tabanını oluşturan düz kaya parçalarından birinin üzerine uzanmıştı. Kan, başının arkasından yavaşça kayanın kenarından aşağıya, aşağıda gürül gürül akan dereye damlıyordu; koyu kırmızı damlalar seyreliyor, karışıyor ve kayboluyor, dağ suları tarafından aşağıya taşınıyordu. Etrafında vızıldayan bir sinek, acayip bir şekilde bükülmüş kolundan damlayan kanın yanına kondu, ta ki ben siniri öfkeyle savurup başının etrafında dönen diğer sinekleri kovana kadar.

Rowan, Lepine'le hızlı, acil tonlarda konuşuyor, birbiri ardına kesik kesik sorular soruyordu. Ama o sadece ona baktı ve özür dilercesine yavaşça başını salladı. Izzy gitmişti.

Alistair geri çekildi, yüzü şok içinde donmuştu. Rowan ve ben kol kola girerek yavaşça cesede yaklaştık, görmek istemiyorduk. Görmek her şeyi gerçek yapardı. Kalıcı hale getirirdi.

Arkadaşımız.

"Aman Tanrım. Sesim tuhaf geliyordu, bedensizdi, bana ait değildi. "Olamaz.

Rowan şaşkınlık içinde titriyordu, elini ağzına götürmüştü, derin hıçkırıkları vadinin duvarlarında yankılanıyordu. Ona sarıldım ve birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık, ağladık ve ikimiz de teselli edecek bir şey olmadığını bildiğimiz halde teselli etmeye çalıştık. Artık değil.

"Nasıl ... Rowan hıçkırıklarının arasından başladı. "Nasıl düşmüş olabilir?

"Bilmiyorum. Onun ...' olduğuna inanamıyorum.

Cümleyi bitiremedim. Sanki olay yerinin bir parçası değil de üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyordum. İşim gereği daha önce de cesetler görmüştüm.

- Yaptığım işin ara sıra ama kaçınılmaz bir parçasıydı - ama asla tanıdığım biri değildi. Benim için bu kadar çok şey ifade eden, kendi tarihimi, kendi geçmişimi bu kadar çok paylaşan biri olmamıştı. Kendi hayatımı.

Lepine boğazını temizledi ve sessizce Fransızca konuştu, Rowan başını salladı ve neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçak bir sesle cevap verdi. Anlayabildiğim kadarıyla, ondan cesedi teşhis etmesini istiyordu. Rowan tekrar başını salladı ve sesi çatallaşarak Fransızca bir şeyler daha söyledi.

Lepine elini hafifçe onun koluna koydu, sert yüz hatları yumuşadı.

"Gerçekten çok üzgünüm, Madam," dedi.

Brandayı açtı ve yavaşça, dikkatlice cesedin üzerine serdi.

Kırık bedenine bakmaya dayanamıyordum ama üzerinin örtülmesini de istemiyordum. O kadar kişiliksiz, o kadar nihai görünüyordu ki, bizden ve tüm yardım umutlarından, bizi hayatımızın yarısı boyunca birbirimize bağlayan dostluk bağından ötedeydi. Hiç düşünmeden diz çöktüm ve uzattığı elini okşadım. Dokunulduğunda soğuktu, derisi balmumuydu ama yine de sıcaktı.

Arkadaşım. Bir saatten biraz daha uzun bir süre önce masanın karşısında onunla yüz yüze gelmiş, öfkemi kontrol etmeye çalışmış, ona saldırmamak için ellerimi kucağımda sıkımdım.

Ve şimdi de bu.

Her nasılsa bu benim hatam, benim sorumluluğummuş gibi görünüyordu. Izzy'ye karşı duyduğum şüphe, kötü niyet ve öfke onu uçurumun kenarına sürüklemişti.

Üzgünüm, Izzy. Gerçekten üzgünüm.

Rowan sesi titreyerek, "Ailesiyle temasa geçmemiz gerekiyor," dedi. "Erkek kardeşi. İrlanda konsolosluğunu arayın.

"Sanırım polis bunun icabına bakacaktır.

"Madam? Lepine özür dileyen bir gülümsemeyle konuştu. Cesetten uzaklaşmamı işaret ediyordu.

"Elbette. Ayağa kalktım. "Özür dilerim.

Pardon. "Sorun nedir? Rowan sordu.

"Burada hiçbir şeye dokunmamız gerektiğini sanmıyorum.

"Oh. Tabii ki.

İtfaiyeci onunla tekrar konuştu, Rowan benim için tercüme ediyordu.

"Ulusal Polis Teşkilatı'nın bölge ofisini arayacak ve Olanları rapor et,' dedi. 'Polis gelene kadar adamlarından biri burada kalacak. Sen ... ile kal. Izzy ile kal.'

Alistair ilk kez konuştu, sesi düzdü.

Onu villaya götürmemiz gerekmez mi? Bir şeylerden sedye yapabiliriz, belki de bir çift-'

Profesyonel içgüdülerim devreye girerek sözünü kestim. "Hayır," dedim.

"Onu burada öylece bırakamayız!

"Tüm kanıtları korumak zorundalar ve polis her şeyin olduğu gibi bırakılmasını isteyecektir.

"Kanıt mı? Kafası karışmış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?

"Çünkü ... Tereddüt ettim, söylemek istemiyordum, söylemek zorunda olduğumu bildiğim için kendimden nefret ediyordum. "Burası potansiyel bir suç mahalli.

Kimse konuşamadı.

Salonda dehşete düşmüş, şoka girmiş bir sessizlik içinde oturduk, hepimiz tek bir yerde toplanmış, vadiden taşıdığımız korkunç haberleri özümsemeye çalışıyorduk. Bazıları ağlıyor, kollarını omuzlarına doluyor, diğerleri halıya bakıyordu. Lucy ve Daniel yanımda birbirlerine yakın oturuyorlardı, ikisi de gözyaşları içinde el ele tutuşmuşlardı. Bunu yıllardır yapmamışlardı.

Lepine bize, Béziers'deki Jandarma ofisinden bir çift memurun haberdar edildiğini ve bir saat içinde burada olacaklarını söyledi. İtfaiyecilerden birinin o zamana kadar vadide kalacağına dair söz vermesine rağmen, yakındaki D909'da meydana gelen bir trafik kazasına müdahale etmek için tüm ekibine ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ederek genç ekibini son dakikada geri çekmişti. Izzy'nin cesedi kırmızı-beyaz bantla kapatılıp işaretlenmişti ve Alistair bir subay gelmeden önce hiçbir şeyin bozulmadığından emin olmak için aşağı inip beklemeye gönüllü olmuştu. Bize - kesinlikle ve istisnasız olarak - kimsenin cesede dokunmaması ya da hareket ettirmemesi gerektiği söylendi.

Sonunda Russ konuştu.

'Bir suç mahalli mi?

Gerçekten mi?'

"*Potansiyel* suç mahalli" dedim.

"Sanırım bunun bir kaza olduğunu düşündüm.

Sean yüzünde gözyaşlarıyla başını salladı. Perişan görünüyordu. Yıkılmıştı. "Ben de," dedi.

Çoktan ıslanmış bir mendille gözlerimi sildim.

'Evet, ama polis tüm olasılıkların açık olduğu varsayımından yola çıkmalı, sonra da bu varsayımdan yola çıkarak ilerlemelidir. Kaza olduğunu ilan etmeden önce diğer tüm seçenekleri elemek zorundalar. İngiltere polisi de böyle yapardı.

Jennifer çocuklarıyla birlikte oturmuş, her biri diğerinin elini sıkıca kavramış, önünü görmeden bakıyordu. Paramparça, yenilmiş, harap olmuş görünüyordu. I

hepimizin yaptığını varsayalım.

"Gittiğine inanamıyorum," dedi neredeyse kendi kendine.

'Ama ya kaza değilse? Ya başka bir şeyse? Russ sordu.

"Ne gibi? Sean söyledi.

Uzun bir süre daha sessizlik oldu. Kimse söylemek istemiyordu.

Sonunda ben konuştum.

"Faullü oyun," dedim sessizce.

"Ama bu çılgınlık," dedi Rowan, odanın içinde etrafına bakınarak.

"Öyle değil mi?" "Evet," dedi Sean aniden.

"Elbette," dedi Russ.

'Çılgınca,' diye onayladı

Jennifer.

Salonun etrafına dizilmiş yüzleri inceledim; daha bir saat önce on iki kişiydik, şimdi on kişiyiz. Arkadaşlar ve aileler. Rowan ve Russ, Jennifer, Jake ve Ethan, Lucy, Daniel, küçük Odette.

Ve Sean, güçlü kolunu omuzlarıma dolayarak yanımda oturuyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilsem de, o ana kadar bunun büyüklüğü beni etkilememişti. Sanki odadaki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissettim.

Izzy kocamla ilişkiye girmişti. İlişkilerini itiraf etmek üzereydi, evliliğinin altında bir bomba patlatmak üzereydi. Zinasını ve yalanlarını ortaya çıkarmak üzereydi.

Ve şimdi o ölmüştü.

Kocamın sağ yanağındaki çiziklere bakmaktan kendimi alamadım; şakağından kulağına kadar birbirine yakın, kızgın kırmızı üç küçük dikey çizgi. Çocuklarımızı ararken duman ve kaosun ortasında düştüğünü, dikenli bir çalı tarafından çizildiğini söylemişti. Ama bana bu tür bir yaralanmayla uyumlu görünmediler - çok düzenli, çok tekdüzeydiler. Çok düzdü.

Tırnak izlerine benziyorlardı.

Çirkin, çarpık bir düşünce hemen ardından sürünerek geldi: *Izzy solaktı. Solak bir insan saldırganın yüzünün sağ tarafına saldırırdı.*

Yangın başladıktan sonra, Sean ormanda en uzun süre kalan kişiydi. Tek başına. Kendi başına geri döndü. Kendi başına çıktı. Ne yaptığını görmedim. Kimse görmedi. Yani kimse o yaraları nasıl aldığını görmedi.

Belki de bunca zamandır tek başına değildi.

Beynimin mantıklı kısmı korkunç derecede akla yatkın bir senaryo ortaya koydu ve bunu bulunmuş bir görüntü makarası gibi sergiledi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan kurtulamadım. Projektörü kapatamadım. Ne zaman denesem, eskisinden daha yüksek, daha parlak ve daha inandırıcı bir şekilde geri geliyordu: Jake ve Ethan, eve erken dönmek zorunda kaldıkları için kızgın, ormanda kibritlerle uğraşıyor, yanlışlıkla bir yerde değil iki yerde birden yangın çıkarıyorlardı. Yangını ilk görüşümün beni çarpmasının nedeni buydu - çünkü sadece tek bir noktada değildi. Birbirinden 30 metre uzaklıkta iki ayrı ateş. Belki de genç kardeşler arasında, alevleri kimin daha hızlı çıkaracağını görmek için yapılan bir yarışmaydı? Sonra da yayılınca panikleyip kaçmışlar ve yanmaya bırakmışlardı. Duman ve kaosun arasında Sean, Izzy'yi uçurumun kenarında bulur. Ya da kız onu bulur. Tesadüfi bir karşılaşma ve sevgililerin tartışması yeniden alevlenir - kadın ilişkilerini açığa çıkarmak ister; adam ise bunu bir sır olarak saklamak için çaresizdir. Tutkular yükselir ve öfkeler alevlenir, işler kontrolden çıkar. Kadın her zaman alingan olmuştur ama adam ondan neredeyse bir karış daha uzun ve çok daha güçlüdür. Kadın bir ultimatoma verir: belki kadın saldırır ve adam sadece kendini savunuyordur, belki de adam uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaştıklarının farkında değildir ve sonra

-

Birdenbire bana dokunmasına dayanamaz oldum.

Senaryo kafamın içinde dönüp duruyor, düşündükçe daha da gerçek hale gelen, korkunç derecede inandırıcı bir görüntü montajı. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor.

*Sen ne yaptın, Sean? Tanrım,
ne yaptın sen?*

Sean'ın omuzlarımdaki kolunun sıcaklığı birden dayanılmaz oldu. Her zaman ısı yaymış, soğuk gecelerde yatağımızı ısıtmıştı ve ben uzun zamandır onun benim soğuk İngiliz kalbimi eriten sıcak kanlı İrlandalı olduğu şakasını yapıyordum.

Bir katil gibi sıcak kanlı mı?

Kanepede ondan biraz uzaklaştım.

"Deli ya da değil," dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak, "eğer polis bu yola girerse, hemen bir şüpheli listesi oluşturacaklardır.

"Kim?" dedi Rowan.

"Şey, bu odadaki insanlar.

Başını sallıyordu. "Bizden biri mi?" "Evet.

Bu sözler aklıma kazınırken yine rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Bu durumda," dedi Rowan sonunda, "muhtemelen hikayemizi doğru bir şekilde anlatmalısınız.

"Bizim *hikâyemiz* mi? Dedim. "Ne demek istiyorsun?" "Sadece - bilirsin işte. Ne olduğunu.

Sean'ın hikayesini dinlemeyi her şeyden çok istiyordum. Şüpheden, tahminden, gerçeklerin sadece yarısını bilmekten ve diğer yarısını kendim çözmeye çalışmaktan yorulmuştum. Telefonundaki mesajları keşfettiğinden beri beş gün geçmişti, beş gün boyunca acı, yalanlar ve trajediyle sonuçlanan kalp kırıklığı. Bu yüzden Sean'ın gerçeğini duymak istedim. Bunu arkadaşşıma borçluydum. Ama aynı zamanda, söyleyebileceklerinden de korkuyordum.

"Peki ya gerçek?" dedim. Rowan,

'Ben de bunu kastetmişim,' dedi.

"Tamam. Gerçek. Kocama bakmak için döndüm, gözlerim yine yüzünün yan tarafındaki üç dikey çizige takıldı. "Seninle başlamaya ne dersin, Sean?

"Ben mi?

"Izzy'yi ormanda gördün mü?

Omuz silktili, başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Lucy'yi patikanın epey dışında buldum, sonra geri döndüğümde Russ çoktan Odette'le birlikte dönüş yolundaydı.

Yalancı.

Ama Rowan başını sallıyordu. "Biz dışarı çıkarken seni açıklığa geri dönerken gördüm.

"Sonra ne olacak? Dedim ki.

"Sonra başka biri var mı diye etrafa biraz daha bakındım ama o sırada duman çok yoğundu ve neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Tam bir aptal gibi dikenli çalıların arasına daldım ve oradan uzaklaşmanın zamanının geldiğini düşündüm.

"Izzy'yi görmedin mi? Tekrar sordum.

"Hayır. Sesi çatallaştı. "Keşke görseydim.

"Onu başka gören oldu mu?

Herkes başını salladı.

"Düşüğünü kimse görmedi mi? Sessizlik.

İşim gereği, bu odadaki hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordum. Birini önemli bir yükseklikten itmek - bir kule bloğunun penceresi ya da bir çatı veya uçurum kenarı - soruşturmacılar için zordu çünkü öncesinde bir mücadele olmadığı sürece neredeyse hiçbir adli iz yoktu. Cinayet silahı yok - sadece yerçekimi; suçlunun giysilerinde kan sıçraması yok. Savunma yarası yok. Kurban ve fail arasında bağlantı kuracak bir adli tıp yok. Bir tanık, CCTV veya bir itiraf olmadan, kurbanın sadece düşmediğini kanıtlamak inanılmaz derecede zordu.

Adli tıp açısından bakıldığında, mükemmel bir cinayet yöntemi idi.

Bunu hiç arkadaşlarıma söylemiş miydim? Bir şişe şarap eşliğinde çakırkeyif bir sohbet sırasında? Olay yeri inceleme uzmanı olarak Met'te eğitime ilk başladığımda, prosedür hakkında, hangi TV polis dizilerinin adli tıp açısından en gerçekçi, hangilerinin en az gerçekçi olduğu konusunda çok meraklıydılar. En ilginç işin bende olduğunu düşünüyorlardı.

Ama onlara bu gerçeği söylemiş miydim? Belki söyledim, belki söylemedim. Hatırlayamadım. Sean'a söylemiş olma ihtimalimin daha yüksek olduğunu fark ettim.

"Tamam," diye devam ettim, aklımdan geçenleri silkeleyerek. "Peki ya yangın? Jake ve Ethan'a döndüm. "Peki ya siz ikiniz? Nasıl başladığını biliyor musunuz?"

Jennifer, onlar daha cevap veremedi, sesinde öfkeli bir tonla hemen söze girdi.

Bir dakika bekle! Benim çocuklarım neden bir şey bilsin ki?

Bu mu?"

"Oradaydılar.

"*Bütün* çocuklar aşağıda oynuyordu. "Siz bir şey gördünüz mü?"

İki genç de başlarını salladı ama ikisi de benimle görüşmek istemedi.

Göz.

"Yangınların nasıl başladığını gören oldu mu? Daha fazla kafa sallama.

Jennifer, 'Köyden vadiye doğru gelen çocuklar olabilir' dedi.

"Pekala, bu öğleden sonra orada yerel çocuklardan birini gören oldu mu?" Omuz silkti. "Gördüğümü söyleyemem, hayır.

"Bu hafta *herhangi* bir gün orada yerel çocuklardan birini gören oldu mu?" Odadan olumsuz bir mırıltı yükseldi.

"Belki de bu işe girişmeden önce polisi beklemeliyiz? Russ söyledi.

Ona döndüm, hayal kırıklığım taşıyordu.

"Bildiklerimizi bir araya getirmeli ve olayın nasıl gerçekleşmiş olabileceği üzerinde çalışmalıyız.

Sean kolunu omuzlarımdan çekti.

'İtfaiyecilerden biri Izzy'nin gözlüklerini açıklıkta buldu,' dedi.

"Vadinin kenarına yakın bir yerde. Onları şu plastik kanıt torbalarından birine koymuş.

Rowan başını salladı. 'Onu ben de gördüm. Camlardan biri kırılmıştı.

"Oradaki karışıklık sırasında gözlüğünü kaybetmiş olmalı," dedi Sean.

"ve duman yüzünden yönünü şaşırmış. Koşuyor olabilir mi?"

Sesinde tanımadığım kırılgan, mekanik bir yan vardı.

Yalancı, diye düşündüm.

Ama Rowan bir kez daha başını sallıyordu. 'Etrafta çok fazla duman vardı,' dedi. 'Belki de sadece kenarı göremedi.'

Rowan bunu son birkaç dakika içinde üçüncü kez yapıyordu. *Sean ne zaman bir şey söylese, Rowan onu destekliyor. Neden? Bu ne anlama geliyor?*

Ama kendime bu soruyu sorarken bile bir cevap geldi. Son derece alaycı, acımasız ve bu koşullar altında adil olmayan bir cevap, ama hayatımın dönüştüğü şey bu değil miydi? Zihnim artık böyle çalışıyordu.

Bir skandal istemezsin, değil mi Rowan? Ne kirlili ilişkiler, ne cinayet, ne de cezai soruşturma. Sadece trajik bir kaza. Değerli iş anlaşmanı ve milyonlarca poundluk ödemeni raydan çıkaracak bir şey değil.

Jennifer'ın aklı başına gelir gibi oldu ve koltuğunda daha dik oturdu.

"TAMAM. Bana dikkatle baktı. 'Dedektifler başka ne yapacak bilmek ister misin?'

"Fransız polis prosedürü hakkında çok fazla bilgim yok," dedim, "ama hepimizin ifadesini almak, bazı gerçekleri tespit etmek, olay yerine bakmak ve oradan bir karar vermek isteyeceklerini varsayıyorum.

"Peki başka ne var
Kate?" "Ne demek
istiyorsun?"

Jennifer kanepeye yığılmış oğullarına baktı. 'Hey, neden büyükler bu konuyu konuşurken tüm gençler aşağıya oyun odasına inmiyor? Ne dersiniz çocuklar, içecek bir şeyler alıp DVD falan izleyelim mi? Bunu benim için yapar mısın, Jakey?'

Jake omuz silkti ve ayağa kalktı, onu kardeşi izledi. Ardından Lucy ve Daniel ayağa kalktı, Lucy kardeşini elinden tutup merdivenlere doğru götürdü. Beş çocuktan sadece Odette kalmıştı, başparmağı ağzındaydı ve annesinin kucağına demirlemişti, başı göğsüne yaslanmıştı. Normalde geveze bir pınar olan Odette'in yangından sonra villaya döndüğünden beri tek kelime ettiğini duymamıştım, şimdi de konuşmuyordu - ama kıpırdamıyordu da. Rowan kızının uzun kızıl saçlarını okşadı, bu hareket herkese şunu söylüyordu: *Bebeğim benimle kalacak.*

Jennifer Rowan'a sempatik bir gülümseme verdi ve bana döndü. 'Dinle Kate, bunun bir kaza olduğunu biliyorum, *hepimiz* bunun bir kaza olduğunu biliyoruz.

kaza; sadece polise söylememiz gerekmeyen bazı şeyler olduğunu düşünüyorum'.

"Ne gibi?"

"Gerçekten söylememi istiyor musun?"

Çocukların çoğunun gitmesiyle geriye yarım düzine kişi kalmıştı: ben, Jennifer, Rowan, Odette, Russ ve Sean. Ve şimdi tüm gözler benim üzerimde, yanaklarımda yükselen kızarıklıktaaydı. Ama neden olmasın? Neden her şeyi ortaya dökmeyeyim? Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu, gerçekten. Geçen haftanın olayları bugünün trajedisıyla karşılaştırıldığında uzak ve önemsizdi.

"Eğer mecbur kalırsan.

"Şey, dün kafede konuştuğumuz gibi. Tereddüt etti, sonra devam etti. "Izzy'nin Sean'la bir ilişkisi olduğunu düşündüğünü.

Russ sertçe başını kaldırdı. "Ne?

Yanımda Sean başını ellerinin arasına aldı. "Yüce İsa," dedi. "Hayır, hayır, hayır.

Russ dedi ki, 'İlişki mi? Bu da ne demek oluyor?' dedi. Kocama döndüm.

Telefonunda mesajları buldum, Sean. CoralGirl'den. Buraya geldiğimiz gün. *Onu düşünmeden duramadığını* ve bu şekilde *devam edemeyeceğini* söyleyen mesajlar ve *Kate bir şeyden şüphelendi* mi?

Odada mutlak bir sessizlik vardı.

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Keşke sana o anda sorsaydım ama cesaretimi kaybettim. Taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. 'Keşke bunu açıkça söyleseydim ve seninle yüzleşseydim. Tanrım, belki de bunu yapmış olsaydım Izzy hala hayatta olurdu.

Rowan geldi ve yanıma oturdu. "Kendini hırpalama, Kate.

"Tek bildiğim üçünüzden biri olduğuydu. Aslında ilk başta sen olduğunu düşünmüştüm Rowan.

"Biliyorum. Ama yanıldınız.' Kocasına sert bir bakış fırlattı. "Sen de öyle Russ.

'Bunu şimdi biliyorum,' dedim. 'Sonra Jen olabilir gibi geldi çünkü Daniel'in çektiği bir videoda birlikte köyde uzun yürüyüşlere çıktıkları falan görülüyordu. Ama sağlam bir kanıt istiyordum, bu yüzden Sean uyurken telefonuna girdim, onun gibi davrandım ve CoralGirl'e ormanda buluşma teklif ettim. Ama gelen Jen değildi. Izzy'ydi.'

"Tanrım," dedi Russ nefesinin altından. "Bu ne zaman oldu?

İki gün önce. Salı günü. Izzy ormanda ortaya çıktığında ne yapacağımı bilemedim çünkü yine yanılmışım gibi görünüyordu. Bu beni tamamen şaşırttı. Sonra villaya döndüğümde Sean cebinde telefonla havuza atlayarak telefonunu kasten mahvetmişti, böylece onunla yüzleşemeyecektim.

Rowan, "Bu *doğru* mu Sean?" diye sordu.

Sadece başını salladı, gözleri yere sabitlenmişti.

Lütfen sadece söyle. Artık aldatma yok. Daha fazla yalan yok.

"Söyle bana Sean," dedim ona yalvararak. "Gerçeği bilmek zorundayım. "Hayır." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Sana inanmıyorum. Neden yüzüme bile bakmıyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve taze yaşlarla doluydu. "Hayır dedim. Bu doğru değil."

Başımı salladım. Şimdi bile itiraf edemiyordu. Evlendiğim adama ne olduğunu, aramızın ne kadar zaman önce bozulduğunu merak ettim.

Ve şimdi bize bakın: haksızlığa uğramış eş ve çaresiz aşık. Sevgili dostumuzun ölümünün fiili şüphelileri.

'İnkâr etsen de fark etmez,' dedim. 'Izzy bana kendisi söylemek üzereydi, bu akşam yemekten sonra benden özel bir konuşma istedi. Kişisel bir şey. Aslında bana anlatmaya başladı ama sonra yangınla birlikte her şey biraz çığırından çıktı ve-'

"Ve işte buradayız," dedi Rowan sessizce.

"Izzy'ye hiçbir şey yapmadım," diye ağzından kaçırdı Sean birden. "Yemin ederim. Ona *asla* zarar vermezdim.

Jennifer ona sempatik bir gülümseme verdi. "Bunu biliyorum Sean, hepimiz biliyoruz.

Öyle mi?

"Bu konuyu açtığım için çok özür dilerim, Kate," diye devam etti. 'Bence bunlardan polise bahsetmememiz daha iyi olur. Bu sana . . . sebep verir, sanırım?

"Ona asla zarar vermedim!

'Biliyorum, ama demek istediğim de tam olarak bu. Eğer tüm bunları polise anlatırsak, bu onları hiçbirimizin istemediği bir tür boş işlerin peşine düşürecektir. Hepimiz Izzy'nin ailesinin adının böyle bir magazin saçmalığına karışmasından nefret ederiz.

"Katılıyorum," dedi Rowan.

Avucumun içiyle gözyaşlarımı sildim. "Tüm bunlar olurken onu ormanda hiç görmedim bile.

Jennifer dizimi okşadı. 'Kimse yapmadı, Kate. Bu senin suçun değil.

Hâlâ Rowan'ın kucağında oturan Odette annesine bir şeyler fısıldadı. Rowan kaşlarını çattı.

"Tekrar söyle, sevgilim.

Odette başını sertçe salladı. 'Hadi ama sevgilim. Her şey yolunda, söz veriyorum.

Odette ağzını annesinin kulağına yaklaştırdı ve tekrar fısıldadı, bu sefer daha yüksek sesle, ama geri kalanımızın duyabileceği kadar yüksek değil.

"Emin misin, sevgilim? Rowan yumuşak bir sesle söyledi. "Süper *süper* emin misin?

Odette başını salladı. Sadece küçük bir hareket, neredeyse görünmez, annesiyle göz temasını kesmeden küçük çenesini eğdi.

"Ne oldu? Dedim ki. "Diğer çocuklarla birlikte oyun odasına gitmek ister mi?

"Hayır," dedi Rowan, yüzü karararak. "Bir şey gördüğünü söyledi. Ağaç gövdesinde saklanırken uçurumun kenarında Izzy'yi görmüş. Yanında biri varmış.

Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanırken irkildim. "Kim?" dedim. "Kiminle birlikteydi?

Odette bize, hepimize baktı, ela yeşili iri gözleri bizi ilk kez görüyor gibiydi. Yavaşça, çekingen bir tavırla elini kaldırdı ve işaret etti.

Kocam yanımda gerildi, ellerini yumruk yaptı, kollarındaki kaslar benimkilere karşı sertleşti.

Yaptığın şeyin bir tanığı var, Sean. Gerçek bir canlı tanık.

Ama yetişkin bir adama karşı beş yaşındaki bir kızın sözüne inanırlar mıydı?

Dalgın bir şekilde, suçlandığında nasıl tepki vereceğini, kocamı bir Fransız hapishanesinde ziyaret edip etmeyeceğimi ya da çocukların ziyaret etmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. Nerede olacaktı? Cezası ne kadar olabilir? Yoksa İngiltere'ye geri mi iade edilecekti?

Odette gözünü kırpmadı. Konuşmadı, ağlamadı ya da yüzünü saklamadı. Sadece işaret etti.

Parmağı titriyordu, tüm eli titriyordu, işaret parmağı karşı koltukta oturan bir kişiyi seçti.

Jennifer.

Odadaki herkes gözlerini aşağıya çevirdiğinde zaman yavaşlamış gibiydi. Onu.

"Ne? Jennifer yüzünde şaşkın bir yarı gülümsemeyle, "Ne?" dedi.

Sonunda Odette sesini buldu. "Bağırıyorlardı. Kaba şeyler söylüyorlardı. birbirlerine bir şeyler söylediler. Sonra duman önlerine çıktı ve tekrar kaybolduğunda sadece Jake ve Ethan'ın annesi orada duruyordu. Diğer kadın gitmişti.

"Bu doğru değil," dedi Jennifer. "Uçurumun kenarına yakın bir yerde değildim. Rowan tekrar kızına döndü.

'Sence gördüğün başka bir kadın olabilir mi Odette? Başka birinin annesi miydi?'

Odette başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Belki de Lucy'nin annesiydi?" Bana işaret etti.

Odette başını sallayarak, "Uh-uh," dedi. "Uzun boylu sarışın bayan.

Jennifer, "Lucy de sarışın." dedi.

"*Jake ve Ethan'ın annesi!*" dedi Odette öfkeyle.

Rowan, "Senin yaptığından oldukça emin görünüyor," dedi, "Jen.

Jennifer ellerini havaya kaldırdı.

"Tanrı aşkına, o daha beş yaşında - pek de güvenilir bir tanık sayılmaz, değil mi?

"O yalan söylemez.

"O bir ilgi avcısı! Jennifer sesini yükselterek şöyle dedi. 'Bütün hafta bunu yaptın, ama herkes bunu göstermeyecek kadar kibar!

"Ne? Rowan'ın yüzü öfkeyle kızarmıştı. 'Ne cehenneme gidiyorsun, benimle dalga geçerek-'

"Yine yaramazlık yapıyor! Sadece dikkat çekmek için!" "Oğullarınız gibi örnek vatandaşlar olmak yerine mi?

"*B u ne cüret!* Jennifer suçlayıcı bir parmakla işaret etti. 'Sende *tam anlamıyla* neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.'

"Büyük *çocuğunuz* dün geceyi kendi kusmuğunun içinde yuvarlanarak geçirmişken *benim* çocuğumu eleştirmeye nasıl cüret edersiniz!

Yükselen sesleri, sürekli bir suçlama ve karşı suçlama yaylım ateşi içinde üst üste binmeye başladı, çarpışıyor, çarpışıyor ve duvarlardan sekiyordu.

'Oğullarımı bu işe karıştırmaya hakkınız yok-'

'Kızım hakkında konuşmaya hakkınız yok-''O şımarık bir küçük-'

Russ da katıldı, boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı. 'Sende lanet bir sinir var-'

"Çok sinirliyim! Bunu, kızı kendisi boğulmuş olabilecek bir adam söylüyor-'

'Bu tam bir saçmalık-'

'Ve sonra neredeyse benim çocuklarımı suçladı-'

'Bildiğimiz kadarıyla yangını ilk olarak sizin çocuklarınız başlatmış olabilir-''Bildiğimiz kadarıyla Odette'i gördüğünü söylemesi için siz yönlendirmiş olabilirsiniz-''Yönlendirmek mi? Sen aklını mı kaçırdın-''Rowan aniden durdu.

Odette ellerini kulaklarına sımsıkı kapatmış, çilli yanaklarından aşağı süzülen tombul gözyaşlarıyla sessizce ağlıyordu.

"Sus," dedi Rowan, titreyen eliyle kızının saçlarını okşayarak. 'Tamam bebeğim, özür dilerim, daha fazla bağırarak yok. Özür dilerim, sorun yok.

Sessizlik geri geldi. Bağışmalar kesilmişti ama odadaki gerginlik kötü bir koku gibi devam ediyordu.

Sonunda Jennifer ellerini kaldırdı. "Sadece Kate'e yardım etmeye ve Izzy için doğru olanı yapmaya çalışıyorum, hepsi bu.

"Biliyoruz," dedim. "Herkes şokta.

'Ama Odette'in neden beni Izzy ile gördüğünü düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ben daha çok çocuklarımı oradan çıkarma konusunda endişeliydim.

Odette'in pek de güvenilir bir tanık sayılamayacağı doğruydu. Hepimiz bir kez olsun birbirimize karşı tamamen dürüst olsaydık - ve ebeveynler olarak, konu birbirimizin çocukları hakkında konuşmaya geldiğinde asla tamamen dürüst olmamayı uzun zaman önce öğrenmiştik - geldiğimiz günden beri yaramazlık yapıyordu. Yaptığı şey buydu. Öfke nöbetleri, yemekle ilgili telaşları, yatma zamanı rutini, hepsi de daha çok cep telefonlarına odaklanan ebeveynlerin dikkatini çekmenin yoluydu.

Ve yine de . . .

Yine de Jennifer'ı Izzy ile birlikte uçurumun kenarında gördüğünden emindi, bundan *emindi*. Dumana rağmen görebilecek kadar yakındaydı. İkisinin tartışmasını duyabilecek kadar yakındı.

Bağışıyorlardı. Birbirlerine kötü şeyler söylüyorlardı. Sonra duman önlerine çıktı ve tekrar kaybolduğunda sadece Jake ve Ethan'ın annesi orada duruyordu. Diğer kadın gitmişti.

Bu uymuyordu. Mantıklı gelmiyordu, bildiklerimle uyuşmuyordu.

Birkaç dakika öncesine kadar evliliğimin kalbindeki kirli gerçeğı keşfettiğim gerçeğine boyun eğmiştim, polise yalan söylemeyeceğime, kanıt saklamayacağıma, inandığım her şeye karşı gelmeyeceğime boyun eğmiştim. Kocamın - çocuklarımın babası, tüm kalbimle sevdiğim, birlikte yaşlanmak istediğim adamın - bana ihanet ettiğı gerçeğine boyun eğdim. İhanetin bir şekilde cinayete dönüştüğü gerçeğine boyun eğdim.

Ama Odette'in sözleri uymadı.

Ve göz hizamın hemen ötesinde başka bir şey daha vardı. Orada olduğunu hissedebiliyordum ama doğrudan bakmaya çalıştığımda görüş alanımdan çıkıyordu.

Ya bunca zamandır her şeye yanlış açıdan bakıyorsam? Birkaç gün önce Rowan'ın suçlu olduğuna ikna olmuştum, sonra Jennifer ve şimdi de Izzy. Bütün hafta boyunca her şeyi yanlış anlamıştım. şimdi arkadaşım ölmüştü - ve belki de ben *hâlâ* hatalıydım. Ya ben

duygularımın beni alt etmesine izin verseydim? Sean'ın deyiimiyle 'iş beynimi' park etmeseydim ve onun yerine burada kullansaydım ne olurdu?

Kalifiye olduktan sonra çağrıldığım ilk olay yerini hatırladım. Bir evden hırsızlık yapılmıştı, tek bir adli iz bırakmayan hırsızlar tarafından alınan büyük miktarda mücevher, nakit para ve elektronik eşyalar dışında olağandışı bir şey yoktu. Ne parmak izi, ne ayak izi, ne de DNA. Çok titiz bir işti. Aynı zamanda tamamen düzmece bir işti: *CSI Miami* hayranı olan ev sahibi sigorta ödemesi için uğraşıyordu ve aylar sonra 'çalınan' Rolex'in fotoğraflarının sözde soygun gerçekleştikten *sonra* çekildiği ortaya çıktı.

O zamanlar, işte sadece bir hafta çalışmış, çimen gibi acemi bir çaylak olarak tamamen kandırılmışım. Ve şimdi aklımda şu soru vardı: Yine kandırılmış mıydım?

Sadece birkaç saat önce yemek odasında Izzy ile yaptığım konuşmayı düşündüm. Ne söylemişti? *Gerçekten* ne söylemişti?

Bu zor bir durum Kate, ama üzerinde çok düşündüm ve bu şartlar altında yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum.

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sana söyleyip söylememe konusunda çok düşündüm-

Salı günü fark etmedim ki-

Neyi fark etmemişti? O sırada bunun, Sean'ın bana ihanet ettiğini zaten bildiğimden, onun peşinde olduğumu fark etmediği anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama belki de yanlış bir sonuca varmışım.

Dışarıda gök gürültüsü giderek yaklaşıyordu. Kafamda bir şeyler klikledi ve sonunda, *nihayet*, anlamaya başladığımı düşündüm.

Karşı kanepede oturan arkadaşlarımı inceledim. Rowan kızını teselli ediyor, dizinin üzerinde hafifçe sallıyordu. Russ, avucunun içine bir paket Marlboro sıkıştırmış, bağırış çağırışa devam etmek ister gibi görünüyordu. Jennifer yine ağlamak üzereydi, yanaklarında renk lekeleri vardı.

"Jen," dedim, "çocukları neden gönderdin?" "Ne?

"On dakika önce. Diğer dört çocuğu alt kattaki oyun odasına gönderdin. Omuz silkti, dikkati dağılmıştı.

"Muhtemelen duymamaları gereken şeyler olduğunu düşündüm. Rowan'a sivri bir bakış fırlattı. "Ve şimdi bunu yaptığıma çok memnunum.

"Başka bir şey var mı?

'Gençler için acıyı hazmetmek çok zor. Bu onlar için yeni bir deneyim, zaten olduklarından daha fazla üzülmelerini istemedim. Yıkılmış durumdalar, olanlarla başa çıkmaya çalışıyorlar. Ve ...' Tereddüt etti. "Sanırım seni utandırmak istemedim.

"Hepsini anlıyorum ve takdir ediyorum. Tereddüt etme sırası bendeydi. "Ama *diğer* sebep neydi?

"Ne için başka bir sebep?

"Çocukları bu konuşmadan ayırıyorum. "Seni anladığımdan emin değilim.

"Demek istediğim, tüm bunların çocuklarla ne ilgisi var?" Omuz silkti.

"Hiçbir şey. Bu hafta hepimizle birlikte burada olmaları dışında.

Beynimde çarklar dönüyordu. Kızımın gözyaşları. Sahilde bir konuşma. Facebook'ta bir anma sayfası. Ethan çimlere yayılmıştı,

gece gökyüzüne bakıyordu. Jake ayakta duramayacak kadar sarhoştı. Izzy onu vadiden geri getirirken.

Hasta olduğu için her durduğumuzda sohbet etmek istedi,
söylemişti.

Ne hakkında?

Her türlü şey.

Her türlü şey.

"Merak ediyordum," dedim, "Jake dün gece Izzy'ye ne söyledi? Sarhoşken mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrin yok mu?"

Neredeyse fark edilmiyordu. Neredeyse görünmez, ama tam olarak değil: gözünün altındaki kasın hafif bir seğirmesi.

"Ne kadar kötü olduğunu gördün," dedi. "Kesinlikle çok kötüydü, çoğu zaman neredeyse tutarsızdı."

Kardeşine göre "unutulmayı arıyordu". Bunu neden yapsın ki?"

'Onlar ergen çocuklar. Sınırları test ediyorlar, yeni deneyimler arıyorlar.'

Taktiğimi değiştirdim.

"Çocuklar Alex Bayley adında birini tanıyor mu?"

Bir an için yüzünde bir şeyin parıltısını yakaladığımı sandım. Sonra kayboldu. Bu haftaki yargım o kadar yanıltıcı ki neredeyse onu yok sayacaktım.

"Hayır," dedi. 'Yani, hiç sanmıyorum. Onların okuluna mı gitti?'

Bu da bana pek doğru gelmedi ama şimdilik boşverdim.

"Peki ya yangın? Ben devam ettim. 'Neden bugün? Nasıl başladı?'

Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. 'Bunu zaten konuşmuştuk. Nedir bu, yirmi soru mu?'

"Çünkü yangınlardan biri kaza sonucu çıkmış olabilir. Ama bana yangın *iki* farklı yerde çıkmış gibi geldi ve Jake ile Ethan'ın yaptığını düşünmeye başladım-'

Jennifer ayağa kalktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

'Yeter! Ne zamandır arkadaşız? Çocuklarıma bu şekilde saldırmanın normal olduğunu düşündüğünüze inanamıyorum. *Tekrar* söylüyorum. Bu çok incitici ve korkunç, duyduklarına inanamıyorum. Izzy'nin başına gelenler yüzünden hepimiz yıkıldık ve kalbimiz kırıldı, en az sizin kadar benim de.'

Ellerimi sakinleştirici bir hareketle kaldırdım.

Bitirmeme izin ver Jen. İki oğlanın iki yangın anlamına geldiğini düşünüyordum. Ama ya öyle değilse - ya farklı bir anlama geliyorsa?

"Ne gibi? Russ sordu.

"Tuttuğundan emin olmak için iki ateş yaktım. Devam ettiğinden emin olmak için, çok fazla duman olduğundan emin olmak için. Hemen söndürülemeyeceğinden emin olmak için.

"Bunun ne anlamı olabilir ki?

"Dikkat dağıtmak için," dedim. "Dikkat dağıtmak. 'Gerçek bir sis perdesi,' dedi.

"Aynen öyle. Karısına döndüm. 'Hatırlıyor musun Rowan, dumanı ilk gördüğümüz ve üçümüzün bağı doğru koştuğumuz zamanı? Ben, sen ve Izzy?

"Dehşete düştüğümü hatırlıyorum.

"Ama ormana doğru koşarken Izzy'nin bize söylediğı son şeyi hatırlıyor musun?

Yüz ifadesi değışti, gözleri Jennifer'a kaydđ ve sonra tekrar

Ben.

"Jen'i bulacağını ve çocukları toplamasına yardım edeceğini söyledi.

"Evet. Ben de öyle hatırlıyorum.

Sessizlik uzun bir an boyunca uzadı. "Ne olmuş yani? Jennifer söyledi. "Ne olmuş yani?

"Izzy seni aramaya gitti," dedim. Sana yardım etmek için. Ve buldu *da* Çünkü Odette birkaç dakika sonra sizi birlikte gördü.

Jennifer kapıya doğru ilerliyordu.

"Biliyor musunuz? Bunu dinlemek zorunda değilim, bu çok saçma! Sesi öfkeyle titriyordu. "Arkadaşım korkunç bir kaza yüzünden öldü ama *senin* tek istediğın suçlayacak birini bulmak. Peki, bunun için biraz daha yakınına bakmaya ne dersin Kate? Tüm bu olaylarda *senin* rolüne bakmaya ne dersin? Kendi kocanı bir hafta boyunca takip eden sensin, en iyi arkadaşlarından birini becerdiğini anlayan *sensin*, onunla yüzleşen *sensin*. Neden tüm bunları polise anlatmıyorsun, bakalım *senin* için nasıl olacak?

"Evet," dedim, günlerdir ilk kez garip bir sakinlik çökmüştü üzerime. 'Bence de yapmamız gereken tam olarak bu. Bence polise her şeyi anlatmalıyız.

Bana acımayla karışık bir inançsızlık bakışı fırlattı. "Sana iyi şanslar, tatlım.

Bununla birlikte, Jake ve Ethan'a odalarına gidip toplanmaya başlamalarını söyleyerek hışımla oradan ayrıldı.

Beni şaşırtan bir şekilde Sean ayağa fırladı ve onu takip etti. Saniyeler sonra sessiz ama hararetli bir ses alışverişinin sesi bize ulaştı.

Rowan Odette'i kocasına teslim etti ve gelip yanıma oturdu. "İyi misin Kate?

"Hayır. Sen?

"Pek sayılmaz. Elimi sıktı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsun?

Omuz silktim.

Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Ama buna polis karar verecek, biz değil.

"Ama şimdi ne yapacağız? Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Eğer Böyle bir şey yapabiliyorsa, kim bilir bundan sonra ne yapabilir?

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bilinen dünyanın sınırından keşfedilmemiş sulara yelken açmıştık ve bizi eve götürecek bir harita yoktu. Yapacak tek bir şey kalmıştı: devam etmek.

"Polis gelene kadar beklemeliyiz Rowan. Bu arada ben Sean'la konuşacağım. Bazı cevaplar bulacağım.

Mutfaktaydı, Jennifer onu köşeye sıkıştırıyordu. Ben kapıda belirdiğimde tartışma dudaklarında son buldu.

'Biraz hava almam lazım, Sean. Balkona çıkalım, olur mu?'

Başını salladı. Darağacına doğru giden ve ruhunun çoktan lanetlendiğini bilen bir adama benziyordu.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Gerçeği söyleme zamanı gelmişti.

Dışarıdaki hava yoğun nemliydi, g neyimizdeki fırtına toprağı derin bir gölgeye sürüklüyordu. Fırtına hızla yükseliyordu ve yakında tepemizde olacaktı. Ancak şimdilik akşam güneşi, dışarı adımıımızı atar atmaz tenimi yakmaya başlayan yoğun ve amansız bir Akdeniz sıcağıyla villayı dövmeye devam ediyordu. Sean ve ben birkaç sandalye bulup balkonun en ucuna oturduk, Fransız kırsalı canlı yeşiller ve derin, topraksı kahverengilerle bir suluboya tablosu gibi altımıza yayılmıştı.

"Başka bir şey söylemeden önce Sean, aramızda bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.

'Tamam,' dedi kararsızca.

'Hayatımda hiç kimseye sana güvendiğim kadar g venmedim,' dedim. 'Aileme ya da kız kardeşime bile. Sana anlattığım şeyler, paylaştığımız şeyler - sana tamamen güveniyorum.

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

'Ancak bu hafta bu güven sonuna kadar sınıandı, öyle ki bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı, asla eskisi gibi olamayacağımızı düşündüm. Ama ben hala geri dönme şansımız olduğunu düşünüyorum. Sen düşünüyor musun?

Sertçe yutkundu.

"Umarım yapabiliriz.

"Bunun gerçekleşmesinin tek yolu bana güvenmen. Bana güvenmek zorundasın. Bana neler olduğunu anlatmalısın, tam burada, hemen şimdi. Gerçeğe ihtiya ım var.'

"Biliyorum.

'Ve Tanrı'ya yemin ederim, hayatım üzerine yemin ederim, eğer bana mutlak gerçeği söylemezsen - ve *her şeyi kastediyorum* - eve döndüğümüzde yapacağım ilk şey boşanma davası açmak olacak. Bu beni öldürecek ama yapacağım.

"Yapma," dedi hemen. "Yapma bunu.

"Artık sır yok o zaman.

Başını salladı. "Artık sır yok. "Güzel.

Sanki o kadar uzun süredir bir şeyi içinde tutuyormuş ve tüm enerjisi tükenmiş gibi sandalyesine yığıldı. Konuştuğunda sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Ben yapmadım. Izzy'yi uçuruma ben itmedim.'

Büyük sağ elini iki elimin arasına aldım. 'Biliyorum, Sean. Yapmadığını biliyorum.'

Başını kaldırdı, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?" "Evet.

"Ama sen benim ...

"Artık değil - sonunda bazı şeyleri çözdüm. Gerçeğin yakınından bile geçmiyordu ama bildiğimi *düşünmesine* ihtiyacım vardı, onu bana söylemeye zorlamak için. "Sadece parçaları doğru sırayla bir araya getirmeme yardım etmene ihtiyacım var.

Koltuğunda geriye doğru yaslanarak gökyüzüne, tepesinde toplanan kara bulutlara baktı.

'Tanrım, bu ne karmaşa. Ne dağınıklık ama. Tekrar bana baktı. "Alex Bayley'den bahsettiğinde devam etmenin bir anlamı olmadığını anladım. Her şey bitmişti.

"Anlat bana," dedim. "Hepsini.

Yüzünü iki eliyle ovuşturdu, derin bir nefes verdi ve dikkatini tekrar bana vermeden önce bir an için manzaraya, uzaktaki karanlık tepelere baktı.

"Her şey birkaç hafta önce başladı,"

dedi. "Devam et.

Tereddüt etti, sonra devam etti.

"Koşuya çıkmıştım, yapacağım yarı maraton için antrenman yapıyordum. Geç bir saatti ve golf sahasının yanındaki o sessiz küçük arka yollardaydım ve bir kavşakta duran bir arabanın arkasına geldim, orada öylece oturuyordu, ışıkları yanıyordu, motoru çalışıyordu. Sadece bir araba vardı, etrafta başka kimse yoktu. Belki kaybolmuşlardır diye düşündüm. Ancak arabanın yanına geldiğimde sürücünün direksiyonun arkasında oturduğunu, telefonuyla konuştuğunu ve önündeki yolda şekilden şekle girmiş bir dağ bisikleti olduğunu gördüm. Sürücüye dönüp baktım ve onu tanıdım.

Dünü hatırladım, Daniel'ın kendisini villada yalnız bulmasını; Jennifer'ın, çocuklarının arabalardan birini *asla* dışarı çıkarmayacağı konusundaki ısrarını.

"Jake'ti, değil mi?

Jennifer'ın arabasında. Camına vurmak üzereydim ama bir de baktım ki arabayı vitesine taktı ve bir yarasa gibi fırladı gitti. Yani sadece ben ve bu bükülmüş bisiklet, ama sonra bisikletçiye gördüm. Çarpmanın etkisiyle yolun uzak tarafındaki çitlere savrulmuştu. Sanırım şoka girmiştin. Çocuğu kontrol ettim, nabızı hâlâ atıyordu ama durumu kötüydü; kask takmamıştı ve yüzü kan içindeydi. Ambulans çağırmak için telefonumu çıkardım ama tam çevirirken elimde çalmaya başladı. Arayan Jen'di, gözyaşları içinde az önce gördüklerimi söylememem, arabasının ruhsatını vermemem ve Jake'i bu işe karıştırmamam için bana yalvarıyordu. Ne yapacağımı bilemedim, çok üzgündü.

Nefes almak için kendimi
zorluyorum. "Demek
kabul ettin.

"Ne yapacağımı bilemedim! Doğru olanı yapmak istiyordum ve Jennifer perişan haldeydi. Ona yardım etmek istedim ve 999'u arayıp bu çocuğu ve bisikletini bulduğumu söyledim, hepsi bu kadar.

"Arabadan ya da şoförden bahsetmediniz.

Başını salladı, rüzgâr saçlarını savuruyordu. "Jen öyle bir durumdaydı ki, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Polise yalan mı söyledin?

"Keşke şimdi yapmasaydım.

Bir arkadaşına yardım etmek için küçük bir yalan, küçük bir aldatma. Ve hepimizi buraya, kederden paramparça olmuş bir halde polisin tekrar gelmesini beklemeye getirdi.

"Ve bu yüzden koşmayı bıraktın. Başımı salladım. 'Enerjini bir ilişki için sakladığını sanıyordum. Tanrım, ne kadar aptalım.'

"Senin ya da Alistair'in telefonlarımıza bakma ihtimaline karşı iletişimde kalmak için Messenger'da sahte profiller oluşturduk. Birbirimizi bilgilendiriyorduk, polis soruşturması hakkında senden öğrenebildiklerimi topluyordum, işler tehlikeli bir hal alırsa ne yapmamız gerektiği üzerinde çalışıyordum. Bisikletçi yoğun bakımdaydı ve herkes onun iyileşmesini umuyordu.

Seninle konuşmam gerek.

K bir şeyden şüpheleniyor mu?

Onun hiçbir fikri yok. Ama bu şekilde devam edemem.

Fransa'ya gittiğimizde karar veririz. Ne yapacağıma karar vereceğim. Aklımı başka bir şeyde tutamıyorum.

"O CoralGirl'dü. Telefonunda gördüğüm mesajlar bunlardı. "Görünüşe göre Coral Bay İlkokulu Los Angeles'ta gittiği bir okulmuş, Aile İngiltere'ye taşınmadan önce. En azından öyle bir şey. "Peki ya Salı günü telefonunun kilidini açtığımda ve Ona davetiye mi? Ortaya çıkan Izzy'ydi.' Yere baktı.

"Sen içeri girer girmez telefonumu kontrol ettim ve ne yaptığını gördüm. Jennifer'a bir mesaj daha göndermeyi başardım ve onu geri çağırdım. Panikliyordum, o sırada neler olduğunu bildiğinden emindim, bu yüzden ona Izzy'yi yukarı göndermesini önerdim, böylece çay yapmaya başlayabilirdi.

"Ve Izzy kendisinden isteneni yaptı.

Sanki tekrar yıkılacakmış gibi yüzü buruştu. "Yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Sean," dedim, "bisikletli Alex Bayley'di, değil mi?

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

Şimdi iş yerindeki masamın üzerinden geçen dosyayı hatırlıyordum - bu yüzden ismi tanıdık gelmişti. "Ne zaman öldü?

"Dün. Arkadaşları Facebook'ta bir anma sayfası açtılar.

"Jake de bu yüzden sarhoş olmak istedi. Izzy'nin bahçede boğuşan genci desteklemeye çalıştığı an geldi gözümün önüne. "Bu yüzden unutulmak istiyordu.

'Alex hala hastanedeyken aşağı yukarı kendini toparlıyordu ve atlatacağını düşünüyorlardı. Dün akşamki su topu maçından sonra yaralarından dolayı öldüğünü öğrendiler.

Jake ve Ethan'ın havuzdayken telefonlarının birkaç saniyede bir biplediğini, haber akran gruplarında bir orman yangını gibi yayılırken sosyal medyadaki bildirimleri düşündüm.

"Bütün sosyal medyada vardı, değil mi?

Her yerdeydi. Jake havuzdan çıktığında Alex'in öldüğünü öğrendi ve kendini kaybetti.

Bir parça daha yerine oturdu.

Bu yüzden kafayı buldu. Ve Izzy onu bulduğunda, ona ne yaptığını söyledi, değil mi? Sarhoşken, ona birini öldürdüğünü mü söyledi?

'Izzy bu öğleden sonra Jen'le bu konuda yüzleşti. Jen bunu gizli tutması için ona yalvardı ama Izzy nişanlısının başına gelenler yüzünden bunu kabul etmedi.

Tıklım tıklım dolu bir kiliseyi, ayakta duracak yer kalmadığını, Izzy'nin evlenmek üzere olduğu Mark'ın acısıyla yıldırım çarpmışa döndüğünü hatırladım. "Bir vur-kaç olayında öldürüldü ve sürücüyü asla bulamadılar. Bunun tekrar olmasına kesinlikle izin vermeyecekti, değil mi?

"Milyon yıl geçse de olmaz.

'Kim karışmış olursa olsun, asla ve asla görmezden gelemeyeceği tek suç. Çünkü bu onun başına gelmişti. Derin bir nefes aldım. "Bu öğleden sonra bana anlatmak üzereydi ama ben dinlemeyecek kadar inatçıydım. Ve yangın o zaman başladı.

"Evet.

Bir bulut güneşi örttü, rüzgâr güçlendikçe sıcaklık birkaç derece düştü.

"Birden fazla yerde, birbirlerinden uzakta başlatılan yangınlar, alevlerin tutunmasını ve çabucak söndürülememesini sağlamak için klasik yangın çıkarma davranışdır - bunu daha önce kundaklama vakalarında görmüştüm. Bu, gençlerin oyalanmasından ziyade kasıtlı bir niyet olduğunu gösteriyor. Başımı salladım. "Gördüğüm anda bir terslik olduğunu *anlamıştım*.

"Jen'in bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Sean. "Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne pahasına olursa olsun bunu benden saklamaya kararlıydı. "Öyleydi.

Resim netleşmeye başlamıştı ama hâlâ anlamadığım çok önemli bir nokta vardı.

'Jen ve Alistair bizim arkadaşlarımız ve çocukları için en iyisini istiyoruz, bunu anlıyorum. Ama anlamadığım şey, neden bana bundan bahsetmediğiniz?

Sanki cevap belliymiş gibi bana baktı.

'Kim olduğun için, ne yaptığın için. Nasıl biri olduğun için. *Gerçek, tüm gerçek ve sadece gerçek*. Hatta kaza mahallinde kanıt toplamaya giden senin lanet olası meslektaşlarından biriydi. Sana söyleseydim, bu seni imkansız bir duruma sokardı ve ikimiz de senin nasıl biri olduğunu biliyoruz: her şey

Sizin dünyanızda siyah ve beyaz olsaydı, ifademi değiştirmem için beni beş saniye içinde karakola gtrrdnz.

Bir an için bunu düşündüm.

"Muhtemelen haklısın.

"yle olduğumu biliyorsun.

'Yasaların dışında duramazlar. Kimse duramaz.

Belki de değildir. Ama sana söylemediğim başka bir sebep daha var. Çok daha önemli bir neden.

"Ciddi bir kazaya ilişkin polis soruşturmasını engellemek ve kanıtları saklamak için ne gibi bir neden olabilir?

"nk Kate," dedi yavaşça, "bu bir kaza değildi. Kızımız ondan bunu yapmasını istedi.

Daniel

Daniel bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu: kız kardeşinden gelen bir mesaj. Belki de hiç. İngiltere'deyken, onunla konuşmak bir yana, çoğu zaman orada olduğunu bile fark etmezdi. Bırakın *mesaj atmayı*. Ama burada, tatil evinde durum farklıydı. Dün gece ona o tatlılardan vermişti ve her türlü konuda doğru dürüst sohbet etmişlerdi. Daniel onunla doğru dürüst konuşmayı severdi. Onu gaza getirmekten hoşlandığı doğrudu, ama aynı zamanda ona saygı duyuyor ve tam olarak açıklayamadığı bir şekilde onunla gurur duyuyordu ve iyi olduğu zamanlarda ona karşı o *kadar* iyi, o kadar düşünceli, tatlı ve kibardı ki, o iyi kız kardeşin geri kalan zamanlarda nereye gittiğini merak ediyordu.

Bugün köyden daha fazla şeker almıştı, böylece belki bir kez daha sohbet edebilirlerdi ve vadide olanlardan sonra şimdi onunla gerçekten konuşmak istiyordu. Izzy'yi her düşündüğünde boğazında garip, sert bir yumru oluşuyordu. Gözleri yine ağlayacakmış gibi seğiriyordu. Vadiye düşmüş ve başını çarpmıştı ve şimdi

Artık bunu tek başına düşünmek istemiyordu.

Yapmak istediği şey kız kardeşiyle konuşmaktı. Cep telefonunu kavradı: Babası son güncellemesini yaptığında kendisine miras kalması için yalvardığı, ekranı çatlak eski iPhone'u.

Ve sonra, sihir gibi, bir mesajla ping attı.

İyi misin? Seni neşelendirecek bir şeyim var, küçük kardeşim. X

Yatağında bağdaş kurup oturan Daniel sırtarak üç gülen yüz emoji ve üç öpücük gönderdi. Koridoru hızla geçerek

kapıyı hafifçe çaldı ama orada değildi. Odası boştu. Ona mesaj attı.

Neredesin? x

Lucy'nin cevabı hemen geldi. Okudu ve kaşlarını çatarak yazabildiği kadar hızlı bir şekilde cevap verdi.

İznimiz var mı? x

Elbette, küçük

kardeşim x

Tekrar gülümsedi. Onun kendisine bir hediye aldığını *hiç* hatırlamıyordu. Belki küçükken, bebekken falan, ama tam olarak hatırlayamıyordu. Dışarı çıkıp kendi parasını harcayarak ona bir hediye almış olması fikri içinde tuhaf bir sıcaklık hissi uyandırdı; bunu düşünmek bile onu biraz daha mutlu etti.

Seni neşelendirecek bir şey, demişti.

Daniel ona ne aldığını merak etti. Tatlılar, umarım. Belki havuz için bir şişme ya da plaj için bir frizbi. Frizbide iyiydi.

Koşarak odasına gitti, köydeki süpermarketten aldığı Haribo poşetini kaptı ve kıvrımlı merdivenlerden zemin kata indi. Annesi ve babası hâlâ balkonda, derin bir sohbe dalmışlardı. Başları birbirine yakındı, sanki çok gizli bir şey konuşuyor gibiydiler. İçinden bir ses onları rahatsız etmemesi gerektiğini söylüyordu, bu yüzden villaya geri döndü, merdivenlerden oyun odasına indi ve doğrudan havuza açılan yan kapıdan çıktı. Etrafta kimse yoktu. Rüzgâr havuzun yüzeyinde küçük dalgalar yaratıyordu ve gökyüzünü dolduran büyük gri bulutlar güneşi örtüyordu, bu yüzden tatilde olmaktan çok evdeymiş gibi görünüyordu. Bulutlar havayı tuhaf bir şekilde karartmıştı, sanki neredeyse yatma vakti gelmişti.

Daniel bahçeye doğru ilerledi - Jake'in dün gece yaptığı ve yetişkinlerin temizlemeye fırsat bulamadığı hastalıklı yerlerden kaçınarak - ve büyük demir kapıdan üzüm bağına çıktı.

Tepenin aşağısındaki koridorda, neredeyse tam tepesinde kopan devasa bir gök gürültüsüyle irkildi.

Ve sonra yağmur başladı.

İlk başta sadece birkaç nokta, yanındaki sarmaşıklarda çukurlaşıyor, kollarında ve yanaklarında sıcak damlalar, daha hızlı ve daha hızlı büyüyor, her yeni

Damlaları iki damla daha izledi ve birkaç dakika içinde fırtınanın tüm öfkesi tepesinde patlarken sürekli bir kükremeye dönüştü. Bir an için geri dönüp villaya gitmeyi düşündü. Ama Lucy ormanda onu bekliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. *Ve* bir hediyesi vardı.

Onun yerine koşmaya karar verdi.

Vadide bir şimşek çaktı ve bir başka şiddetli gök gürültüsü gökyüzünü yırttı, o kadar gürültülüydü ki koşarken başını omuzlarına yasladı. Sanki gök gürültüsü tam üstünde, tam tepesindeymiş gibi geliyordu.

Ormanın kenarında, yanmış bir ot parçasının yanında soluklanmak için durdu. Ağaçların yapraklarına çarpan yağmur sürekli bir gürültü sağanağıydı ve tişörtü çoktan sıırsıklam olmuştu. Saçları yağmurla kafa derisine yapışmış ve gözlükleri yağmur damlalarıyla lekelenmişti. Gözlüklerini çıkarıp sıırsıklam tişörtüne sildi ama takar takmaz tekrar bulaştı. Silecekleri yeterince hızlı çalışmayan bir arabanın camından bakmak gibiydi. Ormanın içine baktı.

Orada. Kız kardeşinin sarı saçları ağaçların arasından bir anlığına görüldü. Onun peşinden yola koyuldu.

Onu yanlış duyduğumu

sandım. "Lucy *ne* yaptı?"

Sean göz temasını kesmedi.

"Alex Bayley ile bir ilişkileri olduğunu biliyor muydun?" "Ne?"

Hayır!"

"Kız gerçekten çok etkilenmişti. Yakışıklı bir rugby oyuncusuydu, büyük takımların akademilerinden birinde oynuyordu. Saracens, sanırım."

"Neden bize hiç söylemedi?"

"Onaylamayacağımızı, onun dikkatini GCSE'lerinden uzaklaştıracağını düşündü. *Her* neyse, yaklaşık bir ay önce ayrıldılar ve onun arkadaşlarına dağıttığı bir videosu vardı.

Omurgamın tepesinde ani bir ürperti oldu, buz gibi parmaklar tenimde gezindi.

"Ne tür bir video?" "En

kötüsü.

Birkaç gün önceki konuşmamızı hatırladım.

Senin de içinde olduğun bir video mu, Lucy?

Görmemi istemeyeceğiniz türden bir şey mi?

Bana söylemişti, söylemeye *çalışmıştı*. Ama ben mesajı almamıştım, kendi sorunlarımla çok meşguldüm.

"Tanrım," diye nefes aldım. "Devam et."

"Russ ve Rowan'ın barbekü partisini hatırlıyor musun, hepimiz tatil için plan yapmak üzere bir araya gelmiştik?"

"Lucy'nin özellikle huysuz ve bağırğan olduğunu ve kalkıp giyinmediği için bizi yarım saat geç bıraktığını hatırlıyorum."

"Jake bütün öğleden sonra onu yavru bir köpek gibi takip etti, hatırladın mı? Sonra Russ'ın bahçesinin dibindeki ofis bölmesinde bir saatliğine ortadan kayboldular."

"Daniel onunla bu konuda dalga geçti.

"Evet." Gök­yüzüne baktı, bulutlar artık üzerimizde uğursuz ve karanlık bir şekilde asılı duruyordu. Rüzgâr şiddetini arttırıyordu. 'Hadi içeri girelim, gökler açılmak üzere gibi görünüyor.

Yemek odasına geçtik ve uzun masanın ucuna, tam da birkaç saat önce Izzy ile oturduğum yere oturduk. Onu düşündükçe kalbim göğsümde kurşun bir ağırlık gibi ağırlaşıyordu. Gözyaşlarımın tekrar akmaya başladığını hissettim ve onları geri kıptım.

Sean elini bana doğru uzattı. "Cep telefonun yanında mı?

Cebimden telefonumu çıkardım ve onun için açtım. "Ne yapıyorsun?

Telefonu benden aldı ve kendi kimliğiyle giriş yaparak VideoVault adlı bir siteye gitti.

"Jake tanıdığı kızların sonradan bakmak üzere samimi fotoğraflarını çekme alışkanlığına sahipti. Lucy'nin de bazılarını çekmişti. Farkında olmadığı zamanlarda küçük video klipler de.

Aradığı şeyi buldu ve telefonu yan çevirerek ikimizin de görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

"Neye bakıyorum ben? Dedim ki. "Sadece izle.

Video yüklendi. Başlık yok, giriş yok, film cep telefonu çekimi gibi sarsıntılı. Açık, sanki birinin kucağından çekilmiş gibi Lucy'ye doğru bakıyordu ama Lucy yakındaydı ve ekranın sol tarafında açıkça seçilebiliyordu. Arkasında ahşap panelli bir duvar - muhtemelen Russ'ın bahçe ofisinin içi - ve önünde alçak bir masanın üzerinde açık duran en sevdiği konyak şişesi. Kızımız bir kanepeye yığılmış, dekolte bluzunun bir askısı omzunda gevşemiş, yanaklarında kızgın renk lekeleri vardı.

"Alex lanet olası Bayley bir bok parçası. Yüzünde gözyaşları var ve biraz geveliyor ama kelimeleri yeterince açık. "Ama hiçbir ceza almadan paçayı sıyrılıyor, çünkü o bütün kızların sözde hoşlandığı büyük bir rugby çocuğu. Keşke biri ona benim hissettiklerimi hissettirebilse, sadece bir kez. Sadece bir günlüğüne ya da bir saatliğine. Onu kullanılmış, kirli ve değersiz hissettirmek, ölmüş olmayı dilemek gibi. Keşke o da . . .' Bir elini havada sallıyor. Sesi titriyor. 'Keşke bir otobüsün altına düşse. Bir uçurumdan düşsün. Sadece lanet ...'

Konyak bardağını eline alıyor ve masaya geri koymadan önce derin derin içiyor.

"Keşke... Keşke ölse!"

Başını ellerinin arasına alır ve birkaç saniye sessizlik olur, videoda bir parazit tıslaması duyulur. Sessizliği Jake'in yüksek ve kameraya yakın sesi bozuyor.

"Senin için yapacağım.

Homurdanıyor, yarım bir kahkaha, yukarı bakıyor. "Ne?"

"İstersen onu hallet. Ben hallederim. Sesi çalışılmış bir şekilde rahat, kırık sesli ergen kabadayılıyla dolu. "Her halükarda bunu hak etmiş gibi görünüyor.

Sanki adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ciddi misin?"

Ethan onu antrenman rotasında bisiklet sürerken görmüş. Nereye gittiğini biliyorum. Kaza geçirmesini mi istiyorsun?'

Öne eğilir, gözlerini hızla kırıştırır, dili üst dudağının üzerinde gezinir. Bir konyak daha içiyor, arkasına yaslanıyor, bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atar.

"Evet." Sesi kopuk ve kararlı. Daha önce hiç duymadığım soğuk, sert bir ton. "Evet, biliyorum.

Video sona erdiğinde ekran karardı.

Bir an oturdum, gördüklerimi ve ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım, kızımızın harekete geçirdiği şeyin tüm boyutlarını kavramaya çalıştım. Cinayet işlemek için komplo kurmak. Kızımız, akıllı, yetenekli, güzel kızımız. Eğer bu video ortaya çıkarsa, bir ölüme karışabilirdi. Dava açılabilirdi. Parlak geleceği alevler içinde kalabilirdi.

"Bekle, bu video internette bir yerlerde zaten var mı? Kaç kişi gördü?"

"Daha az bilinen bir dosya transfer sitesinde, sadece özel görüntülemeye ayarlanmış," dedi Sean, "yani erişmek için bir şifreye ihtiyacınız var - sadece benim ve Jennifer'ın sahip olduğu bir şifre. Bana videonun linkini gönderdi ve Jake'in bu işe karıştığı ortaya çıkarsa, kısıtlamayı kaldırıp YouTube'a yüklemesinin otuz saniyesini alacağını, filmi tüm dünyanın görmesi için oraya koyacağını söyledi. Bunu neden yaptığını haklı çıkarmak için.

"Bunca zamandır bunu sana karşı mı tutuyordu?"

"Evet.

Telefonunda gördüğüm mesajları hatırladım.

*Söylediklerini düşünmeden edemiyorum,
her kelimesinde ciddi dim.*

"Lucy onun film çektiğini fark etmedi, değil mi?"

"Hayır.

"Peki Alex'i bisikletinden düşürenin Jake olduğunu biliyor mu?"

Başını iki yana salladı.

'Ondan bunu yapmasını istediği videodan haberi bile yok.

O görüntülerin var olduğunu sadece Jennifer, o ve ben biliyoruz. "Ve ben.

Ve sen. Artık biliyorsun, ne yapacağız? Jennifer ne olacak?' Saatini kontrol etti. "Polis yakında burada olur.

Kocama baktım, cesur, nazik, koruyucu kocama, kalbim taşıdı.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, Sean. Başından beri biliyordun. Uzun bir süre sonra ayağa kalktı.

"Evet. Başını salladı. "Evet.

İçimi kemiren son bir şey daha vardı.

'Prezervatifler neden sendeydi, Sean? Onları bavulunda buldum.' Kafası karışmış görünüyordu.

"Oraya hiç prezervatif koymadım. Yemin ederim." "O çantayı senden önce kim kullandı?"

Soru ağzımdan çıkmadan önce bile cevabı biliyordum. "Lucy," dedim. "Almanya seyahatinde almıştı.

"Evet," dedi yavaşça. "Yaz dönemi.

Etrafına bakındı. "Çocuklar nerede?" "Oyun odası mı?"

"Gidip bir bakacağım.

O bodrum katındaki odaya yöneldi ve ben de telefonumu elime alıp iPhone Bul uygulamasına girdim.

Uygulama yüklendi ve bulabildiği iki cihaz olarak çocuklarımdan cep telefonlarını gösterdi.

Lucy'nin telefonunu seçtim ve konum bulucunun sihrini göstermesini bekledim.

Birkaç saniye sonra harita Lucy'nin arazinin batı tarafında, vadiye yakın bir yerde olduğunu gösterdi. Fırtınanın ortasında orada olması için iyi bir neden yoktu. Uçurumun kenarında durduğunu, kendisine yapılan muamele yüzünden kendinden nefret ettiğini, kullanılmış, kirli ve değersiz hissettiğini, harekete geçirdiği şey yüzünden vicdan azabıyla boğulduğunu düşününce aniden paniğe kapıldım. Ona kısa bir mesaj gönderdim ve ayağa kalkarak yağmura doğru yola çıkmaya hazırlandım.

Sean odaya geri döndü, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

"ocuklar odalarında değil, ikisi de.

Cep telefonumu havaya kaldırdım ve ona haritada Lucy'nin telefonunun simgesini gösterdim.

'Nedense Lucy vadiye geri döndü. Sırılısıklam olacak.'

Lucy kapıda belirdi, ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

"Sanırım kimse cep telefonumu görmemiştir?" dedi. "Salonda şarjda bırakmıştım ve şimdi hiçbir yerde bulamıyorum.

Telefonuma tekrar baktım, Daniel'ın ahizesinin simgesini seçtim, uygulamanın sinyali bulmasını beklerken kalbimin kaburgalarımaya çarptığını hissettim.

Oğlumun telefonunun yerini tespit etti ve kalbim boğazıma kadar yükseldi.

Daniel

Daniel koştu.

Yağmur, etrafındaki ağaçların yapraklarına ve ayaklarının dibindeki toprağa çarptıkça kalın bir gürültü duvarı oluşturan bir seldi. Artık tamamen sırlsıklamdı - havuza atlamış da olabilirdi, sırlsıklam olmayan tek bir parçası bile yoktu. Umarım Lucy'nin bir şemsiyesi vardır ve ikisi de şemsiyenin altına girip yağmurun dinmesini bekleyebilirlerdi.

Yağmur lekeli gözlüklerinin ardından gözlerini kısıtı. Kız ilerideydi. Kenara yakın bir yerde. . . Izzy'ye ne olduğunu düşünmek istemiyordu, bu çok üzücüydü. Kız kardeşinin neden tekrar buraya gelmek istediğini anlayamıyordu. Ama onun için bir hediyesi vardı ve ona özel olarak mesaj atmıştı, o yüzden gelmişti. Elindeki Haribo poşetini hatırlayarak, sürpriz olsun diye arkasından tuttu.

Devrilmiş büyük ağacın yanındaki açıklığa geldiğinde adımlarını yavaşlattı. Kadın tam uçurumun kenarında, sırtı ona dönük, uzun sarı saçları başına yapışmış bir haldeydi. Nefes almaya çalışarak yavaşça yürümeye başladı. Yavaşça arkasını döndü.

Ona en iyi gülümsemesini verdi. İşte buradaydı: kız kardeşi. Oh. Hayır, değildi.

Lucy değildi.

Sağanak yağmurun altında gözlerini kırpıştırarak ona bakarken bunun kafasına dank etmesi, düşüncelerinin toparlanması bir an aldı. Lucy değildi. Jake ve Ethan'ın annesi Jennifer'dı, makyajı yağmurda bulaşmış ve lekelenmişti, her iki gözünden de siyah çizgiler akıyordu.

O da buradaydı, bu biraz garipti. Ve tıpkı Lucy'ninkine benzeyen bir telefonu vardı. *Tıpatıp aynısı.*

"Merhaba," dedi. "Kız kardeşimi gördünüz mü? Jennifer ona gülümsedi.

"Geliyor. Arkasında tuttuğu elini gösterdi. "Orada ne var, Daniel? Ona göstermek için şeker torbasını çıkardı.

"Lucy için bir hediye.

"Çok tatlısın, değil mi? Tahmin et ne oldu - benim de sana bir hediyem var." "Neymiş o?

Elini cebine attı. "Bir sürpriz, tatlım.

Daniel bir adım daha yaklaştı. Lekeli makyajı ve gülümsemesi ona küçükken doğum günü partilerinden birinde gördüğü palyaçoğu hatırlattı. Palyaço her zaman gülümsemişti ama bu biraz sahteydi, sanki hoş olması gerekiyordu ama aslında sadece ürkütücü ve korkutucuydu. O zamandan beri palyaçolardan korkardı.

"Lucy'nin yolda olduğunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Bana söyledi. Onu daha yakına çağırdı. "Sürprizini istemiyor musun?

"Umm, tamam.

Elini uzattı ve avucunu açarak şeffaf sarı plastik bir çakmağı ortaya çıkardı.

Bu senin, değil mi? Artık fazla yakıt kalmadı, üzgünüm. Yine de iyi alev veriyor, değil mi?"

Daniel gözlerindeki yağmur damlalarını kırıştırdı, kelimeler o durduramadan d ö k ü l m e y e başladı.

"Yangını çıkaran sen miydin?

Çakmağı ona daha yakın tuttu, gülümsemesi genişledi.

"Umarım ödünç almama kızmamışsındır.

'Sorun değil, önemli değil. Teşekkürler.'

Onu almak için uzandığında, Jennifer'ın diğer eli fırladı ve kolunu sıkıca kavradı, çelik çubuklar gibi kavrayışı bileğinin kemiklerini sıkıyordu.

Çakmağı bıraktı ve onu uçuşunun kenarına doğru sürükledi.

Onu görmeden önce duydum, ıgılları yamaçtaki fırtınanın uğultusunu kesiyordu.

Canımı yakıyorsun! Anne! Baba, yardım et-'

Sonra hiçbir şey.

Yağmur suları dereler halinde vadiye doğru akıyordu ve yağmur şiddetini artırırken tökezleyerek ilerledim, ıslak zeminde ayağımı kaybedip dört ayak üstüne düşmeden önce ağaçların arasından bir figür gördüm. Kollarıma ve bacaklarıma çamur bulaşmış bir halde ayağa kalkmaya çalışarak açıklığa ulaşana kadar yoluma devam ettim.

Kalbim durdu.

Jennifer Daniel'ı uçurumun tam kenarında tutuyordu. Ayaklarının yarısı kayalık burnun üzerinde, yarısı dışındaydı; sandaletlerinin önü uçurumun üzerinde havada asılı duruyordu, kollarını denge için uzatmıştı. Tişörtünün arkası Jennifer'ın avucunun içindeydi, güçlü sağ kolunda spor salonu kasları göze çarpıyordu.

Hızlı bir itiş onu uçurumdan aşağı atabilirdi.

Daniel omzunun üzerinden bana bakmak için döndü, gözleri dehşetten şişmiş, yanakları yeni bir darbeden dolayı kıpkırmızı olmuştu. Jennifer'ın uzun boyunun yanında ufak tefek, zayıf ve savunmasız görünüyordu.

"Anne!" diye soluk soluğa bağırdı, sesi panikten boğuklaşmıştı.

Konuşmaya çalıştım ama kelimeler çıkmıyordu, çenem korkudan kilitlenmişti. Dehşet içimde yükseliyor, göğsümü dolduruyor, boğazımı dolduruyor, ağzıma safra doluyordu. Midem bulanıyordu. Ellerimi bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırarak onlara doğru bir adım daha attım.

"Olduğun yerde kal! Jennifer havladı. Gözleri vahşiydi, korkuma soğuk, sert bir kenar veren garip bir yoğunluğa sahipti. *Çıldırılmış* gibiydi. Sanki içindeki bir şey defalarca gerilmiş, gerilmiş ve sonunda, kararlı bir şekilde kopmuştu.

Durdum.

"Jennifer, lütfen, lütfen ona zarar verme, sana yalvarıyorum. Sesim ince ve mesafeli çıkıyordu. "Sorun yok, Daniel. Her şey yoluna girecek.

Jennifer bana ters ters baktı.

"Sana anlattı, değil mi? Sean sana her şeyi anlattı.'

"Evet.

"Bu yüzden görmeni sağlamalıyım. Anlamayı sağlamalıyım. "Lütfen biraz kenardan uzaklaş. Başını salladı.

"Buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun Kate? Jake buradayken, tam şu anda durduğum yerdeyken?"

"Evet, hatırlıyorum.

"Ona ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hafızamı yokladım. Sanki yüz yıl önceydi.

"Bilmiyorum... sadece onun güvende olmasını istedik, tüm çocukların güvende olmasını istedik.

"Ona önemli bir şey söyledim: Ne yaparsan yap, sakın aşağı bakma. Çünkü aşağı bakarsan düşersin.

"Evet," dedim nefes nefese, "şimdi hatırlıyorum.

"Oğlum şu anda aşağıya bakıyor Kate. Benim oğlum da tıpkı seninki gibi uçuruma bakıyor. Ve onu kurtarabilecek tek kişi sensin. Bu nasıl bir duygu? Birinin çocuğu üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahip olmak?"

"İkimiz de onu kurtarabiliriz, Jen. Oğullarının senin için her şey demek olduğunu biliyorum. Tıpkı Daniel'in benim için olduğu gibi.

Senin oğlun. Benim oğlum. Onlar aynı, değil mi? En azından her birimiz için aynı. Bizim için aynı anlama geliyorlar. Bu yüzden anlamayı sağlayacak bir şey bulmalıydım. Boştaki eliyle dehşete kapılmış oğluma doğru işaret etti. 'Sırrımızı saklamaya ikna etmek için. Sen de kendi çocukların için aynısını yapardın, değil mi?"

'İnan bana Jennifer, ne demek istediğini anlıyorum-'

"Polise, *meslektaşlarına* söylersen Jake'ime yapacağın şey bu olur. Daniel'in tişörtünü sıkıca kavradığı yumruğuyla salladı ve Daniel kenarda yalpaladı, dengesini korumak için kollarını çılgınca savurdu. Gözlüğü düştü ve uçtan uca vadiye doğru savruldu. "Bunun anlamı bu. Onu mahvedeceksin. Bununla baş edemeyecek. Onu öldüreceksin, tıpkı bunu kendin yapmışsın gibi.

Boğazıma yine safra doldu ve neredeyse öğürecektim. Şiddetli ve aralıksız yağan yağmur gözyaşlarımı saklıyordu.

"Lütfen, Jennifer!"

Sağ tarafımızdaki ağaçların arasından Rowan, yanında tanımadığım bir adamla yavaşça çıktı. Gençti, belki yirmili yaşlarının başındaydı, ince yapılı ve sinekkaydı tıraşlıydı, Jennifer'ın görebileceği şekilde önünde açık duran bir polis kimlik cüzdanı tutuyordu. Adam Jennifer'a Fransızca bir şeyler söyledi ama Jennifer dikkatini tekrar bana vermeden önce ona şöyle bir baktı.

"Bana söz ver, Kate.

"Söz veriyorum," dedim, sesim çatlayarak. "Her şeyi yaparım, *lütfe*. "Oğlunun hayatı üzerine yemin et.

"Hayatı üzerine yemin ederim. Kimseye tek kelime etmeyeceğim."

Daniel aniden yalpalar gibi oldu ve bir an için onu da kendisiyle birlikte çekeceğini düşündüm, ama o kendini tuttu ve son saniyede onu geri çekti.

"Tanrım, lütfen bırak gitsin, Jen!"

Ona her şeyi, *her şeyi* söyleyebilirdim, uçurumun kenarından uzaklaşmasını ve oğlumu bana geri vermesini isteyebilirdim. O da bunu hissediyor gibiydi.

Genç polis ona yine hızlı hızlı Fransızca bir şeyler söyledi.

Rowan, 'Dedektif kenara çekilmeni söylüyor, Jennifer' dedi. Ama Jennifer bana bakıyordu.

'Izzy sana anlatacaktı, her şeyi senin için ortaya dökenecekti. Bunun olmasına izin veremezdim ama beni dinlemedi. Benim tarafımı, *Jake'in* tarafını görmeyi reddetti. Sesi sert ve inatçı bir ton aldı. "İsteyerek yapmadım... Olanlar düşündüğünüz gibi değildi. Sadece ayağı kaydı.

"Sana inanıyorum Jennifer.

İnanıyorum.' "Gerçekten inanıyor musun?"

"Kesinlikle. Tabii ki."

Bir an için gülümsedi, sonra gülümsemesi dudaklarında sönüp gitti. "Biliyor musun Kate? Sen her zaman çok dürüst oldun. Çok dürüst. Ve her zaman berbat bir yalancı oldun.

"Yalan söylemiyorum!"

Gökyüzü şimşeklerle parladı, başımızın üzerinde bir gök gürültüsü daha patladı.

O anda sol tarafımızdaki ağaçların arasından başka bir figür fırladı; ceket ve kot pantolon giymiş tıknaz, sakallı bir adam Jennifer ve Daniel'e doğru hızla koşuyordu

kollarını açmış.

Her şey ağır çekime girmiş gibi görünüyor.

Sakallı adamın ceketi havalanır ve kemerindeki tabanca ve kelepçeler ortaya çıkar. Fransızca komutlar bağılıyor. Şimdi çamurlu zeminde ayağını kaybediyor, tökezleyerek ilerliyor, ellerini açarak çocuğun düşmesini engellemek için bir şey tutmaya çalışıyor - ama çok yavaş, çok geç, aralarındaki mesafe çok uzak. İlerlemeye başlıyorum, ayaklarım kurşun gibi. Jennifer sakallı adama doğru dönüyor, geriye doğru kaçıyor. Diğer polis de ileri atılıyor, elleriyle onu kavlıyor, kolunu tutuyor ve göğsüne doğru uzanıyor.

Jennifer Daniel'ın tişörtünü tutmayı bırakıyor. Elleri ona doğru savruluyor, boş havayı yakalamaya çalışıyor. Ama o çoktan dengesini kaybetmiş, devrilmiş, kollarını uzatmış, bir şeyi, herhangi bir şeyi yakalamak için uzanıyor. O çok hızlı düşüyor, çok hızlı ve biz çok yavaşız.

Tek görebildiğim oğlumun yüzü. Tek duyabildiğim tek bir kelime.

Anne!

Son saniyede bana doğru döndü, sıksa kollarını uzattı, ellerini kavradı, gözleri dehşetle irileşti. Uçurumun kenarında kayboldu. Orada, ve sonra gitti.

Oğlum

benim.

Düşüyor

um.

BİR AY SONRA

Arduvaz grisi bir İngiliz gökyüzünün altında kilise bahçesinde ağır ağır ilerledik.

Yüzleri kederden solgun, siyah giysili yüzlerce yas tutucu, sessizlik içinde hareket ediyor, konuşmalar o gün, o yerde anlamsız, anlamsız hale geliyordu. Arkadaşlar ve aileler, bebekler ve küçük çocuklar, çocuklar ve gençler, ebeveynler ve büyükanne ve büyükbabalar, yaşlılar ve gençler bir araya geldi. Genç olan çok fazla kişi vardı. Hem de çok fazla.

Kalbime saplanan bir bıçak gibi, bu kiliseye en son ne zaman girdiğimi hatırladım.

Daniel'in vaftizi.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve Lucy'nin kolunun benimkinin arasından geçerek beni tuttuğunu hissettim. Kemerli taş kapıdan içeri girdik ve ön tarafta yerlerimizi aldık, ayak sesleri ve fısıltılı konuşmaların gürültüsü altında yumuşak org müziği çalıyordu. Burada olmamız, dayanılmaz olana katlanmak zorunda olmamız imkânsızdı, akıl almazdı. Bu kadar genç birinin yasını tutmak için burada olmamız doğru değildi, *doğal* değildi. Olması gereken bu değildi. Her şeyin normal düzeni tersine dönmüştü.

Ve yine de, işte buradaydık. Son kez vedalaşmaya hazırдық.

Olaydan bu yana her gün ağladım, her şeyden ve her şeyden etkilendim. Her sabah huzursuz kabuslardan uyandım, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ağlamaktan uyuşmuş, şok ve kederden içim boşalmıştı. Çalışmıyordum, yemek yiyemiyordum, zar zor uyuyordum. Bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Rowan yanımda belirdi ve birbirimize sarıldık. Hamileliği - kocasından, potansiyel yeni iş ortaklarından, herkesten sakladığı sır - artık ortaya çıkmaya başlamıştı. Villada bulduğum onun hamilelik testi idi, atılmıştı.

Russ'ın bulamayacağını düşündüğü bir yere. Bana yeni bir mendil uzattı ve Russ ve Odette ile birlikte sıraya geçmeden önce elimi sıktı. Arka sıralardaki insanların kısık seslerini duyabiliyordum, birbirlerine Jennifer'ın nerede olduğunu soruyorlardı, fısıltılı konuşmalar gidip geliyordu:

*O neden burada
değil? Duymadınız
mi? Oh, bu çok
korkunç. Doğru
olabilir mi?*

Buna inanamıyorum.

Ve sonra tam önlerinde oturduğumuzu fark ettiklerinde ani bir sessizlik. Jennifer burada değildi. Tabii ki burada değildi. Olayın olduğu günden beri olduğu yerde, Béziers'deki hapishanedeydi ve savcılar hangi suçlamalarla karşı karşıya kalması gerektiğini tartışırken kefaletle serbest bırakılması beklenmiyordu. Lucy ve Jake'in suçlamalardan korunmasını sağlamak için - diğer her konuda sessiz kalmamız karşılığında - olanlara dair bir hikaye, bir anlatı üzerinde anlaşmıştık.

Onu düşünmek beni öfkeden dondurdu.

Önümüzde, beyaz zambaklarla kaplı küçük bir tabut sunağın yanındaki bir sehpanın üzerine nazıkçe yerleştirilmişti. Sean diğer tabut taşıyıcılarıyla birlikte geri çekildi ve onlar da haça doğru dönerek hep birlikte eğildiler. Bunu yapacak gücü nasıl bulduğunu asla bilemeyeceğim.

Bana döndü, yüzü kül rengiydi.

Lucy babasının yanında sessizce ağladı. Sonunda bana Alex Bayley'den, aralarında geçenlerden ve onun kendisine yaptıklarından bahsetti. Bana kaburgalarının altındaki eski yara izlerini ve ölüm haberinin ardından kollarında oluşan yeni yara izlerini gösterdi. Bugün için piyano çalmayı kabul etti, Debussy'den bir parça çalacaktı ama törenin o kısmına geldiğimizde bunu yapabilecek durumda olup olmadığını merak ediyordum. Böylesine kamuya açık bir ortamda bir okuma, bir övgü ya da bu kadar özel bir şey yapacak durumda değildim. Sean ikimiz adına da konuşacaktı.

Ne söyleyeceği hakkında konuştuk. Kilisenin önüne doğru yürüyüp kürsüye çıktığında seçeceği kelimeler. Söylenecek o kadar çok şey var ki, bir duygu ve deneyim dünyası ve paylaşılan bir hayat ve yine de kelimeler son derece yetersiz. Sevgimizi, kaybımızı, kalp kırıklığımızı ifade etmek için kelimeler beceriksiz ve kör, umutsuzca kaba. Ama şu anda elimizdeki tek şey kelimeler.

Zihnim Fransa'ya geri dönüyor ve bir çocuğu düşünüyorum. Benim cesur oğlum, *o* kader gününden bir gün önce. Onu ellerinde ve kollarında kesikler ve sıyrıklarla, dizlerinde çamur ve kanla, yüzünde gözyaşlarıyla bulmuştum. Tişörtü yırtılmıştı. Hâlâ adrenalinden titriyor ama bana ne olduğunu anlatmayı inatla reddediyordu. Cesaretini ancak daha sonra öğrenebildim: uçurumun kenarındaki hilal şeklindeki boşluktan karşıya atlamak.

Büyük erkek çetesinin bir parçası olmak için bir 'kabul töreni'. Çok kısa düşen bir atlayış.

Saf bir panik anı, elleri bir can simidi için çırpınıyor.

Kenarın altında, küçük bir çocuğun ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü, kalın bir ağaç kökü.

İşte bu bilgi kırıntısı, ertesi gün bir fırtınada, tam da aynı noktada gözlerimin önünde kayboluşunu izlediğimde hayatını kurtarıyor. Jennifer tutuşunu bıraktığında ve ben onun vadiye düşüşünü izlediğimde, düşerken son saniyede dönüyor, ama beni görmek için dönmüyor. O ağaç köküne tutunmak için dönüyor, hayata tutunmak için. İki Fransız polisi onu güvenli bir yere taşıırken korkmuş gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Bir inek için hiç fena değil anne, demişti gözyaşları arasında.

Hayır, benimkine doğru söyledim, *hiç de fena değil*.

Yanımda, Daniel servis sırasını inceliyor, küçük eli benimkinde sımsıkı. Sargılar artık yok. Hafifçe sıkıyorum ve o da bir, iki kez sıkıyor. Gizli kodumuz.

Izzy'nin çok heyecanlandığı yeni ortağı Chris yanına oturur.

Ya da tam adıyla Christine.

Elbette Fransa'da yeni aşkının bir erkek olduğunu *varsaymışım* ama Izzy bunu hiçbir zaman söylememişti. Şimdi neden ketum davrandığını, çok fazla detayı hemen açıklamadığını biliyordum - bize kendi hızında, kendi yöntemiyle anlatmak istemişti. Hayatının bir sonraki bölümüne başlamak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, ikinci şansını en iyi şekilde değerlendirmek için o kadar heyecanlıydı ki.

Ama bu hikaye asla anlatılmayacak. Şimdi değil. Rahip ayağa kalktı.

'Sevgili dostlar, bugün burada Isobel Margaret O'Rourke'un hayatını onurlandırmak ve ona saygılarımızı sunmak üzere toplanmış bulunuyoruz. Ya da çoğunuzun onu tanıdığı gibi Izzy. Sevgi dolu bir kız evlat, sadık bir kız kardeş, müşfik bir teyze, gerçek ve sadık bir dost.

Boğazım sıkıştı ve gözyaşlarımın yeniden başlamasını bekledim. Ama bu sefer gözlerim kuru kaldı.

Gerçek ve sadık bir dost.

Cenazenin ertesi günü tanınmayan bir adresten bir e-posta geldi.

Konu satırında basitçe şöyle yazıyordu: *Hatırlatma.*

Metin yoktu, sadece videoya giden bir bağlantı vardı. Bağlantıyı görür görmez ne olduğunu ve kimin gönderdiğini anladım ama yine de tıkladım. Satır satır, kelime kelime bilmeme rağmen videoyu tekrar izledim. Her saniyesi beynime kazınmıştı.

"Onun kaza geçirmesini mi istiyorsun?"

Lucy'nin sesi cevap olarak.

"Evet. Evet istiyorum."

Hâlâ gizliydi, hâlâ şifre korumalı ve özeldi, artık varlığından bile sadece dördümüzün haberi vardı. Ben, Sean, Jennifer ve tabii ki Jake.

Konu satırını tekrar okudum.

Hatırlatma.

Jennifer'a sırrımızı saklayacağıma dair verdiğim sözü hatırlattı. Ona söz vermişim. Ve Jennifer kim olduğumdan dolayı bana güvenebileceğini biliyordu, çünkü benim nasıl biri olduğumu biliyordu: *bir kalıp kadar düz*. Bir anlaşma yap ve ona sadık kal.

Ama hepimiz sırların insanlara, en iyi arkadaşlara bile neler yaptığını görmüştük. Ömür boyu süren bir dostluğa bile. Şimdi Jennifer'la beni birbirimize bağlayan sır aynı zamanda bizi birbirimizden ayırmıştı. Fransa'dan döndüğümünden beri bu konu hakkında, sırlar, yalanlar ve yaptıklarımızın sorumluluğunu almak hakkında çok düşündüm. Bizi takip eden hayaletler, arkamızda bıraktığımız hasar hakkında.

Adalet hakkında.

Şimdi Ealing'de bir banliyö sokağında arabamda otururken bunu düşündüm.

Bana hatırlatma e-postasını gönderdiği için bir bakıma ona minnettardım, çünkü herhangi bir şüphem olması durumunda durumu tamamen netleştirmeye yardımcı oldu: Lucy için güvenlik, Izzy için, Alex Bayley için adaletin reddedilmesi anlamına geliyordu. Bu, arabanın direksiyonuna geçen o olmasa bile, bu dikkatsiz yorumun kızımın parlak geleceğini mahvetme gücüyle sonsuza kadar kızımın üzerinde asılı kalacağı anlamına geliyordu.

Hayatımızın geri kalanı için yalan söylemek demekti. Tabii ben inisiyatif almazsam.

Jennifer seçimini yapmıştı. Kendi çocuklarını korumak için her şeyi - oğlumun hayatını bile - feda etmeye hazırdı. Bana yolu göstermişti.

Şimdi seçim yapma sırası bendeydi.

Gerçek ve sadık bir dost.

İki insan ölmüştü, hayatları sönmüştü. Ve eğer ölümlerinin cezasız kalmasına izin verirsek, hepimiz kaybetmiş sayılırdık. Sevdikleri nedenini bilmeyi hak ediyordu: gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği.

En azından çoğunu.

Izzy'nin ailesi adaleti hak ediyordu. Alex Bayley'in ailesi de.

Ve artık bildiğim gibi, bazen adaletin bir yardım eline ihtiyacı oluyordu.

*

Sokağı son bir kez daha kontrol ettikten sonra sabah çiseleyen yağmurun altında arabamdan indim. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu, şemsiyemi açtım ve eve giden kısa yolda, yan kapıdan bahçeye ve arka kapıya doğru yürürken başımın üzerinde tuttum. Elimde bir pano ve boynumda kordon olan bir omuz çantası vardı; pantolon takım elbise, beyaz bir bluz ve şeffaf camlı gözlükler giymiştim. Sıradan bir gözlemci için kapıları çalan ve genel olarak baş belası olan isimsiz bir yardım toplayıcısıydım. Daha da kötüsü, oy isteyen yerel bir meclis üyesi ya da *Gözcü Kulesi*'nin kopyalarını dağıtan bir Yehova Şahidi. Mümkünse hepsinden kaçınmak gerekir.

Ev bir demiryolu hattına bakıyordu ve her iki taraftaki komşular tarafından da görülmüyordu. Cebimden bir çift tek kullanımlık lateks eldiven ve ayakkabılarım için plastik kılıf çıkardım.

İz yok. Parmak izi yok.

Diğer cebimden yıllardır kullandığım arka kapı anahtarını çıkardım. Sokağa son bir kez hızlıca baktıktan sonra kapıyı hafifçe açtım.

ve kendimi içeri attım. Kediler - Pickle ve Maisy - hemen beni fark ettiler, mutfağa doğru koştular ve inciklerime sürtündüler. Onlar için ben sadece Alistair ve Jennifer evde yokken onları besleyen kişiydim. Benim gelişim yemek demekti.

"Bugün olmaz hanımlar," dedim ve arka kapıyı arkamdan kapattım. "Kusura bakmayın.

Bütün odaları iki kez kontrol ederek evi hızla dolaştım. Bu sabah hepsinin çıkışını izlemiştim ama emin olmak istedim. Çocuklar okuldaydı ve Alistair işteydi, hiçbirisi saatlerce dönmeyecekti. Yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyordum, arkadaşlarımla boş evinde sinsice dolaşmanın ürkütücülüğünden nefret ediyordum. Ama Lucy'yi korumak için bunu yapmak zorundaydım. Ailemi korumak için.

Yapılması gereken iki şey vardı. Birincisi, araba.

Koridordan, bağlantı kapısından geçerek garaja girdim. Jake'in vurup kaçmasından sonraki günlerde, Messenger'da gizlice yazışırken, Sean Jennifer'a arabayı hemen tamire götürmemesini öğütlemişti çünkü bunun çok şüpheli görüneceğini düşünüyordu. *Delikanlı hastaneden çıkana ve her şey biraz sakinleşene kadar birkaç hafta beklemek daha iyiydi.* Şimdi onun bu ihtiyatına minnettardım. Jennifer'ın mavi Volvo'su garajdaydı, ön yan kanadında ve kaputunda hâlâ küçük hasarlar vardı - arabanın Alex Bayley'e çarptığı yerde kaportada ezikler ve çizikler vardı. Sanki biri arabayı yıkamaya çalışmış gibi görünüyordu ama olsun: her küçük kan izinden kurtulmak neredeyse imkânsızdı. Çantamdan aletlerimi çıkardım ve hasarlı bölgelerden birindeki bazı küçük boya parçalarını yontarak plastik bir kanıt torbasının içine koydum.

Sonra, Jake'in yatak odasına çıktım.

Sean bana açıklamıştı. *Her dosya - her belge, her video, her e-posta - benzersiz bir ayak izi, bir iz bırakır. Doğru araçlara sahipseniz ve neye bakacağınızı biliyorsanız, belirli bir dosyanın tüm yaşam döngüsünü, kaç kopya yapıldığı ve nereye gönderildiği veya kaydedildiği de dahil olmak üzere tüm soy ağacını haritalayabilirsiniz.* Alex Bayley'in hesaplarına girdikten sonra kızımızın çıplak videosunun kopyalarını bulmak ve silmek için de aynı süreci izlemişti.

Ancak bir suça teşvik ettiği video çok daha önemliydi.

Jennifer'ın o videonun kopyalarını kesinlikle minimumda tutacağını biliyordum. Alex Bayley ağır yaralı olarak hastanede yatarken, suçlayıcı bir filmin birden fazla kopyasının dolaşımında olması çok tehlikeliydi.

hastane yatağında. Ve bu sefer haklıydım: Sean'ın araştırmaları VideoVault'a yüklenen kopyaya ek olarak sadece iki kopya daha keşfetti: mobil bir cihazda çekilen orijinal MP4 dosyası ve yerel olarak saklanan diğer bir kopya. E-postayla gönderilen kopya yok. Çok riskli.

Cep telefonlarına okulda bir hafta süreyle el konulması kesinlikle yasaktı. Lucy'nin deyimiyle *tam bir hafta sosyal ölüm* ve bu etkili bir caydırıcı gibi görünüyordu: Jake'in telefonu olmasını umduğum yerdeydi, yatak odasında şarja takılıydı. Fişini çektim ve Sean'ın bana verdiği cihazı çıkardım - bir bellek çubuğundan daha büyük değildi, bir kablo takılıydı. Jake'in telefonuna taktım ve ekranın açılıp önce siyah, sonra beyaz olmasını, kısa bir mesajın belirmesini izledim.

Varsayılan fabrika ayarlarına geri dönmek istediğinizden emin misiniz? Evet/Hayır

Evet'e bastım - ve telefonun ekranı her dosyayı, her uygulamayı, her resmi, her videoyu silerken tekrar karardı ve cep telefonunu yeni doğmuş orijinal haline geri döndürdü. Şarj cihazını tekrar taktım ve bulduğum yere bıraktım.

İki kopya kaldı.

Küçük çalışma odasına girdim, bilgisayarını açtım ve cihazı USB yuvasına taktım.

PC için BlueScreen başlatılsın mı? y/n

Evet'e bastım.

Ekran karardı, birkaç kez kod satırları yanıp söndü, ardından bir, iki kez bip sesi geldi. Ekran maviye döndü. Tüm tuşlara bastım. Kapattım ve yeniden başlattım. Yine mavi ekran. İmleç yok, fare yok, ekran koruyucu yok, hiçbir şey yok.

Sean'ın deyimiyle *ölümün mavi ekranı*.

Bir kopya kaldı.

Birkaç yıl önce, yurtdışındayken araba sigortasının süresinin dolmasına izin verdiği için telaşa kapılan Jennifer, Gatwick'ten dönmeden önce aynı bilgisayardan hesabına girmemi ve sigortasını yenilememi istemişti. Tüm şifrelerini siyah plastik bir klasörün içine sıkıştırılmış birkaç el yazısı A4 kağıdında tutuyordu.

Masanın ikinci çekmecesini açtım ve bir yığın banka hesap özetinin altında siyah plastik dosyayı buldum. Aynı yer. Aynı eski Jennifer. VideoVault hesabının kullanıcı adı ve şifresi listenin en altındaki en yeni eklentiydi. Ucuz bir "kullandıkça öde

telefona gitti ve aynı telefona bir mesaj gönderdi - her ikisi de yakında bir çöp sahasına doğru yola çıkacaktı.

On mil ötede, Londra'nın merkezinde, kocam klavyesinin başında çalışmaya başladı. İki dakika sonra kullan at telefonuma bir mesaj geldi.

Tamamdır x

Normal cep telefonumu çıkardım, konu başlığı *Hatırlatma* olan e-postaya gittim ve bu sabah ikinci kez videonun bağlantısına tıkladım.

Hata

Dosya bulunamadı

E-postaya geri döndüm ve gittiğini iki kez kontrol etmek için tekrar tıkladım.

Hata

Dosya bulunamadı

Hiç kopya kalmadı.

Sonunda yatak odasını ve garajı tekrar kontrol ettim, mutfağa geri dönmeden önce her şeyi olduğu gibi bıraktığımdan emin oldum. Kediler tezgahın üzerinde oturmuş, bana bakıyor ve hala beslenmeyi bekliyorlardı. Kaselerine biraz kuru mama koydum ve kullandıkça ödemeli telefondan kocama hızlıca bir cevap gönderdim.

Ben de öyle x

Arka kapının dışında plastik galoşları ve lateks eldivenleri çıkarıp ceketimin cebine geri koydum. Şemsiyemi kaldırdım, pano kolumun altında, yan kapıyı arkamdan kapattım ve arabama doğru yürüdüm. Yağmur artık daha şiddetliydi, yazın bittiğini ve soğuk, karanlık bir sonbaharın başladığını işaret eden düzenli bir sağanaktı.

Kontak anahtarını çevirip arabayı sürdüm.

Lucy'nin suça karıştığına dair video kanıtları silindiğinde ne yapacağını biliyordum. Jennifer tüm suçu üstlenecek, hem Izzy'nin hem de Alex'in ölümü için tüm suçu üzerine alacaktı. Çünkü birini kabul etmek, diğerini de kabul etmek anlamına gelecekti - ve

oğlunu bu işin dışında tutarsa, Lucy'yi de bu işin dışında tutmak zorunda kalacaktı. Oğlu için bir insan kalkanı sağlayacaktı.

Ama en azından Izzy için adalet olacaktı.

Umarım bu yeterli olur.

DS Foster

Dedektif Çavuş Hayley Foster arabayı durdurup park etti ve gözlerini kısarak Eylül güneşine baktı.

"Tamam," dedi. "Şu anda hangi numaradayız?"

Üniformasız ilk haftasında bebek bakıcılığı yaptığı yepyeni bir DC olan meslektaşı, parmağını kucağındaki dosyanın sayfalarında gezdiriyordu. Sayfada, çoğu dağınık mavi biro kalemle büyük işaretler eklenmiş bir isim ve adres listesi vardı.

'Bu on üçüncüsü,' dedi. 'Bundan sonra sadece üç tane daha var.'

"Biliyor musun Rob, on üç benim uğurlu sayım."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. İçini çekerek emniyet kemerini çözdü. "Hadi, şu işi halledelim."

Arabadan indi, caddeyi geçip eve giden kısa yolda yürürken genç DC'den listeyi aldı. Etrafta dolaştıkları, kapıları çaldıkları ve isimleri listeden işaretledikleri ikinci gündü. Arama alanlarının yeterince geniş olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Eğer bu adreslerin hepsi fiyasko ise, batı ve kuzey Londra'nın tamamını kapsayacak şekilde genişletmeleri gerekecekti, ve bu böyle devam edecekti. Bayley vur-kaç olayı, çocuğun ölümünden sonra medyanın daha fazla ilgi göstermesi ve yetkililerin bir sonuca ulaşılması için daha fazla baskı yapmasıyla birlikte öncelik listesinde üst sıralara yükselmişti. Neyse ki, kurbanın bisikleti bu hafta başında adli tıp tarafından yeniden incelendiğinde, çerçeveye gömülü koyu mavi boyanın mikroskobik parçaları ortaya çıkmıştı. Daha ileri analizler boyanın bir Volvo V40 ile eşleştiğini göstermiştir.

Boya parçaları ilk incelemede gözden kaçmıştı.

Ealing, Acton ve Wembley'de kayıtlı toplam on altı eşleşen araç vardı, olayın yakın çevresinde ve yenilenen polis soruşturmalarının başlangıç yerinde.

DS Foster elindeki listeye baktı ve kapı zilini çaldı.

Kapıyı kırklı yaşlarının sonunda, dağınık ve kırmızı gözlü, sakallı bir adam açtı. "Evet?

"Alistair Marsh?"

"Evet?

Cüzdanındaki polis kimliğini kaldırdı.

"Benim adım Dedektif Foster ve bu da" diyerek meslektaşını gösterdi, "Dedektif McKevitt. Birkaç dakikalığına içeri gelmemizin bir sakıncası var mı?

"Neden?

'Bir vur-kaç olayıyla ilgili soruşturma yürütüyoruz. Genç bir çocuk bisikletinden düşürüldü ve buradan çok uzak olmayan bir yerde öldürüldü. Belki okumuşsunuzdur, haberlerde görmüşsünüzdür?'

"Gerçekten de. Biraz daha dik durdu. "Bunun benimle ne ilgisi var?

"Mavi bir Volvo V40'ın sahibi misiniz? Ruhsatı okudu.

Alistair kollarını kavuşturdu.

"Hayır.

DS Foster listesini tekrar kontrol etti. "Bu adreste kayıtlı-

"Karımın arabası.

"Jennifer Marsh?"

"Doğru.

"Araç burada mı?"

"Garajda.

"Buna bakmamız gerekecek.

Bir an için adamın tartışacağını düşündü ama sonra adam başını salladı. "Anlıyorum.

'Eşiniz burada mı? Onunla da konuşmak istiyoruz.' "O ... hayır, burada değil. Şu anda burada değil. "Bize ne zaman döneceğini söyleyebilir misiniz?

Alistair başını salladı.

"Hayır," dedi, sesi alçalarak. 'Jennifer Fransa'da. Geri dönmesi biraz zaman alabilir.

"Tatil mi?

'En azından başlangıçta bir tatildi. Ama oldukça uzun bir konaklamaya dönüştü.

"Gerçekten mi? Neden efendim?"

Alistair bir dedektiften diğerine baktı, omuzları çökmüştü. "Sanırım içeri gelseniz iyi olur, memur beyler.

İki dedektifi içeri aldı ve kapıyı arkalarından usulca kapattı.

Teşekkür

TATİL'in ne zaman bir araya gelmeye başladığını hatırlıyorum. Doğum günümde, eşimle uzun bir öğle yemeğinde hikaye ve karakterler, olay örgüsü ve mekanlar hakkında konuşurken, bir süredir kafamda dolaşan tüm farklı unsurlar yerli yerine oturmaya başladı. Sally'ye her zamanki gibi teşekkürler. Uzun süredir birlikte olduğu arkadaşları Charlotte, Jenni ve Rachel'a da kocaman bir selam: dördünüzün yıllardır birlikte uzun hafta sonları için uzaklara gidiyor olmanız tamamen bir tesadüf (dürüstçe).

Bu romanın yaratılmasında deneyimi, rehberliği ve coşkusu çok önemli olan mükemmel menajerim Camilla Bolton'a her zamanki gibi teşekkür ederim. Ve Darley Anderson'daki meslektaşlarına - Sheila, Mary, Kristina, Rosanna, Roya - siz en iyisisiniz.

Zaffre'deki parlak editörlerim Sophie Orme ve Margaret Stead bu hikâyenin her yönden daha iyi olmasına yardımcı oldular. Jennie Rothwell, Francesca Russell ve Felice McKeown'a da bu ve önceki romanlarımın perde arkasındaki tüm sıkı çalışmaları için teşekkür ederim.

İlk etapta bu kitabı aldığınız için *size* çok teşekkür ederim. Bu kitabı bir arkadaşına tavsiye eden ya da bu veya önceki iki kitabım hakkında güzel sözler söyleyen herkese gerçekten minnettarım.

Aynı şekilde, öykülerime zaman ve yer ayıran tüm blog yazarlarına, gelip okurlarla konuşmamı isteyen harika kütüphane çalışanlarına, etkinliklerinde konuşmam için beni davet eden festival organizatörlerine - içten teşekkürler. Waterstones Nottingham'dan Dan Donson'a kitap tanıtımlarım için harika bir mekan sağladığı ve bana en sevdiğim yazarlardan biri olan Michael Connelly ile tanışma fırsatı verdiği için çok minnettarım.

Tıbbi konulardaki tavsiyeleri için Dr. Gill Sare'ye teşekkür ederim. Ayrıca Fransız şarap üreticisi Paul Boyer'e de teşekkür borçluyum, kendisi Languedoc'la ilgili her şey hakkında konuşarak zamanını çok cömertçe kullandı (organik

şarapları da şiddetle tavsiye edilir). Fransızca metin konusunda yardımcı olan yazar arkadaşım Diane Jeffrey'e ve Fransız polisliği konusundaki sorularımı yanıtlayan Michael Moran'la bağlantı kurmamı sağladığı için teşekkür ederim. Autignac'a ya da civarına gitmiş olanlar, hikâye gereği yerel coğrafyada bazı değişiklikler yaptığımı bileceklerdir; ancak burası Güney Fransa'nın güzel bir bölgesinde yer alan, kesinlikle keyifli küçük bir köydür.

Çocuklarım Sophie ve Tom'a - ilk okuyucularımdan ikisi oldukları ve başka kimsenin görmediği şeyleri fark ettikleri için teşekkürler. Annem ve babama, sürekli destekleri için ve Jenny ve Bernard'a, John ve Sue'ya kitaplarımı yurtiçinde ve yurtdışında tanıttıkları için (gerçekten komisyon almalısınız).

Bu kitap, büyürken pek çok tatili paylaştığım ağabeylerim Ralph ve Ollie'ye ithaf edilmiştir - neyse ki onlar asla Jake ve Ethan gibi olmadılar (bir keresinde beni bahçedeki bir çukura gömmelerine rağmen). Nazik teşvik sözleriniz, fikirleriniz ve yıllar boyunca yazdıklarına gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim. Biralar benden.

Yazar Hakkında

T.M. Logan, *Daily Mail*'in eski bilim muhabiridir ve daha sonra yüksek öğrenim iletişimi alanında çalışmıştır. İngiliz bir baba ve Alman bir annenin çocuğu olarak Berkshire'da doğmuştur. İlk romanı *Yalanlar* en çok satanlar listesinde bir numara olmuş ve 300.000'den fazla satmıştır. Şu anda eşi ve iki çocuğuyla Nottinghamshire'da yaşamaktadır.

Ayrıca yazar: T.M. Logan

Yalanlar
29 Saniye

T.M. Logan'dan bir mesaj . . .

Tatil'i beğendiyseniz, neden www.tmlogan.com adresini ziyaret ederek T.M. LOGAN'IN OKUR KULÜBÜ'ne katılmıyorsunuz?

Tatil'i aldığınız için teşekkür ederim! Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken eğlenmişsinizdir.

Fransa'ya diğer tüm ülkelerden daha fazla tatile gittim ve bir süredir orada bir hikaye kurmayı düşünüyordum. Ailem ve ben birkaç yıl önce Beziers'in kuzeyindeki Autignac köyünde kaldık ve orası en sevdiğim yaz tatillerinden biri olmaya devam ediyor - bu yüzden üçüncü kitabım için mekan düşünmeye gelince bariz bir seçimdi.

Aklımda, gençlik yıllarımdan beri en iyi arkadaş olan ve iyi kötü her şeyi birlikte paylaşan dört kadınla ilgili bir fikir vardı. Ömür boyu süreceğini düşündüğünüz türden bir dostluk. Hayatlarında bu bağı koparacak ne olmuş olabilir? Neden içlerinden biri arkadaşlığına ihanet etmeyi seçsin? Aşk için mi? Para için mi? İntikam için mi? Ya da başka bir şey için? *The Holiday'e* dönüşen fikrin özü buydu.

Sıradaki psikolojik gerilim romanım, ailesini korumak için mücadele eden bir adamın, yeni gelen bir kişinin ailesini parçalama tehdidiyle karşı karşıya kalmasını konu alıyor. James, kızının erkek arkadaşıyla ilk kez tanıştığı için çok mutludur. 22 yaşındaki Abbie yeni erkeğine sırlıslıkla aşiktir. *Ve tahmin et ne oldu baba? Nişanlandık!* Zeki, başarılı ve yakışıklı Ryan, geleceğin mükemmel damadı gibi görünüyor.

Sadece bir sorun var.

Ryan'da bir gariplik var. Gözlerinin arkasındaki gölgelerde saklı bir şey. Ve görünüşe göre bunu sadece James görebiliyor.

Kızının bir psikopatın çekim alanına girmesinden korkan James, bir yandan nişanlısının karanlık geçmişini ortaya çıkarmaya çalışırken bir yandan da kendi geçmişini gizlemeye çalışır. Ama kimse ona inanmaz. Ve James araştırdıkça, Ryan'ın 'doğru kişi' olduğuna ikna olan kızını ve ailenin geri kalanını daha da yabancılaştırır.

James farklı biliyor. Kendine ait nedenlerden dolayı, bir canavarı gördüğünde tanır.

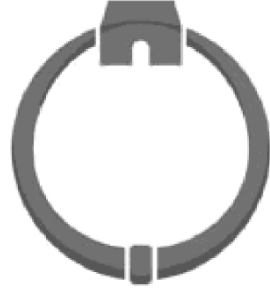
Gelecek kitaplarım hakkında benden daha fazla bilgi almak isterseniz www.tmlogan.com adresini ziyaret edebilir ve T.M. Logan Okur Kulübü'ne katılabilirsiniz. Bu

Kaydolmak sadece birkaç dakikanızı alacak, herhangi bir ücret ödemeyeceksiniz ve yeni üyeler benden otomatik olarak *The Holiday*'in orijinal taslağından kesilmiş bir sahneyi içeren özel bir içerik alacaklar - bunu bir DVD ekstrasının roman versiyonu olarak düşünün, biraz da yazarın yorumuyla! Verileriniz tamamen özel ve gizli tutulacak ve asla üçüncü bir tarafa aktarılmayacaktır. Size çok sayıda e-posta göndermeyeceğim, ancak kitap haberleri ile ara sıra iletişime geçeceğim ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Kitaplarım hakkında daha geniş bir sohbete katılmak isterseniz, lütfen *Tatili* Amazon'da, GoodReads'te, diğer e-mağazalarda, kendi blogunuzda ve sosyal medya hesaplarınızda inceleyin ya da arkadaşlarınızla, ailenizle veya okuma gruplarınızla bu kitap hakkında konuşun! Düşüncelerinizi paylaşmak diğer okurlara yardımcı olur ve ben de insanların öykülerim hakkında ne düşündüğünü duymaktan her zaman keyif alırım.

Tatil'i okumaya zaman ayırdığınız için tekrar teşekkürler ve umarım bir sonraki bölüm için geri dönersiniz.

En iyi
dileklerle,
Tim

Orijinal Kulübeler

Original Not to qcs, bölgesel ogencie5 ailemizdeki tüm dünya tatil evlerini bir araya getiriyor.

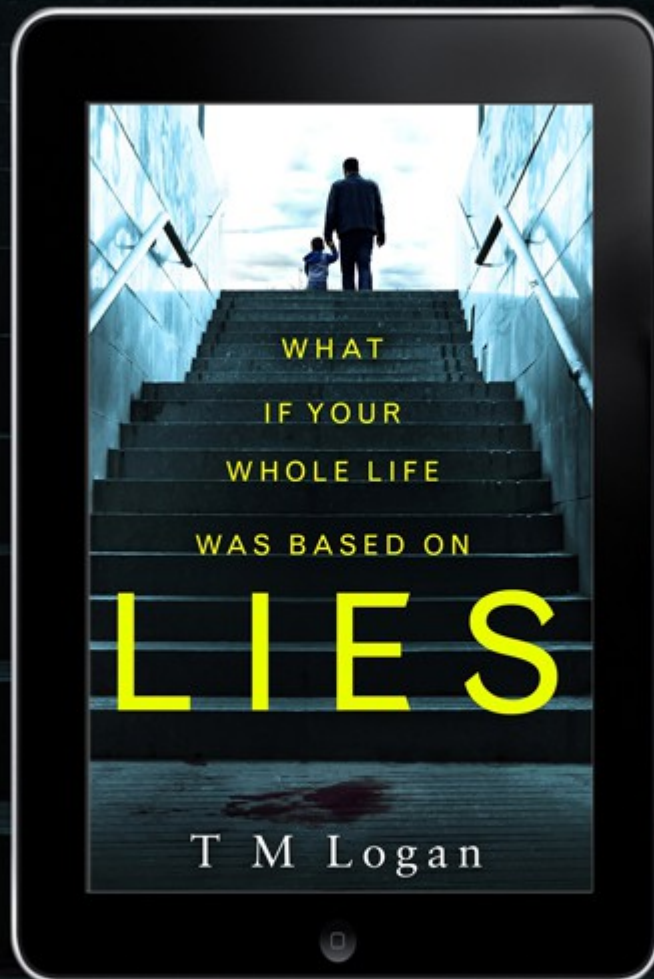
Tüm destinasyonlarımızda yerel deneyime sahip yerel çalışanlarımız olduğu için size mükemmel kaçışı bulabiliriz. Cornwall'ın güneşli kıyılarından nefes kesici Yorkshire /V'ioors'a kadar, aralarından seçim yapabileceğiniz S.000'den fazla benzersiz özelliğe sahibiz.

Gerçekten Local, Stoy'unuz Nerede Olursa Olsun

Daha fazla bilgi için
www.originolcohoges.co.uk
0333 2020 899

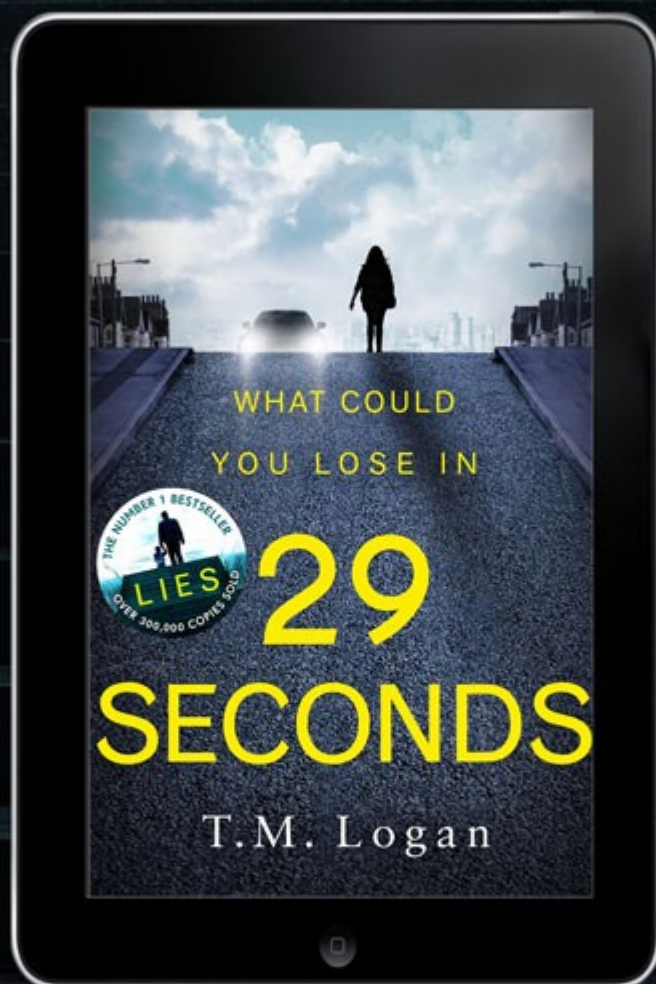
ALSO BY T.M. LOGAN

**THE NUMBER ONE BESTSELLING
PSYCHOLOGICAL THRILLER**

Joe Lynch is just an ordinary happily-married man – until one split-second decision throws his life into crisis.

ALSO BY T.M. LOGAN

*'Give me one name. One person.
And I will make them disappear. . .'*

**WHAT IF A SINGLE PHONECALL COULD
CHANGE YOUR LIFE FOREVER?**

Okumak ister misiniz
YENİ KİTAPLAR
herkesten önce mi?

Almak gibi
BEDAVA KİTAPLAR?

Paylaşmanın tadını çıkarın
GÖRÜŞLER?

Keşfedin
 **ÖNCE
OKUYUCULA
R**
Oku. Sev. Paylaşın.

Ücretsiz Finn kitabınızı kazanmak için bugün kaydolun
readersfirst.co.uk

For Terms and Conditions see readersfirst.co.uk/pages/terms-of-service

İlk olarak 2019 yılında Zaffre tarafından Büyük
Britanya'da yayınlandı Bu e-kitap baskısı 2019 yılında
ZAFFRE
80-81 Wimpole St, Londra, W1G 9RE Telif Hakkı

© T.M. Logan, 2019

Kapak tasarımı Emma Rodgers'a ait
Kapak fotoğrafları © Matthew Pugh (yüzme havuzu); Shutterstock.com (cam)

T.M. Logan'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı Telif Hakkı uyarınca ileri
sürülmüştür,
Tasarımlar ve Patentler Yasası, 1988.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt
veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik
herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın
hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle,
olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-1-78576-768-5
Ciltsiz ISBN: 978-1-78576-770-8

Bu e-kitap IDSUK (Data Connection) Ltd tarafından hazırlanmıştır

Zaffre, Bonnier Books UK'nin bir baskısıdır
www.bonnierbooks.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.